Copyrighted Material

New York Times bestselling author of *The Third Circl*

AMANDA QUICK

She was an impetuous beauty
too innocent to know she wa
playing with fire.

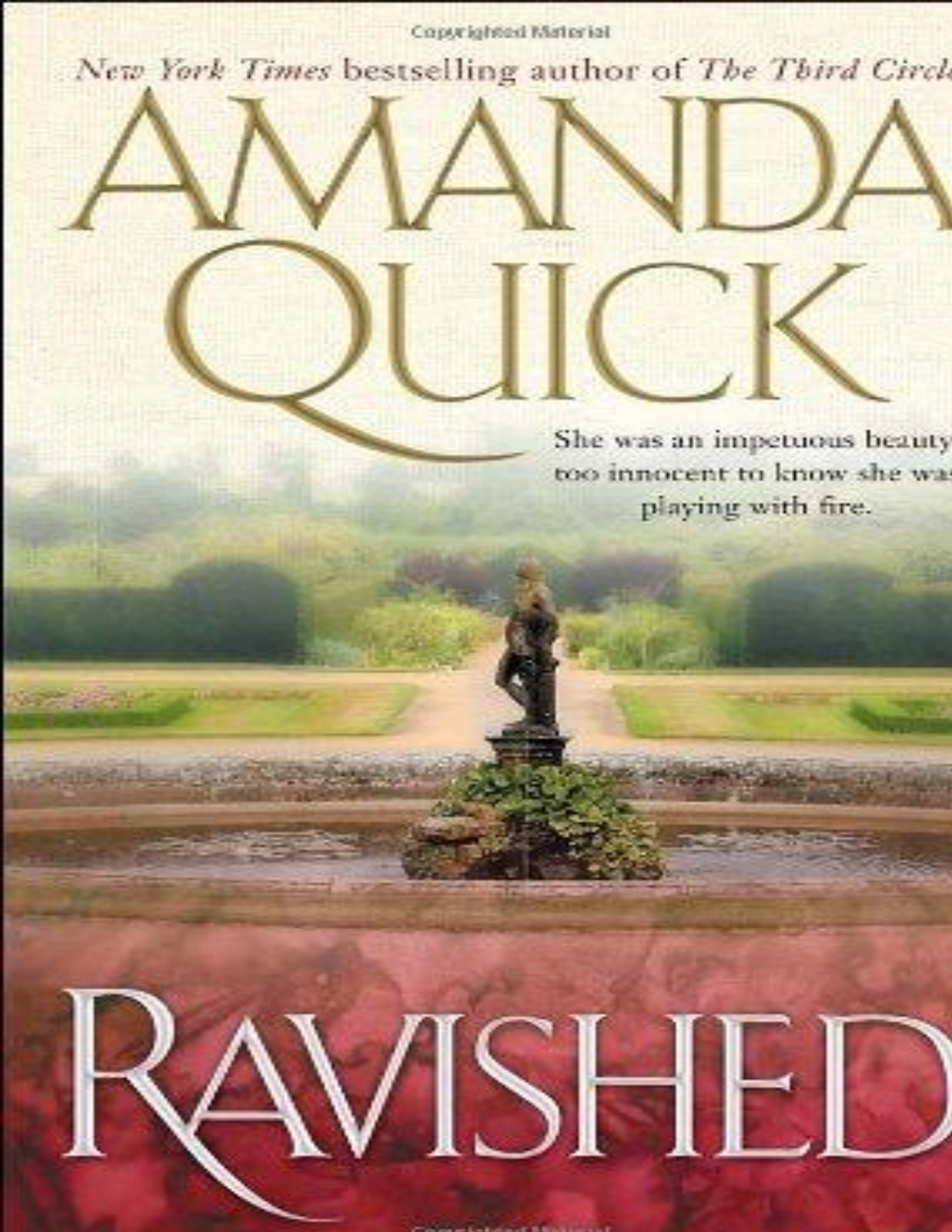

RAVISHED

Copyrighted Material

Cưỡng đoạt

Amanda Quick

Chia sẻ ebook: http://www.downloadsach.com

Follow us on Facebook: https://www.facebook.com/caphebuoitoi

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20

Mục lục:

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 1

Đó là một cảnh tượng đưa ta thẳng vào cơn ác mộng. Gideon Westbrook, tử tước St.Justin, đứng trước cửa và nhìn vào phòng chờ nho nhỏ thân thiện của địa ngục.

Xương cốt có ở khắp nơi. Đầu lâu vung vãi, xương sườn rơi rớt, và xương đùi vỡ vụn tứ tán như thùng rác của quỷ. Những mẩu đá với răng, ngón chân và phần còn dính lại với chúng kẹt dưới bậu cửa sổ. Xương sống chất đống ngổn ngang trong góc nhà.

Giữa không gian bừa bộn kinh dị đó là một nhân dạng mảnh mai trong chiếc tạp dề vấy bẩn. Một chiếc nón lưỡi trai vải muslin trắng đội lệch trên mái tóc xoăn rối màu hạt dẻ. Người phụ nữ, rõ ràng còn trẻ, đang ngồi gần chiếc bàn gỗ gụ kềnh càng. Phần lưng mảnh mai, yêu kiều của cô quay về phía Gideon. Cô đang bận bịu phác thảo, toàn bộ sự chú ý tập trung vào một khúc xương dài bám vào tảng đá.

Từ nơi anh đứng, Gideon có thể thấy rằng không có nhẫn cưới trên những ngón tay mềm dẻo đang cầm bút lông ngỗng. Vậy thì, đây ắt hẳn là một trong số những cô con gái, không phải bà quả phụ của Mục sư Pomeroy.

Đúng như những gì anh cần, Gideon trầm ngâm, lại một cô con gái của Mục sư.

Sau khi cô cuối cùng chết đi và người cha đau khổ của cô ta rời bỏ giáo phận, cha của Gideon đã chỉ định một Mục sư khác, và người đó là Pomeroy. Nhưng 4 năm trước Pomeroy đã qua đời, và Gideon, với trách nhiệm coi sóc lãnh địa của cha, đã khó chịu trong việc chỉ định một mục sư mới. Gideon không có hứng thú đặc biệt với lĩnh vực tâm linh của của Giáo Hội.

Dưới thỏa thuận giữa Pomeroy với cha Gideon, gia đình Pomeroy sẽ tiếp tục cư ngụ trong nhà riêng giáo hội. Họ trả tiền thuê đúng hạn và đó là tất cả những gì Gideon quan tâm.

Anh nhìn cảnh tượng trước mắt trong thoáng chốc và rồi liếc xung quanh tìm kiếm một vài dấu hiệu của người đã để cánh cửa mở. Khi không thấy ai xuất hiện anh bỏ mũ rộng vành và bước vào hàng lang nhỏ hẹp. Hơi gió biển trong lành theo chân

anh vào trong. Bây giờ là cuối tháng Ba và bất chấp ban ngày tiết trời có ấm hơn hơn thường lệ, thì khí biển vẫn còn khô hanh.

Gideon lấy làm thích thú, và anh phải thừa nhận rằng, bị ngạc nhiên bởi hình ảnh một thiếu nữ ngồi giữa núi xương lộn xộn trong phòng làm việc. Anh lẳng lặng băng ngang phòng chờ, cẩn trọng nhấc chân sao không gây tiếng động trên sàn nhà bằng đá. Anh là một người cao lớn, ai đó còn nói khổng lồ, và từ lâu anh đã học được cách di chuyển không thành tiếng với những cố gắng vô ích để bù đắp cho thực tế. Anh đã nhận đủ ánh nhìn soi mói rồi.

Anh dừng lại ngay cửa ra vào phòng làm việc và quan sát người phụ nữ đang làm việc thêm một lúc. Và khi chắc chắn cô ta đang tập trung hết sức vào bản phác thảo nên không nhận ra sự hiện diện của anh thì Gideon buộc lòng phải phá vỡ sự im lặng.

“Chào buổi sáng.” Gideon nói.

Thiếu nữ đang ngồi bỗng thét lên thảng thốt, đánh rơi bút lông ngỗng, và giật bắn người. Cô xoay người đối mặt với Gideon, nét mặt ẩn chứa vẻ khiếp đảm ban sơ.

Gideon đã quen với những phản ứng như thế. Anh chưa bao giờ là một người đẹp trai, nhưng vết sẹo hằn sâu cắt ngang hàm trái của anh giống như tia sét cũng không cải thiện được tình hình

“Ông là ai?” Thiếu nữ đưa hai tay ra sau. Rõ ràng cô đang cố gắng giấu những bức vẽ dưới thứ gì đó trông như một tờ báo. Biểu hiện thất kinh trong đôi mắt xanh lam to tròn của cô nhanh chóng chuyển thành mối nghi u ám.

“St. Justin” Gideon hững hờ nở nụ cười lịch sự, tự biết vết sẹo sẽ góp phần vào việc đó như thế nào. Anh chờ đợi sự khiếp sợ lấp đầy đôi mắt đẹp tuyệt vời của cô.

“St.Justin? Ngài St.Justin? *Tử tước St.Justin*?”

“Đúng.”

Sự nhẹ nhõm to tát lấn át sự kinh tởm trong tia nhìn ánh xanh của cô “Cảm ơn Chúa.”

“Tôi hiếm khi được chào đón niềm nở đến vậy.” Gideon thì thầm.

Cô gái trẻ đột ngột quay lại ghế và quắc mắt. “Hoảng sợ, thưa ngài. Ngài làm tôi sợ chết khiếp. Ngài nghĩ gì mà lại xuất hiện lén lút như thế?”

Gideon cẩn trọng liếc nhìn cánh cửa sau vai "Nếu cô lo lắng về chuyện bị kẻ khác quấy rầy thì tốt nhất cô nên đóng và khóa cửa lại."

Người phụ nữ dõi theo tia nhìn của anh "Ồ, Bà Stone đã mở nó ra trước. Bà ấy rất tin tưởng không khí trong lành, ngài biết đó. Mời ngài vào trong, thưa ngài."

Cô nhấc chân lần nữa và hất hai tập sách lớn khỏi chiếc ghế trống trong phòng. Cô lảng vảng bất nhất trong chốc lát, tìm kiếm một vị trí phù hợp giữa đống ngổn ngang để đặt chồng sách. Với một tiếng thở dài, cô bỏ cuộc và cẩu thả đánh rơi đống sách xuống sàn. "Mời ngài ngồi."

"Cảm ơn." Gideon thong thả vào phòng làm việc và cẩn trọng hạ người xuống chiếc ghế xếp nhỏ xíu. Món đồ gỗ thời thượng mỏng manh không phù hợp dáng người và trọng lượng của anh. May mắn thay chiếc ghế vẫn vững vàng.

Anh liếc qua những cuốn sách vừa chiếm chỗ anh ngồi. Đầu tiên là Thuyết Trái Đất của James Hutton, cuốn còn lại là Những minh họa của Học thuyết Trái Đất của Hutton do Playfair viết. Hai văn kiện đi cùng căn phòng ngập xương giải thích được khá nhiều vấn đề. Nữ chủ nhân đây có niềm đam mê với hóa thạch.

Có lẽ chuyện cô khá quen với đầu lâu trắng toát nhe răng đã khiến cô quên mất gương mặt đầy sẹo của anh, Gideon nhăn nhó nghĩ. Ắt hẳn cô đã quá quen với những cảnh tượng rùng rợn. Anh quan sát cô một lúc trong khi cô bận rộn hoàn tất phần việc còn lại về mấy bản vẽ và ghi chú. Ít nhất có thể nói, đây là một quý cô bất bình thường.

Lọn tóc bướng bỉnh đã lách khỏi nón lưỡi trai và một vài cái kẹp được gắn bừa vào đó. Những sợi tóc mảnh mai cuộc tròn như một đám mây hoang dã, mềm mại quấn quanh mặt cô.

Cô chắc chắn không đẹp hay thậm chí xinh xắn, ít ra là theo khiếu thẩm mĩ thông thường. Tuy nhiên, nụ cười của cô khá hấp dẫn. Nó được lấp đầy năng lượng và sức sống, như cả con người cô. Gideon nhận thấy hai chiếc răng nhỏ hơi vểnh ra một ít. Vì một vài lý do anh thấy nó quyến rũ lạ kì.

Chiếc mũi nhọn và xương gò má cao, cộng thêm vẻ thông thái trong đôi mắt đáng ngưỡng mộ giúp mang lại cho cô một vẻ hăm hở, hiếu kì. Gideon kết luận đây chắc chắn không phải một phụ nữ xấu hổ, kiệm lời, hay yểu điệu thục nữ. Người ta sẽ luôn biết chính xác vị trí của mình khi đứng trước người phụ nữ này. Và anh thích điều đó.

Khuôn mặt cô gợi cho Gideon nhớ đến mặt mèo và anh có một thôi thúc bất chợt là được vuốt ve cô, nhưng anh đã kiềm chế được. Anh có kinh nghiệm đau thương rằng con gái mục sư thường nguy hiểm hơn những gì họ biểu lộ bên ngoài. Anh đã từng lãnh trọn, và một lần là quá đủ.

Gideon đoán vị khách của anh trạc hai mươi tuổi. Anh tự hỏi vì lý do thiếu của hồi môn đã ngăn cô lấy chồng hay vì niềm đam mê những khúc xương đã đánh bật những ứng viên tiềm năng. Rất ít quý ông đủ nghị lực cầu hôn một cô gái quan tâm hóa thạch nhiều hơn tán tỉnh.

Tia nhìn của Gideon quét khắp người cô, nhận ra chiếc váy dài trên thắt lưng của cô có lẽ từng mang màu đồng trước khi ngả sang màu nâu xỉn. Khung áo ngực gấp nếp vòng cổ khiêm tốn.

Giữa áo lá và chiếc tạp dề bao bọc kia có rất nhiều thứ đáng để tưởng tượng. Tuy nhiên, Gideon ấn tượng với bầu ngực tròn lẳn, mềm mại và vòng eo thon thả. Khi cô đi vòng qua bàn làm việc, những mặt gấp của váy ẩn hiện cặp mông quyến rũ.

“Ngài biết đó, ngài làm tôi ngạc nhiên, thưa ngài.” Người phụ nữ đẩy vài tấm phác thảo xuống dưới bản chép tay tờ *Văn kiện về hóa thạch và xã hội cổ đại.* Cô cau có đưa mắt nhằm vào Gideon. “Tôi xin lỗi vẻ ngoài của mình, nhưng sáng nay tôi đã không mong đợi gặp ngài, không thể trách lỗi tôi vì đã ăn mặc không phải phép.”

“Đừng băn khoăn vấn đề ngoại hình của cô, cô Pomeroy. Tôi cam đoan với cô rằng nó không làm tôi khó chịu.” Gideon nhướng mày lịch sự “Cô là cô Harriet Pomeroy phải không?”

Cô bẽn lẽn đỏ mặt. “Vâng, thưa ngài. Liệu còn có thể là ai khác? Ngài có thể nghĩ tôi là một con ranh xấu tính. Thành thật mà nói cô tôi luôn bảo tôi không biết phép xã giao thông thường. Sự tình là, một phụ nữ ở vị thế của tôi phải luôn cực kì thận trọng.”

“Tôi hiểu.” Gideon nói mát. “Thanh danh của một tiểu thư là món hàng dễ vỡ và con gái của mục sư lại càng trong tình trạng nguy hiểm, phải như vậy không?”

Harriet ngớ người nhìn anh. “Xin lỗi, ngài nói gì cơ?”

“Có lẽ cô nên gọi người nhà hay quản gia đến đây. Vì thanh danh của cô.”

Đôi mắt xanh lá cây nhạt của cô chớp chớp ngạc nhiên. “Thanh danh? Trời đất, không phải tôi đang nói đến thanh danh của tôi, thưa ngài. Cho đến thời điểm này tôi

chưa bao giờ bị đe dọa xâm phạm và tôi đã gần hai mươi lăm tuổi, và viễn cảnh đó không có khả năng trở thành mối bận tâm trong tương lai."

"Mẹ cô không bảo cô tránh xa người lạ à?"

"Ôi trời, không đâu," Harriet cười hồi tưởng. "Cha tôi gọi bà là thánh sống. Bà trang nhã và mến khách. Bà qua đời trong một tai nạn xe ngựa hai năm trước khi chúng tôi chuyển đến Upper Biddleton. Lúc đó là giữa mùa đông và bà đang phát quần áo ấm cho người nghèo. Chúng tôi đã thương nhớ khôn nguôi trong suốt một thời gian dài. Đặc biệt là cha tôi."

"Tôi hiểu."

"Nếu ngài lo ngại về nghi thức, thưa ngài, thì tôi e rằng tôi không thể giúp gì được," Harriet tiếp tục dùng giọng điệu uể oải. "Cô và em tôi đã vào làng mua sắm. Quản gia đang ở gần đây, nhưng tôi không tin lắm là bà ấy có thể cứu nguy cho tôi nếu ngài có ý định cưỡng đoạt tôi. Bà ấy có xu hướng không chịu nổi cú sốc nhỏ nhất."

"Điểm này thì cô đúng," Gideon nói. "Bà ta chắc chắn không thể giúp gì nhiều cho tiểu thư cuối cùng từng ở trong căn phòng này."

Harriet thoáng lộ vẻ hứng thú về chủ đề này "Ồ, ngài đã gặp Bà Stone rồi sao?"

"Chúng tôi đã gặp nhau vài năm về trước khi tôi về sống gần đây."

"Tất nhiên. Bà ta là quản gia của mục sư trước kia, phải thế không? Chúng tôi có bà ấy cùng với giáo phận. Cô Effie nói bà ấy rất yếu và tôi khá tán thành, nhưng cha tôi luôn dạy chúng ta phải biết thương người. Ông nói chúng tôi không thể bỏ rơi bà ấy vì bà sẽ không tìm được công việc ở bất cứ nơi đâu trong quận này."

"Một quan điểm rất đáng được ca ngợi. Tuy nhiên, cô lại bị kẹt với một bà quản gia khá dữ tợn, trừ khi bà ấy đã thay đổi đáng kể trong những năm qua."

"Hình như là không. Bà ấy rất thích sai khiến người khác. Cha là người tử tế, dù có đôi lúc ông hơi lãng mạn. Tôi luôn cố gắng làm theo ước muốn của ông, dù có lúc việc đó vượt quá khả năng." Harriet nghiêng người và lồng hai bàn tay vào nhau. "Nhưng việc này không liên quan đến những thời điểm đó. Vậy thì, bây giờ, cho phép tôi quay lại đề tài chính."

"Được thôi," Gideon thật sự nhận ra anh bắt đầu cảm thấy thích thú.

“Khi tôi nói tôi không thể quá cẩn trọng là tôi đang muốn nói đến việc bảo vệ vài thứ còn quan trọng hơn thanh danh của tôi nhiều lần, thưa ngài.”

“Cô khiến tôi ngạc nhiên. Còn gì có thể quan trọng hơn thanh danh của cô, thưa cô Pomeroy?”

“Tất nhiên là công việc của tôi rồi.” Cô quay lại ghế ngồi và đóng khung anh trong cái nhìn thấu suốt. “Ngài là người hiểu biết rộng, thưa ngài. Tôi tin chắc ngài đã đi rất nhiều nơi. Nhìn đời dưới nhiều góc độ. Ắt hẳn ngài biết rõ có rất nhiều kẻ lừa đảo ẩn nấp khắp nơi.”

“Thật thế à?”

“Chắc chắn rồi. Tôi có thể kể ra, thưa ngài, chúng là những kẻ đã đánh cắp hóa thạch và bảo là phát hiện của chúng mà chẳng mảy may cắn rứt lương tâm. Tôi biết sẽ khó cho một quý ông có giáo dục, đáng kính như ngài nếu biết có những người mà lòng tự trọng đã xuống cấp, nhưng vẫn có. Sự thật là sự thật. Và tôi phải cảnh báo ngay lập tức.”

“Tôi biết rồi.”

“Được rồi. Tuy tôi không muốn tỏ ra nghi ngờ thái quá, thưa ngài, nhưng ngài có gì để chứng minh cho thân phận của mình?”

Gideon điếng người. Vết sẹo trên mặt anh là chứng cứ mà hầu hết mọi người cần thấy, nhất là ở Upper Biddleton. “Tôi đã bảo với cô tôi là St. Justin.”

“Tôi sợ rằng tôi phải nhìn thấy chứng cứ, thưa ngài. Như tôi đã nói, tôi phải cực kì thận trọng.”

Gideon cân nhắc sự tình và không biết nên cười hay chửi thề. Lưỡng lự không quyết, anh thọc tay vào túi và rút ra một lá thư. “Tôi tin là cô đã gửi lá thư này cho tôi, cô Pomeroy. Chắc rằng việc tôi sở hữu nó là chứng cứ hữu hiệu cho thấy tôi là St. Justin.”

“Ồ, phải rồi. Thư của tôi.” Cô thở dài nhẹ nhõm. “Vậy là ngài đã nhận nó. Và ngài đến ngay lập tức. Tôi biết là ngài sẽ đến. Mọi người đều nói ngài không quan tâm đến tình hình ở Upper Biddleton, nhưng tôi tin quan điểm đó có thể không đúng. Sau hết, ngài được sinh ra ở đây mà, phải không?”

“Phải, tôi có danh xưng đó,” Gideon khô khan nói.

“Vậy thì ngài phải có tình cảm với quê hương. Gốc gác của ngài mãi mãi gắn liền với nơi này, dù ngài có chọn định cư ở một vùng đất khác. Ngài bị ràng buộc với cảm giác trách nhiệm và nghĩa vụ với địa phận này.”

“Cô Pomeroy – ”

“Ngài không thể quay lưng lại với ngôi làng đã cưu mang ngài. Ngài là tử tước, thừa kế tước vị bá tước. Ngài biết ý nghĩa của nghĩa vụ - ”

“Cô Pomeroy,” Anh đưa tay lên ra hiệu cô im lặng. Và anh thoáng ngạc nhiên vì chiến thuật có hiệu quả. “Tôi không quá bận tâm đến số phận của Upper Biddleton chừng nào đất của tôi còn được khai thác tốt. Nếu chúng thất bại trong việc kiếm tiền, tôi sẽ bán ngay tức khắc.”

“Nhưng hầu hết mọi người trong địa phận này phụ thuộc vào ngài để duy trì sự sống. Ngài là người nắm phần lớn đất đai mang lại sự thịnh vượng ổn định cho khu vực. Ngài phải biết như thế chứ.”

“Quan tâm của tôi dành cho Upper Biddleton là về mặt tài chính, không phải tình cảm.”

Harriet thoáng lúng túng sau câu nói vừa rồi nhưng cô nhanh chóng khỏa lấp nó đi “Ngài đang trêu chọc tôi à, thưa ngài. Tất nhiên ngài lo lắng cho số phận của thị trấn. Ngài đã đến vì lá thư của tôi không phải sao? Đó là bằng chứng cho sự lo lắng của ngài.”

“Tôi đến đây đơn thuần vì tò mò, cô Pomeroy ạ. Lá thư của cô không gì khác hơn một mệnh lệnh hoàng gia. Tôi không quen bị những phụ nữ nhỏ bé mà tôi chưa từng gặp triệu tập cũng như giảng giải cho tôi hiểu về trách nhiệm và nghĩa vụ. Tôi phải thú nhận tôi vô cùng mong muốn gặp gỡ người phụ nữ tự cho phép mình có quyền làm những việc đó.”

“Ôi”. Nét mặt Harriet trở nên trầm trọng. Lần đầu tiên kể từ lúc anh tới đây, Harriet mới nhận ra anh không hoàn toàn ưng thuận cuộc gặp cô đã xếp đặt. Cô cố nở nụ cười thăm dò. “Tha lỗi cho tôi, thưa ngài. Lá thư của tôi mang giọng điệu độc đoán hay sao?”

“Nói thế là còn nhẹ, Cô Pomeroy.”

Cô hơi mím môi dưới và trầm tư nhìn anh. “Tôi cho rằng tôi đã có chiều hướng, nói thế nào nhỉ, thẳng thừng?”

"*Ép buộc* có thể là từ thích hợp hơn. Hoặc là *đòi hỏi*. Hay *chuyên chế.*"

Harriet thở dài. "Tôi cho rằng đó là do tôi phải đưa ra quyết định mọi lúc. Cha tôi là người tuyệt vời về nhiều mặt, nhưng ông quan tâm đức tin nhiều hơn những mảng đời sống mang tính thực tiễn. Cô Effie là người tốt, nhưng bà không thể cán đáng công việc, nếu ngài hiểu ý tôi. Và em gái tôi chỉ vừa mới rời ghế nhà trường. Con bé không có kinh nghiệm sống."

"Cô đã điều hành gia đình từ lâu và dẫn đến thói quen thích áp đặt và sắp xếp những vấn đề khác," Gideon kết luận. "Có phải cô muốn nói như thế không, cô Pomeroy?"

Cô cười, rõ ràng hài lòng vì câu nói thấu tình đạt lý của anh. "Chính xác. Tôi nghĩ là ngài đã hiểu. Ngài chắc chắn phải biết người ta phải đưa ra quyết định và hướng giải quyết trong những tình huống bắt buộc."

"Như việc lái tàu?" Gideon cười toét miệng thoáng chốc khi anh tưởng tượng Harriet Pomeroy trong ban điều khiển một trong những thuyền chiến của anh. Cô sẽ rất cuốn hút trong trang phục hải quân, nhất định là thế. Dựa trên những gì anh quan sát từ nãy giờ, anh sẵn sàng đánh cược một khoản kha khá rằng cô Pomeroy có thể làm được khối trò thú vị với cái quần ống túm.

"Đúng, giống như thuyền trưởng ấy. Trong gia đình này tôi thường là người đưa ra quyết định."

"Tôi biết mà."

"Tốt rồi. Tôi nghiêm túc nghi ngờ rằng ngài đến đây từ lãnh địa phía bắc chỉ đơn giản vì muốn thỏa mãn sự tò mò về một phụ nữ gửi thư với những điều khoản ép buộc. Ngài quan tâm đến chuyện của Upper Biddleton, thưa ngài. Thú nhận đi."

Gideon nhún vai, và nhét thư trở lại túi. "Tôi sẽ không tranh luận về điểm này, cô Pomeroy. Tôi đang ở đây, và chúng ta hãy giải quyết vấn đề. Liệu cô có thể vui lòng giải thích mối đe dọa mờ ám cô đã ám chỉ trong thư và tại sao phải giải quyết nó với một sự suy xét thận trọng?"

Khóe miệng mềm mại của Harriet cong cong. "Ôi không. Bên cạnh việc nghe có vẻ độc đoán, tôi còn dùng giọng sát khí nữa à. Lá thư của tôi ắt là đã mang sắc thái của những cuốn tiểu thuyết về người Gotic của Bà Radcliffe rồi."

"Đúng vậy, thưa cô Pomeroy." Gideon thấy chẳng có lí do gì phải đề cập việc anh đã đọc đi đọc lại lá thư rất nhiều lần. Lá thư này mang dáng dấp của sự cần trợ lực

thành khẩn và sống động, nhưng chính những cụm từ đảo chuyển hết sức kịch tính đã tạo cho anh sự hiếu kì với chủ nhân lá thư.

"Vậy được rồi, thưa ngài, tôi cần ngài tập trung hết sức."

"Cô có thể tin là thế đi."

Harriet ngồi thẳng lưng lần nữa, đan tay trước mặt với điệu bộ nghiêm túc. "Cùng sự thô lỗ tuyệt đối, thưa ngài, gần đây tôi được biết Upper Biddleton đã trở thành cứ điểm của một bè lũ những tên trộm và giết người nguy hiểm."

Vẻ buồn cười nhột nhạt của Gideon giãn ra. Anh tự hỏi liệu có phải anh đang nói chuyện với một bà điên. "Cô có thể giải trình luận điểm của mình không vậy cô Pomeroy?"

"Những hang động, thưa ngài. Ngài hẳn phải nhớ những hang động chằng chịt bên vách đá. Chúng tọa lạc bên dưới đất đai của ngài." Cô nôn nóng vung tay về phía những vách đá lạnh lẽo bên dưới giáo phận bao bọc đất đai từ bờ biển. "Bọn xấu đã sử dụng những hang động bên trong vách đá ở trên bãi biển."

"Trí nhớ của tôi về hang động đủ tốt. Chúng chưa bao giờ được sử dụng trong địa phận. Gia đình tôi luôn cho phép những thợ săn hóa thạch và những kẻ săn tìm sự lạ kì khám phá chúng nếu họ muốn." Gideon cau mày. "Cô đang nói với tôi rằng có người đang dùng chúng vào những hoạt động phi pháp?"

"Chính xác, thưa ngài. Tôi biết được việc này cách đây vài tuần khi tôi thám hiểm một ngách mới trong vách đá." Đôi mắt Harriet sáng lên nhiệt thành. "Tôi đã có một khám phá hết sức hứa hẹn trong ngách đá đó, thưa ngài. Một thanh xương đùi hoàn mỹ, bên cạnh những cái khác– " Bất chợt cô im lặng.

"Có gì sai à?"

"Không, không, tất nhiên là không." Harriet hếch mũi tạo thành vẻ nhăn nhó tự khinh miệt. "Thứ lỗi cho tôi, thưa ngài, tôi lạc đề mất rồi. Tôi có khuynh hướng làm như thế mỗi khi đề tài xoay quanh hóa thạch. Có thể ngài không thấy hứng thú với những khám phá của tôi. Thôi ta quay lại với việc những hang động đang bị sử dụng cho những hoạt động phạm tội đi."

"Xin cứ tiếp tục," Gideon lầm bầm "Câu chuyện càng lúc càng trở nên hấp dẫn."

"Vâng, là thế này, như tôi đã nói, tôi đang thám hiểm một ngách đá mới vào một sáng nọ và– "

“Đó có phải là một trải nghiệm liều lĩnh không vậy cô Pomeroy? Người ta lạc đường trong những hang động. Một số còn chết trong đó.”

“Tôi cam đoan với ngài là tôi rất cẩn thận. Tôi dùng một ngọn đèn và đánh dấu lộ trình. Cha tôi đã chỉ tôi cách thám hiểm thích hợp. Và một trong những chuyến đi gần đây tôi đã đi vào một hang động tuyệt diệu, rộng bằng phòng khách. Và tập trung nhiều hệ địa chất ấn tượng.” Harriet nheo mắt. “Và nó cũng chứa đầy những của bất hảo.”

“Của?”

“Của cướp được, đồ gian lận, hàng lậu. Ngài phải biết chúng có nghĩa gì. Những thứ bị ăn cắp.”

“À, của cải cướp được. Tất nhiên rồi.” Gideon không còn bận tâm là người phụ nữ này có phải bà điên hay không. Cô là người đàn bà dai dẳng nhất anh được gặp trong nhiều năm trở lại đây. “Loại của cải nào vậy thưa cô Pomeroy?”

Cô cau mày nghĩ ngợi. “Để tôi xem. Có một vài đồng bạc sáng choang. Chân nến bằng vàng. Một ít trang sức. Tất cả đều còn rất mới, thưa ngài. Ngay lập tức tôi nghi ngờ rằng chúng không xuất phát từ Upper Biddleton.”

“Sao cô có suy nghĩ đó?”

“Trong địa hạt này chỉ có một hoặc hai nhà lấy làm tự hào vì những đồng bạc thượng hạng đó, chắc chắn thế, nhưng việc chúng bị lấy trộm sẽ tạo ra tin tức. Vậy mà chẳng có báo cáo gì cả.”

“Tôi hiểu.”

“Tôi nghi ngờ rằng hàng hóa được chuyển tới vào ban đêm và được giấu trong hang động cho đến khi nào chủ nhân của chúng từ bỏ việc truy tìm. Đã có lần tôi được nghe kể rằng Bow Street Runners thường xuyên tóm gáy bọn tội phạm khi bọn chúng tiêu thụ đồ gian.”

“Cô biết nhiều đấy.”

“Rõ ràng một vài tên tội phạm xảo quyệt đã biết điều đó và giấu số tang vật trong hang động của tôi chờ cho mọi chuyện lắng dịu. Khi đó số hàng sẽ được chuyển đi và đến Bath hay Luân Đôn để bán cho rất nhiều tiệm cầm đồ và nữ trang.”

“Cô Pomeroy,” Lần đầu tiên Gideon bắt đầu tự hỏi là trong hang đá có gì nguy hiểm không. “Tôi có thể hỏi tại sao cô không đặt vấn đề với viên quản lý của tôi và quan tòa địa phương?”

“Quan tòa địa phương khá già rồi, thưa ngài. Ông ấy không thể giải quyết sự việc này, và nếu tôi phải nói thẳng, thì tôi không mấy tin tưởng viên quản lý mới của ngài, Ông Crane.” Harriet mím môi. “Tôi do dự điều này, thưa ngài, nhưng tôi có cảm giác ông ta biết những hành động ám muội kia và mắt nhắm mắt mở cho chúng.”

Gideon nheo mắt. “Đây là một cáo buộc nghiêm trọng, thưa cô Pomeroy.”

“Tôi biết chứ. Chỉ đơn giản là tôi không tin ông ta. Tôi không biết tại sao ngài lại thuê ông ấy.”

“Ông ta là người đầu tiên nộp đơn ứng cử,” Gideon bỏ qua vấn đề chính. “Kinh nghiệm của ông ta rất phong phú.”

“Phải, có thể như thế, nhưng tôi vẫn không tin ông ta. Thôi quay lại vấn đề chính. Đã ít nhất hai lần tôi nhìn thấy những người đàn ông ra vào hang động vào giờ rất khuya. Lúc vào chúng mang theo những bưu kiện nhưng quay lại bãi biển thì hai tay trống không.”

“Khuya?”

“Chính xác là sau nửa đêm. Tất nhiên là khi thủy triều đã rút. Hang động không thể tiếp cận được mỗi khi thủy triều lên cao.”

Gideon nghiền ngẫm thông tin và nhận ra nó rất rầy rà. Ý nghĩ cô Pomeroy chạy dáo dác giữa đêm không được bảo vệ đem lại cảm giác khó chịu rõ rệt. Nhất là khi cô đang dần chứng minh rằng cô đã đúng về những hang động. Người phụ nữ này rõ ràng không được coi sóc cẩn thận.

“Cô làm cái quái gì trên bãi biển vào nửa đêm vậy cô Pomeroy?”

“Hiển nhiên là tôi tiếp tục quan sát. Từ cửa sổ phòng ngủ tôi có thể nhìn thấy một phần bãi biển. Sau khi tôi phát hiện số đồ trộm cắp trong hang, tôi đã bắt đầu thức khuya canh chừng. Một tối nọ khi tôi thắp đèn đi xuống, tôi càng nghi ngờ và đến nhìn gần hơn.”

Gideon tỏ ra hoài nghi. “Cô thật sự rời khỏi ngôi nhà an toàn của mình để theo dõi những gã cô nghi ngờ là trộm?”

Cô phát ra cái nhìn nôn nóng. “Có cách nào khác để tôi biết việc gì đang diễn ra đâu cơ chứ?”

“Cô của cô có biết gì về những hành động kì quặc của cô không?” Gideon hỏi thẳng thừng.

“Dĩ nhiên là không. Bà chỉ tổ mất công lo lắng nếu biết có bọn xấu hoành hành gần đây. Cô tôi thường lấy làm phiền muộn với những việc như thế.”

“Bà ấy không lẻ loi đâu. Tôi hoàn toàn thấu hiểu cảm xúc của bà ấy.”

Harriet phớt lờ những gì anh nói. “Dù sao đi nữa bà ấy đã có đủ chuyện phải lo nghĩ rồi. Tôi đã hứa sẽ tìm cách giúp cho em gái tôi, Felicity, có một mùa hội, và cô Effie đang tập trung với dự tính đó.”

Gideon nhướng mày. “Cô định ủng hộ tài chính em gái bằng một mùa hội sao? Mình cô làm việc đó thôi à?”

Harriet thở hắt ra. “Tất nhiên tôi không thể tự làm được rồi. Khoản tiền lương còm cõi của cha tôi không đủ sức trang trải. Tôi phải bỏ thêm vào bằng cách bán một ít hóa thạch. Nhưng rõ ràng tôi không thể chi trả cho mùa hội của Felicity theo cách hiện tại. Tuy nhiên, tôi đã có một kế hoạch.”

“Không biết sao mà tôi chẳng ngạc nhiên gì khi nghe cô nói như thế.”

Cô hừng hực khí thế. “Tôi hy vọng cô Adelaide sẽ giúp, giờ đây những khổ sở bà có với chồng đã dần trở thành phần thưởng. Ông ta tích lũy được cả một gia tài, ngài biết đó, trái với mong đợi, ông ta không thể giữ nó bên cạnh. Cô Adelaide sẽ sớm giành quyền kiểm soát mọi thứ.”

“Tôi hiểu rồi. Có phải cô đang hy vọng bà ta sẽ tài trợ cho em gái cô mùa hội sắp tới không?”

Harriet tặc lưỡi, tỏ ra hài lòng với mưu mẹo của mình. “Nếu chúng tôi có thể đưa được Felicity đến Luân Đôn thì tôi tin chúng tôi có thể tìm chồng cho em ấy. Em gái tôi không giống tôi chút nào. Con bé khá tuyệt vời. Đàn ông sẽ ngả rạp dưới chân con bé. Nhưng để được như thế, tôi phải đưa em gái tới Luân Đôn. Ngài biết đấy, trung tâm hôn nhân.”

“Tôi biết.”

“Phải.” Nét mặt Harriet trở nên sắc cạnh. “Chúng tôi phải đung đưa Felicity như một trái mận chín trước mặt Giới Thượng Lưu và hy vọng một quý ông miễn cưỡng nào đó sẽ hái con bé khỏi cây.”

Gideon nghiến răng nhớ lại những kinh nghiệm ngắn ngủi anh có trong mùa hội ở Luân Đôn nhiều năm về trước. “Tôi biết rõ quá trình vận hành của hệ thống đó thưa cô Pomeroy.”

Harriet đỏ mặt. “Vâng, tôi nghĩ là ngài biết, thưa ngài. Vậy ta quay lại vấn đề làm thông thoáng những hang động của tôi nhé.”

“Hãy nói cho tôi biết, cô Pomeroy, cô đã kể những phát hiện của mình với ai khác chưa?”

“Chưa. Ngay khi tôi nhận ra tôi không tin tưởng Ông Crane thì tôi cũng e ngại phải kể chúng với những người khác. Tôi sợ rằng những ai tôi đặt lòng tin vào, vì sự ngây thơ vốn có, sẽ cảm thấy có trách nhiệm đến gặp Ông Crane. Nếu việc đó xảy ra, mọi chứng cứ có thể sẽ biến mất. Thêm nữa, thật lòng mà nói, tôi không muốn ai khác bước chân vào hang động.”

“Hừm.” Gideon lặng lẽ nghiên cứu cô vừa suy ngẫm về những gì cô vừa tỏ bày. Không thể phủ nhận Harriet đã rất nghiêm túc. Anh không thể phớt lờ cô như một bà điên hay một kẻ lập dị khôi hài. “Cô đang cố chứng tỏ rằng cô đã thấy đồ ăn cắp trong hang, phải vậy không?”

“Hoàn toàn chắc chắn.” Harriet hếch cằm. “Thưa ngài, hành động quét sạch lũ gian của ngài có ý nghĩa quan trọng với tôi. Tôi phải nhấn mạnh rằng ngài cần giải quyết vấn đề càng sớm càng tốt. Đây là trách nhiệm của ngài.”

Gideon cất giọng dịu dàng. Những người biết rõ anh thường chạy tìm chỗ nấp mỗi khi nghe anh dùng giọng điệu đó. “Cô nhấn mạnh sao, cô Pomeroy?”

“Tôi sợ rằng tôi phải làm vậy” Harriet tỏ vẻ không hề chú ý đến câu chữ đe doạ êm ái của anh. “Như ngài đã biết bọn xấu đang ngáng đường tôi.”

Gideon tự hỏi không biết có phải anh lại lạc đề .“Đường cô? Tôi không hiểu lắm.”

Cô nóng nảy nhìn anh. “Chúng cản trở con đường khám phá của tôi, thưa ngài. Tôi rất háo hức được tìm hiểu hóa thạch trong động, nhưng tôi do dự phải ngừng việc đó lại cho đến khi bọn xấu rời khỏi đó. Có khả năng trong lúc tôi làm việc ở đó với búa và đục sẽ làm bọn chúng chú ý.”

“Chúa lòng lành,” Gideon quên mấy sự phiền hà dành cho nỗ lực buộc anh hành động của cô. Sự mạnh mẽ của cô còn đáng ngại hơn nhiều. “Chỉ cần một nửa những gì cô vừa kể là sự thật thì cô không được phép nghĩ đến chuyện lại gần cái hang lần nữa đâu, thưa cô Pomeroy.”

“Ôi, nơi đó khá an toàn vào ban ngày. Bọn trộm chỉ đến khi đêm xuống. Về kế hoạch của chúng ta để tóm gọn băng trộm này. Tôi có một kế sách có thể ngài sẽ có hứng thú muốn nghe. Tất nhiên ngài có thể đưa ra ý kiến của riêng ngài. Chúng ta cùng nhau làm việc này là hay nhất.”

“Cô Pomeroy, hình như cô không nghe tôi nói.” Gideon tiến thêm một bước và phủ bóng lên bàn làm việc.

Anh đặt cả hai tay lên bề mặt gỗ gụ và nghiêng người về trước trong tư thế anh biết chắc mang hàm ý hăm dọa. Harriet bị buộc phải nhìn thẳng vào khuôn mặt sẹo của anh. Cô tròn mắt ngạc nhiên trước chiến thuật không mong đợi của anh, nhưng cô không tỏ ra bị đánh động quá mức.

“Tôi nghe ngài rồi, thưa ngài.” Cô bắt đầu giật lùi.

Gideon chặn đứng cố gắng lùi bước bằng cách chúi người dùng đầu ngón tay nâng cằm Harriet. Anh chợt nhận ra trong sự vui thích rằng da cô trơn láng và mềm mại đến phi thường. Anh cũng kịp nhận ra cô mảnh khảnh đến dường nào. Những khung xương khỏe khoắn của cô tỏ ra yếu ớt trong bàn tay to bè của anh.

“Để tôi nói rõ,” Anh càu nhàu, không thèm che dấu ý định bên dưới vẻ nhã nhặn. Harriet Pomeroy có thể giẫm đạp lên vẻ nhã nhặn. “Cô sẽ không được lảng vảng gần vách đá cho đến khi nào tôi có cơ hội cân nhắc sự việc đến từng chi tiết và đưa ra giải pháp thích hợp. Thế đã rõ chưa hả cô Pomeroy?”

Đôi môi Harriet toan mở ra chống đối. Nhưng trước khi cô phát ra tiếng thì một tiếng la rạn vỡ từ cửa ra vào đã cắt ngang lời cô. Harriet nhảy dựng lên và đưa mắt nhìn ra cửa. Gideon dõi theo tia nhìn của cô.

“Bà Stone.” Harriet nói, nghe giọng cô có vẻ vô cùng bực bội.

“Trời ơi, là hắn. *Quái vật Lâu Đài Blackthorne*. Bàn tay run rẩy của Bà Stone từ từ đưa lên cổ. Bà nhìn chằm chằm Gideon trong sự kinh hãi và thụt lùi. “Vậy là mi đã quay lại, tên khốn kiếp phóng đãng sát nhân. Làm thế nào mà mi dám đặt tay lên một phụ nữ trong trắng khác? Chạy đi, cô Harriet. Chạy vì cuộc sống của cô.”

Gideon cảm thấy dạ dày quặn thắt vì giận dữ. Anh thả Harriet ra và sải bước dứt khoát về phía người phụ nữ. “Im đi, bà già.”

“Đừng, đừng chạm vào tôi.” Bà Stone thét lên “Đừng đến gần tôi, đồ quái vật. Á,” Mắt bà ta trắng dã và rồi bà lăn đùng ra xỉu.

Gideon ghê tởm nhìn người đàn bà đang nằm lăn quay trên sàn nhà. Rồi anh nhìn ra sau vai xem thử Harriet tiếp thu chuyện này ra sao. Harriet thất thần nhìn bộ dạng bất động của bà quản gia.

“Trời đất ơi,” Harriet nói.

“Giờ cô đã hiểu tại sao tôi không dành nhiều thời gian cho những vùng lân cận Upper Biddleton chưa vậy cô Pomeroy.” Gideon ảm đạm nói. “Tôi không được tôn trọng lắm. Thật ra mà nói thì một hay hai người giống Bà Stone đây còn mong tôi chết càng sớm càng tốt.”

Chương 2

«^»

“Lạy Chúa, người phụ nữ này lúc nào cũng thử thách lòng kiên nhẫn của người ta.” Harriet đứng lên và đi vội tới bên Bà Stone. Cô quỳ xuống bên cạnh bà quản gia đang nằm lăn quay. “Bà ấy thường giữ lọ giấm thơm ở đâu đó trong người. A, đây rồi.”

Harriet rút từ trong cái túi to đùng trên chiếc váy xám của Bà Stone một cái lọ tí hon. Cô ngừng lại để nhìn lên Gideon trước khi đưa cái lọ vào dưới mũi bà ta. “Có lẽ tốt nhất ngài không nên đứng lù lù trên đầu bà ấy khi bà ấy tỉnh lại. Hình như vừa nhìn thấy ngài thôi cũng đã làm bà ấy bất tỉnh.”

Gideon dữ tợn nhìn xuống bà quản gia. “Rõ ràng cô đúng. Tôi nên rời đi, Cô Pomeroy. Nhưng trước khi tôi đi, tôi sẽ nhắc lại điều tôi đang nói khi chúng ta bị chen ngang. Cô không được đến gần những cái hang trên vách đá cho đến khi tôi đã giải quyết xong vấn đề với những tên trộm này. Thế đã rõ chưa?”

“Quá rõ,” Harriet hấp tấp, “nhưng không phải một mệnh lệnh thiết thực. Tôi phải đi theo ngài vào những cái hang để chỉ cho ngài thấy cái hang được sử dụng riêng cho việc trữ của bất lương. Ngài sẽ khó mà tự mình tìm được nó. Thật đấy, ngài có thể lang thang trong đó một mình suốt nhiều năm để tìm kiếm cái hang đó. Tôi cũng chỉ mới tự mình tìm thấy cái hang đó gần đây thôi.”

"Cô Pomeroy—"

Cô thấy sự quả quyết trong đôi mắt màu hung của anh và cố thử nụ cười lôi cuốn nhất của mình để cố gắng đánh bại nó. Cô tự nhắc mình rằng cô đã từng biết cách ứng phó với cha cô. Cô nhận ra đã lâu rồi cô mới bị buộc phải đối phó với một người đàn ông trong căn nhà này. Đàn ông có thể trở thành những kẻ rất cứng đầu, cô nghĩ. Và người đàn ông này có vẻ đã quyết định thiên về khuynh hướng đó hơn cả.

“Hãy biết điều, thưa ngài.” Harriet nói, cố tình làm cho giọng cô êm ái. “Đi loanh quanh trên bờ biển vào ban ngày cực kỳ an toàn. Những tên trộm chỉ đến và đi vào

đêm khuya thôi và chỉ một hoặc hai lần một tháng. Do thủy triều, ngài thấy đó. Chẳng có tí rủi ro nào trong việc tôi chỉ cho ngài cái hang đó vào ngày mai."

"Cô có thể vẽ một bản đồ cho tôi," Gideon lãnh đạm đốp lại.

Người đàn ông này đang bắt đầu làm Harriet bực mình. Có phải anh thật sự tin cô sẽ giao một thứ quan trọng đến mức này cho anh không? Cô thắc mắc. Những bảo vật hóa thạch của cô đang gặp nguy hiểm mà.

"Tôi e là mặc dù tôi có thể vẽ rất tốt, tôi lại hoàn toàn chẳng có khái niệm về phương hướng," cô nói liến thoắng. "Nào, giờ thì đây là kế hoạch của tôi. Tôi sẽ cứ đi tản bộ như thường lệ dọc theo bờ biển vào ngày mai. Ngài có thể thu xếp để đi bộ ra đó cùng lúc, ngài có thể đúng không?"

"Đó không phải vấn đề quan trọng ở đây."

"Chúng ta sẽ làm như là tình cờ gặp nhau để bất cứ ai thấy chúng ta cũng sẽ tin đó là một sự trùng hợp. Tôi sẽ chỉ cho ngài lối vào trên vách đá dẫn tới cái hang mà những tên trộm đang dùng. Rồi chúng ta có thể bàn xem cách nào tốt nhất để bẫy bọn chúng. Giờ, nếu ngài thứ lỗi cho tôi, tôi thật sự phải lo liệu cho Bà Stone đây."

"Chết tiệt thật." Hai hàng lông mày đen của Gideon nhíu lại trong một cái quắc mắt dữ tợn. "Có lẽ cô đã quen sai phái người khác, nhưng cô biết điều thì đừng có nuôi cái suy nghĩ sẽ ra lệnh cho tôi."

Bà Stone rên rỉ cứu nguy ngay lúc đó. "Ôôi. Ôi, trời ơi. Tôi thấy chóng mặt quá." Hai hàng lông mi bà ta chớp chớp theo một kiểu ngớ ngẩn.

Harriet đưa cái lọ giấm vào dưới mũi bà ta và xua ngài tử tước ra khỏi cửa. "Xin hãy đi đi, thưa ngài," cô nói ra sau vai. "Tôi yêu cầu ngài đấy. Bà Stone chắc chắn sẽ lên cơn cuồng loạn nếu ngài vẫn còn ở đây lúc bà ấy mở mắt ra. Tôi sẽ gặp ngài vào sáng ngày mai khoảng mười giờ trên bãi biển. Đó là cách duy nhất ngài sẽ khám phá ra cái hang cần tìm. Ngài phải tin tôi đi."

Gideon lưỡng lự, rõ ràng bực bội vì thấy mình bị buộc phải thừa nhận cái điều hiển nhiên. Anh nheo mắt lại, gần che hết nửa đôi mắt màu hung. "Được rồi. Mười giờ sáng mai trên bãi biển. Nhưng đó sẽ là dấu chấm hết cho sự dính líu của cô trong chuyện này, Cô Pomeroy. Tôi nói đã rõ ràng chưa?"

"Rất rõ, thưa ngài."

Cái liếc mắt đánh giá của anh đầy ngờ vực. Có lẽ anh không hoàn toàn bị nụ cười trấn an của cô thuyết phục, Harriet nghĩ. Anh đi ngang qua cô ra khỏi phòng làm việc và bước vào sảnh lớn.

"Chúc một ngày tốt lành, Cô Pomeroy." Anh ấn mạnh cái mũ lên đầu.

"Chúc một ngày tốt lành, thưa ngài," cô gọi với theo anh. "Và cám ơn ngài vì đã nhanh chóng đến để hồi âm cho lá thư của tôi. Tôi thật sự đánh giá cao sự giúp đỡ của ngài trong chuyện này. Tôi nghĩ ngài sẽ tiến hành rất hiệu quả."

"Tôi phấn khởi vì cô thấy tôi là một ứng cử viên thích hợp cho cái vị trí mà cô rõ ràng muốn bổ nhiệm đó," anh càu nhàu. "Chúng ta sẽ xem xem cô đánh giá cao đến mức nào khi tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình và sẵn sàng nhận tiền công."

Harriet nhăn mặt vì câu mỉa mai ớn lạnh đó. Cô quan sát anh đi qua cánh cửa đang mở và bước vào ánh nắng tháng Ba. Anh không hề ngoái lại nhìn cô một lần nào.

Harriet thoáng thấy một con ngựa nòi khổng lồ đang kiên nhẫn đứng đợi bên ngoài. Con ngựa thật sự là một con vật to lớn, không khác mấy với chủ nhân nó, với bàn chân to, những cơ bắp khỏe mạnh, và một cái mũi cong ngoan cố. Chẳng có chút gì tao nhã hay thanh lịch về nó hết. Nó trông đủ to và đủ khỏe để đèo một hiệp sĩ mặc đầy đủ áo giáp đi xung trận.

Harriet lắng nghe ngài tử tước cưỡi ngựa dọc theo vách đá. Trong một hồi lâu cô cứ quỳ gối bên bà quản gia đang bất tỉnh. Hành lang của ngôi nhà dường như đã rộng rãi thoải mái trở lại. Lúc nãy trong một thoáng, với St. Justin đứng trong hành lang, nó có vẻ thật sự tù túng.

Harriet giật mình nhận ra rằng gương mặt sẹo hoang dã của St. Justin đã khắc sâu vào trí óc cô. Cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào như anh.

Anh to lớn không thể tin được. Như con ngựa của anh, anh cao và tạng người vững chắc, với đôi vai rộng và hai đùi cơ bắp nhưng thon gọn. Hai bàn tay anh thật to lớn cũng như hai bàn chân anh vậy. Harriet thắc mắc không biết người làm găng tay và giày cho St. Justin có tính khoản bù đắp cho những chất liệu thêm vào mỗi bộ găng tay hay đôi giày của anh.

Mọi thứ về St. Justin, anh như trạc ba mươi lăm tuổi, đều cứng rắn và mạnh mẽ và dữ tợn.

Khuôn mặt anh khiến Harriet nhớ về con sư tử dũng mãnh mà cô đã từng thấy ở gánh xiếc của Ông Petersham ba năm trước. Thậm chí đôi mắt anh cũng gợi lại đôi mắt của con thú hoang dã. Chúng là đôi mắt đẹp tuyệt vời, Harriet nghĩ, chúng có màu vàng hung và chứa đầy kiến thức rất lôi cuốn và sự thông minh điềm đạm.

Mái tóc đen như than của St. Justin, hai gò má rộng, cái mũi bạnh, và cái cằm mạnh mẽ góp phần tạo nên khuôn mặt trông như sư tử. Vết thẹo chỉ càng khiến ta có cảm giác về một con thú săn mồi, một con thú không xa lạ gì với vũ lực.

Harriet tự hỏi St. Justin đã lãnh vết thẹo vạch một đường dài qua cằm anh trông thật dữ tợn đó như thế nào và ở đâu. Nó có vẻ kỳ lạ. Vết thương kinh khủng đó hẳn đã xảy ra từ nhiều năm trước. Anh thật may mắn vì nó đã không cướp đi con mắt của anh.

Bà Stone cựa quậy lần nữa và rên rỉ. Harriet buộc mình phải chú ý vào công việc cần kíp ngay trước mắt. Cô vẫy cái lọ nhỏ dưỡi mũi bà ta. “Bà có nghe thấy tôi không, Bà Stone?”

“Gì cơ? Có. Có, tôi có thể nghe thấy cô.” Bà Stone mở mắt và ngây người nhìn lên Harriet. Bà ta cau mày bối rối. “Chuyện gì đã xảy ra? Ôi, Lạy Chúa. Giờ tôi nhớ ra rồi. *Hắn đã ở đây,* có phải không? Đó không phải cơn ác mộng. Con Quái Vật đã ở đây. Bằng xương bằng thịt.”

“Bình tĩnh lại đi, Bà Stone. Ngài ấy đã lui gót rồi.”

Đôi mắt Bà Stone càng mở to kinh hãi thêm. Bà ta chụp lấy cánh tay Harriet, những ngón tay xương xẩu bó chặt như một gọng kiềm quanh cổ tay cô. “Cô có được an toàn không, Cô Harriet? Có phải kẻ tàn ác bẩn thỉu đó đã chạm vào cô không? Tôi đã thấy hắn hiện ra lù lù phía trên cô như một con rắn khổng lồ gớm guốc.”

Harriet kiềm lại sự bực bội của cô. “Tuyệt đối chẳng có gì đáng phải lo, Bà Stone. Ngài ấy chỉ đặt tay dưới cằm tôi trong một chốc thôi.”

“Thượng Đế hãy bảo vệ chúng con.” Đôi mắt Bà Stone chớp chớp nhắm lại lần nữa.

Vào lúc đó Harriet nghe tiếng gót giày nện lách cách trên bậc thềm nhà và một khắc sau là trên ngưỡng cửa, nó đã được đóng chặt bởi ngài tử tước, giờ được đẩy mở ra bởi Euphemia Pomeroy và cô em gái bị gió làm xộc xệch nhưng trông thật đáng yêu của Harriet, Felicity.

Felicity được mọi người trong vùng Upper Biddleton thừa nhận là một người đẹp lộng lẫy, và có lí do cả. Không những cực kỳ xinh xắn, cô còn có một phong cách thật tự nhiên và duyên dáng thậm chí trong tình cảnh thiếu thốn tài chính mà hai chị em nhà Pomeroy đã phải gánh chịu.

Ngày hôm nay cô gái là một hình ảnh lộng lẫy hớp hồn người trong một bộ váy viền ren màu xanh sọc trắng. Một cái áo choàng lông màu xanh đậm và một cái mũ có gắn lông vũ hoàn tất bộ phục trang. Cô có đôi mắt xanh ngọc trong và mái tóc vàng nhạt thừa hưởng từ mẹ. Kiểu dáng của cái váy còn làm nổi bật lên một vốn quý khác cũng được mẹ cô truyền lại, bộ ngực căng tròn.

Euphemia Pomeroy Ashecombe bước vào hành lang trước, vừa đi vừa tháo găng tay. Bà trở thành góa phụ chỉ trước khi anh bà, Đức Cha Pomeroy, từ trần ít lâu và đã bị đẩy đến bậc thềm của các cháu gái bà sau đó. Bà đã gần năm mươi và cũng đã từng được gọi là một người đẹp. Harriet nghĩ trông bà vẫn còn rất quyến rũ.

Những sợi tóc bạc trong mái tóc một thời đen nhánh của Cô Effie lộ ra khi bà cởi mũ. Đôi mắt bà mang sắc màu ngọc lam đặc trưng của dòng họ Pomeroy, như đôi mắt của Harriet.

Effie hoảng hốt nhìn vào bà quản gia đang nằm trên sàn. “Ôi trời. Không phải nữa chứ.”

Felicity bước vào đại sảnh sau bà cô, đóng cửa lại, và đưa mắt nhìn Bà Stone. “Trời ơi. Một cơn ngất xỉu đột ngột khác. Lần này chuyện gì trên đời lại khiến bà ấy như thế? Em tin là chuyện gì đó thú vị hơn lần vừa rồi. Lần đó em tin bà ta bị đốn ngã chỉ vì cái tin con gái lớn của Phu Nhân Barker đã xoay xở được một thương gia giàu có làm chồng.”

“Chậc, anh ta buôn bán mà,” Cô Effie nhắc cô. “Cháu biết rõ Bà Stone có cách đánh giá rất cầu kì về sự quan trọng của việc giữ vững địa vị thích đáng của ta trong cuộc đời còn gì. Annabelle Barker là hậu duệ của một gia đình danh giá. Bà Stone đã đúng khi cảm thấy cô gái đó có thể kiếm được mối tốt hơn là kết hôn với một thương buôn.”

“Nếu cô hỏi cháu, Annabelle đã làm rất tốt đấy chứ,” Felicity tuyên bố theo kiểu thực dụng đặc trưng của cô. “Chồng cô ấy nuông chiều cô ấy và còn cho cô ấy một khoản tiền trợ cấp không giới hạn nữa. Họ sống trong một ngôi nhà khang trang tại Luân Đôn và có hai cỗ xe ngựa và có Chúa mới biết là bao nhiêu người hầu. Annabelle được lo liệu ổn định đến suốt đời còn gì.”

Harriet cười toe toét khi cô giữ cái lọ dưới mũi Bà Stone lần nữa. “Và thêm vào đó, người ta nghe rằng Annabelle còn yêu vị thương gia của cô ấy điên cuồng. Chị đồng ý với em, Felicity. Cô ấy đã chẳng xoàng chút nào. Nhưng đừng trông mong Cô Effie và Bà Stone của chúng ta thấy được điều đó theo cách nhìn của chúng ta.”

“Sự kết hợp đó sẽ không có hậu quả gì tốt đẹp hết,” Cô Effie tiên đoán. “Chẳng đời nào một cô gái trẻ được cho phép đi theo tiếng gọi trái tim mà có kết cuộc suôn sẻ. Nhất là khi nó dẫn cô ta xuống nấc thang địa vị.”

“Thì cô cũng thường nói với bọn cháu như thế mà, Cô Effie.” Felicity ngắm nghía Bà Stone. “Chà, lần này thì chuyện gì đã xảy ra?”

Trước khi Harriet có thể trả lời, Bà Stone chớp mắt và khó nhọc ngồi lên. “Quái Vật Lâu Đài Blackthorne đã trở lại,” bà ta lẩm nhẩm.

“Lạy Chúa tôi,” Effie nói, hết sức ngạc nhiên. “Bà ta đang nói về chuyện gì thế?”

“Con quỷ đã trở lại hiện trường phạm tội của hắn,” Bà Stone nói tiếp.

“Ai là Quái Vật Lâu Đài Blackthorne chứ?” Felicity hỏi.

“St. Justin.” Bà Stone rền rỉ. “Sao hắn dám? Sao hắn dám quay lại đây? Và lại dám đe dọa Cô Harriet?”

Felicity nhìn sang Harriet, hai mắt mở to thích thú. “Trời ơi. Ngài Tử Tước St. Justin đã ở đây hả chị?”

“Ừ, đúng vậy,” Harriet thú nhận.

Miệng Cô Effie mở toang hoác. “Ngài tử tước đã ở đây? Ngay trong ngôi nhà này?”

“Đúng ạ,” Harriet nói. “Giờ thì, Cô Effie, nếu cô và Felicity vui lòng dẫn lại sự kinh ngạc của cả hai, có lẽ chúng ta có thể lo đến việc giúp Bà Stone đứng lên.”

“Harriet, cô không muốn tin chuyện này,” Cô Effie nói trong một giọng kinh hãi. “Có phải cháu đang nói với cô là địa chủ quan trọng nhất trong quận này, một ngài tử tước nằm trong hàng thừa kế chức bá tước, đã đến thăm chúng ta và cháu đã tiếp ngài ấy mà ăn mặc như thế? Mặc cái tạp dề cũ bẩn thỉu và cái váy bạc màu đáng lẽ ra phải được nhuộm từ hàng tháng trước ấy hả?”

“Ngài ấy chỉ ghé qua thôi mà cô,” Harriet giải thích, cố gắng làm cho giọng mình vô tư lự.

“Chỉ ghé qua thôi?” Felicity bật cười khanh khách. “Thật đấy, chị Harriet, những ngài tử tước và những quý ông có tước vị tương tự không ‘chỉ ghé qua’ ngôi nhà nhỏ của chúng ta được.”

“Tại sao lại không?” Harriet hỏi gắt gỏng. “Lâu Đài Blackthorne là nhà của ngài ấy và nó không xa nơi này lắm.”

“Ngài tử tước St. Justin thậm chí chưa từng bận lòng đến Upper Biddleton trong suốt năm năm chúng ta sống ở đây, chứ nói gì đến ghé qua nhà chúng ta. Thật thế, Papa nói ông chỉ gặp mỗi cha của St. Justin, ngài bá tước, một lần mà thôi. Đó là cái lần ở Luân Đôn khi Hardcastle cắt cử ông làm mục sư và cho ông đến sống trong giáo xứ này.”

“Felicity, em phải tin lời chị. St. Justin thật sự đã ở đây và nó chỉ đơn giản là một cuộc thăm viếng xã giao,” Harriet quả quyết. “Chị thấy chuyện ngài ấy đến thăm những khu điền trang của gia tộc ngài ấy trong quận này là hoàn toàn tự nhiên.”

“Trong làng họ nói St. Justin chưa bao giờ đến Upper Biddleton. Rằng ngài ấy ghét nhìn thấy nơi này.” Cô Effie dùng tay tự quạt mình. “Trời ơi. Cô tin mình cũng cảm thấy hơi choáng váng đây. Một ngài tử tước ở trong ngôi nhà nhỏ này. Cứ tưởng tượng mà xem.”

“Tôi sẽ không nhiệt tình với cái ý niệm đó nếu tôi là bà, Bà Ashecombe.” Bà Stone đưa Effie một ánh mắt đen tối, kiểu cái nhìn giữa những người phụ nữ với nhau. “Hắn đã đặt hai bàn tay hắn lên Cô Harriet. Tôi đã thấy hắn. Tạ ơn Chúa vì tôi đã bước vào phòng làm việc vừa kịp lúc.”

“Kịp lúc để làm gì?” Sự hứng thú của Felicity rõ ràng đã bị khơi lên.

“Cô đừng bận tâm, Cô Felicity. Cô còn quá trẻ để biết về thứ chuyện này. Cô chỉ cần cảm thấy nhẹ nhõm vì lần này tôi đã không quá muộn.”

“Quá muộn để làm gì?” Felicity gặng hỏi.

Harriet thở dài.

Cô Effie cau mày với cô. “Chuyện gì đã xảy ra hả Harriet? Chúng ta không bị hết trà hay bất cứ chuyện gì kinh khủng tương tự đó chứ?”

“Không ạ, chúng ta không hết trà, mặc dù cháu đã không nghĩ đến việc mời ngài ấy dùng trà,” Harriet thừa nhận.

“Cháu đã không mời ngài ấy dùng trà? Một tử tước đến thăm và cháu không nghĩ đến mời ngài ấy dùng thức uống gì hết?” Vẻ mặt Cô Effie lúc này cực kỳ sửng sốt. “Harriet, cô phải làm gì với cháu đây chứ? Bộ cháu không có chút phong thái lịch thiệp nào sao?”

“Em muốn biết chuyện gì đã xảy ra,” Felicity nhanh chóng chen ngang. “Mấy cái chuyện về người đàn ông đặt tay lên người chị là gì thế, chị Harriet?”

“*Chẳng có gì* đã xảy ra và chẳng có gì sắp xảy ra hết,” Harriet nạt nộ. “Người đàn ông đó không đặt tay lên người chị.” Cô muộn màng nhớ ra cằm cô đã tựa trên mé lưng bàn tay to lớn của ngài tử tước và cái nhìn cảnh báo dữ tợn trong đôi mắt màu hung. “À thì, ngài ấy đã đặt một bàn tay lên người chị, nhưng chỉ một chốc thôi. Không có gì đáng nói hết, chị cam đoan với em.”

“*Chị Harriet.*” Felicity giờ rõ ràng đã thích mê. “Kể cho bọn em mọi chuyện đi.”

Nhưng Bà Stone mới là người đáp lời. “Hắn táo bạo như quỷ.” Hai bàn tay héo hon vì làm lụng của bà ta vặn vẹo trong những nếp tạp dề trong khi đôi mắt sáng lên phẫn nộ. “Cứ nghĩ tội gì hắn cũng có thể thoát được hay sao. Tên Quái Vật chẳng có chút hổ thẹn gì cả.” Bà ta hít mũi.

Harriet cau có với bà quản gia. “Bà Stone, xin đừng bắt đầu khóc đấy.”

“Tôi xin lỗi, Cô Harriet.” Bà Stone làm một âm thanh khụt khịt nhỏ khác và lấy mép tạp dề chùi mắt. “Chỉ là vì thấy hắn sau nhiều năm đã khơi lại nhiều ký ức tồi tệ.”

“Ký ức gì thế?” Felicity hỏi với sự tò mò thèm thuồng.

“Những ký ức về Cô Deirdre nhỏ xinh đẹp của tôi.” Bà Stone chậm chậm mắt.

“Ai là Deirdre?” Cô Effie gặng hỏi. “Con gái bà à?”

Bà Stone nuốt xuống những giọt nước mắt. “Không, cô ấy không phải cùng dòng máu với tôi. Cô ấy quá cao quý để có họ hàng với hạng người như tôi. Cô ấy là đứa con duy nhất của Đức Cha Rushton. Tôi đã chăm nom cô ấy.”

“Rushton.” Cô Effie trầm ngâm một lát. “Ồ, phải rồi. Vị mục sư trước đây trong giáo xứ. Người mà anh trai thân yêu của tôi đã thay thế.”

Bà Stone gật đầu. Cái miệng nhỏ của bà ta run run. “Cô Deirdre là tất cả những gì ngài mục sư có sau khi mẹ cô mất. Cô Deirdre đem lại niềm vui và ánh sáng cho căn nhà này. Cho đến khi Quái Vật phá hủy cô.”

“Quái Vật?” Vẻ mặt Felicity tương tự như lúc cô đọc một trong những cuốn tiểu thuyết rùng rợn. “Ý bà là Tử Tước St. Justin à? Ngài ấy đã phá hủy Dierdre Rushton à? Bằng cách nào?”

“Con quỷ dâm đãng đó,” Bà Stone lầm bầm, lại chậm mắt.

“Trời ơi.” Cô Effie trông sững sờ. “Ngài tử tước đã hủy hoại cô gái à? Thật đấy, Bà Stone. Người ta không thể nào tin vào điều đó được. Rốt cuộc thì ngài ấy là một quý ông. Là người kế vị chức danh bá tước. Và cô ấy là con gái của một mục sư.”

“Hắn không phải một quý ông,” Bà Stone tuyên bố.

Harriet mất kiên nhẫn. Cô quay sang bà quản gia khó ưa. “Bà Stone, tôi tin chúng ta đã nghe đủ những câu chuyện bi kịch của bà trong ngày hôm nay rồi. Bà có thể quay về phòng bếp.”

Hai mắt mọng nước của Bà Stone trông thật thống khổ. “Chuyện đó là thật, Cô Harriet. Gã đàn ông đó đã giết Cô Dierdre nhỏ của tôi như chính tay hắn đã bóp cò khẩu súng đó.”

“*Khẩu súng*?” Harriet nhìn bà ta chưng hửng.

Có một khoảng lặng sửng sốt trong đại sảnh. Effie không thốt được lời nào. Thậm chí Felicity cũng có vẻ không đủ khả năng đưa thêm một câu hỏi nào nữa.

Miệng Harriet trở nên khô khốc. “Bà Stone,” cuối cùng cô nói thật thận trọng, “có phải bà đang nói với chúng tôi rằng Ngài Tử Tước St. Justin đã giết một người từng ở trong căn nhà này? Bởi vì nếu là thế, tôi e là tôi phải nói với bà rằng tôi không thể cho phép bà tiếp tục làm việc ở đây nếu bà cứ nói những chuyện kinh khiếp như thế.”

“Nhưng đó là sự thật, Cô Harriet. Tôi thề trên mạng sống của mình. Ồ, họ gọi đó là vụ tử vẫn, Cầu Chúa cho linh hồn cô ấy được yên nghỉ, nhưng tôi biết hắn đã dồn cô ấy đến con đường đó. Quái Vật Lâu Đài Blackthorne đầy tội lỗi và mọi người trong làng đều biết chuyện đó.”

“Ôi lạy trời,” Felicity thều thào.

“Hẳn phải có sự hiểu lầm nào đó,” Cô Effie thì thầm.

Nhưng Harriet nhìn thẳng vào mắt Bà Stone và thấy ngay lập tức rằng bà ta đang nói sự thật, chí ít thì cũng là sự thật mà bà ta biết. Harriet đột nhiên cảm thấy chóng mặt. "Làm thế nào St. Justin lại dồn Deirdre Rushton đến mức tự vẫn được?"

"Họ đã từng được đính ước với nhau," Bà Stone nói nhỏ. "Đó là trước khi hắn nhận được cái tước vị đó. Anh trai của Gideon Westbrook, Randal, vẫn còn sống, các vị thấy đó. Vào lúc đó Randal mới là người kế vị của ngài bá tước, tất nhiên. Ngài ấy là một quý ông tử tế. Một người kế vị chân chính và cao quý của tước Bá Tước xứ Hardcastle. Một con người xứng đáng bước theo chân ngài bá tước."

"Không như tên Quái Vật?" Felicity hỏi.

Bà Stone đưa cho cô một nhìn kỳ lạ và hạ giọng thì thầm. "Một số người còn nói Gideon Westbrook đã giết anh ruột của mình để giành lấy tước vị và điền trang."

"Chuyện này thật lôi cuốn," Felicity thì thầm.

"Thật khó tin," Cô Effie có vẻ bàng hoàng.

"Nếu mọi người muốn nghe ý kiến của cháu, thì rõ ràng đây toàn là chuyện vớ vẩn," Harriet thông báo. Nhưng bên trong cô đang có cảm giác lạnh lẽo. Bà Stone tin vào mọi lời bà ta nói. Bà ta có tật thổi phồng những chuyện bi kịch, nhưng Harriet đã biết bà quản gia đủ lâu để chắc chắn bà ta về cơ bản cũng thật thà.

"Chuyện đó là sự thật," Bà Stone nói dứt khoát. "Tôi hứa với cô đó."

"Tiếp tục đi, Bà Stone. Nói cho chúng tôi nghe làm thế nào tên Quái Vật—ý tôi là ngài tử tước—lại dồn cô tiểu thư đó đến mức tự vẫn," Felicity giục.

Harriet từ bỏ mọi cố gắng ngăn chặn câu chuyện. Cô thẳng lưng lên, tự nói với mình tốt nhất là nên biết hết mọi sự kiện. "Đúng vậy đó, Bà Stone. Đã nói với chúng tôi đến thế rồi, thôi thì bà hãy kể hết phần còn lại đi. Chính xác thì chuyện gì đã đến với Deirdre Rushton?"

Hai bàn tay Bà Stone nắm chặt lại. "Hắn ép buộc cô ấy. Hắn cưỡng hiếp cô ấy, đúng như cái danh xưng Quái Vật của hắn. Hắn làm cô ấy có bầu. Sử dụng cô ấy cho những mục đích dâm đãng của hắn. Nhưng thay vì làm điều đúng đắn và cưới cô, *hắn gạt cô sang bên*. Chuyện đó không có gì là bí mật. Cứ hỏi mọi người quanh vùng này mà xem."

Cô Effie và Felicity im lặng trong sự sửng sốt khó tin.

“Ôi, lạy Chúa tôi.” Harriet đột ngột ngồi xuống một cái ghế dài nhỏ độn bông. Cô nhận ra mình đang nắm hai bàn tay chặt đến mức những ngón tay phát đau. Cô bắt mình phải hít một hơi thở sâu và bình tĩnh. “Bà có chắc về chuyện này không, Bà Stone? Ngài ấy thật sự không có vẻ thuộc loại đó, bà biết đấy. Thật ra mà nói, tôi…tôi khá thích ngài ấy.”

“Cháu biết gì về loại đàn ông làm những chuyện như thế chứ?” Cô Effie hỏi với lý lẽ không thể tranh cãi. “Cháu chưa từng có dịp gặp loại đàn ông đó bao giờ. Cháu thậm chí còn không có một mùa Vũ Hội bởi vì anh trai ta, cầu cho linh hồn anh hãy yên nghỉ, không để lại đủ tiền cho chúng ta để trợ cấp một mùa vũ hội cho cháu. Có lẽ nếu cháu đã được đến Thành Phố và đã được ra mắt mọi người, cháu đã có thể biết người ta không phải lúc nào cũng có thể phân biệt loại *đàn ông đó* chỉ bằng một cái nhìn.”

“Cô hoàn toàn đúng, Cô Effie.” Harriet biết cô buộc phải thừa nhận điều cô của cô nói là sự thật. Cô thật sự không có kiến thức thực tế về loại đàn ông cưỡng bức một phụ nữ trẻ ngây thơ và rồi ruồng bỏ cô ấy. “Người ta nghe những chuyện này nọ, tất nhiên, nhưng rõ ràng nó không giống như có kinh nghiệm trực tiếp về loại đàn ông đó, phải không ạ?”

“Em sẽ không muốn một kinh nghiệm thực tế đâu,” Felicity chỉ ra. Cô quay trở lại với Bà Stone. “Xin bà tiếp tục câu chuyện.”

“Đúng đó,” Harriet nói rầu rĩ. “Bà cứ kể hết cho chúng tôi đi, Bà Stone.”

Bà Stone hếch cằm và nhìn vào Harriet và Felicity bằng đôi mắt long lanh. “Như tôi đang nói lúc nãy, Gideon Westbrook là đứa con thứ của Ngài Bá Tước xứ Hardcastle.”

“Cho nên ngài ấy lúc đó không phải là một tử tước,” Felicity thì thầm.

“Tất nhiên là không,” Cô Effie chêm vào với cái vẻ uy quyền thường lệ của bà về những chuyện như thế này. “Ông ta không có tước vị nào vào lúc đó bởi vì ông ta chỉ là một đứa con thứ. Anh trai ông ta mới là tử tước.”

“Cháu biết mà, Cô Effie. Xin nói tiếp đi, Bà Stone.”

“Tên Quái Vật đã muốn Cô Deirdre dễ thương của tôi ngay từ cái lần đầu tiên hắn thấy cô ra mắt tại Luân Đôn. Đức Cha Rushton đã góp nhặt tất cả mọi thứ ông có để cho cô một mùa Vũ Hội và tên Quái Vật là người đầu tiên cầu hôn cô.”

“Thế là Rushton quyết định tốt hơn là ông ta nên nắm lấy những thứ trong tầm tay, có phải không?” Harriet hỏi.

Bà Stone cau có với cô. “Ngài mục sư đã nói với Cô Deirdre rằng cô phải chấp nhận lời cầu hôn đó. Quái Vật không có tước vị nhưng hắn có tiền và gia thế. Đó là một sự kết hợp hoàn hảo, ông ấy nói thế.”

“Xét về mọi phương diện thì có vẻ như vậy,” Effie thì thầm.

“Nói theo cách khác, cô ấy sắp kết hôn với ngài ấy vì tiền của ngài ấy và cơ hội kết nối với một gia đình có gia thế,” Harriet kết luận.

“Cô Deirdre của tôi luôn là một đứa con gái ngoan hiền và biết vâng lời,” Bà Stone nói buồn rầu. “Cô ấy đã đồng ý làm theo ý muốn của cha cô, ngay cả khi Westbrook chỉ là một đứa con thứ và xấu như quỷ. Cô ấy có thể lấy được một mối tốt hơn, nhưng cha cô sợ phải chờ đợi. Ông ấy không có đủ điều kiện để giữ cô ở Luân Đôn trong một thời gian dài.”

Harriet nhìn lên, khó chịu. “Tôi không nghĩ ngài ấy xấu tí nào.”

Bà Stone nhăn nhó. “Gã đàn ông đó to lớn như quỷ. Với cái vết sẹo đáng tởm và tất cả những thứ khác, hắn trông như một con quỷ bước ra từ Địa Ngục. Lúc nào cũng thế, thậm chí từ trước khi gương mặt hắn bị hủy hoại. Cô Dierdre tội nghiệp của tôi rùng mình khi thấy hắn. Nhưng cô vẫn làm tròn bổn phận của mình.”

“Và có vẻ như đã làm hơi quá,” Harriet lầm bầm.

Cô Effie lắc đầu buồn thảm. “A, những cô gái trẻ ngốc nghếch cứ nhất mực đi theo trái tim thay vì cái đầu của họ. Ngu ngốc làm sao. Khi nào thì họ mới học được phải giữ lí trí và trinh tiết cho đến khi đã an toàn cưới xin nếu bọn họ không muốn thấy mình bị hủy hoại?”

“Dierdre của tôi là một cô gái ngoan, thật đấy,” Bà Stone nói trung thành. “Hắn đã cưỡng bức cô ấy. Cô ấy là một con cừu non ngây thơ chẳng hiểu gì về chuyện xác thịt và hắn đã lợi dụng cô ấy. Và dù gì thì họ cũng đã đính ước. Cô ấy tin hắn sẽ làm điều chính trực sau khi cô ấy phát hiện ra…đứa bé.”

“Chắc hẳn cô ấy tin rằng không quý ông chân chính nào lại bội ước,” Harriet nói trầm ngâm.

“Một quý ông chân chính sẽ không bội ước,” Cô Effie nói gay gắt. “Vấn đề là, một người phụ nữ không thể lúc nào cũng biết rõ mức độ ý thức về danh dự của một quý ông trong những tình huống như thế này. Đó là lí do tại sao cô ấy phải cẩn thận để không bị tổn hại. Khi chúng ta đưa cháu đến Luân Đôn, Felicity, cháu tốt hơn là nên nhớ câu chuyện khủng khiếp này.”

“Vâng, Cô Effie.”

Felicity đảo mắt vào Harriet. Harriet che một nụ cười bâng quơ. Đây không phải là lần đầu cô và em gái phải lắng nghe bài thuyết giảng đặc biệt này từ bà cô đầy thiện chí của họ.

Effie tự xem mình là người có quyền phân xử phép cư xử đúng mực nơi công cộng. Bà đã nghiêm túc tự đặt mình vào vị trí người hướng dẫn và người giám hộ trong những chuyện như thế này, mặc dù Harriet thường xuyên nhắc bà chẳng có gì nguy hại ở Upper Biddleton đến mức bà phải bảo vệ họ.

“Như tôi đã nói, St. Justin không phải một quý ông. Hắn là một con quái vật tàn nhẫn, vô cảm, dâm đãng.” Bà Stone lấy lưng bàn tay xương xẩu của mình để chùi mắt. “Con trai cả của ngài bá tước đã bị giết chỉ ít lâu trước khi Cô Dierdre nhận ra mình có thai. Ngài ấy cưỡi ngựa gần vách đá không xa đây lắm và họ nói con ngựa đã hất ngài ấy xuống. Rơi qua khỏi bờ vực và chìm xuống biển. Ngài ấy bị gãy cổ. Một tai nạn, họ đã nói thế. Nhưng những người dân ở đây sau này đã nghi ngờ chuyện đó khi họ thấy cách vị tử tước mới đối xử với Cô Dierdre.”

“Thật kinh khủng.” Felicity vẫn còn ngơ ngác.

“Ngay khi Gideon Westbrook biết hắn sắp có được tước vị, hắn hủy hôn ước với Cô Deirdre.”

“Không. Ngài ấy đã làm vậy thật à?” Felicity thốt lên.

Bà Stone gật đầu thê lương. “Bỏ rơi cô ấy ngay lập tức, thậm chí khi hắn đã biết cô ấy đang mang thai con hắn. Hắn nói với cô giờ hắn đã là Tử Tước St. Justin và một ngày nào đó sẽ là Bá Tước xứ Hardcastle, hắn có thể kiếm được mối tốt hơn là con gái của một mục sư nghèo.”

“Ôi trời ơi.” Harriet nhớ lại sự thông minh đầy tính toán trong ánh mắt màu hung của Gideon. Giờ khi cô ngẫm lại, cô phải thừa nhận khó mà xem anh như một người sẽ bị lay chuyển bởi những cảm xúc dịu dàng, chí ít cũng không nếu anh có những mục tiêu khác trong đầu. Có điều gì đó về anh thật sự không có chỗ cho sự nhượng bộ. Cô rùng mình. “Bà nói ngài ấy biết Deirdre đang có thai sao?”

“Đúng vậy, quỷ bắt hồn hắn đi. Hắn biết điều đó.” Hai bàn tay của Bà Stone nắm chặt rồi buông thõng. “Tôi đã ngồi với cô ấy vào cái đêm cô nhận ra mình mang thai con hắn. Tôi đã ôm cô trong khi cô khóc suốt đêm, và đến sáng hôm sau cô đi gặp hắn. Và khi cô đi về từ căn nhà lớn, nhìn gương mặt cô là tôi biết hắn đã ruồng rẫy

cô.” Những giọt nước mắt long lanh trong mắt Bà Stone và chảy dài xuống hai gò má rộng.

“Chuyện gì đã xảy ra tiếp theo?” Felicity hỏi trong một giọng nhỏ vì sững sờ.

“Cô Deirdre đi vào phòng làm việc, lấy khẩu súng của cha cô từ trên tường xuống, và tự bắn vào mình. Chính Đức Cha Rushton là người phát hiện ra cô, tội nghiệp ông ấy.”

“Đứa trẻ đáng thương,” Cô Effiet thì thầm. “Chỉ cần cô ấy cẩn trọng hơn thì đâu đến nỗi. Chỉ cần cô ấy quan tâm một chút đến thanh danh của mình và đừng đặt lòng tin vào một quý ông thì đâu đến nỗi. Cháu sẽ nhớ câu chuyện này khi cháu đến Luân Đôn, nhớ chứ Felicity?”

“Vâng, Cô Effie. Cháu sẽ khó mà quên được chuyện này.” Felicity có vẻ thật sự xúc động vì câu chuyện thương tâm.

“Chúa tôi,” Harriet thì thầm. “Tất cả chuyện này thật khó tin.” Cô liếc nhìn phòng làm việc rải rác những đồ hóa thạch và nuốt xuống khó khăn khi cô nhớ lại cái cách St. Justin nghiêng người qua bàn cô và đặt bàn tay mạnh mẽ của anh ta dưới cằm cô. “Bà Stone, bà có tuyệt đối chắc chắn về những bằng chứng của bà không?”

“Tuyệt đối chắc. Nếu cha cô vẫn còn sống, ông sẽ nói với cô chuyện này là thật. Ông ấy biết chuyện gì đã xảy ra cho con gái của Mục Sư Rushton. Nhưng ông giữ im lặng về chuyện đó bởi vì ông không nghĩ đó là một chủ đề trò chuyện thích hợp để bàn tán trước mặt hai tiểu thư trẻ. Khi ông nói tôi có thể tiếp tục làm việc ở đây, ông đã cảnh báo tôi không được nói về chuyện đó. Tôi đã giữ im lặng. Nhưng tôi không thể giữ nó lâu hơn được nữa.”

Cô Effie gật đầu đồng ý. “Không, tất nhiên bà không thể im lặng hơn nữa, Bà Stone. Giờ St. Justin đã trở lại vùng này, tất cả những quý cô trẻ đoan trang cần phải cẩn thận đề phòng.”

“Bị cưỡng bức và rồi bị ruồng bỏ.” Felicity lắc đầu, kinh hãi. “Thử hình dung mà xem.”

“Khủng khiếp,” Cô Effie nói. “Tuyệt đối khủng khiếp. Những quý cô trẻ phải rất, rất cẩn trọng. Felicity, cháu không được đi đâu một mình trong khi ngài tử tước đang còn ở đây. Cháu có hiểu không?”

“Ồ, vớ vẩn.” Felicity nhìn Harriet khẩn khoản. “Chị sẽ không giữ em làm tù nhân trong chính ngôi nhà mình chỉ vì St. Justin tình cờ đến quận này chứ chị?”

Harriet cau mày. “Không, tất nhiên là không.”

Cô Effie trở nên nghiêm khắc. “Harriet, Felicity phải cẩn thận mới được. Chắc chắn cháu thấy được điều đó là cần thiết.”

Harriet nhìn lên. “Felicity là một phụ nữ có lí trí, Cô Effie à. Nó sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc. Phải không, Felicity?”

Felicity cười toe. “Và đánh mất cơ hội được một mùa Vũ Hội ở Thành Phố sao? Chị có thể chắc chắn là em không phải một kẻ ngu ngốc đến thế, chị Harriet.”

Miệng Bà Stone mím lại. “St. Justin thích những cô gái trẻ đẹp ngây thơ, thứ đồ quái vật to lớn, đói khát đó. Và giờ cha cô không còn ở đây để bảo vệ cô, Cô Felicity, cô phải thật cẩn thận.”

“Đúng đó,” Cô Effie đồng ý.

Harriet nhướng một chân mày. “Cháu thấy là hai người không ai lo lắng cho thanh danh của cháu như cho Felicity?”

Cô Effie ngay lập tức tỏ ra hối hận. “Thôi nào, cháu yêu, cháu biết là không phải thế mà. Nhưng cháu đã gần hai mươi lăm rồi. Và loại người chơi bời phóng đãng mà Bà Stone vừa mô tả có xu hướng tấn công những cô gái trẻ ngây thơ hơn.”

“Hoàn toàn trái ngược với những cô gái già ngây thơ như cháu,” Harriet thì thầm. Cô ngó lơ nụ cười toe toét trêu chọc của Felicity. “À, thôi vậy, cháu cho là cô nói đúng, Cô Effie. Cháu khó mà có nguy cơ bị cưỡng bức bởi St. Justin.” Cô ngừng lời. “Hình như cháu nhớ đã nói với ngài ấy điều đó lúc nãy.”

“Chuyện đó là sao nữa chứ?” Cô Effie nhìn cô chằm chằm.

“Đừng bận tâm mà, Cô Effie.” Harriet bước đến cánh cửa phòng làm việc. “Cháu chắc Felicity sẽ giữ vững lí trí và bất cứ thứ gì quan trọng đối với nó nếu nó tình cờ thấy mình ở cạnh Tử Tước St. Justin. Nó đâu phải kẻ ngu ngốc. Giờ nếu cô thứ lỗi cho cháu, cháu phải đi hoàn thành tí việc.”

Harriet bắt mình phải bước đi thật bình thản đến nơi trú ẩn nhỏ bé của cô và điềm tĩnh đóng cửa lại. Rồi, với một tiếng rên rỉ chân thành, cô chìm vào cái ghế của mình, chống khuỷu tay lên mặt bàn, và gác cằm lên hai bàn tay. Cô rùng mình dữ dội.

Felicity không phải kẻ ngu ngốc, cô kết luận dứt khoát. Chính cô, Harriet, mới là kẻ ngu ngốc kìa. Cô đã triệu hồi Quái Vật Lâu Đài Blackthorne trở lại Upper Biddleton.

Chương 3

Sương mù xám xịt lũ lượt kéo lên từ biển trong đêm vẫn tiếp tục bám trụ trên bờ biển đến tận mười giờ sáng hôm sau. Tầm nhìn của Harriet không vượt quá vài feet khi cô trèo xuống vách đá để ra bãi biển. Harriet lo lắng không biết Gideon có đến gặp cô theo kế hoạch vào thăm hang ổ bọn trộm.

Harriet bứt rứt tự hỏi liệu cô có thật sự muốn anh giữ lời hẹn. Cô thao thức suốt đêm trong nỗi lo âu không biết có phải cô đã phạm một sai lầm chết người khi gửi lá thư tai họa cho vị tử tước xấu tính.

Đôi giày bốt da của cô trượt trên vài hòn sỏi khi cô đi xuống con dốc thẳng đứng. Harriet nắm chặt túi đồ nghề và dùng tay còn lại bám vào tảng đá để giữ thăng bằng.

Đường xuống vách đá chỉ an toàn cho những ai quen thuộc với nó, nhưng vẫn có vài đoạn khó lường. Harriet ước gì cô có thể mặc quần ống túm mỗi khi vào hang tìm hóa thạch, nhưng cô Effie sẽ ngất xỉu nếu cô hỏi thử. Harriet luôn cố tỏ ra càng vâng lời cô mình càng tốt.

Cô biết Cô Effie đã phản đối việc săn tìm hóa thạch ngay từ đầu. Effie cho rằng đối với một phụ nữ trẻ thì đó là một công việc không đoan trang và không hiểu tại sao Harriet dốc hết tâm trí vào đam mê của cô. Harriet không muốn kinh động người đàn bà có tuổi bằng việc theo đuổi hóa thạch với quần ống túm.

Luồng sương mù xoắn cuồn cuộn quanh Harriet khi cô xuống đến cuối đường và ngừng lại điều chỉnh trọng lượng của chiếc túi cô đang vác. Cô có thể nghe tiếng sóng vỗ rì rào đập vào bờ biển, nhưng cô không thể thấy chúng xuyên qua làn sương mờ mịt. Sự ẩm thấp ớn lạnh xuyên qua tấm áo choàng len màu nâu đen dày cui cô đang mặc.

Thậm chí nếu Gideon có xuất hiện sáng nay thì anh cũng không thể tìm ra cô, Harriet nghĩ ngợi. Cô xoay người và đi dọc bãi biển bên dưới vách đá. Thủy triều đã rút, nhưng cát vẫn còn ẩm. Khi thủy triều dâng cao thì từ khoảng đất này gần như không thể nhìn thấy bờ biển. Mực nước biển đập vào vách đá khi thủy triều lên, nhấn chìm những hang động thấp và lối đi bên trong.

Một hay hai lần gì đó Harriet đã sai lầm vì nấn ná quá lâu để thám hiểm bên trong hang động và gần như bị mắc kẹt giữa dòng nước. Những kí ức đó vẫn ám ảnh cô và buộc cô phải rất thận trọng mỗi khi tiến vào hang động.

Cô chầm chậm đi trên nền đá, tìm kiếm những dấu chân trên cát. Nếu Gideon đã đến đây vài phút trước thì cô sẽ dễ dàng tìm thấy dấu giày to uych của anh. Một lần nữa cô lại đặt dấu hỏi về sự khôn ngoan trong những việc cô đã làm.

Bằng việc triệu hồi Gideon về Upper Biddleton hóa ra không đơn giản như cô đã nghĩ.

Mặt khác, Harriet sôi nổi tự nhủ, băng trộm đã dùng hang động quý giá của cô để trữ hàng nhất định phải gánh chịu một hậu quả nào đó. Cô không cho phép chúng tiếp tục hành vi đó. Cô cần được tự do khám phá những hang sâu đặc biệt này.

Không kể đến những hóa thạch tuyệt vời đang chờ đợi được tìm thấy dưới kia. Hơn thế nữa, Harriet tự nhắc bản thân, cô càng để mặc bọn xấu tùy nghi sử dụng hang động càng lâu thì càng có nguy cơ bọn chúng tự đào bới hóa thạch. Chúng sẽ cho việc đó là thú vị và kể cho những tên khác, và rồi tin tức sẽ đến tai những nhà sưu tầm. Upper Biddleton sẽ tràn ngập thợ săn hóa thạch.

Không thể như thế được. Những mẩu xương trong hang kia thuộc về cô cơ mà.

Tất nhiên cũng có những nhà sưu tầm khác đã từng khám phá hang động ở Upper Biddleton nhưng họ đã từ bỏ sau khi không tìm ra được gì thú vị hơn một ít hóa thạch cá và sò. Nhưng Harriet đã vào sâu hơn hết thảy và linh cảm có những phát hiện quan trọng đang chờ đợi cô đến. Cô phải tìm ra bí mật bên dưới những tảng đá.

Không, không còn cách nào khác ngoại trừ vững bước tiến tới, Harriet cương quyết. Cô cần một người quyền uy và thông minh giúp cô đuổi hết bọn trộm. Việc Gideon là kẻ đê tiện thô lỗ có quan trọng không? Còn cách đối phó bọn cướp nào hay hơn là nhờ đến Quái vật Lâu Đài Blackthorne?

Chúng đáng bị như vậy.

Vào lúc này màn sương bao phủ cô có vẻ hơi dãn ra. Harriet đột ngột thụt lùi, nhận ra không chỉ có mình cô trên bãi biển. Có cái gì đó làm cô dựng tóc gáy. Cô xoay tròn và nhìn thấy Gideon từ từ hiện ra trong sương mù. Anh đi về phía cô.

“Chào buổi sáng, cô Pomeroy.” Giọng anh thấp như tiếng rì rào của biển. “Tôi có cảm giác rằng cô sẽ không bị sương mù làm cho nhụt chí.”

“Chào buổi sáng, thưa ngài.” Harriet trấn tĩnh trong lúc nhìn anh bước trên lớp cát ẩm dinh dính. Óc tưởng tượng cuống cuồng của cô hình dung cảnh tượng anh bước khỏi làn sương như quái vật ra khỏi lớp khói địa ngục. Anh còn to lớn hơn những gì cô nhớ về anh.

Anh mang giày bốt đen, găng tay đen, và một chiếc áo choàng to đen với cổ áo cao che đi khuôn mặt sẹo. Mái tóc đen của anh lộ rõ và lấp lánh trong sương sớm.

“Như cô có thể thấy, tôi lại làm theo yêu cầu của cô.” Gideon cười giễu cợt và đứng lại bên cạnh cô. “Tôi phải chú ý xu hướng cứ nháo nhào vâng lệnh cô thôi, Cô Pomeroy. Tôi không muốn nó trở thành thói quen.”

Harriet ngẩng lên và nhoẻn miệng cười nhã nhặn. “Ngài không cần lo, thưa ngài. Tôi cam đoan ngài sẽ không có thói quen nghe lệnh người khác trừ phi bản thân ngài muốn làm việc đó.”

Anh khẽ nhún một bên vai. “Ai biết được một người đàn ông sẽ làm những gì khi phải đương đầu với một phụ nữ thú vị?” Nụ cười lạnh lẽo làm nhăn nhúm khuôn mặt bị hủy hoại của anh thành một chiếc mặt nạ đáng sợ. “Tôi chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp đây, thưa cô Pomeroy.”

Harriet nuốt khan và loay hoay điều chỉnh chiếc túi cồng kềnh của mình. “Tôi đã mang theo hai ngọn đèn, thưa ngài,” cô nói nhanh. “Chúng ta sẽ cần chúng bên trong lối đi.”

“Cho phép tôi,” Gideon lấy túi từ ngón tay cô. Nó đu đưa nhẹ tênh trên cánh tay rắn chắc của anh. “Tôi sẽ xử lý thiết bị. Dẫn đường đi, cô Pomeroy. Tôi tò mò muốn thấy hang động chứa đầy đồ ăn trộm của cô.”

“Vâng. Tất nhiên rồi. Lối này,” Cô quay đi và xuyên qua sương mù.

“Hình như sáng nay cô không tự tin lắm phải không Cô Pomeroy.” Gideon nghe có vẻ buồn cười khi lầm lũi sải bước theo sau cô. “Tôi nghi ngờ rằng ai đó, có thể là Bà Stone, đã kể cho cô nghe chi tiết về quá khứ khủng khiếp của tôi ở Upper Biddleton?”

“Nhảm nhí. Tôi không quan tâm quá khứ của ngài, thưa ngài.” Harriet cố gắng hết sức để giữ giọng mát mẻ và cực kì vững vàng. Cô không dám quay đầu lại nhìn và hấp tấp đi trên cát. “Nó không phải điều tôi quan tâm.”

“Trong trường hợp đó, tôi nên cảnh báo cô lẽ ra ngay từ đầu cô không nên gọi tôi đến đây.” Anh thì thầm đe dọa. “Tôi sợ rằng tôi không thể tách rời quá khứ. Tôi đi đến đâu nó lại theo đến đó. Sự thật rằng tôi được sắp vào hàng thừa kế tước hiệu bá tước cực kì hữu hiệu để người khác thỉnh thoảng bỏ qua quá khứ của tôi, nhưng tôi không rũ bỏ được nó hoàn toàn. Đặc biệt là ở Upper Biddleton.”

Harriet liếc nhanh ra sau vai, mê mải cau mày vì cảm xúc bị che đậy cô đã nhận ra trong giọng anh. “Nó có làm phiền ngài không, thưa ngài?”

“Quá khứ của tôi ấy à? Không hẳn. Từ lâu tôi đã học được cách sống chung với sự thật rằng tôi là ma quỷ chốn âm ty. Như tấm giấy thông hành, danh tiếng của tôi cũng có tác dụng.”

“Trời ơi. Tác dụng gì?” Harriet hỏi thử.

Nét mặt anh căng cứng. “Một là nó giúp tôi khỏi bị những bà mẹ mê quý tộc quấy rầy. Họ cực kì sợ phải đưa con gái họ ra đứng trước mặt tôi. Họ lo sốt vó rằng tôi sẽ hèn hạ cưỡng đoạt những cô con gái non nớt của họ, chơi đùa và ném những con người đáng thương đó qua một bên như đồ vật bị ô uế.”

“Ôi,” Harriet nuốt khan.

“Điều họ chắc chắn nhất là,” Gideon đều đều nói tiếp. “Bị ô uế. Sẽ gần như là chuyện viển vông nếu muốn đưa một cô gái quay lại Chợ Tình khi mà tin đồn cô ta đã bị tôi hủy hoại loan truyền.”

“Tôi hiểu.” Harriet khục khặc ho để thông cổ và đi nhanh hơn một chút. Cô có thể cảm nhận được Gideon đứng đằng sau dù cô không thể nghe tiếng chân anh trên nền cát lầy lội. Sự chuyển động âm thầm của anh gây cho cô cảm giác khó chịu vì cô đã biết rõ dáng người và sự hiện diện của anh. Mà thật ra thì, giống như có một con quái vật vĩ đại bám theo sát gót.

“Thêm vào việc không làm phiền tôi bằng những cô bé ngây thơ của họ,” Gideon dửng dưng nói tiếp. “Không ông bố bà mẹ nào trong kí ức gần đây ép buộc tôi ngỏ lời cầu hôn bằng mánh cũ là đã làm vấy bẩn con gái họ. Ai nấy đều biết thủ đoạn đó rất khó thành công.”

“Thưa ngài, nếu đây là cách tế nhị ngài dùng để ngăn tôi có những ý nghĩ tương tự thì ngài có thể an tâm rằng ngài khá an toàn.”

“Tôi biết là tôi an toàn, cô Pomeroy ạ. Cô mới là người nên cẩn thận đấy.”

Harriet chịu đựng đủ rồi. Cô ngừng lại và xoay người đối mặt với anh. Cô nhận ra là anh gần như ngay phía trên cô nên cô vội lùi lại. Cô quắc mắt lên nhìn anh. "Chuyện đó là sự thật sao? Ngài đã phủi bỏ con gái Mục sư sau khi cô ấy có con với ngài?"

Gideon đanh mặt nhìn cô. "Cô rất tọc mạch so với một người tự cho là không quan tâm đến quá khứ của tôi."

"Ngài là người cố tình khơi mào câu chuyện."

"Đúng thế. Tôi sợ rằng tôi không thể phủ nhận. Không thể khi mà cô đã nghe toàn bộ câu chuyện."

"Thế à," Cô thách thức sau khoảng lặng ngột ngạt. "Thật vậy sao?"

Gideon giật giật một bên mày đen rậm và tỏ ra nghiền ngẫm vấn đề một cách nghiêm túc. Mắt anh cháy bừng ngọn lửa lạnh giá lúc anh nhìn xuống Harriet. "Sự thật đúng như những gì cô đã được nghe kể, cô Pomeroy. Hôn thê của tôi có thai. Tôi biết điều đó khi tôi kết thúc hôn ước. Rõ ràng cô ấy đã về nhà và tự bắn mình."

Harriet thở dốc và lùi lại thêm một bước. Cô quên hết hang động đầy ắp đồ trộm cắp. "Tôi không tin."

"Cảm ơn, cô Pomeroy." Gideon gục gặc đầu với vẻ lịch sự giễu cợt. "Nhưng tôi biết chắc những người khác đều tin."

"Ôi" Harriet gượng gạo nói. "Tôi nói rồi mà, tôi không quan tâm." Cô xoay tròn và vội vàng tiến vào bên trong hang. Mặt cô nóng bừng. Cô giận dữ tự nhủ - lẽ ra cô nên im miệng. Tình huống này làm cô xấu hổ kinh khủng.

Vài phút sau Harriet thở dài nhẹ nhõm khi cô chạm đến mục tiêu. Vách đá hiện ra lờ mờ trong màn sương. Nếu cô không biết chính xác nơi cần đến thì ắt hẳn cô đã lạc trong sương mù từ lâu.

"Lối vào đây, thưa ngài." Harriet dừng chân và quay lại đối mặt với anh. "Hang động bọn trộm sử dụng nằm cách lối vào một khoảng."

Gideon bắn tia nhìn xuyên qua lối vào vách đá rồi đặt chiếc túi anh đang mang xuống đất. "Tôi tin là bây giờ chúng ta cần đèn rồi."

“Đúng vậy. Tầm nhìn bên trong hang chỉ giới hạn trong vòng vài bước chân mà thôi.”

Harriet quan sát Gideon thắp sáng ngọn đèn. Bàn tay anh dù to bè và rắn chắc nhưng lại chuyển động hết sức uyển chuyển và khéo léo. Khi anh đưa một ngọn đèn cho cô, mắt anh bắt gặp cô đang săm soi anh. Anh cười nhạt. Vết sẹo trên mặt anh co rúm hiểm ác.

“Cô có cần vài giây suy nghĩ về việc sắp sửa vào trong hang chỉ riêng với tôi không vậy Cô Pomeroy?”

Cô trừng mắt với anh và tiện tay giật ngọn đèn. “Tất nhiên là không. Vào trong thôi.”

Harriet bước qua lối vào nhỏ hẹp và đưa ngọn đèn lên cao. Màn sương lượn lờ trong hang cùng với ngọn đèn tạo ra những cái bóng quái dị trên vách đá ẩm ướt. Cô rùng mình tự hỏi tại sao sáng nay lối đi này lại quá lạ thường và gớm ghiếc. Cô tự nhủ đây không phải lần đầu cô vào trong này một mình.

Cô khẳng định sự hiện diện của tử tước đã làm cho cô căng thẳng. Cô đã tưởng tượng quá nhiều. *Tập trung vào công việc đi*, cô âm thầm cảnh tỉnh mình.

Gideon đứng sau lưng cô, di chuyển cùng với sải chân lả lướt, yên ắng. Ánh sáng từ ngọn đèn của anh càng tăng thêm phần ma quái cho những cái bóng trên tường. Anh nhìn quanh quất, khuôn mặt hằn sâu những đường nét ức chế. “Cô có thói quen vào đây một mình sao, Cô Pomeroy, hay thường thường có ai đó đi cùng cô?”

“Khi cha tôi còn sống thì ông ấy thường đi với tôi. Ngài biết đó, ông là người đã truyền đạt sự say mê hóa thạch cho tôi. Ông vẫn luôn là một nhà sưu tầm tham lam và dắt tôi theo ông khám phá ngay từ khi tôi chập chững biết đi. Nhưng từ khi ông qua đời vì dịch sốt, tôi đã luôn truy tìm một mình.”

“Tôi không nghĩ đó là lý do phù hợp.”

Cô nhăn nhó liếc anh. “Tùy ngài thôi. Nhưng tôi đảm bảo với ngài rằng cha con tôi đã bắt đầu chuyến hành trình khám phá từ trước khi chúng tôi chuyển đến Upper Biddleton. Tôi là chuyên gia. Lối này, thưa ngài.” Cô đi sâu vào trong hang, ớn lạnh biết rằng Gideon vẫn bám sát đằng sau. “Tôi tin tưởng rằng ngài không phải loại người trở nên chộn rộn trong một khu vực tù túng như nơi này.”

“Cô có thể yên tâm, Cô Pomeroy ạ, rằng dây thần kinh của tôi rất khó bị chộn rộn.”

Cô nuốt nước bọt. “À thì, rất nhiều người gặp rắc rối khi ở trong hang động. Như ngài thấy đó lối đi này khá rộng. Thậm chí ngay ở đoạn hẹp nhất cũng không nhỏ hơn nơi này là bao.”

“Quan điểm về sự thoải mái của cô hơi khác so với cái của tôi đó, Cô Pomeroy.” Giọng Gideon khô khan.

Harriet liếc ra sau và trông thấy bờ vai rộng của anh phải né trái tránh phải để đi tiếp vào trong. “Ngài khá to lớn phải không?”

“To lớn hơn cô nhiều, Cô Pomeroy.”

Cô mím môi. “Đừng để bị mắc kẹt. Sẽ rất khó khăn đấy.”

“Chắc vậy rồi. Đặc biệt là khi khúc hang này bị thủy triều nhấn chìm.” Gideon kiểm tra những bức tường đá chảy nước nhỏ giọt. Một con cua trắng phếu, nhỏ xíu lon ton chạy khỏi ngọn đèn và lao vụt vào chỗ tối.

“Tất cả những ngõ ngách thấp hơn nơi này dọc theo nền vách đá sẽ nằm dưới mực nước biển khi thủy triều lên.” Harriet nói, tiếp tục đi về phía trước. “Đây sẽ là thông tin hữu ích để ngài lợi dụng khi ngài chọn lựa cách thức tóm gọn bọn trộm. Dù sao thì bọn xấu chỉ xuất hiện vào ban đêm và khi nước rút. Bất kì mưu tính nào để bắt bọn chúng đều phải dựa trên những cơ sở vừa nêu.”

“Cảm ơn, Cô Pomeroy, tôi sẽ ghim chặt chúng vào đầu.”

Cô cau mày trước lời xúc xiểm của anh. “Tôi chỉ muốn giúp ngài thôi mà.”

“Hmm.”

“Có cần tôi nhắc cho ngài nhớ, thưa ngài, rằng tôi đã từng nhìn thấy bọn xấu? Theo tôi ngài nên vui mừng vì có cơ hội tham vấn cùng tôi xem làm cách nào tốt nhất để bẫy trọn ổ bọn chúng.”

“Vậy thì tôi nên nhắc cô là, cô Pomeroy, tôi đã từng sống tại đây. Tôi biết rành địa thế.”

“Phải, tôi biết chứ, nhưng ngài đã quên rất nhiều chi tiết nho nhỏ. Và dựa vào những lần thám hiểm bao quát của tôi thì tôi là chuyên gia về những hang động trong vùng này.”

“Tôi xin hứa, Cô Pomeroy, nếu tôi cần lời khuyên của cô thì tôi sẽ yêu cầu.”

Tình trạng cáu bẳn đã vượt lên trên tính cẩn trọng của Harriet. “Thưa ngài, nếu ngài muốn tính toán thấu đáo hơn, thì ngài nên chấp nhận xã giao nhiều hơn.”

“Tôi không thấy hứng thú trong việc mở rộng đời sống xã hội của mình.”

“Hình như là không,” Cô làu bàu. Cô dự định nói thêm gì đó trong lúc cô trượt phải một cọng rong biển vẫn còn sót lại sau khi nước rút. Cô trượt chân và quờ quạng giữ thăng bằng. Bàn tay đeo găng của cô trơn tuột trên bức tường nhớp nháp vì không tìm được chỗ bám. “Trời đất.”

“Để tôi.” Gideon bình tĩnh nói. Cánh tay anh vòng qua eo cô và kéo sát vào ngực anh.

“Xin lỗi.” Harriet đột ngột ngừng thở khi nhận ra mình đang bị kẹp vào Gideon. Cánh tay anh như một thanh thép, cứng và hoàn toàn không thể phản kháng.

Cô có thể cảm nhận được đường cong vạm vỡ, cường tráng của khuôn ngực anh sau lưng cô. Một bên mũi giày của anh không biết làm sao lại chêm thân mật vào giữa hai chân cô. Cô tinh ý nhận thấy chân anh đang ấn vào mông cô.

Mùi cơ thể ấm áp, nam tính của anh xộc vào mũi khi cô hít thở sâu. Nó bị hòa trộn với mùi len ẩm và da thuộc. Cô cứng người theo bản năng khi bị ôm sát vào cơ thể một người đàn ông.

“Cô nên cẩn thận hơn, Cô Pomeroy.” Gideon buông cô ra. “Nếu không cô sẽ té chỏng gọng trong hang động này.”

“Tôi dám chắc với ngài rằng tôi chưa từng đón nhận tí tí nguy hiểm trong những hang động ở đây.”

“Cho đến lúc này à?” Anh ném cho cô cái nhìn tra khảo.

Harriet quyết định phớt lờ. “Lối này, thưa ngài. Chỉ một đoạn nữa thôi.” Cô vuốt cho thẳng áo lông và váy. Rồi cô nắm chặt ngọn đèn hơn nữa, giữ nó cao hơn, và cất bước tiến vào sâu trong hang.

Gideon im lặng theo sau, chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn và bóng hình nhảy nhót trên đá ẩm cho biết anh vẫn ở đó. Harriet không mạo hiểm nói thêm một lời về kế hoạch và mưu mẹo dùng để bắt bọn trộm. Cô dẫn anh đi từ từ hướng lên mặt dốc của

lối đi nghiêng nghiêng cho đến khi họ đến được chỗ vẫn khô ráo dù thủy triều lên cao.

Vách và nền hang nơi đây vẫn khô dù cơn lạnh thấu xương thấm đẫm không gian xung quanh. Harriet nhanh chóng nghiên cứu những bề mặt gồ ghề từ ánh sáng đèn. Lòng hăng say hóa thạch của cô lại nổi lên.

"Ngài biết không, tôi đã tìm được một chiếc lá hóa thạch tuyệt vời bám vào một tảng đá trong chính cái hang này." Cô liếc mắt ra phía sau. "Ngài đã từng có dịp đọc những bài báo của Ông Parkinson về tầm quan trọng của những hóa thạch thực vật đối với địa tầng mà người ta tìm thấy chúng chưa?"

"Chưa, Cô Pomeroy, tôi chưa đọc."

"Vậy à, đây là chuyện đáng ngạc nhiên nhất, ngài biết đó. Những hóa thạch thực vật tương tự được tìm thấy chính xác ở cùng địa tầng khắp nước Anh bất chấp địa tầng có sâu bao nhiêu. Ở Lục Địa cũng vậy."

"Thú vị đấy." Tuy nhiên giọng Gideon nghe có vẻ anh cảm thấy buồn cười nhiều hơn là thú vị. "Cô rất say mê chủ đề này."

"Tôi biết đề tài về hóa thạch không thu hút ngài lắm, nhưng tôi có thể cam đoan với ngài, thưa ngài, rằng quá khứ có rất nhiều thứ đáng cho ta học hỏi. Bản thân tôi tràn trề hy vọng một ngày nào đó sẽ tìm ra một vài thứ quan trọng trong những hang động này. Tôi đã phát hiện được rất nhiều điều hấp dẫn rồi."

"Tôi cũng vậy." Gideon thì thầm.

Không hiểu rõ ý anh là gì thông qua câu nói vừa rồi và cũng không chắc mình muốn biết, Harriet chìm vào im lặng. Cô của Harriet đã cam đoan rằng cô có khuynh hướng làm những người không chia sẻ đam mê cháy bỏng về hóa thạch của cô cảm thấy chán nản.

Vài phút sau cô ngoặt vào khúc cua của lối đi trước mặt và dừng lại trước lối vào một hang động lớn. Harriet bước vào và đưa ngọn đèn lên cao để chiếu sáng một dàn túi vải nằm ngay trung tâm nền đá lởm chởm. Cô nhìn sang Gideon khi anh theo cô vào trong.

"Chúng đây, thưa ngài." Cô hồ hởi chờ đợi anh tỏ ra ngạc nhiên trước khung cảnh đồ ăn trộm chất đống trên nền hang.

Gideon không nói gì khi anh đi sâu vào trong. Nhưng anh tỏ vẻ vừa lòng thực sự khi đứng gần một túi vải bạt. Anh cúi xuống bên cạnh nó và tháo dây cột.

Tay anh nâng đèn lên cao và nhìn vào trong túi. Anh quan sát những món trong đó một lúc rồi thọc tay đeo găng vào luôn. Và anh rút ra một chân nến bằng bạc lộng lẫy.

"Rất thú vị." Gideon quan sát ánh sáng lập lòe trên món đồ bạc. "Cô biết không, cô Pomeroy, hôm qua khi cô kể tôi nghe câu chuyện về hang động này, tôi phải thừa nhận là tôi có vài nghi ngờ. Tôi tự hỏi liệu có phải cô ấp ủ một trí tưởng tượng phong phú quá mức hay không. Nhưng bây giờ tôi buộc lòng phải công nhận có vài thứ phi pháp ở đây."

"Ngài có hiểu tại sao tôi nói những thứ này có nguồn gốc từ nơi khác không, thưa ngài? Nếu có những thứ giá trị như chân nến này bị đánh cắp ở Upper Biddleton thì chúng tôi hẳn phải biết rồi chứ."

"Tôi hiểu ý cô." Gideon cột lại dây quấn và đứng lên. Tấm áo choàng to tướng phất phơ quanh anh như áo trùm lúc anh chuyển sang một bao khác.

Harriet quan sát anh thêm một lúc và cảm thấy chán chường. Cô đã kiểm tra tỉ mỉ những món hàng đó ngay từ lần đầu phát hiện ra chúng.

Mối bận tâm duy nhất của cô vẫn là hang động này. Thâm tâm cô báo hiệu vẫn còn những bảo vật chưa được tìm thấy nằm im lìm bên dưới đất đá, những bảo vật không giống như chân nến bạc hay trang sức bị đánh cắp.

Harriet tha thẩn tiến lại nhìn cận cảnh một phiến đá lộn xộn lạ lùng. "Tôi tin rằng ngài sẽ nhanh chóng đối phó với bọn xấu, St. Justin" Cô vừa nói vừa lia những ngón tay đeo găng lên đường nét mờ mờ bám trên đá. "Tôi rất háo hức được rảnh tay tìm hiểu hang đá này."

"Tôi có thể hiểu."

Harriet cau mày nhìn chăm chú và cúi đầu gần hơn những đường nét kia. "Tôi có thể nghe được từ giọng ngài là tôi lại đang ra lệnh cho ngài chứ gì. Tôi xin lỗi vì đã làm cho ngài bực bội, thưa ngài, nhưng thật sự là tôi hết kiên nhẫn nổi rồi. Tôi đã đợi ngài ròng rã nhiều ngày và giờ tôi cho rằng tôi phải đợi thêm một thời gian nữa trước khi bọn xấu bị tóm cổ."

"Không thể khác hơn."

Cô đưa mắt ra sau vai trong khi anh quay sang một bao khác. “Sẽ mất bao lâu?”

“Tôi chưa thể trả lời câu hỏi của cô. Cô phải cho phép tôi giải quyết vấn đề theo cách tôi cho là hợp lý.”

“Tôi tin là sẽ không quá lâu.”

“Cô Pomeroy, nếu cô còn nhớ thì cô đã triệu tôi đến Upper Biddleton vì cô muốn gán rắc rối này cho tôi. Tốt thôi. Cô đã làm thế. Và giờ tôi có nhiệm vụ quét sạch lũ xấu khỏi những hang động quý báu của cô. Tôi sẽ thông báo cho cô biết tiến độ công việc của tôi.” Gideon lơ đãng nói, sự chú ý của anh dành trọn cho nắm đá lấp lánh vừa được anh lôi khỏi túi.

“Được rồi, nhưng – ” Harriet im bặt “Cái gì thế kia?”

“Một sợi dây chuyền. Có giá trị đấy. Nếu những viên đá kia là đồ thật.”

“Có lẽ thế.” Harriet dẹp vấn đề qua một bên. Cô không có hứng thú đặc biệt với sợi dây chuyền ngoại trừ việc cô muốn nó biến khỏi hang của cô. “Tôi ngờ rằng ai đó phải gặp rắc rối trong lúc tìm cách giấu nó ở đây.” Cô quay lại kiểm tra họa tiết hóa thạch và săm soi kĩ lưỡng. Có gì đó…

“Chúa ơi.” Harriet hò reo phấn khích.

“Gì vậy?”

“Một điều thú vị, thưa ngài.” Cô dí ngọn đèn vào sát mặt đá. “Tôi không chắc lắm, nhưng có thể là một viền răng.” Harriet tập trung nghiên cứu hoa văn đó. “Hình như nó vẫn còn dính với phần hàm”

“Hình như cô rất hồi hộp.”

“Vâng, tất nhiên rồi. Một cái răng vẫn còn dính với hàm sẽ dễ nhận diện hơn cái không dính. Phải chi hôm nay tôi có thể dùng búa và đục để nạy nó ra.” Cô nôn nao nhìn quanh, để lộ cho anh thấy sự quan trọng của việc phục hồi hóa thạch cho quá trình học tập. “Tôi không cho rằng tôi sẽ…?”

“Không được.” Gideon ném sợi dây chuyền trở lại túi vải và đứng lên. “Cô không được phép sử dụng công cụ cho đến khi nào chúng ta dọn sạch hang ổ bọn trộm. Cô biết khá rõ là cô phải ngưng công việc trong cái hang này mà, Cô Pomeroy. Chúng ta không muốn đánh động bọn giết người này đâu.”

“Ngài nghĩ rằng bọn chúng sẽ tẩu tán tang vật nếu chúng biết đã bị phát hiện?”

“Tôi lo sợ nhiều hơn thế nữa, nếu những bằng chứng thu thập hóa thạch còn sót lại dấu vết đó sẽ chỉ ngược lại cô. Trong khu này không có nhiều nhà sưu tầm đâu.”

Harriet sầu muộn nhìn phiến đá nhô ra. Ý nghĩ để lại khám phá mới toanh làm cô buồn tê tái. “Nhưng nếu có ai đó tìm ra cái răng của tôi thì sao?”

“Tôi không tin có người để tâm cái răng bảo bối của cô đâu. Khi mà có cả gia tài gồm đá quý và đồ bạc nằm chất đống ngay giữa hang thế này.”

Harriet quắc mắt nghĩ ngợi và nhịp nhịp chân. “Tôi không chắc cái răng của tôi sẽ được an toàn. Tôi đã bảo ngài rằng ngày nay có rất nhiều nhà sưu tầm hóa thạch vô cùng bất lương. Có lẽ tôi nên đục một ít đá và mong rằng không ai chú ý đến nó - *Ối*”

Gideon đặt ngọn đèn xuống và tiến về trước hai bước. Bất thình lình anh lấn át cô, bàn tay khổng lồ úp vào mặt đá hang động trên đầu cô. Cô bị kẹt giữa cơ thể cứng như thép của anh và lớp đá rắn tương đương. Cô trợn mắt.

“Cô Pomeroy.” Gideon dịu dàng nói, mỗi chữ giãn cách để nhấn mạnh tối đa “Tôi chỉ nói thêm một lần này nữa thôi. Cô phải tránh xa hang động đến khi nào có thông báo mới. Thành thật mà nói, cô không được bén mảng đến gần khu vực này chừng nào tôi chưa xác định nó an toàn. Nói trắng ra là cô phải cách ly với những cái hang trong vách đá cho đến khi tôi giải quyết xong mọi chuyện.”

“St. Justin, ngài làm quá rồi đó.”

Anh nhích lại gần. Ánh lửa từ ngọn đèn trên tay Harriet chập chờn trên những đường nét khắc khổ của anh làm nổi bật tính ma quái. Trong khoảng khắc anh trông giống hệt danh xưng quái vật mà người ta đã gán cho anh.

“Cô sẽ không,” Gideon rít qua kẽ răng “săn tìm hóa thạch bất cứ nơi nào trên bãi biển cho đến khi tôi cho cô giấy phép thông hành để làm việc đó.”

“Thưa ngài, nếu ngài nghĩ tôi sẽ chấp hành mệnh lệnh đó của ngài thì ngài phải suy nghĩ lại đó. Tôi không có dự định từ bỏ toàn bộ hóa thạch trên bãi biển cho đến khi ngài cảm thấy việc đó phù hợp. Tôi có quyền làm việc cơ mà.”

“Cô không có quyền trong trường hợp này, cô Pomeroy. Rõ ràng cô đã nghĩ những hang động này là tài sản của riêng cô, nhưng xin cho tôi nhắc cô nhớ rằng gia đình tôi sở hữu mỗi một tấc đất phía trên đầu cô.” Gideon đốp chát. “Nếu tôi bắt gặp cô ở đâu đó gần hang thì tôi sẽ cho đó là hành động xâm nhập trái phép.”

Cô nhìn anh tóe lửa, cố tìm hiểu xem anh đang nói thật hay đùa. “Vậy hả? Ngài sẽ làm gì, thưa ngài? Tống giam hay lưu đày tôi? Đừng ngớ ngẩn thế chứ.”

“Có lẽ tôi nên tìm một biện pháp trừng phạt khác nếu cô không tuân lệnh tôi, cô Pomeroy ạ. Còn nhớ chứ, tôi là St. Justin – Quái Vật Lâu Đài Blackthorne.” Mắt anh lấp lánh dưới ánh sáng vàng. Vết sẹo trên mặt anh là một vết cắt sâu hoắm, dã man của nỗi đau xa xưa và cơn giận cùng cực.

“Ngưng trò hăm dọa này ngay lập tức.” Harriet ra lệnh dẫu khá yếu ớt.

Anh xích lại gần. “Người dân địa phương cho rằng tôi mất hết nhân tính một khi dính dáng đến phụ nữ. Hỏi bất kì ai xung quanh đây và cô sẽ biết tôi là một con quỷ mà cô gái nào cũng phải khiếp sợ.”

“Vớ vẩn.” Những ngón tay đang cầm đèn của Harriet run run nhưng cô vẫn đứng chôn chân. “Tôi tin rằng ngài đang cố tình hù dọa tôi, thưa ngài.”

“Mẹ kiếp đúng thế.” Tay anh vòng quanh cổ cô. Chiếc găng tay da thuộc cọ xát vào da cô.

Harriet bất chợt nhận ra ý định của anh. Nhưng đã quá muộn để cô có thể chạy trốn. Cặp mắt sư tử bạo tàn của Gideon tóe lửa. Anh nặng nề đặt miệng anh lên miệng cô trong một nụ hôn vồn vã.

Harriet đứng chết lặng trong khoảng khắc ngưng đọng đó. Cô không thể cử động, không thể suy nghĩ. Phần đời hai mươi bốn năm sáu tháng của Harriet không chuẩn bị cho cô đối phó cái ôm của Gideon.

Anh gầm gừ khó nhọc, âm thanh vang dội sâu thẳm trong ngực anh. Bàn tay to bè của anh gập lại trên cổ cô, ngón tay anh lần theo xương hàm. Anh thúc ép cô áp sát vào thân thể ấm áp của anh. Tấm áo choàng lớn cọ xát vào chân Harriet.

Cô không thở được. Sau cú sốc ban đầu, cảm giác phấn khích lung linh chói lòa bủa vây cô, và khi Gideon nhấc ngón tay lả đi của cô khỏi ngọn đèn thì cô cũng không nhận ra.

Không nhận ra mình đang làm gì, Harriet đưa tay lên vai anh và bấu ngón tay vào lớp len dày trên áo choàng. Cô không biết cô đang cố gắng đẩy anh ra hay kéo anh lại gần.

“Chết tiệt” Giọng Gideon bây giờ khàn khàn, phủ nhận thứ xúc cảm mà Harriet không thể nhận biết. “Nếu cô còn biết suy nghĩ thì cô phải chạy xa khỏi tôi càng nhanh càng tốt”

“Tôi không nghĩ tôi có thể chạy được nửa bước.” Harriet thích thú thì thầm. Cô ngẩng lên nhìn anh qua hàng mi và dịu dàng chạm vết sẹo trên má anh.

Gideon giật mình ngay khi đầu ngón tay cô chạm anh. Rồi anh nheo mắt. “Tốt thôi. Đột nhiên tôi không có tâm trạng để cô thoát khỏi tôi.”

Anh cúi đầu lần nữa và miệng anh di chuyển trên cô với sự ân cần đáng kinh ngạc, dễ dàng hé môi cô đến khi cô choáng váng nhận ra anh muốn gì ở bên trong. Lưỡng lự nhưng rồi cô vẫn vâng theo mệnh lệnh thầm lặng.

Khi lưỡi anh hồ hởi tấn công đầy mật thiết, cô rên khe khẽ và oằn người vào anh. Không người đàn ông nào từng hôn cô như thế này.

“Cô rất mỏng manh.” Cuối cùng anh nói bên môi cô. “Rất mềm mại. Nhưng vẫn đầy sức mạnh.” Gideon vòng tay qua thắt lưng cô.

Cô rùng mình khi anh ôm cô chặt hơn và bế cô lên. Anh không tốn chút sức nhấc cô khỏi nền đá. Chân cô đung đưa trong không trung. Cô buộc phải giữ thăng bằng nhờ bờ vai rộng của anh.

“Hôn tôi đi,” anh ra lệnh bằng giọng sâu tối tạo ra cảm giác nhẹ nhõm chạy dọc sống lưng Harriet.

Không cần ngừng lại suy nghĩ, cô choàng tay qua cổ anh và thẹn thùng đặt môi lên. Điều này có phải là bị cưỡng đoạt? cô tự hỏi. Có lẽ nó chỉ là sự pha trộn giữa cảm xúc tức thời và đam mê đã khuyến khích Deirdre Rushton tội nghiệp đầu hàng Gideon vài năm trước đây. Nếu vậy, Harriet quyết định, bây giờ cô có thể hiểu sự thiếu suy xét của người phụ nữ trẻ đó.

"Ah, Cô Pomeroy ngọt ngào của tôi," Gideon thì thầm, "Điều này có phải nói lên rằng cô không thấy bề ngoài của tôi ghê gớm hơn những hộp sọ quý giá của cô?"

"Không có gì ghê gớm về ngài cả, thưa ngài,tôi nghĩ là ngài biết." Harriet liếm đôi môi của cô bằng đầu lưỡi. Cô cảm thấy choáng váng với những cảm xúc đã tăng mạnh trong cô. Cô chạm tay vào khuôn mặt bị tàn phá của anh và mỉm cười nhẹ bẽn lẽn. "Ngài cuốn hút. Giống như con ngựa của ngài."

Gideon ngạc nhiên trong phút chốc. Mắt anh sáng rực. Rồi nét mặt anh cứng đờ. Anh chậm rãi đặt cô xuống. “Được rồi, Cô Harriet Pomeroy.” Sự thách thức rành rành trong từng câu chữ.

“Vâng, thưa ngài?” Harriet hổn hển nói. Thật tình cô không có chút kinh nghiệm nào trong phạm trù này, nhưng toàn bộ bản năng phái nữ trấn an cô rằng Gideon cũng chịu ảnh hưởng từ nụ hôn giống hệt như cô. Cô không hiểu tại sao anh đột ngột trở nên lạnh lùng và nguy hiểm.

“Cô cần đưa ra quyết định. Một là cô cởi hết quần áo và nằm xuống nền đất trong hang động này để chúng ta hoàn tất những gì vừa bắt đầu hoặc là cô chạy trở lại bãi biển và an toàn. Tôi đề nghị cô lựa chọn cho nhanh, vì tâm trạng của tôi vào lúc này rất khó phán đoán. Tôi buộc lòng phải báo cho cô biết tôi cảm thấy cô là một miếng nhỏ hấp dẫn.”

Harriet cảm thấy như vừa bị đổ một xô đá từ đầu xuống. Cô nhìn Gideon trân trối, cảm giác phởn phơ bốc hơi trước nguy cơ trước mặt. *Anh nói nghiêm túc*. Quả thật anh đang cảnh báo cho cô biết rằng nếu cô không chạy khỏi hang ngay lúc này thì anh sẽ cưỡng đoạt cô ngay tại chỗ.

Đây là lỗi của cô, cô nhận ra trong sự thất vọng muộn màng. Cô đã quá tự nguyện đáp lại cái hôn của anh. Chắc anh đang nghĩ cô rất buông thả.

Khuôn mặt Harriet bỏng rát vì bẽ bàng và không may mảy nỗi sợ nữ giới. Cô cầm đèn lên và chạy như bay về phía lối đi dẫn ra bãi biển.

Gideon theo sau, nhưng Harriet không một lần ngoái đầu lại. Cô sợ rằng cô sẽ trông thấy nụ cười giễu cợt của quái vật trong đôi mắt màu hoàng kim của anh.

Chương 4

«^»

Crane đang toát mồ hôi hột. Dù đã có một ngọn lửa trong lò sưởi thư viện để đẩy lùi cái lạnh của ngày mưa tầm tã, nhưng Gideon biết đó không phải là nguyên nhân khiến cho người quản lý của anh phải nhăn nhó.

Gideon thờ ơ lật một trang sổ kế toán đang để mở trên bàn. Không còn gì phải bán tính bán nghi chuyện anh bị bịp có tính hệ thống. Gideon biết anh không thể đổ lỗi cho ai khác ngoài bản thân. Anh đã quá lãnh đạm với đất đai vùng Hardcastle tại Upper Biddleton này và anh đã, như có thể đoán trước, phải trả giá.

Gideon liếc nhìn xuống một cột tính toán khác. Crane, được anh thuê làm quản lý điền trang ở địa phận của anh một năm trước, đã nâng mức giá thuê ở rất nhiều ngôi nhà trong vùng. Tuy nhiên Crane lại không thèm chuyển phần trội thêm đó cho chủ của hắn. Viên quản lý đã gần như bỏ túi hết khoản chênh lệch.

Đó là một câu chuyện phổ biến, tất nhiên, mặc dù không phải đối với Gideon. Rất nhiều đại địa chủ say mê niềm vui cuộc sống ở Luân Đôn, đã giao lại toàn bộ việc quản lý đất đai cho quản lý của họ. Chừng nào tiền bạc còn thu vào ào ào, rất ít người nghiên cứu kĩ những cuốn sổ này. Thường người ta xem việc hiểu tường tận về mức độ tiền nong của mình là không hợp thời.

Nhưng Gideon lại không có hứng thú với cuộc sống Thành Thị hay hợp thời gì hết. Thật ra mà nói, trong một vài năm qua anh rất kém hứng thú với bất cứ chuyện gì ngoài đất đai của gia tộc và anh thường xuyên giám sát rất chặt tất cả mọi thứ liên quan đến chúng.

Ngoại trừ ở Upper Biddleton.

Gideon đã cố tình bỏ ngỏ những điền trang ở Hardcastle vùng Upper Biddleton. Thật khó mà dốc mối quan tâm cá nhân vào một nơi anh căm ghét. Chính tại đây tất cả mọi thứ đều đảo lộn vào sáu năm trước.

Năm năm trước, khi cha anh miễn cưỡng đẩy trách nhiệm đối với lãnh địa bạt ngàn vùng Hardcastle sang cho anh, Gideon đã nắm ngay lấy cơ hội đó. Anh đã cố tình bận bịu với việc điều hành lãnh địa gia tộc.

Công việc đó đã trở thành thuốc phiện để xoa dịu nỗi đau mất mát danh dự đang gặm nhắm anh. Anh đã di chuyển thường xuyên hết lãnh địa này sang lãnh địa khác, làm việc không biết mệt mỏi để chỉn chu lại những mái nhà tranh, giới thiệu những phương pháp trồng trọt chăn nuôi mới, và thám thính khả năng phát triển khu sản xuất mỏ than và khai thác cá.

Anh chỉ thuê những viên quản lý tài giỏi nhất và trả công cho họ xứng đáng để họ không bị cám dỗ mà gian lận. Anh đã tự mình kiểm tra sổ sách. Anh đã lắng nghe những kiến nghị và những bức xúc của nông dân trên đất đai của anh. Anh khai thác thị trường công nhân và những nhà sáng chế có thể dạy cho anh biết những phương pháp khoa học để giúp đất trồng có năng suất hơn.

Nhưng không phải ở Upper Biddleton.

Đất đai Hardcastle quanh vùng Upper Biddleton có thể mục nát luôn, Gideon cũng không quan tâm.

Đáng ra anh nên bán vùng đất đó từ lâu rồi. Anh có lẽ đã làm thế nếu không vì lí do cha anh sẽ rất đau buồn. Đất đai vùng Upper Biddleton đã thuộc về năm thế hệ Bá Tước xứ Hardcastle. Những mảnh đất ở đó là nguồn thu lâu đời nhất và đã là chân trụ của gia tộc cho đến khi xảy ra vụ bê bối.

Gideon biết anh không thể bán những khoảnh đất đó, nên anh đã lựa chọn khả năng tốt nhất tiếp theo. Anh nhắm mắt làm ngơ đất đai ở đó.

Dù anh rất ghét vùng đất này nhưng giờ Gideon khám phá ra anh thậm chí còn ghét bị lừa hơn. Anh nhìn lên mỉm cười thản nhiên và thấy Crane đang quan sát anh một cách lo lắng. Hắn đã được đặt tên thật hay, Gideon ngẫm nghĩ. Cao, tay chân lòng thòng, và ốm tong teo, Crane trông gần giống một con chim to mà hai cẳng thì leo kheo.

“Chà, Crane, có vẻ mọi thứ đều vẫn đang tiến triển tốt.” Gideon đóng sổ kế toán, nhận thấy vẻ nhẹ nhõm ngay lập tức của viên quản lý. “Những bản kê khai được giữ rất kĩ. Làm tốt lắm.”

“Cám ơn, thưa ngài.” Crane lo âu chà một bàn tay lên cái đầu hói của hắn. Hắn có vẻ đã thả lỏng hơn. Đôi mắt hắn sáng như mắt chim, liếc qua liếc lại hết cuốn sổ đến cái hàm sẹo của Gideon. “Tôi đã rất cố gắng, thưa ngài. Tôi chỉ ước gì ngài đã báo với chúng tôi ngài sẽ đến để chúng tôi có thể chuẩn bị tốt hơn.”

Gideon biết rõ toàn thể gia nhân đã rối tinh hết cả lên vì sự xuất hiện bất ngờ của anh. Người quản gia đã luýnh quýnh thuê thêm người làm trong làng để giúp bà ta sắp đặt lại trật tự ở Lâu Đài Blackthorne.

Ngoài đại sảnh, Gideon có thể nghe thấy gia nhân hối hả lên xuống cầu thang. Lương thực dự trữ đã được mang ra. Những tấm phủ chống bụi bị rút khỏi đồ nội thất đã không được sử dụng trong nhiều năm. Mùi nước xi mới đánh thoảng bay vào thư viện.

Trong một thời gian ngắn thì không thể làm gì nhiều cho khu vườn. Hoang vu và bị phơi ra trước gió, khu vườn phản ánh sự hờ hững chúng đã nhận được dưới sự quản lý của Crane. Mẹ anh đã luôn rất yêu thích những khu vườn của bà ở Lâu Đài Blackthorne, Gideon nghĩ.

"Người hầu của tôi, Owl, cái người đã đi theo thôi khắp nơi ấy, sẽ đến vào chiều nay. Anh ta sẽ nắm quyền quản lý gia nhân." Gideon quan sát đôi mắt Crane lo lắng liếc vào cái sẹo của anh. Rất ít người có thể xoay xở để lịch sự mà ngó lơ khuôn mặt bị tàn phá của Gideon cho đến khi họ đã quen với hình ảnh đó. Rất nhiều người còn chẳng bao giờ quen với nó.

Điển hình là Deirdre, cô ta cho rằng gương mặt Gideon đáng ghê tởm. Cô ta không phải là người duy nhất. Thật không may, mọi người thường nói rằng đứa con thứ của ngài bá tước không được điển trai và tao nhã như đứa con đầu.

Mọi người cảm thấy tiếc thay cho Ngài Bá Tước xứ Hardcastle khi ông mất đứa con đầu và buộc phải chấp nhận một người kế vị kém thích hợp. Gideon đã kín đáo nghi ngờ có bất cứ người đàn ông nào lại có thể đi theo những bước đường của Randal mà thành công.

Randal là đứa con trai và người thừa tự lý tưởng mà bất cứ bậc làm cha làm mẹ nào cũng ước ao.

Cứ hỏi mọi người là biết.

Randal lớn hơn Gideon mười tuổi, anh đã là đứa con độc nhất của cha mẹ họ trong nhiều năm. Mẹ anh nâng niu anh và ngài bá tước đã rất tự hào vì chàng trai trẻ đẹp trai, có học thức, khỏe mạnh, cao quý mà một ngày nào đó sẽ là Bá Tước xứ Hardcastle tiếp theo.

Randal đã được trau chuốt cho chức bá tước từ trong nôi và anh đã đáp ứng được kỳ vọng của mọi người. Anh rất thành công trong vai trò của mình. Các bạn bè

anh nhiều không đếm xuể, sức lực sung mãn của anh được kính nể, danh dự của anh không có gì phải bàn.

Anh thậm chí còn là một người anh trai mẫu mực, Gideon nghĩ. Mà cũng chẳng phải anh và Randal gần gũi nhau lắm. Sự khác biệt về tuổi tác giữa họ đã khiến cho mối quan hệ của họ giống như của một người chú và đứa cháu trai.

Gideon đã rất cố gắng để bắt chước anh trai trong nhiều năm cho đến khi cuối cùng anh cũng nhận ra không thể sao lại phong cách tự nhiên và sự tinh nhạy của Randal. Nếu Randal còn sống, hẳn là Gideon sẽ được giao quản lý một vài điền trang Hardcastle giùm anh trai. Randal thích cuộc sống ở Thành Phố hơn công việc chăm nom đất đai gia tộc.

Gideon đã rất đau lòng khi anh trai chết. Chẳng có ai nhận thấy điều đó. Mọi người đang quá bận an ủi cha mẹ anh, những người không thể nguôi ngoai. Nhất là mẹ anh. Nhiều người đã sợ Nữ Bá Tước xứ Hardcastle sẽ không bao giờ vượt qua được nỗi đau của mình. Và ngài bá tước đã nói rõ rằng đứa con thừa tự còn lại của ông sẽ không bao giờ sánh được với đứa con mà ông đã mất.

Crane đằng hắng. “Xin thứ lỗi, thưa ngài, nhưng có phải ngài sẽ ở lại vùng này nhiều ngày? Ngài thấy đó, bà quản gia đang lo lắng về việc đặt một lượng lương thực dữ trữ phù hợp và thuê thêm người hầu có năng lực.”

Gideon ngả người dựa vào ghế. Anh biết tỏng lí do tại sao Crane lại hỏi về thời gian lưu trú của chủ hắn. Viên quản lý chắc chắn đang băn khoăn xem hắn có nên trì hoãn một vài kế hoạch của hắn hay không đây mà. Gideon còn chưa biết liệu Crane có dính dáng đến những tên trộm như Harriet đã đoán, nhưng anh không muốn mạo hiểm. Anh quyết định sẽ chứng tỏ rằng chẳng có lý gì khi thúc đẩy những cuộc hẹn lúc nửa đêm trong những cái hang bên vách đá.

“Anh có thể nói với bà ấy lập kế hoạch cho một chuyến định cư dài hạn,” Gideon nói. “Cũng đã lâu rồi tôi không dành thời gian ở Upper Biddleton và tôi thấy không khí biển ở đây cực kỳ dễ chịu. Tôi nghĩ mình sẽ ở đây cả mùa xuân.”

Miệng Crane há hốc. Hắn cố thu nó lại. “Tận mùa xuân sao, thưa ngài? Suốt cả mùa xuân?”

“Và có lẽ thêm mùa hè nữa. Như tôi còn nhớ, bãi biển ở đây luôn trông đẹp nhất vào mùa hè. Kỳ lạ nhỉ. Tôi đã không nhận ra mình nhớ nhung đất đai tổ tiên ở Upper Biddleton đến mức nào.”

“Tôi hiểu rồi.” Crane ngoắc ngón tay vào cổ áo rồi nới lỏng. “Tất nhiên chúng tôi rất vui vì ngài đã dành chút thời gian đến thăm mặc dù rất bận rộn.”

“Rất nhiều thời gian,” Gideon trấn an hắn. Anh nhoài người tới, nhấc cuốn sổ lên, và đưa nó cho Crane. “Giờ anh đã có thể đi. Ngày hôm nay tôi đã xem đủ những ghi chép cẩn trọng của anh rồi. Tôi thấy những thứ chi tiết nhỏ nhặt này khiến tôi chóng chán.”

Crane chộp lại cuốn sổ và mỉm cười yếu ớt khi hắn vội vàng đứng lên. Hắn chùi cái khăn tay đã ố vàng lên trán lần cuối. “Vâng, thưa ngài. Tôi hiểu. Rất ít quý ông có hứng thú với những chuyện thế này.”

“Chính xác. Đó là lí do chúng tôi thuê những người như anh đấy. Chúc anh một ngày tốt lành, anh Crane.”

“Ngày tốt lành, thưa ngài.” Crane lủi đến cửa và đi khỏi thư viện.

Gideon chờ, ánh mắt dừng lại trên cơn mưa lâm râm bên ngoài cửa sổ, cho đến khi cánh cửa đóng lại sau lưng viên quản lý. Rồi anh đứng lên và đi quanh bàn đến một cái bàn nhỏ nơi người quản gia đã đặt một ấm trà lên đó từ trước.

Gideon rót cho mình một tách trà đặc và nhâm nhi từng ngụm. Anh đang ở trong một tâm trạng kỳ lạ và anh biết đó là do anh đã trở lại Hardcastle sau nhiều năm tự lưu đày.

Suốt thời gian qua không một điền trang nào là nhà cố định của anh. Anh không cảm thấy thoải mái ở bất cứ điến trang nào trong số đó. Thay vì thế anh lại sống rày đây mai đó với cái cớ để trông chừng đất đai. Nhưng sự thật là, anh chỉ đơn giản là cần tiếp tục di chuyển. Anh cần phải giữ cho mình bận bịu.

Anh biết ai là người có trách nhiệm trong việc ngắt quãng những bổn phận không ngơi ngớt đến tê liệt đầu óc mà anh đã lãnh nhận năm năm trước.

Một lần nữa anh nhớ lại cảnh tượng trong hang sáng nay. Anh mường tượng lại gương mặt Harriet Pomeroy khi anh rút trong túi đựng của bất hảo ra một viên đá quý. Mắt cô thậm chí không hề ánh lên chút hứng thú nào, chứ nói gì đến cái lòng tham mà anh đã nghĩ. Hầu hết phụ nữ sẽ bị hút chặt vào một sợi dây chuyền bằng vàng đính kim cương.

Harriet chỉ hứng thú với một mẩu đá có chứa một cái răng hóa thạch.

Và với nụ hôn của anh nữa, Gideon nhắc nhở mình. Một luồng hơi nóng lại tóm lấy anh, như lúc ở trong hang. Cô đã đáp lại nụ hôn của anh với cùng sự hăng hái và cảm giác ngây ngất như cô dành cho cái răng chuột chũi chết tiệt đó.

Gideon mỉm cười châm biếm. Anh không thể xác định xem anh nên cảm thấy hả dạ hay bẽ bàng vì anh được cho là đẹp so với một cái răng cổ.

Anh bước về phía cửa sổ và ngừng lại khi anh bắt gặp hình ảnh mình trong cái gương treo trên lò sưởi. Bình thường anh không dành nhiều thời gian ngắm nghía vẻ ngoài của mình. Đó không hẳn là một cảnh tượng làm cho người ta khuây khỏa.

Nhưng chiều nay anh thấy mình thật sự tò mò và không một chút ngần ngại bởi điều Harriet nghĩ khi cô nhìn anh. Dù cho đó là gì đi nữa, nó cũng đã không ngăn cô hôn anh. Và anh biết cô không hề giả mạo sự sôi nổi ngọt ngào và ngây thơ kia. Đó hoàn toàn là chân thật.

Không, chẳng biết vì lí do khó hiểu nào, cô lại không ghê tởm gương mặt anh. Chính lời đe dọa đê tiện có chủ ý sẽ lột trần cô và chiếm đoạt cô ngay tại nền hang cuối cùng cũng khiến cô phải cảnh giác.

Gideon nhăn mặt khi nhớ lại thái độ lăng mạ của anh. Đôi khi anh không thể kiềm chế được bản thân. Điều gì đó trong anh thỉnh thoảng giục anh sống cho đúng với cái danh tồi tệ nhất mà mọi người đã gán cho anh.

Nhưng theo cách của mình, anh cũng đã cố gắng ngăn cô, để bảo vệ cô, mặc dù cô có lẽ không hiểu điều đó.

Bởi vì anh đã muốn cô. Rất nhiều.

Anh có lẽ là một tên đần khi khích cô bỏ trốn. Anh nên nhận lấy những gì cô trao cho anh, và mặc xác cái chuyện làm một quý ông. Không có ai tin anh là một quý ông, thế thì tại sao, sau nhiều năm, anh vẫn còn bận lòng nếu phải đóng vai trò đó theo phong cách khiếm nhã của anh chứ?

Gideon không thể trả lời cho câu hỏi đó theo cách khiến anh hài lòng nhất. Anh tự gọi mình là một tên đần thêm lần nữa và rồi buộc bản thân phải quay lại với những vấn đề quan trọng hơn. Anh cần phải bắt một nhóm trộm cắp. Nếu anh không sớm lo việc này, Harriet sẽ can thiệp vào.

Hoặc ít nhất cô cũng sẽ bắt đầu cằn nhằn anh đến khi anh tiếp tục công việc.

Buổi tối hôm sau Harriet đưa mắt nhìn toàn cảnh tầng lớp trung lưu trong vùng tụ họp tại buổi họp mặt được tổ chức hàng tuần. Cô và Cô Effie rất trung thành tham gia những cuộc hội họp này từ nhiều tháng nay trong lúc Felicity ở thành phố. Harriet thấy họ cực kỳ chán ngán, hầu hết.

Cô Effie có ý tưởng cho Felicity trau dồi các nghi thức của xã hội thượng lưu nhân dịp có lời mời từ Cô Adelaide ở Luân Đôn. Những cuộc hội họp ở vùng này thường chỉ được tổ chức nhân dịp thực tập những nghệ thuật cầu kỳ như cách sử dụng cây quạt cho đúng. Felicity có tài đối với những kĩ năng như thế.

Harriet lại luôn thấy cây quạt của mình là một mối phiền toái. Nó lúc nào cũng vướng víu.

Sự kiện tối nay chẳng khác gì mấy so với những sự kiện trước đây. Harriet hiểu lí do Cô Effie cứ khăng khăng phải tham gia, nhưng trong lòng cô vẫn không nghĩ Felicity sẽ được trau dồi những nghi thức của xã hội thượng lưu ở Upper Biddleton này.

Điển hình là ở đây chẳng có điệu valse. Mọi người đều biết điệu valse giờ đang là mốt ở Luân Đôn. Nhưng ở Upper Biddleton, những đôi khiêu vũ vẫn còn bị giới hạn trong những điệu nhảy cotillon và điệu vũ bốn cặp và đủ loại điệu nhảy thôn dã. Điệu valse bị những quý bà quý cô ở đây xem là không đúng mực.

“Tối nay đông đấy chứ, cháu không nghĩ thế à?” Cô Effie tự quạt cho mình trong khi bà đưa mắt đánh giá quanh căn phòng. “Và Felicity đang tìm ra người tốt nhất trong số này. Con bé chắc chắn sẽ nhảy tất cả những điệu vũ, như thường lệ.”

“Không nghi ngờ gì ạ,” Harriet đồng ý. Cô được xếp ngồi bên cạnh bà cô đang nhìn những cặp khiêu vũ và từ nãy tới giờ cô cứ len lén nhìn vào đồng hồ đính trên cái váy khá nhạt nhẽo của mình. Dù vậy, cô cũng cố gắng để không quá lộ liễu. Đưa được Felicity ra mắt là một việc rất quan trọng và cô cùng Cô Effie đều quyết tâm phải sẵn sàng nếu cơ may lớn của Felicity xuất hiện.

“Cô phải nhắc nhở nó tỏ ra ít hăng hái đi một chút trên sàn khiêu vũ,” Cô Effie nói tiếp và hơi cau mày. “Người ta không thể thể hiện những cảm xúc như thế ở Thành Phố. Thế là không được.”

“Cô biết Felicity rất thích khiêu vũ mà.”

“Dù sao đi nữa,” Cô Effie nói, “nó phải bắt đầu thực tập một vẻ dè dặt hơn.”

Harriet thầm thở dài và hy vọng nước giải khát sẽ được phục vụ sớm. Cô thì chưa hề khiêu vũ một điệu nào, chuyện đó cũng không phải là bất bình thường, và cô đang

mong đợi được giải lao một chút để được ở một mình. Trà và bánh mì kẹp được phục vụ ở những cuộc hội họp ở địa phương như thế này không hẳn là một ý tưởng mới mẻ, nhưng chúng giúp người ta có chút trò tiêu khiển.

"Ôi trời ơi, Ông Venable đang tới kia kìa," Cô Effie thì thầm. "Tốt nhất cháu nên chuẩn bị đi, cháu yêu."

Harriet nhìn lên và thấy một người đàn ông luống tuổi mặc áo vét màu mận và áo gi lê màu xanh lá đã lỗi thời đang ì ạch đi về phía cô. Mắt cô nheo lại. "Cháu cho là ông ta muốn hạch hỏi cháu về những phát hiện gần đây của cháu."

"Cháu không cần phải nói chuyện với ông ta, cháu biết mà."

"Cháu có thể không nói chuyện với ông ta được đấy. Nếu ông ta không xoay xở để dồn cháu vào thế bí tối nay, có lẽ ông ấy sẽ chờ cháu sau buổi lễ nhà thờ vào Ngày Chủ Nhật. Cô biết ông ấy dai như thế nào mà." Harriet mỉm cười cứng nhắc với Ông Venable, ông ta chỉ đáp lại bằng nụ cười đe dọa.

Hai người là những đối thủ lâu năm. Venable cũng là một nhà sưu tập hóa thạch sừng sỏ từ nhiều năm nay cho đến khi một tai nạn không may đã khiến ông ta e sợ những cái hang.

Ông ta bị buộc phải giới hạn việc đi thu thập ở bờ biển và sự thật là, ông ta không có khám phá gì lớn lao trong nhiều năm qua. Nhưng dù vậy, chuyện đó cũng không ngăn ông ta cố gắng thuyết phục Harriet rằng cô cần ông ta trông nom và điều khiển công việc của cô. Harriet biết tỏng những mánh lới của ông ta. Những người săn hóa thạch là một lũ trơ tráo và cô lúc nào cũng cảnh giác đề phòng khi ở quanh những nhà sưu tập như Ông Venable.

"Buổi tối tốt lành, Cô Pomeroy." Ông Venable cúi người không tự nhiên. "Tôi thắc mắc liệu tôi có thể đem cho cô một tách trà."

"Cám ơn, thưa ông, thế thì tốt quá." Harriet đứng lên và để cho Venable dẫn cô đến bàn giải khát, nơi ông ta nhanh chóng lấy cho cô một tách trà.

"Cô thế nào, cô gái thân mến?" Nụ cười của Venable hơi có vẻ bợ đỡ. "Làm việc chăm chỉ trong mấy cái hang đó phải không?"

"Tôi đến đó khi tôi có thời gian thôi." Harriet mỉm cười ôn tồn. "Ông biết chuyện đó là thế nào mà. Chúng tôi là một gia đình bận rộn và cơ hội đi tìm hóa thạch của tôi vào những ngày này rất hiếm."

Đôi mắt Venable lấp lánh. Ông ta biết cô đang nói dối, tất nhiên là thế rồi. Đây là một trò chơi cũ rích mà họ đã tiếp diễn được một thời gian. "Tôi đã nói với cô rằng tôi đang tính sẽ liên lạc với một đồng sự trong Hiệp Hội Hoàng Gia để thuyết trình một bài báo về những hóa thạch ở địa phương chúng ta chưa?"

Harriet chớp mắt cảnh giác. "Không, ông chưa nói chuyện đó. Ông đang lên kế hoạch thuyết trình một bài báo với Hiệp Hội à, thưa ông?"

"Tôi sẽ thừa nhận mình đã đùa bỡn với cái ý tưởng đó. Vì quá bận, tất nhiên." Venable nuốt trọn cái bánh mì kẹp chỉ trong một ngoạm. "Người ta cần thời gian cho những loại chuyện này."

"Và một chút hứng thú và những bộ hóa thạch hiếm có," Harriet thản nhiên đáp lại. "Ông đã tìm thấy thứ gì đáng chú ý gần đây à?"

"Một hai món." Venable gõ gót chân và làm ra vẻ khôn ngoan. "Một hay hai thôi. Còn cô thì sao, cô gái thân mến?"

Harriet mỉm cười. "Sao ạ, chẳng có gì hết, tôi e là thế. Như tôi đã nói, những ngày này tôi có rất ít thời gian để đi thu thập."

Venable rõ ràng đang tìm cách thăm dò kĩ hơn khi một sự im lặng rơi ngang căn phòng. Harriet tò mò nhìn xung quanh. Nhạc vừa mới ngừng, nhưng điều đó không giải thích cho sự bất động đột ngột của đám đông. Cô nhận ra tất cả mọi con mắt đều đổ dồn về phía cửa.

"Lạy Chúa lòng lành," Venable bật lên trong một giọng kinh ngạc. "Là St. Justin. Hắn làm cái quỷ gì ở đây chứ?"

Ánh mắt Harriet lướt đến lối vào căn phòng đông đúc. Gideon đang đứng đó, như con thú săn đêm to lớn thơ thẩn đi vào một căn phòng đầy rẫy mồi ngon.

Anh mặc toàn màu đen, từ đôi giày được đánh bóng đến áo khoác đen được may đo thật khéo. Chỉ có cà vạt và áo sơ mi xếp li là màu trắng cho người ta chút khuây khỏa khỏi cái ấn tượng về sự đen tối toàn diện. Anh quét mắt khắp căn phòng với sự lạnh nhạt có tính toán.

"Tôi đã không thấy hắn nhiều năm nay," Venable lầm bầm. "Nhưng tôi sẽ vẫn nhận ra cái sẹo kinh dị đó ở bất cứ đâu. Tôi nghe nói hắn đang ở trong vùng. Hắn dám cả gan ghé qua đây đêm nay cứ như đó là chuyện bình thường lắm vậy."

Harriet nổi giận. "Đây là một cuộc họp mặt công cộng," cô nói chanh chua. "Và ngài ấy là địa chủ sở hữu đất đai rộng nhất ở hạt này. Nếu ông hỏi tôi, những người ở

vùng này nên cảm thấy tự hào và biết ơn khi ngài ấy chịu xuất hiện ở đây. Hơn nữa, tôi lấy làm ngạc nhiên, thưa ông, vì ông lại đưa ra những nhận xét cá nhân về vết sẹo. Tôi không thấy nó chướng mắt chút nào hết."

Venable cau có. "Cô quá nhân từ, cô gái thân mến. Tôi hình dung đó là vì cô là con gái của mục sư. Vết sẹo của St. Justin thể hiện bản chất đen tối của hắn."

"*Này ông*." Harriet điên tiết.

"Tôi đã quên mất là cô không biết chuyện. Cũng tốt. Câu chuyện này không xứng để kể lại cho một quý cô trẻ."

"Vậy thì tôi tin ông sẽ không kể lại câu chuyện đó," Harriet nói đàn áp.

"Khốn thật, tôi tin là St. Justin đang đi về phía này." Venable đứng thẳng lưng lên và kéo giãn vai. "Đừng sợ gì hết, cô gái thân mến."

"Tôi đâu có sợ." Harriet nhìn qua đầu kia căn phòng lần nữa và thấy đúng là Gideon đang đi qua đám đông đến nơi cô đứng cùng Ông Venable.

Những nhạc công vội khảy lên một điệu nhạc khác, để che đậy những lời thì thầm sửng sốt của đám đông. Một vài cặp đôi trẻ, có cả Felicity và cậu con trai của một tá điền, bước ra sàn khiêu vũ.

Harriet mỉm cười hăng hái với Gideon khi anh đi về phía cô. Cô không thể chờ để nghe anh đã xử lý viên quản lý của anh như thế nào và liệu anh đã liên lạc với Cảnh sát Bow Street chưa. Đã đến lúc họ bàn kế hoạch tóm gọn lũ trộm cắp này.

Hai hàng lông mày đen của Gideon nhướng cao khi thấy nụ cười tươi vui của cô. Anh dừng lại trước mặt cô và lịch sự nghiêng đầu. Đôi mắt anh sáng lấp lánh trong ánh đèn.

"Chào buổi tối, Cô Pomeroy. Tối nay trông cô rất khỏe."

"Cám ơn, thưa ngài. Thật vui vì lại được gặp ngài. Tôi hy vọng ngài đang tận hưởng kì lưu trú trong vùng."

"Nhiều như mong đợi." Gideon nhìn sang Venable. "Chào ông, Venable. Cũng lâu rồi."

Venable cau mày và nhích đến gần Harriet. "Chào buổi tối, thưa ngài. Tôi đã không nhận ra ngài có quen Cô Pomeroy."

“Chúng tôi đã gặp nhau rồi,” Gideon thì thầm. Anh chuyển sự chú ý trở lại vào Harriet. “Tôi thắc mắc không biết tôi có vinh hạnh được mời cô khiêu vũ điệu tiếp theo không, Cô Pomeroy.”

Đôi mắt Harriet mở to. “Tôi không phải là một người khiêu vũ giỏi, thưa ngài.”

“Tôi cũng thế. Tôi đã không có dịp thực tập trong nhiều năm qua.”

Harriet thấy thư thái hơn. “Ồ, thế thì, trong trường hợp đó, tôi sẽ rất vui sướng. Xin thứ lỗi, Ông Venable.” Cô đưa cho ông ta ly nước và cái đĩa của mình.

“Nào, xem này,” Venable phun phì phì khi ông ta theo thói quen nhận lấy đĩa và tách. “Tôi không chắc cô của cô muốn cô khiêu vũ mà không có sự cho phép của bà ấy, Cô Pomeroy.”

“Vớ vẩn.” Harriet đóng phạch cái quạt của cô và đặt những ngón tay lên tay áo Gideon. “Cô tôi hẳn sẽ rất xúc động khi biết cuối cùng tôi cũng nhận được một lời mời khiêu vũ buổi tối nay.” Cô nhìn lên Gideon qua hai hàng mi. “Chúng ta đi chứ, thưa ngài?”

“Chắc chắn rồi, Cô Pomeroy.” Gideon dẫn cô đi xa Venable.

“Chúng ta đang đi đâu?” Harriet gặng hỏi khi cô thấy anh đang dẫn cô về góc những nhạc công đang tụ tập.

“Đi yêu cầu.” Gideon ngừng lại và nghiêng người tới để nói chuyện với người đàn ông đang kéo đàn violin. Người nhạc công lật đật gật đầu.

“Ngay sau đây, thưa ngài. Ngay lập tức.”

“Tuyệt. Tôi biết có thể trông cậy vào anh.” Gideon thẳng lưng và nắm lấy cánh tay Harriet.

“Giờ thì sao ạ?” Harriet hỏi khi anh bước ra sàn khiêu vũ.

“Giờ thì chúng ta khiêu vũ, tất nhiên.”

Ngay lúc đó điệu vũ đồng quê ngừng đột ngột. Những đôi khiêu vũ đứng tại chỗ và ngơ ngác nhìn nhau.

Một vài giây sau tiếng đàn violin cất lên một vài nốt nhạc thử nghiệm và rồi lao vào một điệu valse mạnh mẽ. Đám nhạc cụ nhỏ còn lại làm theo.

Những cặp đôi trẻ trên sàn reo mừng và nhảy ngay vào hành động trước khi những người lớn tuổi có thể hủy lời đề nghị của St. Justin. Những cặp đôi hăng hái xoay trong điệu vũ mới vừa rồi còn bị cấm đoán. Những bậc tiền bối thì cau mày không vừa ý. Tất cả mọi con mắt lại đổ dồn về Gideon.

Gideon chỉ nhìn Harriet, chờ phản ứng của cô.

Sự do dự khiến bụng Harriet quặn lại, nhưng một sự kích động phập phồng đang đổ tràn qua cô. Cô hít một hơi sâu và bước vào vòng tay Gideon. Anh mỉm cười hài lòng và xoay cô trên sàn khiêu vũ.

"Tôi không nghĩ cô lại rút lui trước một lời thách thức, Cô Pomeroy," Gideon nói nhẹ.

"Không bao giờ, thưa ngài." Harriet cười. "Tôi thề, ngài đã gây náo động đấy. Những cuộc hội họp điền viên đáng thương của chúng ta sẽ không bao giờ còn như trước nữa. Ngài đã một thân một mình đem điệu valse đến với Upper Biddleton."

"Tôi cảm giác là trong đầu một vài người tử tế ở đây tối nay, chuyện đó cũng ngang ngửa với việc đem dịch bệnh vào làng."

"Bọn họ sẽ sống sót qua cuộc đổ bộ của điệu valse thôi. Còn đối với tôi, tôi rất biết ơn."

"Thật chứ, Cô Pomeroy?"

"Ồ, vâng. Tôi đã rất lo lắng về chuyện Felicity không có cơ hội thực tập những bước nhảy của nó trước khi đến Luân Đôn. Giờ con bé sẽ có cơ hội để thực tập."

"Và còn cô thì sao?" Gideon quan sát cô khi anh dìu cô vào một động tác xoay tít. "Cô có mừng vì có cơ hội để thực tập điệu valse để cô được chuẩn bị, nhân dịp cô sẽ đến Luân Đôn?"

"Tôi thật sự nghi ngờ tôi sẽ khiêu vũ điệu valse khi ở Thành Phố. Felicity mới là người được một mùa Vũ Hội chứ không phải tôi." Harriet mỉm cười. "Nhưng tôi phải nói đó là một cơ hội rất thú vị, thưa ngài, và ngài đã thể hiện điệu nhảy rất tốt. Tất nhiên, tôi không ngạc nhiên khi thấy ngài là một người khiêu vũ cừ khôi. Ngài di chuyển không phát ra tiếng động và thật lả lướt."

Anh hạ mi mắt xuống vì ngạc nhiên. "Cám ơn cô. Thật ra đã sáu năm rồi tôi mới khiêu vũ, tôi sẽ xem đó là một lời khen ngợi hết lòng." Gideon đưa cô vào một động tác xoay vòng khác.

Harriet hòa mình trong điệu nhạc, cô nhận biết rõ hơi ấm và sức mạnh của bàn tay Gideon trên lưng cô. Nó mang lại những ký ức nóng bỏng về nụ hôn trong cái hang và cô biết mình đang đỏ mặt. Cô cầu nguyện là tất cả mọi người, kể cả Gideon, sẽ quy khuôn mặt ửng đỏ của cô cho hơi ấm trong căn phòng và điệu vũ sôi động.

"Tôi ngạc nhiên khi thấy ngài ở đây, thưa ngài," Harriet nói. Cô đang cố vượt qua trạng thái ngây ngất vì cô đang thật sự nhảy điệu valse. "Tôi không nghĩ cuộc hội họp nhỏ của chúng tôi sẽ khiến ngài quan tâm."

"Nó không khiến tôi quan tâm. Cô mới khiến tôi quan tâm, Cô Pomeroy."

Hai mắt cô mở to vì sửng sốt. "Tôi sao, thưa ngài?"

"Phải, cô."

"Ồ." Rồi một ý tưởng nảy ra. Cô mỉm cười rạng rỡ nhìn lên anh. "Phải rồi, tất nhiên, giờ tôi hiểu rồi."

"Cô hiểu à?" Anh nhìn cô bằng một ánh mắt kỳ lạ. "Tôi rất mừng vì một trong hai chúng ta hiểu được chuyện này."

Cô ngó lơ câu bình luận khó hiểu trong lúc não cô cuối cùng cũng nắm quyền điều khiển những cảm xúc đang khuấy đảo trong cô. "Hẳn là ngài muốn báo cho tôi biết về những kế hoạch bắt trộm của ngài. Ngài biết sẽ khó mà dàn dựng một cuộc gặp mặt kín đáo mà không khiến người ta bàn ra tán vào, cho nên ngài đến đây tối nay với hy vọng có thể nói chuyện với tôi dưới vỏ bọc hòa nhập xã hội."

"Tôi chúc mừng cô vì đầu óc logic của cô đó, Cô Pomeroy."

"Thế nào?" Cô nhìn lên anh trông đợi.

"Thế nào cái gì?"

Cô kêu lên một tiếng nhỏ bực bội. "Nói cho tôi nghe về những kế hoạch của ngài. Mọi thứ đã được sắp xếp cả rồi chứ? Ngài đã liên lạc với Cảnh sát Bow Street chưa? Ngài đã quyết định xử lý Ông Crane thế nào? Tôi muốn biết từng chi tiết."

Gideon quan sát cô trong vài giây. Rồi miệng anh cong lên thành nụ cười nhẹ. "Tôi đã không để lộ ý định của tôi cho Crane biết và tôi đã gửi tin cho cơ quan Bow Street. Những sắp xếp để trừ khử những tên trộm khỏi những cái hang của cô đang được tiến hành, thưa Cô Pomeroy. Tôi tin cô sẽ thấy mãn nguyện với thành quả của tôi."

“Tôi chắc chắn mình sẽ rất mãn nguyện. Nói cho tôi nghe toàn bộ kế hoạch đi. Chính xác thì giờ chuyện gì sẽ xảy ra?”

“Cô phải để chuyện đó lại cho tôi, Cô Pomeroy.”

“Nhưng tôi muốn biết tất cả sẽ có hiệu quả, thưa ngài,” Cô nói mất kiên nhẫn.

“Cô phải tin tôi, Cô Pomeroy.”

“Đó không phải vấn đề ở đây, thưa ngài.”

“Tôi e đó mới chính là vấn đề.” Nụ cười của Gideon thật khó mà chịu nổi. “Cô nghĩ cô có thể làm thế không, Cô Pomeroy?”

“Tôi làm gì? Tin ngài à? Tất nhiên rồi. Tôi biết ngài sẽ làm những gì ngài đã hứa. Nhưng tôi muốn biết mọi chi tiết, thưa ngài. Tôi có dính dáng trong chuyện này. Rốt cuộc thì đó là những cái hang của tôi cơ mà.”

“Những cái hang của cô?”

Harriet đỏ mặt và bặm môi dưới trong một lúc. “Được rồi, có lẽ mấy cái hang không hẳn là thuộc về tôi, nhưng tôi cũng không để một người như Ông Venable chiếm chúng.”

“Bình tĩnh lại đi, Cô Pomeroy. Tôi hứa với cô rằng cô sẽ có đặc quyền được đào xới bất cứ cái xương cổ nào đang nằm trong những cái hang đó.”

Cô mỉm cười ngập ngừng. “Ngài hứa danh dự chứ, thưa ngài?”

Đôi mắt màu vàng hung của anh lấp lánh sau hai hàng lông mi rậm trong khi anh quan sát gương mặt ngẩng lên của cô. “Vâng, thưa Cô Pomeroy,” Gideon nói nhẹ nhàng. “Dù lời hứa này có đáng giá hay không, tôi vẫn hứa danh dự với cô.”

Harriet hăng hái. “Cám ơn, thưa ngài. Tôi cam đoan với ngài rằng điều đó đã giúp tâm trí tôi giảm bớt một phần gánh nặng. Nhưng dù vậy tôi thật sự muốn biết ngài đã lên kế hoạch gì.”

“Cô phải tập kiên nhẫn, Cô Pomeroy.”

Điệu nhảy kết thúc với một đoạn nhạc dạo. Harriet bực mình vì cô muốn tranh cãi thêm nữa. “Thưa ngài, tôi tin tôi có thể giúp được ngài trong chuyện này,” cô nói gấp rút. “Tôi biết những cái hang đó rõ hơn bất cứ ai và người Cảnh sát Bow Street ngài thuê chắc chắn sẽ muốn thảo luận cách phân bổ của những cái hang đó với tôi.”

Gideon nắm cánh tay cô và thản nhiên ngắt lời. “Tôi tin cô sẽ muốn giới thiệu tôi với cô và em gái, Cô Pomeroy.”

“Tôi muốn thế à?”

“Đúng vậy. Tôi nghĩ chuyện đó là phù hợp trong hoàn cảnh này.”

“Hoàn cảnh nào ạ?” Harriet thấy cái nhìn lo lắng trên gương mặt Cô Effie từ bên này căn phòng.

“Chúng ta vừa mới khiêu vũ điệu valse, Cô Pomeroy à. Mọi người sẽ bàn tán.”

“Vớ vẩn. Tôi không quan tâm người ta nói gì. Ngài không thể bôi nhọ thanh danh tôi chỉ vì đã khiêu vũ với tôi được.”

“Cô sẽ kinh ngạc khi biết tôi có thể phá hủy thanh danh một phụ nữ dễ đến mức nào, Cô Pomeroy. Chúng ta hãy tháo gỡ thiệt hại tối nay bằng cách làm một màn giới thiệu đường hoàng với gia đình cô nào.”

Harriet rên rỉ. “Ôi, thôi được rồi. Nhưng tôi thật sự muốn bàn luận những kế hoạch bắt trộm hơn.”

Gideon mỉm nụ cười ngắn, thoáng qua của anh. “Đúng thế, tôi hình dung cô muốn vậy. Nhưng, như tôi đã nói, cô phải tin tôi trong chuyện này.”

Harriet thức dậy sáng hôm sau ngay trước khi bình minh lên. Cô nằm lại giường trong một chốc, mường tượng lại những diễn tiến của tối qua. Cô Effie đã vừa chấn động vừa kinh hãi khi thấy mình được giới thiệu với Ngài Tử Tước St. Justin tai tiếng.

Dù vậy Effie vẫn xử lý tình huống đó với sự đĩnh đạc đáng ngưỡng mộ. Bà đã chẳng hề để lộ tình trạng bối rối của mình. Felicity thì vẫn thẳng thắn và thực dụng như thường lệ. Con bé đã chấp nhận màn giới thiệu với sự duyên dáng lôi cuốn.

Gideon đã xoay xở để làm cho hậu quả từ thái độ ngang tàng của anh thêm tồi tệ bằng cách bỏ đi ngay sau khi anh gặp Effie và Felicity.

Ngay lúc anh biến mất vào trong đêm, cả căn phòng vũ hội chật ních người nổ ra trò chuyện rôm rả. Harriet biết rõ cô là trung tâm của một vài cặp mắt tò mò.

Trong cỗ xe ngựa về nhà, Effie đã không ngừng huyên thuyên về sự cố đó.

“Người dân địa phương này thật đúng khi gọi ông ta là một người kỳ lạ và khó đoán,” bà nói đến cả trăm lần. “Ông ta yêu cầu điệu valse mà không có một lời xin phép và rồi lựa chọn cháu, Harriet. Cám ơn trời ông ta đã không chọn Felicity. Tên con bé không thể được xướng lên cùng với tên ông ta trước khi nó tới Luân Đôn.”

“Thật ra thì,” Felicity nói, “Cháu rất biết ơn ngài ấy. Giờ điệu valse đã được giới thiệu ở Upper Biddleton, chúng ta sẽ có thể nhảy điệu valse vào vũ hội lần tới. Và nó là mốt ở Luân Đôn mà, Cô Effie. Chính cô đã nói với cháu như thế còn gì.”

“Đó không phải vấn đề ở đây,” Effie đáp trả. “Cô thấy Bà Stone và những người khác đã đúng. Người đàn ông đó thật nguy hiểm. Ông ta thậm chí còn trông nguy hiểm nữa. Hai cháu phải cực kỳ cẩn trọng khi ở quanh ông ta, hiểu chưa nào?”

Harriet ngáp. “Chuyện gì thế này, Cô Effie? Cuối cùng cô cũng có vài lo lắng cho thanh danh của cháu rồi à? Cháu cứ nghĩ cô cảm thấy cháu an toàn vì tuổi tác quá lứa lỡ thì của cháu chứ.”

“Có điều gì đó nói với cô rằng chẳng có người phụ nữ nào an toàn khi có mặt người đàn ông đó,” Effie nói cay độc. “Bà Stone gọi ông ta là con quái vật và cô không chắc nữa, có lẽ bà ta đúng.”

“Cháu cảm thấy hoàn toàn an toàn với ngài ấy,” Harriet tuyên bố. “Thậm chí khi bọn cháu khiêu vũ điệu valse.”

Nhưng cô đã nói dối. Harriet biết chứ. Cô không cảm thấy an toàn trong vòng tay Gideon. Thật ra mà nói, thì hoàn toàn ngược lại. Và cô đã tận hưởng mỗi đợt chấn động nguy hiểm lướt khắp người cô khi anh xoay cô trên sàn khiêu vũ.

Harriet biết cô sẽ không thể ngủ lại và còn quá sớm để bất cứ ai trong nhà thức dậy. Cô đẩy chăn ra và bước xuống giường. Cô sẽ mặc đồ và xuống lầu để pha một ấm trà. Bà Stone có lẽ sẽ không đồng ý. Bà ta là một tín đồ sùng đạo về việc các quý cô phải giữ gìn hình tượng, nhưng điều đó lại quá tệ. Harriet chẳng có ý định đánh thức bà quản gia vào cái giờ sớm sủa này và cô hoàn toàn có thể chuẩn bị trà cho mình.

Phòng ngủ trở nên lạnh lẽo qua một đêm dài. Harriet nhanh chóng mặc một bộ váy len tay dài đã phai màu và kẹp một cái mũ bê-rê bằng muslin lên mái tóc bung tự nhiên của cô.

Trên đường tới cửa cô đi ngang qua cửa sổ và theo thói quen nhìn ra để ngắm ánh sáng bình minh rọi xuống mặt biển. Thủy triều đã rút và đây là một thời điểm

tuyệt hảo để đi săn hóa thạch. Thật tệ vì Gideon đã cấm cô đến gần mấy cái hang cho đến khi những tên trộm bị bắt.

Qua khóe mắt Harriet thấy một dáng người trên bờ biển bên dưới cửa sổ của cô. Cô ngừng ngay lập tức và nghiêng người ra để nhìn được rõ hơn. Có lẽ đó là một ngư dân, cô tự trấn an bản thân.

Nhưng một khắc sau dáng người kia chạy vụt ra, thoắt ẩn thoắt hiện và Harriet biết đó không phải một ngư dân. Người đàn ông đó đang mặc một cái áo choàng và một cái mũ trông hơi bẹp, méo mó được kéo quá tai. Cô không thể thấy mặt hắn, nhưng cô thấy ngay lập tức hắn đang đi dọc theo bờ biển về phía lối vào cái hang quý giá của cô.

Harriet không hề do dự. Đây là một sự cố đáng báo động và cần phải được điều tra gấp. Người đàn ông bên dưới rõ ràng không phải một trong những tên trộm. Bọn chúng chỉ xuất hiện vào nửa đêm.

Chỉ còn một khả năng rất chắc chắn. Nhất định hắn lại là một nhà sưu tập hóa thạch khác đang âm mưu lẻn vào những cái hang của cô.

Harriet biết cô phải xuống bờ biển ngay lập tức để xem kẻ không mời mà đến này định làm gì.

Chương 5

Tiết trời buổi sáng lạnh giá. Harriet quấn kĩ chiếc áo trùm vốn thuộc về mẹ cô. Cô thận trọng đi xuống vách đá. Mặt trời sẽ sớm lên cao, nhưng bây giờ chỉ có một vệt xám mỏng phản chiếu trên mặt biển.

Khi đi đến cuối đường cô quẹo cua và vội vàng đi xuống bãi biển hướng ra một loạt lối vào vách đá. Cô có thể thấy dấu giày trên cát ẩm. Chỉ khi nào cô tin chắc kẻ phá bĩnh không tiếp cận vào cái hang mà cô quan tâm đặc biệt trong những ngày gần đây thì cô mới nhẹ lòng được.

Việc lần theo dấu chân và đảm bảo rằng không ai xâm nhập lối đi dẫn vào hang động chứa cái răng không mấy khó khăn.

Nhưng chỉ ít phút sau Harriet bàng hoàng nhìn thấy dấu chân biến mất ngay lối vào cái hang quen thuộc. Chỉ là trùng hợp thôi, cô khó nhọc tự nhủ.

Hoặc như vậy có nghĩa là gã nào đó đã đặt bàn tay bẩn thỉu của hắn lên cái răng quý báu của cô. *Chết tiệt*. Cô là một con ngốc khi nghe lời Gideon tránh xa hang động cho đến khi kế hoạch của anh ta hoàn tất. Và việc này là kết quả của hàng động giao trách nhiệm cho những người giống Gideon.

Khép kín vạt áo và thầm ước rằng cô đã mang theo ngọn đèn, Harriet từ tốn bước qua lối vào chật hẹp và tiến vào hang động trống hoắc. Cô lùi lại ngay tức thì vì nhận ra cô không thể đi sâu hơn nữa ở một nơi tối đen như thế này. Cô đứng chôn chân trong thoáng chốc, để mắt thích nghi với bóng tối. Cô có thể nghe thấy tiếng nước chảy nhỏ giọt trong bóng đen tù mù.

Harriet căng thẳng nhìn xuống hàng lang bằng đá hẹp dẫn ra đằng sau hang động. Không có dấu hiệu của ánh sáng. Kẻ xâm nhập đã biến mất qua khúc quanh dẫn đúng vào cái hang chứa đầy đồ trộm cắp và cái răng của cô.

“Chết tiệt” Cô thì thầm rõ to, cảm thấy hoàn toàn kiệt sức. Nhưng chưa xong đâu. Cô sẽ đợi ở đây cho đến khi hắn ta quay ra. Cô sẽ dằn mặt hắn rằng đích thân Gideon đã bảo đảm cô là người duy nhất được dò tìm ở khu vực này.

Cô sốt ruột đứng đó, hai tay khoanh trước ngực, rồi một bàn tay rất to nặng nề đặt xuống vai cô. Nó túm lấy cô và xoay cô lại.

“Chúa ơi, cái quái gì – ” Harriet ré lên báo động và nhận ra đó là Gideon, anh vừa bước qua lối vào hẹp và đứng sau lưng cô. “Ối, thưa ngài, thì ra là ngài. Cảm ơn Thượng Đế. Ngài làm tôi giật mình.”

“Cô đáng bị nhiều hơn là chỉ giật mình.” Gideon làu bàu “Tôi nên đánh đòn cô. Cô làm cái quái gì ở đây? Tôi đã bảo cô phải tránh xa hang động đến khi nào bọn trộm bị tóm cổ cơ mà.”

Harriet quắc mắt. “Vâng, tôi biết, thưa ngài. Nhưng ngài sẽ hiểu lý do tại sao tôi xuống đây khi tôi kể cho ngài nghe là tôi chỉ vô tình nhìn qua cửa sổ vài phút trước đây và trông thấy một nhà sưu tầm lén lút vào trong.”

“Khốn kiếp thật,” Gideon liếc nhìn đường hầm. Trong tay anh có đèn, nhưng nó không được thắp sáng.

“Tôi rất chắc chắn,” Harriet quả quyết. “Tôi không mang theo đèn nên tôi sẽ đợi cho đến khi hắn quay ra.”

“Và cô định làm cái khỉ gì khi hắn ló mặt?”

Cô hếch cằm. “Tôi sẽ báo cho hắn biết rằng tôi được độc quyền khám phá những hang động thuộc đất đai của ngài, thưa ngài. Tôi sẽ cảnh cáo hắn nếu cứ tiếp tục xâm nhập trái phép thì tôi sẽ nhờ người bắt hắn lại.”

Gideon lắc đầu khinh miệt. “Cô và mấy thứ hóa thạch chết tiệt của cô.” Rõ ràng anh sẽ tiếp tục càu nhàu nếu không bị cắt lời bởi một tiếng húyt gió thầm lặng từ đường hầm.

“Hắn ra rồi.” Harriet nói nhanh. Cô xoay người và nhìn thấy ánh đèn phía xa hành lang. “Thật là đúng lúc, thưa ngài. Ngài sẽ xác nhận cho những gì tôi nói.”

Tiếng huýt gió lớn hơn và ánh đèn sáng rực hơn. Lát sau, một người đàn ông nhỏ thó, dẻo dai mặc một chiếc áo khoác nặng nề, mũ phớt, giày sờn rách ra khỏi đường hầm. Đúng là người Harriet đã nhìn thấy trên bãi biển. Ngọn đèn trong tay ông ta

cho thấy khuôn mặt rúm ró và cặp mắt lấm mồ hôi. Ông ta ngừng lại khi trông thấy Gideon và Harriet đứng phía ngoài hang.

"Chào buổi sáng, thưa ngài. Tôi thấy rằng ngài đã đến đúng giờ. Không biết bao nhiêu người thuộc tầng lớp của ngài thức giấc trước giờ trưa. Mà tôi thấy ngài còn mang theo một người bạn." Người đàn ông nhỏ thó ngạc nhiên cúi chào Harriet. "Chào buổi sáng, thưa cô."

Harriet cau mày. "Thưa ông, ông là ai, ông nghĩ ông đang làm gì trong hang động của tôi?"

"Hang của cô?" Người đàn ông nhăn mặt cười gằn "Tôi chưa nghe ai nói thế cả."

"Vì mọi đồ vật và mục đích, những cái hang này thuộc về tôi." Harriet nói chắc chắn "Ngài đây sẽ giải thích."

Gideon nhăn nhó liếc Harriet. "Tôi nghĩ tôi phải nói rõ trước khi câu chuyện trở nên rối rắm hơn. Cô Pomeroy, cho phép tôi giới thiệu, đây là Ông Dobbs của Bow Street."

Harriet nhìn chằm chằm người đàn ông. "Bow Street? Ông là cảnh sát ư, thưa ông?"

"Tôi có vinh dự đó, thưa cô." Ông ta lại nhã nhặn cúi chào.

"Tốt quá." Harriet đưa mắt nhìn Gideon. "Vậy ngài đã lên kế hoạch và chuẩn bị ra tay?"

"Nếu may mắn chúng ta sẽ tóm được bọn trộm trong lần kế tiếp chúng vào hang," Gideon gật đầu với người kia. "Vài tuần sắp tới Dobbs sẽ trực đêm trong hang."

"Tôi vui mừng được nghe điều đó." Harriet nhìn Dobbs. "Tôi tin rằng có ít nhất hai gã tham gia và thỉnh thoảng còn thêm một gã nữa. Ông có thể tự mình đối phó với chúng không, Ông Dobbs?"

"Nếu việc đó là cần thiết." Dobbs nói. "Tuy nhiên, tôi mong đợi một vài sự trợ giúp. Ngài đây và tôi đã thỏa thuận sẽ ra hiệu. Khi tôi nhìn thấy bọn chúng trên bãi biển, tôi sẽ nhá đèn báo hiệu từ đỉnh vách đá."

"Quản gia của tôi và tôi sẽ luân phiên theo dõi tín hiệu hàng đêm khi thủy triều rút cho đến khi bọn trộm bị bắt." Gideon giải thích. "Khi chúng tôi thấy đèn báo của

Ông Dobbs, chúng tôi sẽ xuống bãi biển và đảm bảo mọi chuyện diễn ra đúng theo kế hoạch."

Harriet gật đầu đồng tình. "Có vẻ đây là một sự sắp đặt tuyệt vời. Thông minh ngang với kế hoạch của tôi."

"Cảm ơn cô." Gideon khô khan nói.

"Tuy nhiên," Harriet bổ sung "Nếu được tôi xin đề nghị thế này."

"Không được," Gideon nói. "Tôi không nghĩ đề nghị đó là cần thiết, cảm ơn cô." Anh nhìn sang Dobbs. "Ông đã tìm ra ngăn chứa hàng chưa?"

"Vâng, tôi đã tìm được, thưa ngài. Theo bản phác thảo bên phải hang động. Một khối lượng đồ ăn trộm ấn tượng, thưa ngài." Mắt Dobbs sáng lên "Tôi nhận ra vài món trong số đó. Chúng được báo cáo đã mất tích và tôi vẫn luôn để mắt đến những vụ đó. Rõ ràng bọn chúng chưa từng đem những món đó vào thị trấn. Bọn chúng sẽ đợi đến khi không còn ai nhớ. Rất mưu mẹo. Thật vậy, rất mưu mẹo."

"Vì Ông Dobbs sẽ được tưởng thưởng khi trao trả những đồ vật quý giá về lại với chủ nhân của nó," Gideon thì thầm với Harriet, "cô có thể yên tâm là nhiệt tình theo dõi hang động về đêm của ông ta luôn ở mức cao."

"Vâng, tất nhiên rồi," Harriet cười với Dobbs. "Ông biết không, thật ra tôi chưa từng gặp một cảnh sát Bow Street. Tôi có rất nhiều câu hỏi về công việc cảnh sát cần ông giải đáp đó Ông Dobbs."

Dobbs cười rạng rỡ với sự trân trọng chân thành. "Vâng, thưa cô, cứ hỏi."

Gideon đưa bàn tay đeo găng lên. "Không phải bây giờ. Tôi tin rằng ông cũng muốn thoát khỏi vụ này càng nhanh càng tốt khi mà ông đã có liên quan. Không còn cơ hội tốt hơn. Tôi không muốn có ai biết ông đang xử lý vụ này."

"Ngài nói đúng, thưa ngài. Vậy tôi sẽ về nghỉ. Chúc một ngày tốt lành, thưa cô." Dobbs cúi chào Harriet lần nữa và thong thả rời khỏi hang.

Harriet nhìn ông ta bỏ đi. "Ôi, thật nhẹ nhõm. Tôi phải nói là tôi rất vui khi nhìn thấy công việc tiến triển thần tốc. Làm tốt lắm, thưa ngài. Nhưng tôi ước gì ngài bàn bạc thêm với tôi."

"Tôi hiếm khi bàn bạc công việc với người khác, Cô Pomeroy ạ. Tôi thích hành động một mình."

“Tôi biết,” Harriet cau mày. Nhưng giờ không phải lúc tranh luận về tác phong độc đoán của anh ta. Kế hoạch đã khởi động và tỏ ra thích hợp. Cô phải đồng ý như thế. “Tôi nghĩ tốt nhất tôi nên về nghỉ trước khi tôi lạc đường.”

Gideon đứng chắn trước mặt cô và che kín lối ra vào. “Một lát thôi, Cô Pomeroy, tôi muốn làm rõ một số chuyện giữa hai ta trước khi cô quay về nhà.”

“Vâng, thưa ngài?”

“Cô phải tránh xa hang động cho đến khi sự việc kết thúc.” Gideon rít từng chữ qua kẽ răng. “Tôi sẽ không nói lại nữa đâu. Cô hiểu chưa?”

Harriet chớp mắt. “Vâng, dĩ nhiên tôi hiểu. Tuy vậy, thưa ngài, tôi không phải là một đứa trẻ. Tôi có khả năng hành động thận trọng khi cần thiết.”

“Thận trọng? Cô gọi việc sáng nay men theo bãi biển đi vào hang cố tóm cho được một gã lạ mặt là thận trọng? Đó không phải là hành động thận trọng mà là hành vi của một oắt con cẩu thả không có não.”

“Tôi không cẩu thả.” Harriet trừng mắt giận dữ. “Tôi đã nghĩ rằng Ông Dobbs là một nhà sưu tầm hóa thạch và đang sục sạo hang động của tôi.”

“Và cô đã sai đúng không? Ông ta có phải nhà sưu tầm hóa thạch đâu. May mà ông ta là cảnh sát. Rất có khả năng ông ta là một trong số những tên trộm đến kiểm tra hàng tồn.”

“Tôi đã bảo ngài rồi, bọn trộm không bao giờ xuất hiện vào ban ngày. Và tôi sẽ rất biết ơn nếu ngài không hét vào mặt tôi, thưa ngài. Tôi chính là người cảnh báo cho ngài biết mọi chuyện ở đây, ngài có nhớ không vậy? Tôi là người đầu tiên phát hiện bọn trộm. Chí ít ngài cũng nên xem tôi là đối tác trong kế hoạch lần này. Tôi chỉ cố gắng bảo vệ hóa thạch của tôi mà thôi.”

“Quỷ tha ma bắt mấy cái hóa thạch của cô. Cô chỉ có thể nghĩ về chúng thôi hả cô Pomeroy?”

“Nhìn chung thì đúng là vậy.” Cô cáu kỉnh.

“Còn thanh danh của cô thì sao? Cô có nghĩ chuyện gì sẽ xảy đến cho cô nếu cô cứ tiếp tục lọ mọ truy đuổi bọn trộm và cảnh sát hay bất kì kẻ lạ mặt nào dám đặt chân lên bãi biển? Cô có để tâm xem mọi người nói hay nghĩ gì nếu họ biết những gì cô làm suốt ngày đêm không?”

Bây giờ thì Harriet thật sự nổi cơn thịnh nộ. Cô không quen bị một người nào đó ngoại trừ Cô Effie giảng đạo và từ lâu cô đã học được cách phớt lờ những gì Cô Effie nói. Gideon thì khác. Không thể phớt lờ khi mà anh đứng trước mặt cô và quát mắng thế này.

"Tôi không quan tâm lắm những gì người khác nói." Harriet tuyên bố. "Tôi không quá lo lắng cho thanh danh của tôi. Tôi không có lý do để bận tâm vì tôi không có hứng thú với hôn nhân."

Mắt Gideon sáng lên trong bóng tối. "Cô bé ngốc nghếch. Cô nghĩ nguy cơ duy nhất là đánh mất lời cầu hôn thôi hay sao?"

"Đúng vậy."

"Cô sai rồi." Gideon vòng tay ra sau gáy cô và buộc cằm cô lên cao để bắt cô nhìn thẳng vào mắt anh. "Cô không hề biết cô đang gặp nguy hiểm gì. Cô không biết đánh mất danh dự và nhân phẩm là như thế nào. Nếu cô biết thì cô sẽ không đưa ra những tuyên bố nực cười như thế."

Harriet nghe thấy cơn đau cùng cực trong giọng anh và cơn giận của cô tan biến. Bất chợt cô nhận ra anh đang thổ lộ kinh nghiệm đau thương của chính bản thân. "Thưa ngài, tôi không có ý muốn nói danh dự của một người là vô giá trị. Tôi chỉ muốn nói tôi không quan tâm người khác nói gì về nó thôi."

"Cô đúng là con ngốc." Anh khò khè. "Vậy để tôi nói cho cô biết nếu cả thế giới tin rằng cô không có phẩm hạnh là như thế nào được không? Danh dự của cô sẽ bị xé tan thành từng mảnh? Và mọi người, bao gồm gia đình cô, tin rằng cô không xứng đáng với danh hiệu quý ông?"

"Ôi, Gideon." Harriet dịu dàng chạm tay anh.

"Để tôi nói cho cô hay cảm giác bước vào phòng dạ hội và biết ai ai cũng đang xì xầm về quá khứ của cô? Cô có biết lúc cô chơi bài trong câu lạc bộ, tự hỏi có người nào tố cáo cô gian lận trong một ván bài cô đã thắng? Sau hết, một người mà danh dự bị đặt dấu hỏi có thể chơi bài gian lắm chứ?"

"Gideon, làm ơn – "

"Cô có biết cảm giác mất hết bạn bè là thế nào?"

"Ờ, không, nhưng mà – "

“Cô có biết cảm giác bị coi là cặn bã hay không?”

“Gideon, ngừng lại đi.”

“*Cô có biết cảm giác bị cha cô tra hỏi về danh dự của cô hay không*?”

“Cha của ngài ư?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Khi cô giàu có và quyền lực,” Gideon nói. “Không ai hỏi thẳng cô hay cho cô cơ hội biện bạch cả. Tất cả đều thì thầm sau lưng cô. Cô không có cách nào lấy lại sự trong sạch. Và sau một thời gian cô thậm chí còn không tìm được cách để thử làm việc đó. Không ai muốn sự thật. Những gì họ muốn là cơ hội thổi bùng lên ngọn lửa tin đồn. Những lời thì thầm trở nên lớn lao đến mức thỉnh thoảng cô cảm thấy như bị dìm trong đó.”

“Lạy Chúa.”

“Sẽ là thế nếu cô mất đi danh dự và nhân phẩm của mình, Cô Harriet Pomeroy ạ. Suy nghĩ kĩ trước khi cô liều lĩnh hơn nữa.” Gideon thả tay cô ra. “Bây giờ hãy về nhà trước khi tôi nghe theo lời cô và chứng minh cho cô thấy phờt lờ ý kiến của mọi người là như thế nào.”

Harriet khép vạt áo trùm và nhìn anh chăm chú. “Tôi sẽ cho ngài biết là tôi không tin rằng ngài thiếu danh dự, thưa ngài. Tôi không nghĩ một người thật sự suy đồi lại bận tâm đến danh dự của tôi. Hoặc là quá đau lòng về những gì anh ta đã đánh mất. Tôi thấy tiếc vì những gì ngài đã gánh chịu. Tôi biết ngài đã bị tổn thương rất nhiều.”

“Tôi không muốn lòng thương xót chết tiệt của cô.” Gideon rống lên “Ra khỏi đây. Ngay.”

Trong thời khắc đó Harriet biết rằng không có cách nào vượt qua bức tường giận dữ và nỗi thống khổ riêng tư mà Gideon đã thiết lập xung quanh anh. Cô đã khiêu khích phần quái vật bên trong anh và anh đe dọa sẽ đáp trả cô.

Harriet không nói một lời và vượt qua anh ra ngoài. Rồi cô quay người lần nữa và nhìn anh.

“Chúc một ngày tốt lành, thưa ngài. Tôi mong đợi được thấy kế hoạch thông minh tột đỉnh của ngài.”

Việc Bà Treadwell đến giáo phận vào buổi chiều ngày hôm đó mang lại một hoạt động nhộn nhịp ngắn. Effie giải quyết vấn đề một cách tuyệt vời. Harriet phải thừa nhận cô của mình có năng lực nhất định với những việc như thế. Bà lúc nào cũng làm tốt nhất khi được trông cậy giao phó đi dò những mối nguy trong phép giao tiếp lịch sự.

Bà Treadwell là vợ của một trong những địa chủ lớn nhất của hạt này. Chồng bà ta chúi mũi vào việc săn sói còn bà thì chăm bẫm phán xét những vấn đề của gia đình hàng xóm.

Bà là một phụ nữ mập mạp thích mặc váy áo tối màu và mũ không vành tiệp màu. Hôm nay bà ta là một vóc dáng bệ vệ trong chiếc váy đi dạo may từ vải xám và mũ không vành xám nặng trịch giúp che dấu hoàn toàn mái tóc xám thưa của bà.

Bị sửng sốt bởi chuyến thăm đường đột, Cô Effie trấn tĩnh ngay tức thì. Bà để vị khách ngồi đợi trong phòng khách và chuẩn bị trà. Harriet buộc lòng phải rời phòng làm việc và Felicity thì tạm ngưng công việc may vá để trò chuyện với Bà Treadwell.

“Thật là một ngạc nhiên thú vị, Bà Treadwell.” Effie ngồi xuống ghế sô-pha và lịch sự rót trà. “Chúng tôi luôn chào đón khách khứa đến giáo phận.” Bà vừa cười mỉa mai vừa đưa tách trà và đĩa hứng nước cho vị khách. “Dù chỉ đến một lúc.”

Harriet và Felicity nhìn nhau cười toe toét.

“Tôi sợ rằng chuyện này không chỉ đơn thuần là gặp mặt xã giao,” Bà Treadwell nói. “Theo tôi được biết tối qua đã có một việc không được hay lắm xảy ra ở buổi họp mặt địa phương.”

“Thật vậy sao?” Effie nhấp một ngụm trà và không hỏi han gì thêm.

“Người ta bảo tôi là St. Justin đã xuất hiện.”

“Tôi tin là vậy.” Effie tán thành.

“Và yêu cầu một điệu van.” Bà Treadwell tiếp tục một cách đáng ngại. “Và hắn khiêu vũ với cháu gái bà, Harriet.”

“Thành thật mà nói việc đó rất thú vị.” Harriet hào hứng nói.

“Vâng, đúng vậy,” Felicity mỉm cười với Bà Treadwell. “Mọi người rất thích điệu valse đó. Chúng tôi hy vọng nó sẽ lại được chơi trong buổi họp mặt kế tiếp.”

“Chuyện đó vẫn còn đang được xem xét, Cô Pomeroy.” Bà Treadwell cố ngồi thẳng lưng hơn nữa. “Sự không phù hợp đáng kinh ngạc bên cạnh điệu van được chơi, thì tôi vô cùng lo lắng đến chi tiết St. Justin đã nhảy với cô, Cô Harriet. Và chỉ với cô thôi. Theo nguồn tin tôi nhận được thì hắn đã bỏ đi ngay sau điệu nhảy.”

“Tôi nghĩ rằng ông ta phát chán với buổi họp mặt nho nhỏ của chúng tôi.” Effie nói kháy trước khi Harriet có thể trả lời. “Một điệu nhảy là đủ cho ông ta biết buổi tối sẽ chẳng lấy gì làm thích thú. Tôi tin chắc ông ta đã quen với những thú vui túy lúy.”

“Bà bỏ sót một điểm rồi đó Bà Ashecombe.” Bà Treadwell cao giọng “St. Justin khiêu vũ với cháu gái bà. Điệu valse, không ít hơn. Và, người hắn quan tâm là Harriet, không phải Felicity. Tuy nhiên, đây là hành động cực kì liều lĩnh.”

“Tôi đã ở đó suốt buổi.” Effie thẳng thừng tuyên bố. “Và tôi cam đoan với bà rằng tôi luôn để mắt đến diễn biến.”

“Tuy nhiên,” Bà Treadwell nói. “Hắn đã rời buổi họp mặt mà không thèm mời người khác làm bạn nhảy. Hắn chỉ quan tâm cháu gái bà. Bà phải biết sự kiện này sẽ bị mọi người đàm tiếu.”

“Thật thế sao?” Effie nhướng mày kiềm nén.

“Đúng vậy.” Bà Treadwell nhăn nhó nói. “Mọi người đang bàn tán. Đó là lý do tôi sáng nay tôi buộc phải đến đây.”

“Bà thật tử tế.” Harriet không nhịn nổi phải lầm bầm. Cô bắt gặp ánh mắt của Felicity và nén thêm một nụ cười toe toét.

Bà Treadwell tập trung vào Effie. “Tôi biết bà vẫn còn bỡ ngỡ trong hạt này. Bà không biết gì về danh dự của St. Justin. Mà những việc thế này lẽ ra không nên thảo luận trước mặt những cô gái trong sáng.”

“Với sự hiện diện của hai phụ nữ trong sáng, tôi cho rằng chúng ta không nên bàn thêm về vấn đề này.” Effie nhẹ nhàng đề nghị.

“Tôi chỉ nói thế này,” Bà Treadwell cương quyết nói “Hắn là mối đe dọa cho toàn thể phụ nữ trong sáng. Hắn được gọi là Quái vật Lâu Đài Blackthorne vì hắn đã hủy hoại danh tiếng của cô gái từng sống trong căn nhà này. Cô ta đã chết vì hắn. Hơn thế nữa, đã từng có lời đồn về âm mưu giết người khi anh trai hắn qua đời. Bà đã hiểu ý tôi chưa vậy Bà Ashecombe?”

“Hoàn toàn, Bà Treadwell. Hoàn toàn. Bà dùng thêm trà chứ?” Effie cầm ấm trà lên.

Bà Treadwell nhướng mắt mệt mỏi. Bà ta đặt tách và dĩa hứng nước xuống tạo ra tiếng cách rồi đột ngột đứng dậy. “Tôi đã hoàn thành bổn phận của mình. Bà đã nhận được lời cảnh báo, Bà Ashecombe. Trên vai bà gánh vác trách nhiệm giữ gìn cho hai cô gái trong trắng. Tôi tin tưởng bà sẽ biết cách đảm đương trách nhiệm này.”

“Tôi sẽ cố gắng làm hết sức.” Effie lạnh lùng nói.

“Chúc bà một ngày tốt lành, Bà Treadwell. Tôi hy vọng lần sau bà sẽ báo tin trước khi đến, nếu không bà có thể không gặp chúng tôi ở nhà. Tôi sẽ kêu bà quản gia đưa bà ra cửa.”

Lát sau cánh cửa mở ra và đóng lại còn Harriet thở dài nhẹ nhõm. “Đúng là một người rối rắm. Chị chưa từng thích bà ấy.”

“Em cũng không.” Felicity nói. “Nhưng cháu phải nói rằng cô đã giải quyết bà ta rất tuyệt đấy Cô Effie.”

Effie mím môi và mắt bà nheo nheo suy nghĩ. “Một cảnh tưởng khó chịu phải không? Cô không dám nghĩ đến những gì sáng nay người ta đang bàn tán trong làng. Chắc chắn tất cả ông chủ tiệm đều nói về sự kiện này với mỗi khách hàng bước qua cửa. Cô hơi sợ đấy Harriet.”

Harriet tự rót một tách trà cho mình. “Cô Effie ơi, không có gì đáng cho cô lo lắng cả. Chỉ là một điệu nhảy, và cháu đang trên đường trở thành gái già, vậy nên sẽ chẳng có gì rắc rối hết. Tin đồn sẽ nhanh chóng bị dập tắt.”

“Hy vọng là thế.” Effie thở dài. “Cô đã nghĩ phải bảo vệ Felicity khỏi St. Justin thì hóa ra cháu mới là người gặp nguy hiểm, Harriet. Thật là kì quặc. Theo tai tiếng trước đây thì ông ta thích những phụ nữ trẻ trung hơn.”

Harriet nhớ lại cuộc chạm trán sáng nay với Gideon. Cô biết cô sẽ không bao giờ quên được cơn thịnh nộ và nỗi đau trong mắt anh khi anh công kích cô về danh dự đã mất. “Cháu không nghĩ chúng ta nên tin tất cả thông tin ta đã được nghe về St. Justin, thưa Cô Effie.”

Bà Stone xuất hiện trước cửa, đôi mắt sầu muộn của bà đong đầy lời cảnh báo chính đáng. “Tốt hơn cô nên tin đi, Cô Harriet ạ, nếu cô biết những gì tốt đẹp cho cô. Ghi nhớ lời tôi. Gã quái vật đó sẽ không bỏ lỡ cơ hội hủy hoại thêm một phụ nữ trẻ khác đâu.”

Harriet đứng lên. “Bà không được gọi ngài ấy là quái vật nữa, Bà Stone. Bà hiểu chưa? Nếu bà còn lặp lại thì bà nên tìm việc khác đi là vừa.”

Cô đi xuống hành lang vào phòng làm việc, phớt lờ sự im lặng ngạc nhiên sau lưng mình. An toàn trong cứ địa của mình, cô đóng cửa và ngồi sau bàn làm việc. Bất chợt cô nhặt một cái đầu lâu ngoác miệng và xoay nó trong tay.

Gideon không phải là quái vật. Anh chỉ đơn thuần là người bị cuộc đời và số mệnh giày xéo, nhưng anh không phải quái vật. Harriet dám đánh cược cuộc đời và danh dự của chính cô cho điều đó.

Khuya hôm đó Gideon đặt xuống cuốn sách lịch sử anh đã cố đọc trong một giờ vừa qua và rót cho mình một ly brandy. Anh duỗi chân trước ngọn lửa và quan sát ánh lửa qua mép ly.

Việc bắt bọn trộm phải kết thúc càng sớm càng tốt, anh suy nghĩ. Tình hình ngày càng trở nên nguy hiểm. Anh biết như thế cho dù Harriet không biết. Nếu anh còn tri giác thì anh đã biến khỏi khu này một cách chóng vánh rồi.

Tối qua anh đã nghĩ cái quái gì trong đầu khi mời cô nhảy điệu valse đó? Anh biết thừa bọn người kia sẽ nói gì, đặc biệt là khi anh không thèm mời một phụ nữ khác trong phòng làm bạn nhảy tiếp theo.

Lại một cô con gái của Mục sư khiêu vũ với Quái vật Lâu Đài Blackthorne. Lịch sử đang lặp lại hay sao?

Ở Harriet có gì đó khiến anh liều lĩnh. Gideon tự nhủ cô chỉ là một nữ học giả phiền phức bé nhỏ chỉ biết đam mê đống xương cổ lỗ. Nhưng anh biết điều đó không đúng.

Harriet có đam mê thừa sức thỏa mãn bất kì gã đàn ông nào. Thậm chí nếu anh không trải qua nụ hôn với cô trong hang sáng nay, thì nó cũng chứa đựng trong đôi mắt pha lê lúng liếng lúc anh ôm cô trong vòng tay cho điệu van tối qua.

Anh đã rời buổi họp mặt ngay sau đó vì anh biết nếu anh ở lại thì sẽ tạo tin đồn cho dân làng soi mói đủ điều. Harriet mới là người phải hứng chịu những lời xầm xì sau khi anh rời khỏi. Có thể cô nghĩ đó sẽ là thử thách nhỏ xíu, nhưng cô ngây thơ quá. Nó có thể là địa ngục.

Nhưng một phần trong anh hy vọng kế hoạch bẫy bọn trộm sẽ tốn kha khá thời gian.

Anh ngửa đầu ra ghế và nghĩ về cảm giác ôm Harriet trong tay tối qua. Cô ấm áp, mảnh khảnh và hưởng ứng một cách tuyệt vời trong điệu nhảy. Trong cô chứa đựng sự hào hứng vui tươi. Cô đã thể hiện niềm vui không nao núng trong điệu valse say đắm. Gideon biết cô cũng sẽ làm tình với sự đáp trả ngọt ngào đó.

Quý cô này, sau hết, gần hai mươi lăm tuổi và mạnh mẽ. Có lẽ anh nên ngưng tỏ vẻ lịch sự và để mặc Harriet lo lắng cho danh dự của cô.

Anh là người gạt bỏ quyền được đùa với lửa của cô hay sao?

Ba buổi tối sau đó Harriet không ngủ được. Cô trằn trọc suốt hai giờ liền sau khi lên giường. Cảm giác bực bội xâm chiếm cô. Cô cảm thấy nôn nao và sôi sục mà chẳng vì lý do cụ thể nào.

Cô chấp nhận rằng cô không nghỉ ngơi gì được và ra khỏi giường. Khi rèm cửa được vén lên thì Harriet nhìn thấy một phần mặt trăng đang bị những đám mây che khuất. Thủy triều đã rút và cô có thể trông thấy mặt cát lồi lõm ở dưới chân vách đá.

Cô cũng trông thấy một cái khác. Ánh đèn chớp tắt.

Bọn trộm đã quay lại.

Sự khích động tràn qua Harriet. Cô mở cửa sổ và chúi người ra nhìn kĩ hơn. Ánh lửa nhấp nháy lần hai cho thấy còn một tên nữa. Đúng thế. Thường thì chúng có hai người, nhưng thỉnh thoảng có ba người xuất hiện trên bãi biển.

Harriet đợi ánh đèn thứ ba một lúc và khẳng định lần này tên còn lại không đi cùng đồng bọn.

Cô tự hỏi không biết Dobbs, một cảnh sát Bow Street, đã ra tay hành động chưa. Ông ta đã ra hiệu cho Gideon. Harriet gần như ngã nhào ra ngoài cửa sổ để quan sát gần hơn.

Rõ ràng đây là sự kiện thú vị nhất trong đời cô cho đến thời điểm này. Tiếc nuối duy nhất của Harriet là không được tận mắt chứng kiến cảnh Dobbs bắt người.

Harriet nhớ lại bài giảng nghiêm khắc và những lời cảnh báo tránh xa hang động vách đá của Gideon. Một điển hình cho việc đàn ông được trải nghiệm những điều lý thú trước tiên trong khi cô, người đã báo động mọi người, thì lại bị buộc phải đứng nhìn câu chuyện qua khung cửa sổ.

Harriet hào hứng chờ đợi được thấy Gideon họp mặt với Dobbs. Nhưng ánh trăng chập chờn khiến cô khó quan sát được những gì đang xảy ra trên bãi biển.

Và Harriet nghĩ rằng cô sẽ nhìn rõ hơn nếu đứng ở trên đỉnh vách đá.

Chỉ mất vài phút cho cô mặc áo đầm dài bằng len ấm, mang giày bốt, áo trùm và găng tay.

Một lát sau, áo trùm được phủ qua đầu để bảo vệ cô khỏi gió đêm lồng lộng, Harriet rời khỏi nhà và trèo lên vách đá.

Đứng trên cao, tầm nhìn của cô mở rộng. Những cồn cát dâng cao gần như hẹp hơn không thể nhận thấy trong lúc thủy triều bắt đầu quay trở lại. Trong nửa giờ hoặc hơn, mực nước biển sẽ xăm xắp miệng hang.

Bọn trộm biết chính xác giờ giấc của thủy triều, Harriet nghĩ thầm. Bọn chúng đã vào hàng tá lần trước khi Dobbs và Gideon nhận ra. Chúng có thể di chuyển rất nhanh, và tối nay bọn chúng sẽ không nấn ná quá lâu. Nếu chúng nấn ná thì sẽ bị kẹt lại trong hang vì nước biển dâng cao.

Harriet nhác thấy hai chiếc bóng dịch chuyển xuống bãi biển. Hai chiếc bóng, cô nhận ra như thế. Không ai dùng đèn để thắp sáng lối đi. Gideon và quản gia của anh, chắc chắn là thế.

Harriet đến gần mép đá. Bất thình lình cô cảm thấy lo lắng. Bọn trộm được trang bị vũ khí và sẽ vào trong hang bất kì lúc nào.

Lần đầu tiên cô có suy nghĩ rằng Gideon đang đối mặt với nguy hiểm thật sự. Ý nghĩ đó làm cô nôn nao, hoàn toàn khỏa lấp sự phấn khích ban nãy. Cô chợt nhận ra cô không chịu nổi nếu anh bị thương.

Hai cái bóng mà Harriet cho là Gideon và quản gia của anh nhập bọn cùng một chiếc bóng khác hẳn là Dobbs và nấp sau tảng đá.

Vào lúc đó một ánh đèn xuất hiện ngay lối vào hang. Hai người đàn ông hiện ra và bị Dobbs réo gọi. Harriet chỉ nghe loáng thoáng giọng nói uy quyền của người đàn ông nhỏ thó giữa tiếng sóng biển và tiếng gió thét gào.

“Bọn trộm kia, đứng yên.”

Có những tiếng rít bên dưới. Harriet ráng sức nhìn rõ hơn, nhưng một cánh tay đàn ông đột ngột quấn quanh cổ họng cô từ phía sau và ngoặc cô lại. Cô bất động trong sự kinh ngạc.

"Cô đang làm cái quái gì vậy, Cô Pomeroy?" Crane khẽ rít lên.

"*Ông Crane*. Ôi trời, ông làm tôi sợ chết khiếp." Cô nghĩ nhanh. "Tôi không ngủ được và quyết định dạo mát trên vách đá. Ông đang làm gì ở đây?" Harriet lặng lẽ chúc mừng bản thân vì sự tự tin đáng được tuyên dương.

"Quan sát, Cô Pomeroy. Một việc làm đúng đắn, phải thế không? Nếu không thì tôi đã bị tóm gọn như những thằng ngu đáng thương bên dưới đó rồi." Hắn kề dao ngay cổ cô.

Harriet rùng mình, nhận ra mùi của gã đàn ông cao lớn, lực lưỡng cũng như chiều dài cánh tay rắn rết của hắn. "Tôi không biết ông đang nói gì, Ông Crane. Tối nay trên biển có chuyện xảy ra à? Tôi tưởng chúng ta đã giải quyết bọn buôn lậu trong hạt này từ lâu rồi chứ."

"Đừng tìm cách nói dối, Cô Pomeroy." Hắn siết cánh tay, gần như cắt mái tóc của cô. "Tự tôi có thể nhìn xuống dưới kia. Đồng bọn của tôi đã sập bẫy."

"Tôi không có chút ý tưởng nào về chuyện ông đang nói cả, Ông Crane."

"Thật sao? Cô sẽ hiểu nhanh thôi, vài phút nữa chúng ta sẽ xuống đó."

Harriet nuốt khan. "Tại sao chúng ta phải xuống đó?"

"Tôi sẽ đợi đám người bên dưới đi khỏi, và xuống dưới lấy những gì còn sót lại. Chính quyền sẽ sớm vào trong và chuyển hàng đi hết. Tôi phải vào trước khi họ đến. Còn cô, cô sẽ theo tôi với vai trò con tin. Phòng trường hợp có ai đó ngăn cản chúng ta."

"Nhưng thủy triều đang lên trong lúc chúng ta đang nói chuyện, Ông Crane." Harriet tuyệt vọng nói. "Ông không có nhiều thời gian đâu."

"Vậy thì tôi phải nhanh lên nhỉ? Cô cũng vậy. Nào, nhanh chân lên, Cô Pomeroy, tôi cảnh cáo cô, nếu cô la lên thì tôi sẽ dùng con dao này cắt cổ cô đó."

Crane đẩy cô về phía con đường đi xuống vách đá. Nếu ai đó trong số họ quay đầu lại nhìn thì sẽ bắt gặp cô và Crane đang đi xuống bãi biển.

Chỉ trong ít phút Gideon và những người còn lại sẽ đi quá xa để có thể nghe thấy tiếng cô.

Chương 6

«^»

Thủy triều đang lên nhanh. Harriet nhìn thấy những đợt sóng vỗ dồn dập vào bờ cát khi cô vất vả trườn dọc theo đường vách hang. Cô tiến lên một cách loạng choạng vì một bàn tay Crane đang nắm chặt bắp tay cô và lưỡi dao đang kề vào gáy cô.

Khi họ đến được cuối đường, Harriet nhìn dọc theo bờ biển, cầu nguyện Gideon hay Dobbs sẽ quay lại và thấy điều gì đang diễn ra sau lưng họ. Cô khó mà nhìn ra bóng họ đang khuất dần trong ánh trăng chập choạng.

"Hãy nhớ đấy, không được hé răng nói một câu nào." Crane vắt cánh tay quanh cổ họng cô lần nữa khi họ đến được bờ biển. "Tôi không chỉ có con dao này đâu. Tôi còn có một khẩu súng trong túi áo. Nếu cô thoát được con dao, tôi sẽ găm một viên đạn vào người cô ngay. Tôi thề đấy."

"Nếu ông nổ súng những người ngoài kia sẽ nghe thấy," Harriet cảnh báo hắn. Cô đang run rẩy vì sợ hãi.

"Có thể nghe được. Có thể không. Tiếng sóng đang càng lúc càng to hơn. Đừng có ép tôi, Cô Pomeroy. Cứ việc đi tiếp đi. Nhanh lên."

Harriet đột ngột nhận ra cô không phải là người duy nhất run lẩy bẩy vì sợ hãi. Crane cũng đang rất kích động. Cô có thể cảm thấy những đợt rùng mình nơi cánh tay hắn chạm vào cổ họng cô. Và cô có thể ngửi thấy cơn sợ hãi đang lớn dần lên trong hắn. Hắn túa ra cái mùi đó.

Cô nhận ra Crane không chỉ lo lắng về thời gian. Cô cảm giác hắn đang chống lại nỗi sợ đối với những cái hang.

Đó không phải một nỗi sợ hiếm gặp. Như cô đã giải thích với Gideon, rất nhiều người sẽ không chịu đi vào những cái hang này.

Harriet nhìn xuống và thấy mực nước biển đã chạm tới ủng cô. Điều đó làm cô nảy ra một ý tưởng.

“Không kịp thời gian đâu, ông Crane. Ông sẽ bị kẹt trong những cái hang này. Nếu ông không bị chết chìm thì ông cũng sẽ có kết cuộc là phải trải qua đêm nay trong cái hang tăm tối nhất. Tôi ngờ cây đèn dầu của ông còn sáng được lâu. Cứ thử tưởng tượng bóng tối ngột ngạt như đè nghiến người ta mà xem, ông Crane. Nó sẽ giống như Địa Ngục vậy.”

“Ngậm cái miệng chết tiệt của cô lại,” Crane rít lên.

“Tất cả những gì giới chức chính quyền cần phải làm là chờ cho đến sáng khi thủy triều rút xuống. Ông sẽ chạy thẳng vào cái lưới họ đã giăng sẵn. Tất nhiên là trừ khi ông đã lạc luôn trong những cái hang này. Đó lúc nào cũng là một khả năng có thể xảy ra. Nhiều người đã thất lạc suốt đời trong những cái hang như thế này, ông Crane à. Cứ nghĩ về cái cảm giác bị kẹt trong bóng tối này đi.”

“Tôi có thể vào và ra khỏi hang chỉ trong mười phút, vì tôi có một bản đồ. Bước, đồ đàn bà.”

Harriet nghe thấy sự căng thẳng dần tăng lên trong giọng ông ta. Crane đang rất khiếp hãi. Ông ta và cô đều biết còn rất ít thời gian.

Sự kích động của ông ta sẽ giúp cô có cơ hội chạy thoát. Harriet cố gắng nghĩ thật nhanh. Bên trong cái hang phía ngoài sẽ tối đen như mực. Crane sẽ cần phải dừng lại và thắp đèn dầu lên. Ông ta sẽ ở trong tình trạng lo lắng và những ngón tay sẽ run lẩy bẩy. Ông ta sẽ không đủ khả năng để giữ con dao ép vào cổ họng cô trong khi ông ta thắp đèn.

Nếu cô di chuyển thật nhanh, cô có thể vào trong đường mòn đằng sau cái hang trước khi ông ta có thể kéo khẩu súng ra khỏi túi và bắn.

Cô nhìn thêm lần nữa xuống bờ biển bị che khuất trong đêm và cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc. Gideon và những người khác giờ đã ở rất xa và đang mỗi lúc một xa hơn.

Nếu cô hét lên thật to có lẽ Gideon vẫn có thể nghe thấy cô qua tiếng sóng dập, nhưng Harriet không chắc rằng anh biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô sẽ phải tự xoay xở mà trốn thoát.

Harriet hành động ngay khi Crane đẩy dúi cô qua cửa hang.

“Dù gì thì cũng có vẻ tôi chẳng cần cô làm con tin nữa rồi, Cô Pomeroy. Họ đã đi xa. Tôi có lẽ sẽ phủi cô khỏi tay tôi ngay bây giờ. Lạy Chúa, nhưng trong đây tối quá. Làm sao mà họ chịu được nơi tối tăm thế này chứ?”

Harriet cố ý vấp chân và ngã khuỵu xuống khi Crane đang loay hoay với cây đèn. Hành động đó kéo cô thoát khỏi cánh tay đang nới lỏng của hắn trong một chốc.

"*Gideon*." Tiếng hét của cô vang vang trong hang, nhưng cô không thể biết nó có đến được bờ biển không. Cô đá vào cây đèn và trượt mục tiêu.

"Ngậm mồm lại, con đĩ. *Khốn kiếp*."

Crane đang đứng giữa Harriet và lối vào hang. Cô sẽ không bao giờ có thể qua được ải ông ta. Cô quay đầu lại và hớt hải bỏ chạy vào bóng tối sâu thăm thẳm trong hang, hai bàn tay dang ra, những ngón tay mò mẫm bức tường đá. Từ phía sau cô có thể nghe thấy Crane đang chửi thề khi ông ta luýnh quýnh thắp đèn.

"Quay lại đây," Crane hét.

Vào ngay lúc đó ngọn đèn của ông ta cuối cùng cũng cháy sáng, tắm cái hang trong ánh sáng vàng rực rỡ. Harriet thấy cô chỉ còn cách cửa hang chưa tới một mét. Cô lao thẳng vào trong.

Một tiếng súng nổ ầm ĩ vọng trong hang, rền vang thật đáng sợ. Nhưng Harriet không nhìn lại. Cô đã ở trong đường hầm, lảo đảo tiến vào bóng tối.

"Quỷ tha ma bắt cô đi," Crane gọi to điên tiết. "Chết tiệt cô đi."

Harriet mò mẫm trong hang nhờ có ánh sang chập chờn của cây đèn. Cô có thể nghe tiếng ông ta đang chạy hồng hộc đằng sau cô. Cô đã hy vọng ông ta sẽ khiếp sợ và từ bỏ kế hoạch kiếm chác từ kho báu trong hang này. Thật không may, có vẻ như lòng tham của ông ta đối với số đá quý bất chính còn mạnh hơn nỗi sợ những dãy hang hay mối lo bị bắt giữ.

Harriet nhích xa hơn dọc theo đường mòn tối như mực, dùng hai bàn tay đeo găng để tìm lối đi. Một tia sáng từ đèn Crane hắt vào cảnh báo cô rằng ông ta đang đuổi theo. Những tiếng bước chân của ông ta vang trên nền đá. Cô có thể nghe thấy tiếng thở phì phò của ông ta.

Cô bước lùi vào hang. Có thứ gì đó hấp tấp chạy ngang qua ngón chân cô. Chắc là một con cua.

Trò chơi trốn tìm chết chóc đó cứ tiếp diễn cứ như sẽ không bao giờ kết thúc, buộc Harriet phải tiến xa thêm và xa thêm nữa vào hành lang. Tiếng sóng gào giờ đã to hơn. Cô biết những con sóng hung dữ đang bắt đầu ập vào trong hang ngoài, chầm chậm nhưng cương quyết cắt đứt mọi đường thoát. Chỉ trong vài phút nữa thôi

đường ra khỏi hang sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm đến nỗi không thể liều mạng làm thử. Có lẽ đã quá muộn.

“Khốn nạn,” Crane hét. “Cô ở đâu, đồ đàn bà ngu ngốc kia?”

Rồi Crane kêu ré lên, một âm thanh rùng rợn của nỗi sợ hãi động vật thuần túy dội lại trong lối đi.

Ánh sáng loang loáng của cây đèn từ xa hắt lại đột ngột tắt ngúm, đẩy Harriet vào một màn đêm tối mịt. Cô nghe thấy những tiếp bước chân của kẻ đuổi theo đang rầm rập đi theo đường mòn đến cái hang bên ngoài. Nỗi sợ của Crane cuối cùng đã lấn át tính tham lam của hắn.

Harriet hít một hơi thở sâu và xoa dịu những dây thần kinh của cô rồi thận trọng từ từ bắt tay vào quay trở ra. Cô biết gần như ngay lập tức rằng có thể đã quá muộn. Tiếng sóng biển trong cái hang bên ngoài vang đến chỗ cô rất rõ và Harriet buộc mình phải ngừng lại và suy nghĩ.

Cô có thể bơi, nhưng cô chắc chắn không có sức mạnh cần thiết để chiến đấu với những đợt sóng vồ vập đó. Cô sẽ bị đập tan thành từng mảnh trên những mỏm đá trong hang.

Cô không thấy ý nghĩ qua đêm một mình trong bóng tối dày đặc này sáng sủa gì hơn ông Crane. Harriet rùng mình khi cô nhận ra có lẽ cô sẽ bị kẹt ở đây trong nhiều tiếng đồng hồ.

“*Harriet*. Harriet, cô có ở đây không? Cô ở nơi quái quỷ nào vậy?”

"Gideon." Cả người cô bay bổng vì nhẹ nhõm. Cô không ở một mình trong cái hố sâu không đáy này. “Gideon, tôi ở đây. Trong đường hầm ấy. Tôi không thể thấy gì hết.Tôi không có đèn.”

“Đứng yên tại chỗ. Tôi sẽ đến đó trong một chốc thôi.”

Cô thấy ánh sáng thấp thoáng của ngọn đèn trước. Rồi một lúc sau Gideon xuất hiện, anh lèn hai vai rộng quanh một chỗ uốn cong trong con đường khúc khuỷu.

Anh để đầu trần và đã cởi bỏ áo khoác ngoài. Anh vắt áo khoác quanh vai như một cái cà vạt hay một cái khăn quàng cổ. Harriet thấy đôi ủng và hai quần của anh đều bị thấm nước và biết anh đã phải lách qua con sóng cao đến tận đùi để đi vào hang này. Cô nhận ra anh đã cởi bỏ áo khoác để giữ nó không bị ướt.

Anh ngừng lại khi thấy cô. Anh giơ cây đèn lên để nhìn cô rõ hơn. Ánh sáng lập lòe soi gương mặt anh trong sự nhẹ nhõm gay gắt, nhưng lúc ấy Harriet nghĩ chẳng có ai trông đẹp trai hơn Gideon. Anh trông thật to lớn và cứng cỏi và mạnh mẽ. Harriet muốn quăng mình vào vòng tay anh, nhưng cô kiềm lại được.

"Cô ổn chứ?" Gideon hỏi cộc cằn.

"Có. Có, tôi ổn." Cô nhìn ngơ ngác đằng sau anh. "Điều gì đã xảy đến với ông Crane rồi ạ?"

"Crane đã thử vận may với biển rồi. Nếu hắn không chết chìm, Dobbs sẽ tóm hắn. Tôi biết giờ thì chẳng còn cơ hội cho chúng ta ra khỏi những cái hang này đêm nay. Có vẻ như chúng ta sẽ phải qua đêm trong những cái hang chết tiệt này đấy, Cô Pomeroy."

"Tôi đã e sợ điều đó. Tạ ơn trời vì ngài có một cây đèn."

"Tôi có cây đèn này và những cây đèn khác những tên trộm để lại trong hang nơi chứng trữ đồ trộm cắp. Lại đây nào, hãy ra khỏi cái đường hầm đáng nguyền rủa này đã. Nó khít với người tôi còn hơn một cái áo khoác may đo bởi Weston."

Harriet không tranh cãi. Cô quay lại và dẫn đường đi vào cái hang của những tên trộm. Gideon theo sau, thầm chửi thề vì nhẹ nhõm khi anh bước vào cái hang rộng.

"Không hẳn là một phòng trọ dễ chịu phải không?" Anh treo cây đèn lên một cái chốt kim loại mà bọn trộm đã đóng vào vách hang. "Dịch vụ thì tồi tàn và tôi hình dung đến sáng mai mặt đá này sẽ trở nên cực kỳ khó chịu cho xem. Nhớ nhắc tôi đừng boa cho người quản lý."

Harriet cắn môi vì cảm giác tội lỗi. "Tôi biết tất cả chuyện này là lỗi của tôi, thưa ngài. Tôi rất tiếc vì chuyện phiền toái này."

"Phiền toái?" Gideon nhướng một bên lông mày. "Cô còn chưa biết nghĩa của từ đó đâu, Harriet. Ngày mai cô sẽ biết thế nào là phiền phức thật sự."

Cô cau mày. "Tôi không hiểu, thưa ngài. Ngài đang cố nói gì?"

"Đừng bận tâm. Sau này sẽ còn khối thời gian để bàn chuyện đó." Gideon ngồi xuống một gờ đá và bắt đầu tháo đôi ủng ướt nhẹp ra. "Cũng may là cô có cái áo choàng đó và tôi có một áo khoác khô. Căn phòng này rõ ràng rất lạnh đây."

"Đúng ạ." Harriet co rúm vùi sâu hơn vào áo choàng và lo âu nhìn quanh. Cô đang bắt đầu hiểu ra cô sẽ qua đêm ở đây cùng Gideon. Cô chưa lần nào, trong suốt cả

cuộc đời, qua đêm trong cùng một phòng với một người đàn ông. “Làm sao ngài tìm thấy tôi? Ngài nghe thấy tiếng tôi gọi à? Hay tiếng súng của ông Crane?”

“Cả hai.” Một chiếc ủng rơi trên mặt đá. Gideon bắt tay vào tháo chiếc bên kia. “Tôi đang rình rập người đàn ông thứ ba cô đã báo là cô thấy. Tôi đoán hắn giữ vai trò canh gác. Nhưng tôi đã không mong đợi hắn sẽ đi xuống đường vách đá với cô.” Chiếc ủng thứ hai va vào sàn đá.

“Tôi hiểu rồi ạ.” Harriet nhìn đăm đăm vào đôi ủng của Gideon và liếm đôi môi đột nhiên khô khốc.

“Tôi muốn một lời giải thích, nếu cô không phiền, Cô Pomeroy.” Gideon đứng lên và bắt đầu tháo khuy quần.

Đôi mắt Harriet mở to sửng sốt khi cô thấy anh sắp sửa cởi hết quần áo đã bị ướt sũng. Đó là việc duy nhất anh có thể làm trong hoàn cảnh này, cô tự nói với mình. Anh không thể ngủ mà mặc quần áo ướt. Anh sẽ bị cảm lạnh. Dù sao đi nữa, trong đời cô vẫn chưa hề thấy người đàn ông nào cởi bỏ quần áo. Cô quay lưng lại và bắt đầu nói thật nhanh để che giấu sự căng thẳng của mình.

“Tôi không thể ngủ được,” Harriet nói. “Khi tôi đến cửa sổ, tôi thấy có những người đàn ông trên bờ biển và tôi nhận ra những tên trộm đã trở lại. Tôi biết ông Dobbs sẽ báo cho ngài và kế hoạch sẽ được bắt tay vào thực hiện. Lúc đầu tôi rất hứng chí. Tôi muốn chứng kiến chuyện gì đang diễn ra. Rồi tôi trở nên lo lắng.”

“Lo lắng cho mấy bộ hóa thạch quý báu của cô chứ gì?”

“Tôi lo lắng cho ngài,” cô thì thầm, biết rất rõ tiếng động khi Gideon cởi cái quần ướt đầm của anh.

“Tôi?” Một khoảng lặng ngắn ngủi từ Gideon. “Vì thứ quái gì mà cô lại lo lắng cho tôi?”

“À thì, chỉ là vì ngài không có nhiều kinh nghiệm bắt trộm lắm, thưa ngài.” Harriet vặn vẹo hai bàn tay dưới áo choàng. “Ý tôi là, đó đâu phải chuyện ngài thường làm. Tôi biết những tên trộm chắc hẳn là có vũ khí và có lẽ còn rất nguy hiểm nữa, thế là…” Giọng cô nhỏ dần. Cô không thể thú nhận rằng sự lo lắng của cô là một nỗi lo mang tính cá nhân hơn. Cô chỉ mới vừa nhận ra điều đó.

“Tôi hiểu,” giọng Gideon lạnh lùng.

“Tôi không có ý làm ngài phật lòng, thưa ngài. Tôi chỉ lo lắng cho sự an toàn của ngài thôi.”

“Thế còn sự an toàn của cô thì sao, Cô Pomeroy?”

Cô chuẩn bị tinh thần để đương đầu với câu chế nhạo của anh. “Tôi không nghĩ mình sẽ gặp nguy hiểm khi ở trên mỏm vách đá đó.”

“Tôi không nghe thấy cô nói gì, Cô Pomeroy.”

Harriet đằng hắng. “Tôi nói tôi không nghĩ mình sẽ gặp nguy hiểm trên mỏm vách đá đó.”

“Chà, cô đã sai, phải không nào? Và giờ cô còn gặp nguy hiểm hơn là cô có thể tưởng tượng.”

Harriet quay ngoắc lại khi nghe lời đe dọa nhẹ nhàng. Cô nhẹ nhõm khi thấy Gideon đã mặc khoác. Nó chỉ dài đến bắp chân trần của anh. Anh đang chú tâm vào những cái túi trên nền đá. “Ngài đang làm gì thế, thưa ngài?”

“Chuẩn bị một cái giường cho chúng ta đêm nay. Trừ khi cô thích ngủ đứng?” Gideon mở cái túi to hơn, dốc ngược nó xuống, và cẩu thả đổ một đống những viên đá quý và đĩa bạc lên nền hang.

“Tôi ngờ mình sẽ chợp mắt được chút nào đêm nay,” Harriet lầm bầm. Cô quan sát Gideon trút sạch một cái túi khác. “Thưa ngài, tôi nhận ra ngài đang khó chịu với tôi và tôi rất tiếc vì điều đó, nhưng ngài phải thấy chuyện đã xảy ra hoàn toàn là một sự cố.”

“Định mệnh, Cô Pomeroy. Tôi nghĩ chúng ta có thể dán nhãn cho nó là định mệnh. Những gì đã diễn ra tối nay đều là do gánh nặng báo điềm gở, đáng ngại, đáng sợ của định mệnh thuần túy. Cô có phải là kiểu người triết lý không?”

“Tôi chưa từng nghĩ nhiều về triết học. Tôi đã đọc một vài tác phẩm kinh điển, tất nhiên, nhưng tôi vẫn thường hứng thú với hóa thạch hơn.”

Gideon liếc qua cô cái nhìn kỳ lạ. “Hãy chuẩn bị bản thân đi, Cô Pomeroy. Cả một thế giới mới đang sắp mở ra ngay trước mắt cô đấy.”

Harriet cau có. “Tối nay ngài ở trong tâm trạng kì lạ, phải không thưa ngài?”

“Cô có thể quy tâm trạng của tôi cho việc tôi, không giống cô, có một sự tôn trọng lành mạnh đối với quyền năng của định mệnh.” Gideon trút sạch những cái túi còn lại. Anh mở từng cái túi và xếp thành một tấm trải.

Sau lưng anh ánh sáng đèn dầu rọi trên số châu báu đang nằm thành đống trên nền đá. Những chân nến bằng vàng, nhẫn gắn đá ruby, và những hộp đựng ống tẩu chạm nổi sáng nhoáng và lấp lánh thành một ngọn lửa loang loáng, sáng bừng mà không tỏa ra chút hơi ấm nào.

Harriet ngắm nghía những cái túi bằng vải bạt. “Ngài định ngủ ở đó sao, thưa ngài?”

“Tôi định cho cả hai ta ngủ ở đây.” Gideon dựng những cái túi lên cho đến khi đã hài lòng. “Vải bạt sẽ bảo vệ chúng ta khỏi cái lạnh từ đá và chúng ta sẽ dùng áo choàng của cô và áo khoác dài của tôi làm chăn. Chúng ta sẽ sống sót qua đêm nay.”

“Vâng, tất nhiên.” *Anh định cho cô ngủ bên cạnh anh*. Một cảm giác nao núng bối rối theo sau là một nỗi sợ hãi đáng lo ngại chạy dọc xuống sống lưng Harriet. Cô nhìn quanh hang, tìm kiếm một lựa chọn khác. “Tôi nghĩ đây là một sự sắp đặt rất phù hợp.”

Gideon nhìn vào đôi ủng sũng nước của cô. “Tốt nhất cô nên cởi chúng ra.”

Cô nhìn theo mắt anh. “Vâng. Vâng, tất nhiên.”

Harriet ngồi xuống gần đống đá chứa cái răng hóa thạch cô đã khám phá trong chuyến thăm hang mới đây. Cô ngắm hóa thạch đó vẻ thèm thuồng rồi cúi xuống từ từ tháo dây giày.

Một lúc sau cô kéo đôi ủng ra và phát ngượng vì đôi chân trần của mình. Cô đã không có thời gian mang tất vào trước khi rời nhà. Cô cảm giác mình đỏ hồng lên và hy vọng Gideon không nhận thấy.

“Bình tĩnh đi nào, Harriet. Chuyện gì phải đến đã đến. Giờ chúng ta chẳng thể làm gì khác hơn là cố gắng ngủ một chút. Chúng ta sẽ đương đầu với tất cả mọi chuyện còn lại vào ngày mai.” Đôi mắt nghiền ngẫm của Gideon dường như dịu một chút khi anh nhận thấy diện mạo lôi thôi và vẻ mặt lo lắng của cô. “Lại đây nào, cô gái thân mến. Chúng ta sẽ ấm hơn và giảm thiểu khả năng bị cảm lạnh nếu chúng ta chia sẻ những cái túi này.”

Harriet đứng lên, ngón chân ngọ nguậy trên mặt đá lạnh. Cô thẳng vai. Gideon nói đúng. Đây chỉ đơn giản là một hành động phù hợp hoàn cảnh.

Không thể nhìn vào mắt Gideon, cô ngập ngừng bước đến dãy túi bằng vải bạt. Cô đứng ở bên mép của cái giường dã chiến , không chắc sẽ làm gì tiếp theo.

Gideon hạ người xuống đống vải, áo choàng dài xòe ra quanh anh. Rồi anh đưa tay lên để vạch áo choàng dày của Harriet. Anh tìm thấy một bàn tay cô, nắm chắc nó, rồi dịu dàng nhưng dứt khoát kéo cô xuống bên cạnh anh.

Nhờ nỗ lực ý chí cực độ, Harriet cũng xoay xở để giữ một vẻ mặt mà cô hy vọng là có chút bình tĩnh. Nhưng những ngón tay cô run rẩy trong bàn tay to lớn của Gideon và cô biết anh phải cảm thấy điều đó. Anh đủ tử tế để không trêu cô, anh ra vẻ như chẳng có gì khác thường xảy ra.

Một khắc sau cô nằm cuộn tròn bên cạnh anh, áo choàng của cô phủ lên cô từ cổ đến chân, đầu cô đặt trên cái mũ trùm. Cô có thể cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể cường tráng của anh khi anh nằm gần cô. Hơi ấm của anh bảo bọc cô thậm chí qua lớp vải dày của áo choàng ngoài. Nó có tác dụng vỗ về cô. Harriet nằm bất động, quan sát những cái bóng đổ trên vách hang do ánh sáng hắt ra từ ngọn đèn.

"Tôi thật sự rất lấy làm tiếc vì sự phiền phức này, thưa ngài," cô thì thầm lần nữa.

"Ngủ đi, Harriet."

"Vâng, thưa ngài." Cô yên lặng một lúc. "Gia đình tôi sẽ rất lo lắng khi sáng mai họ phát hiện ra tôi không ngủ trên giường."

"Không nghi ngờ đâu."

"Ngài có cho là ông Dobbs sẽ báo cho họ biết chúng ta ở trong những cái hang này không?"

"Tôi chắc gia đình cô sẽ sớm được nghe toàn bộ câu chuyện," Gideon châm biếm.

"Chúng ta sẽ có thể rời khỏi đây vào lúc sáng sớm," Harriet lạc quan nói.

"Không đủ sớm để ngăn những bánh xe của số phận, Cô Pomeroy." Gideon nghiêng sang bên để nằm cuộn lại quanh cô. Cánh tay anh mạnh dạn choàng quanh eo cô. "Không đủ sớm."

Harriet hít vào một hơi khi cô cảm thấy sức nặng cánh tay anh. Nhưng rồi cô nhận ra anh chỉ đang cố gắng làm ấm thêm cho cô. Cô thả lỏng một chút. "Đây là một tình huống rất lạ, phải không, thưa ngài?"

"Rất lạ. Cố mà ngủ đi, Harriet."

Cô nhắm mắt, chắc mẩm rằng cô sẽ không thể chợp mắt được chút nào. Rồi cô ngáp, nhích gần hơn vào hơi nóng của Gideon, và chìm vào giấc ngủ.

Khi cô thức dậy một lúc lâu sau, Harriet nhận ra cô bị lạnh. Cô cảm thấy chân Gideon cử động dọc theo chân cô. Theo bản năng cô nhích đến gần anh, muốn hơi ấm của anh xua đi cái lạnh. Nhức mỏi vì cứ nằm nghiêng một bên trên nền đá cứng, cô quay nghiêng sang hướng bên kia và thấy mình mặt đối mặt với Gideon.

Cô thấy ngay đôi mắt anh đang mở. Anh đang ngắm cô với sự chăm chú đáng kinh ngạc. Ánh mắt anh sáng lấp lánh trong bóng chập choạng của ngọn đèn. Cánh tay anh khép chặt hơn quanh eo cô.

"Gideon?" Cô mỉm cười run run. Vẫn còn mơ ngủ, cô đưa tay ra chạm vào vết sẹo trên cằm anh. "Em có nhớ cảm ơn ngài vì đã đến cứu em tối nay chưa?"

Anh im lặng trong một lúc. Rồi anh nâng người trên một khuỷu tay và nghiêng người về phía cô. "Tôi tự hỏi sang mai em có còn muốn cám ơn tôi nữa không."

Cô mở miệng để đoan chắc với anh cô sẽ vẫn muốn cảm ơn anh, nhưng chẳng có cơ hội thốt lên tiếng nào nữa. Anh cúi đầu và bao phủ miệng cô bằng miệng anh.

Harriet không hề do dự. Cô choàng hai tay quanh anh và ôm anh chặt hơn, yêu cái hơi nóng và sức mạnh trong anh, cô muốn nhận thêm nữa. Một phần trong cô biết cô nên thấy sửng sốt hay ít nhất cũng phải cực kỳ khó chịu. Một phần trong cô biết cô nên cưỡng lại.

Nhưng một phần khác nữa biết rằng cô đã chờ Gideon hôn cô lần nữa kể từ nụ hôn đầu tiên của họ trong cái hang này.

"Tôi tin em đích thực là định mệnh của tôi," Gideon thì thầm bên miệng cô. "Không cần biết là tốt hơn hay xấu hơn, có vẻ chúng ta sẽ gắn kết với nhau. Em sẽ chống lại tôi chứ, Harriet?"

Cô không hiểu. "Tại sao em lại muốn chống lại ngài chứ?"

"Người dân ở đây gọi tôi là Quái vật Lâu Đài Blackthorne."

"Ngài không phải quái vật." Harriet chạm vào mặt anh lần nữa, khám phá những đường góc cạnh mạnh mẽ trên cằm anh. "Ngài là một người đàn ông. Người đàn ông hấp dẫn nhất mà em từng gặp."

"Tôi cá là em chưa từng gặp nhiều đàn ông lắm đâu." Gideon rên rỉ và kéo áo choàng của cô mở ra để anh có thể hôn lên cổ cô.

“Cũng không có gì khác biệt.” Harriet run rẩy khi cảm thấy môi anh trên da cô. “Chẳng có người đàn ông nào như ngài trên cả thế gian này. Em chắc chắn điều đó. Đêm nọ ở buổi họp mặt khi ngài khiêu vũ với em, em thấy mình hy vọng điệu valse sẽ không bao giờ kết thúc.”

“Em thích điệu valse đó?” Anh chạm nhẹ môi lên môi cô.

“Rất thích ạ.”

“Tôi cũng nghĩ thế. Tôi có thể thấy sự thích thú trong đôi mắt em. Em là một tạo vật nhỏ nhắn cực kỳ gợi cảm, Harriet Pomeroy. Điệu valse được tạo ra là dành cho em.”

“Em rất muốn một lúc nào đó lại được khiêu vũ lần nữa,” cô nói, bất chợt cảm thấy hụt hơi.

“Tôi sẽ ghi chú điều đó.” Gideon lột áo choàng cô mở ra thêm một chút. Ánh mắt phủ bóng tối, sáng lấp lánh của anh khóa chặt với ánh mắt cô khi anh đặt tay lên đường cong ở ngực cô. Anh đang chờ xem phản ứng của cô.

Harriet thở hổn hển vì sự đụng chạm đầy sửng sốt. Cô biết mình nên bảo anh dừng lại. Nhưng cô đã gần hai mươi lăm tuổi rồi, cô nhắc nhở mình. Và đây là lần đầu tiên cô được biết sự đụng chạm của một người đàn ông. Đây có lẽ sẽ là lần duy nhất mà cô trải nghiệm nó. *Và đây lại là Gideon.*

“Thế nào, Harriet?” Bàn tay to lớn của Gideon di chuyển trên người cô với sự âu yếm trêu ngươi, khum lấy cô, nhào nặn cô, dịu dàng vuốt ve.

Lưỡi Harriet chạm vào khóe miệng. Cô không thể tìm thấy lời nào để đáp lại. Mạch đập của cô đang nhảy dữ dội và một chất lỏng ấm nóng đang cuộn chảy từ đâu đó sâu bên trong cô. Cô đặt hai cánh tay quanh cổ anh và hôn anh với niềm đam mê dường như bùng nổ không biết từ đâu.

Gideon chẳng cần thêm lời thúc giục nào nữa. Sự kiềm chế điềm tĩnh đã kiểm soát hành động của anh dường như tan biến ngay trong khoảnh khắc đó. Anh vạch áo choàng cô ra và bắt đầu mở móc gài áo của cô.

“Harriet. Harriet ngọt ngào đáng tin của tôi,” anh thì thầm khản đặc bên cổ cô khi anh trượt váy cô xuống đến tận eo. “Em đã xác nhận định mệnh của em đêm nay.”

Cô không hiểu những lời nói khó hiểu của anh và cô đang quá bận đương đầu với những cảm xúc mới mẻ chảy tràn xuyên suốt cô để hỏi ý anh là gì. Harriet chỉ biết

rằng chuyện đang xảy ra không hiểu sao phải xảy ra như thế. Đó là điều mà cô muốn. Điều mà cô không thể lẩn tránh. Điều mà cô ao ước—không, *cần*—phải trải nghiệm.

Cô lạnh ở những nơi không khí chạm vào làn da trần của cô và rồi cô ấm lại bởi vì Gideon đang nằm trên cô. Còn hơn là ấm nữa. Cô đang nóng. Nóng hơn bất cứ lúc nào trong suốt cuộc đời cô. Sức nặng của anh khuấy đảo cô đến không thể tin được. Tất cả mọi giác quan của cô đáp ứng lại sức nặng đó.

Gideon vùng vẫy mất kiên nhẫn để thoát khỏi áo choàng của anh, để lộ cái áo sơ-mi dài màu trắng là tất cả những gì anh mặt bên dưới. Lớp lông đen, cứng cuộn xoăn trên ngực anh. Tấm thảm dày đó hướng xuống phía dưới, Harriet nhác thấy vật đàn ông căng cứng của anh và cô cứng đờ người.

"Gideon?"

"Em phải tin tôi," Gideon nói trong một giọng tối tăm, khản đặc để lộ khát vọng của anh cũng như cơ thể anh. Anh xếp lại áo choàng phía trên hai người họ để cô không thể thấy cơ thể anh. "Em không còn lựa chọn nào khác là phải tin tôi. Nhìn tôi này, Harriet ngọt ngào của tôi."

Cô gặp ánh mắt anh và thấy nhu cầu mạnh mẽ trong anh. Cô chưa từng thấy nhu cầu bản thể trong ánh mắt của một người đàn ông trước đây, nhưng cô nhận ra nó ngay lập tức. Và cô còn biết một điều khác nữa. Một nhận thức sâu sắc và một quyết tâm không thể lay chuyển thắp sáng mắt anh. Như thể anh đang gồng mình để đón nhận một nỗi đau mà anh biết sẽ tới.

Harriet mỉm cười nhẹ nhàng. "Em tin ngài, Gideon."

Anh rên rỉ và cúi đầu để hôn lên một bên ngực cô với sự chăm chút sùng kính. Những ngón tay cô khép chặt trên vai anh. Cảm giác này còn hơn bất cứ cảm giác nào cô biết, Harriet nghĩ. Cô cảm thấy bàn tay to lớn của Gideon trượt xuống, đẩy cái váy xuống khỏi hông cô và xuống hẳn, giải thoát cô hoàn toàn cho sự vuốt ve của anh. Harriet run rẩy dưới sự dịu dàng dữ dội của những ngón tay anh.

Lòng bàn tay anh giờ đặt ở mặt trong đùi cô, mơn trớn lên trên đến nơi cốt lõi của ngọn lửa nóng chảy và dường như đang thiêu đốt cô từ bên trong. Nhưng khi anh đẩy nhẹ một ngón tay to lớn vào trong ngọn lửa đó, mở cô ra, cô hét lên vì sửng sốt.

"Em đã ướt cho tôi rồi." Gideon cẩn thận rụt ngón tay lại và rồi chầm chậm đẩy vào trong cô lần nữa.

Cả cơ thể Harriet cứng lại để phản ứng với sự xâm nhập lạ lẫm đó. Cô nhắm nghiền mắt và giữ yên, cố gắng xác định xem cô có thích cảm giác có anh bên trong cô hay không. Tất cả mọi chuyện này thật lạ lẫm. Lạ lẫm một cách tuyệt vời.

Rồi Gideon cử động ngón tay anh lần nữa và Harriet đã quyết định được. Cô yêu cảm giác có anh bên trong cô. Cô nâng hông lên áp vào bàn tay tìm kiếm cẩn thận của anh và níu chặt vai anh.

"Em muốn tôi." Gideon giữ núm vú cô giữa răng anh, kéo nhẹ. "Nói đi."

"Em muốn ngài." Harriet khó mà nói nên lời. Những từ ngữ của cô chỉ là một tiếng thở gấp nhỏ nghẹn ngào. "Em muốn ngài, Gideon."

"Nói nữa đi. Tôi cần phải nghe được những lời đó, Harriet ngọt ngào, táo bạo của tôi. Tôi cần phải nghe em nói điều đó." Bàn tay anh di chuyển trên người cô, vẽ nên một hình thù bé tí giữa nơi nóng bỏng ẩm ướt.

Harriet không thể tin được ngọn lửa trong cô dường như đang nóng hơn. Cô ngọ nguậy bên dưới Gideon, tìm kiếm một mục tiêu mà cô không thể gọi tên. "Xin ngài. Xin ngài, Gideon."

"Được," anh càu nhàu. "Chết tiệt, được."

Rồi anh đẩy hai chân cô rộng ra, đặt mình vào giữa hai đùi cô. Harriet cảm giác anh đưa tay xuống và dẫn anh đến nơi anh vừa mơn trớn. Cô cảm thấy anh thấm ướt mình trong hơi nóng của cô. Và rồi cô cảm thấy anh bắt đầu đi vào trong cô.

Harriet cứng người lại khi cô phát hiện ra phần cơ thể riêng biệt này của Gideon cũng được cấu tạo cùng kích cỡ to lớn như những phần còn lại của anh. Những ngón tay cô nắm chặt lại trên vai anh và hai mắt cô mở toang. Cô thấy mình nhìn thẳng vào đôi mắt nâu vàng như bể lò rực sáng.

"Tôi đang làm em đau," anh nói, cắn chặt răng trong sự kiềm chế khắt khe. "Tôi không muốn làm đau em. Em quá chặt. Quá nhỏ và xinh đẹp và chặt. Còn tôi là một kẻ cục súc to xác, vụng về không có quyền gì mà ép buộc em như thế."

"Đừng nói vậy. Ngài không ép buộc em." Harriet nhìn sâu vào đôi mắt mãnh sư của anh và thấy sự hối tiếc và nỗi đau sau những ngọn lửa. "Đừng bao giờ nói như thế. Đó không phải sự thật."

"Đó là sự thật. Tôi đã chủ tâm thuyết phục em thử những cảm giác mà em không biết phải chấp nhận như thế nào. Và tôi đang lợi dụng sự thiếu kinh nghiệm của em."

“Em không phải con nít. Em được tự mình quyết định,” cô nói.

“Thế sao? Tôi không nghĩ vậy. Sáng mai em sẽ có đủ chuyện để mà hối hận. Tôi sẽ không thêm chuyện này vào gánh nặng đó.”

Cô linh cảm anh sắp sửa rút lui và cô cũng biết cô không thể để anh làm thế. Cô cảm giác anh cần được biết cô muốn anh đến tuyệt vọng như anh muốn cô.

“Không.” Harriet bấm móng tay cô vào tấm lưng cường tráng của anh và ưỡn cơ thể bên dưới lên mời gọi. “Không, Gideon. Xin ngài đừng rời bỏ em lúc này. Em muốn ngài. *Em muốn ngài.”*

Anh ngập ngừng, vẫn đang sẵn sàng tại lối vào mềm mại, ẩm ướt của cô. Mồ hôi rịn ra trên trán anh. “Chúa cứu giúp tôi, tôi muốn em. Hơn bất cứ thứ gì tôi từng muốn trong đời.” Những lời đó bị xé ra khỏi Gideon trong một tiếng rên rỉ bị bóp nghẹt khi anh từ từ dấn tới, nặng nề, sâu vào trong cô.

Harriet hét lên mặc dù cô đã quyết tâm sẽ nén lại. Gideon nhanh chóng phủ lên miệng cô bằng miệng anh, uống lấy lời nói không rõ nghĩa của cô.

Một sự kích động hồi hộp hòa cùng sự đau đớn và khoái cảm chảy trong Harriet. Cô cảm thấy mình bị kéo giãn và bị lấp đầy vượt ngoài sức chịu đựng nhưng cùng lúc đó cô cũng lờ mờ nhận ra cô đang đưa tay đến để nắm lấy một sự xáo động lộng lẫy đang ở ngoài tầm với của cô.

Cô biết cô đang đứng ở ngưỡng cửa của một khám phá lớn lao. Chỉ cần một chút thời gian thôi, cô có thể chạm đến niềm sung sướng khó nắm bắt đó. Cô chắc chắn mà.

Nhưng chẳng có thời gian cho việc đó. Gideon chầm chậm rút ra khỏi người cô và rồi đâm ngập vào trong lần nữa, đẩy anh vào sâu đến tận cùng trong cô. Anh khản giọng hô to với sự thỏa mãn nguyên sơ của người đàn ông. Cả cơ thể anh uốn cong bên trên cô, mọi cơ bắp bị xoắn lại cứng và căng như thép nguội.

Và rồi anh ngã sóng xoài trên người cô, hổn hển hít vào những hớp không khí trong khi đè nghiến cô giữa anh và nền hang đá cứng.

Chương 7

Giữa đêm Gideon tỉnh giấc để thắp sáng ngọn đèn thứ hai. Harriet không nhúc nhích. Anh quay lại chiếc giường dã chiến, áp sát cô lần nữa, và thiếp đi.

Khi anh mở mắt ra lần thứ hai thì anh biết lúc đó đã là bình minh. Trong cái hang này không có cách gì phân biệt được ngày hay đêm, nhưng những giác quan báo cho anh biết buổi sáng đã đến. *Buổi sáng và sự đền tội*.

Anh đã biết chuyện gì sẽ đến từ lúc ngăn cản Crane chuồn khỏi miệng hang và nhận ra Harriet vẫn còn ở bên trong. Ngay cả khi Gideon tìm ra lối đi giữa mực nước dâng cao thì anh cũng biết rõ không đủ thời gian để tìm và mang Harriet ra ngoài trước khi hang động bị nhấn chìm.

Và như thế có nghĩa là anh phải trải qua một đêm bên cô. Có nghĩa cô sẽ bị tổn hại hoàn toàn trước lúc bình minh. Anh không thể né tránh kết cuộc tất yếu.

Tuy nhiên, anh không định phức tạp hóa vấn đề bằng việc làm tình với Harriet.

Nhưng bây giờ anh đã nhận ra một khi cô cười với anh, một khi cô chạm vào anh và sẵn sàng chào đón anh thì những ý định tốt đẹp của anh đã bốc hơi cả rồi.

Làm tình với Harriet là chuyện tất yếu cũng như bình minh.

Gideon thận trọng duỗi người, chớp mắt vì cơ bắp rắn rỏi của anh bị căng cứng sau một đêm nằm trên nền đá lởm chởm. Anh cảm nhận được Harriet đang xê dịch bên cạnh anh, rúc sâu vào gần anh hơn, tìm kiếm hơi ấm của anh. Cô không mở mắt.

Gideon tự cười mình khi nhìn cô. Cô chui rúc vào vòng tay anh như thể đó là nơi tự nhiên nhất trên thế giới này dành cho cô. Khuôn mặt cô bị mái tóc rối tung bồng bềnh che đi phân nửa. Những ngón tay tò mò của Gideon chạm những gợn tóc màu hạt dẻ và nhận ra chúng mềm đáng ngạc nhiên. Anh đặt tay lên một trong số chúng, xoắn lại, và thả ra.

Như thể bản thân lọn tóc có sự sống riêng, nó bật ra ngay khi anh thả lỏng ngón tay. Và Gideon quả quyết, tóc Harriet cũng giống như phần còn lại trong con người cô: mềm, thơm phức và tràn đầy sức sống nữ tính.

Tối qua anh đã để bản thân lạc mất trong người phụ nữ này. Tối qua anh đã khám phá trọn vẹn đam mê anh dành cho người phụ nữ này. Tối qua cô đã nói cho anh biết – không, chỉ cho anh biết – rằng cô muốn anh. Cô đã hiến dâng bản thân trong sự phóng túng hoang dại, ngây thơ đáng giá hơn số tài sản đang nằm trên nền đá kia rất nhiều.

Cô đã hiến dâng bản thân cho Quái Vật Lâu Đài Blackthorne, bất chấp gương mặt bị hủy hoại và quá khứ cũng tan hoang không kém. Cơ thể Gideon cứng hẳn khi những kí ức nóng bỏng quay lại. Anh nhích chân trên bắp chân trần của Harriet và trượt tay xuống dưới đường cong khiêu gợi của cặp mông cô. Anh chỉ ước sao khoảng thời gian diệu kì này sẽ kéo dài vô tận.

Trong đời anh chưa từng không dám đối mặt hiện thực. Thành thật mà nói, anh đã học cách đương đầu với nó. Nhưng sáng nay Gideon chấp nhận đánh đổi linh hồn để lấy một cây đũa thần. Anh sẽ vẫy nó trong cái hang này và biến nơi đây thành thế giới mà anh và Harriet có thể sống bên nhau mãi mãi.

Harriet nhấp nháy hàng mi, xua đi cơn mê ngủ. Trong vài giây cô uể oải nhìn anh chằm chằm và rồi nhận thức làm sáng bừng đôi mắt màu lam của cô.

“Chúa ơi,” cô nói, đột ngột ngồi lên. “Mấy giờ rồi?”

“Buổi sáng, tôi tin là vậy,” Gideon quan sát cô khúm núm kéo tấm áo choàng che người. Anh nhận ra cô đang tránh né tia nhìn của anh. Anh có thể thấy được hơi nóng tỏa ra từ hai má cô. “Bình tĩnh lại, Harriet.”

“Gia đình em sẽ vô cùng lo lắng.”

“Không nghi ngờ gì.”

“Em phải rời khỏi đây để trấn an họ rằng em an toàn.”

“Thật vậy sao?” Gideon chậm rãi ngồi lên và quan sát cô.

Harriet giật đầu đối mặt anh. Mắt cô mở to. “Em không hiểu, thưa ngài?”

“Tha lỗi cho tôi, em yêu. Tôi không có ý định trêu chọc em.” Gideon đứng lên, không để tâm tình trạng lõa thể của mình, cho đến khi anh nhìn thấy Harriet ngoảnh

mặt đi. Chuyện này làm anh buồn cười trong chốc lát. Cô tỏ ra không chú ý đến vết sẹo trên mặt anh, nhưng bộ phận nam tính của anh lại khiến cô ngoảnh mặt. "Tốt hơn em nên mặc lại quần áo, Harriet. Thủy triều đã rút và Dobbs có thể đến tìm chúng ta bất cứ lúc nào."

"Vâng, vâng, tất nhiên rồi." Cô đứng lên, vẫn kéo theo áo choàng. Rồi cô cúi xuống nhặt váy. Cô lúng túng, rõ ràng đang cố quyết định làm thế nào vừa mặc đồ lót vừa che kín cơ thể dưới áo.

"Tôi có thể giúp em." Gideon âu yếm mở lời.

"Không cần thiết đâu, thưa ngài."

"Nếu em muốn thế." Gideon duỗi người lần nữa và đi đến chỗ anh để quần áo. Anh tròng áo sơ mi và xỏ chân vào ống quần, hài lòng khi thấy chúng đã khô ráo. Đôi ủng của anh co lại vì thấm nước biển.

"Gideon?"

"Gì thế, em yêu?"

Harriet ngập ngừng. "Về chuyện tối qua, thưa ngài. Em không muốn…Nói thế này, ngài không cần cảm thấy – "

"Em có thể nói cô của em đợi tôi lúc ba giờ chiều nay." Gideon túm lấy chiếc ủng cứng ngắc. Một việc không dễ dàng. Da giày có vẻ đã co rút.

"Tại sao?" Harriet hỏi thẳng thừng.

Gideon nhướng mày và đưa mắt ước đoán khi anh vật lộn với chiếc ủng còn lại. Harriet nhìn anh trân trối, trông có vẻ cực kì cảnh giác. Anh tự hỏi không biết cô đã dung nạp được hết những chuyện đã xảy ra chưa. "Tất nhiên, trong mọi trường hợp tôi phải bày tỏ sự tôn trọng của mình." anh nói.

"Sự tôn trọng của ngài? Chỉ có vậy thôi sao?"

Anh nhún vai. "Và đưa ra một lời cầu hôn đúng mực."

"Em biết mà" Harriet liếc anh. "Em biết ngài đang nghĩ gì. Được rồi, em không đồng ý, thưa ngài. Ngài có hiểu không? Em không cho phép ngài làm việc đó."

"Em không cho phép?" Gideon từ tốn đưa mắt nhìn cô.

“Chắc chắn không. Ôi, em biết ngài đang nghĩ gì. Ngài tin rằng vì chuyện giữa chúng ta đêm qua buộc lòng ngài phải chịu trách nhiệm ngỏ lời cầu hôn. Nhưng em có thể cam đoan với ngài, rằng việc đó hoàn toàn không cần thiết, thưa ngài.”

“Vậy sao?”

“Chắc chắn.” Harriet kiêu hãnh đứng lên. “Những gì xảy ra tối qua không phải lỗi của ngài. Em là người đáng bị trách tội. Nếu em không quá ngu ngốc mà trèo lên vách đá quan sát sự việc thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra.”

“Nhưng em đã trèo lên vách đá, Harriet. Và mọi chuyện đã xảy ra.”

“Tuy nhiên em không muốn ngài cảm thấy bị ép buộc cầu hôn.” Harriet trông có vẻ giận dữ.

“Harriet, em đang rối trí. Nhưng khi em bình tĩnh lại thì em sẽ nhận ra em không còn sự lựa chọn nào khác ngoại trừ chấp nhận lời cầu hôn của tôi. Thực ra, cô và em gái em sẽ khăng khăng bắt em làm như thế.”

“Em không thật sự quan tâm người khác muốn gì. Tự mình em quyết định, thưa ngài, giống như em đã làm tối qua. Và em sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm.”

“Tôi cũng tự đưa ra quyết định, Harriet.” Anh nói, cảm thấy tức tối vì thái độ nổi loạn của cô. “Và tôi sẽ chịu trách nhiệm cho những quyết định đó. Chiều nay chúng ta sẽ đính hôn.”

“Không, chiều nay chúng ta sẽ không đính hôn. Quỷ tha ma bắt., Gideon, em sẽ không kết hôn chỉ vì em bị tổn hại.”

Giờ thì Gideon nổi cơn thịnh nộ. *“Và tôi sẽ không để người ta nói Quái Vật Lâu Đài Blackthorne đã hủy hoại và nhẫn tâm vứt bỏ thêm một cô con gái của một Mục sư khác.”*

Harriet tái nhợt. Cô nhìn anh đăm đăm, đôi mắt ngập chìm trong thất vọng. “Lạy Chúa, Gideon. Em chưa nghĩ đến những gì người ta nói về ngài.”

“Chết tiệt.” Gideon sải ba bước qua hang động và bóp hai bên vai cô. Anh muốn lắc cô. Thay vào đó anh giữ cô đứng yên và buộc cô ngẩng lên nhìn anh. “Em không nghĩ được gì hết. Em chỉ đang thỏa mãn những ý tưởng ngây thơ, thất thường mà không hề nghĩ đến thực tế khi chúng ta rời khỏi hang động vào sáng nay.”

Cô nhìn lướt khắp khuôn mặt anh. “Vậy là ngài đã biết những gì mà hôm nay ngài sẽ bị buộc phải làm. Đó là lý do tại sao tối qua ngài nói về định mệnh.”

“Tất nhiên tôi biết kết cuộc sẽ như thế nào. Và em cũng biết.”

Cô lắc đầu nguầy nguậy. “Không. Em không nghĩ đến điều đó cho đến khi em tỉnh dậy và nhận ra ngài có thể cảm thấy buộc phải cầu hôn. Em tự bảo mình việc đó là không cần thiết. Em có thể chịu đựng những lời đồn thổi. Em sẽ không ra ngoài xã hội và không có dự định kết hôn. Em không nghĩ người ta nói gì lại là vấn đề.”

“Vậy sẽ ra sao nếu em phát hiện mình có thai? Em định giải quyết nó như thế nào?”

Harriet cụp mắt, má cô đỏ bừng. “Không chắc đâu, thưa ngài. Dù sao thì, chỉ một lần thôi mà.”

“Harriet, chỉ cần một lần thôi.”

Môi Harriet mím lại. “Sao cũng được, em sẽ biết chắc chắn trong một vài ngày ngắn ngủi tới.”

“Một vài ngày *ngắn ngủi* ư? Đó sẽ giống như là những ngày dài nhất trong đời em. Harriet, em là một phụ nữ thông minh. Tôi đề nghị em nên bắt đầu cư xử như thế thay vì làm giống một đứa trẻ ngây ngô, bốc đồng.”

Ngón tay cô bấu chặt mép áo choàng. “Vâng, thưa ngài.”

Cơn thịnh nộ rời bỏ Gideon nhanh như lúc nó đến. Anh kéo cô lại gần và tựa đầu cô lên vai anh. Anh có thể cảm nhận sống lưng cô căng cứng. “Kết hôn với tôi tệ đến thế sao, Harriet? Tối qua em không tỏ ra ghê tởm tôi.”

“Ngài không gớm ghiếc chút nào, thưa ngài.” Giọng cô phập phù trong áo sơ mi của anh. “Không phải như thế. Cái chính là em không muốn kết hôn vì ý thức trách nhiệm.”

“Tôi biết em là một phụ nữ cá tính.” Anh nhăn nhó cười vào tóc cô. “Em đã quen làm theo cách của mình mà không bị kiềm hãm. Không nghi ngờ gì em sợ phải đánh mất một vài tự do quý báu.”

“Em không hề dự định đánh mất bất kì sự tự do nào,” cô lẩm bẩm.

“Vào đúng thời điểm em sẽ điều chỉnh cho phù hợp với hôn nhân.”

“Ôi, Gideon, vấn đề bây giờ xoay quanh điều chỉnh rồi à?”

“Đừng bận tâm.” Anh ôn tồn nói. “Chúng ta sẽ giải quyết chuyện đó sau. Trong lúc chờ đợi, em phải cho phép tôi thông báo cho cô em biết chúng ta đã đính hôn.”

“Nhưng Gideon à – ”

“Em nói em sẽ biết em có thai hay không trong vòng ít ngày tới. Nếu có thì tôi sẽ kiếm một giấy phép đặc biệt và chúng ta sẽ kết hôn ngay lập tức. Nếu em không có, chúng ta sẽ làm theo nghi thức và ấn định ngày cưới vào ngày khác.”

Harriet ngóc đầu dậy, hai mắt bất chợt ánh lên vẻ thấu suốt. “Ngài có ước được chờ đợi nếu có thể không?”

“Nếu có thể. Nếu chúng ta không tỏ ra gấp gáp sẽ giúp dập tắt một vài tin đồn. Bây giờ mọi chuyện đã ổn và tôi nghĩ chúng ta đã làm hết sức mình. Mọi người sẽ sớm tìm kiếm chúng ta.” Anh buông cô ra và cầm ngọn đèn lên.

Harriet không nói thêm gì khi theo anh rời khỏi hang động. Gideon biết cô đang đi gần phía sau anh, mím môi và không vui, nhưng cô không phản đối thêm nữa.

Anh biết cô cảm thấy bị mắc bẫy và khổ sở, nhưng anh không biết cách nào để giúp cô phấn chấn tinh thần. Nhưng anh biết chắc cô sẽ còn khổ sở hơn rất nhiều nếu anh không buộc cô kết hôn.

Mặc cho Harriet kêu gào không cần sự bảo vệ của hôn nhân sau những gì xảy ra tối qua, nhưng Gideon biết sự thật. Cuộc sống của cô sẽ trở thành địa ngục trần gian, ngay cả ở Upper Biddleton, nếu anh không cư xử phải phép. *Anh sẽ không để cô bị hủy hoại vì anh.*

Gideon biết cô không vui vì phải lấy anh, nhưng anh cũng biết cô không được lựa chọn.

Ngay lúc này Harriet còn quá choáng váng đến nỗi không thể suy nghĩ chu đáo. Gideon tự hỏi đến khi nào cô nhận ra còn việc đáng lo ngại hơn là bị ép buộc kết hôn.

Sẽ không mất nhiều thời gian cho những linh hồn rầy rà nhận ra vấn đề và cảnh báo cô nguy hiểm thật sự chính là cô có thể sẽ không được kết hôn.

Sớm muộn gì một người nào đó sẽ buộc phải nhắc nhở Harriet rằng danh tiếng của Gideon không đáng cho một phụ nữ trẻ chờ đợi anh làm điều thích hợp. Quái Vật

Lâu Đài Blackthorne không được biết đến như một quý ông chuẩn mực khi có dính líu đến phụ nữ trẻ.

Dobbs đang đứng đợi hai người họ trước miệng hang cùng Owl - người quản gia cực kì uyên bác của anh.

Gideon chọn Owl giống như chọn những con ngựa của anh, không phải do ngoại hình hay tâm tính dễ chịu, mà bởi vì lòng trung thành, sức mạnh và khả năng chịu đựng. Owl kiếm sống bằng nghề võ sĩ quyền anh trong lần đầu Gideon gặp anh ta.

Chưa bao giờ là một nhà vô địch nổi tiếng, nhưng với học thức như Jackson, Owl đã tồn tại qua năm tháng bằng những trận đấu biểu diễn. Anh ta kiếm được những món lợi khiêm tốn từ những thanh niên quý tộc trả tiền cho anh ta đánh nhau với mình. Những thanh niên không muốn mất Owl cũng hiểu đó chỉ là vấn đề làm ăn.

Mặt Owl chằng chịt những dấu vết sự nghiệp từ cái mũi bị gãy vô số lần, tai méo, và vài chiếc răng sún. Anh ta đô con kiểu lực sĩ và chưa từng trông hợp tông với bộ áo vét quản gia, nhưng Gideon không để tâm. Anh ta là một trong số rất ít người có mặt trên trái đất này mà Gideon có thể tin tưởng và thoải mái nói chuyện.

“Tôi thấy là hai người đã sống sót sau tối qua.” Dobbs đưa đèn lên quan sát hai người. “Ổn cả chứ?”

“Chúng tôi ổn.” Gideon liếc sang Owl. “Mọi việc tốt đẹp chứ?”

“Tất nhiên rồi, thưa ngài.” Owl trao Harriet tia nhìn nhợt nhạt. “Tôi cho rằng đây là Cô Pomeroy? Gia đình cô rất đau buồn.Tôi đã nói chuyện với bà quản gia, Bà Stone, bà ta ngay lập tức quy chụp tình huống bi thảm nhất.”

“Điều đó không làm tôi ngạc nhiên đâu.” Gideon điềm nhiên nói. “Cô Pomeroy, cho phép tôi giới thiệu quản gia của tôi. Tên anh ta là Owl và thỉnh thoảng anh ta rất hữu dụng. Nhưng anh ta không có khiếu hài hước. Cô Pomeroy và tôi sẽ kết hôn trong tương lai gần, Owl.”

Tia nhìn của Owl tựa như rắn thần khi anh ta săm soi Harriet. “Rất hay, thưa ngài.”

Harriet nghiêng đầu. “Owl à, sao giọng anh nghe không giống như anh cho đó là một ý hay.”

“Đó không phải việc tôi có thể lên tiếng, thưa cô Pomeroy. Chủ nhân của tôi luôn làm điều ngài muốn. Luôn luôn là vậy. Không nghi ngờ gì.”

“Đừng bận tâm đến anh ta,” Gideon nói bên cạnh cô. “Em sẽ quen với cách làm của anh ta thôi. Dobbs, tối qua ông và Owl có xoay xở bắt được Crane không?”

“Thưa ngài, chúng tôi đã làm được.” Dobbs hồ hởi nói. “Chúng tôi đã làm. Kéo hắn khỏi sóng biển trước khi hắn lặn xuống lần cuối. Dù vậy đã quá muộn để có thể theo ngài và Cô Pomeroy vào trong hang. Nhưng tôi thấy ngài đã tìm ra cách trú ẩn trong đó và khô ráo suốt đêm.”

“Phải.” Gideon liếc qua Harriet vì cô đột ngột rất im lặng bên cạnh anh. “Hãy đưa cô ấy về nhà. Cô ấy đã quá mệt mỏi. Còn vài chi tiết tôi phải thảo luận với ông, Dobbs.”

“Hiểu rồi, thưa ngài. Hiểu rồi.”

Nhóm người nhỏ rời khỏi hang động và theo đường vách đá băng qua bãi biển để về lại giáo phận cũ. Trên đỉnh vách đá, Gideon kéo tay Harriet. Anh gật đầu cụt lủn ra hiệu cho Dobbs và Owl rời đi.

“Đi đi, Harriet.” Anh lặng lẽ nói. “Tôi sẽ nhìn em vào trong nhà.”

“Không cần đâu.” Harriet lẩm bẩm. “Tôi có thể tự vào nhà.”

Anh kiềm nén một câu đáp khó chịu. Cô bị đảo lộn bởi những sự kiện gần đây và sự độc lập vốn có của cô đang tìm kiếm lối thoát cho nó. Gideon tự nhủ anh sẽ chuẩn bị cho sự hợp tác thiếu nhiệt tình của Harriet trong tương lai gần. Điều quan trọng là cô đã nhận ra cô không còn lựa chọn nào khác ngoại trừ chấp nhận đính hôn với anh.

Cánh cửa giáo phận mở ra trước khi Gideon và Harriet đặt chân lên nấc thang đầu tiên. Felicity, trông có vẻ vừa háo hức vừa nhẹ nhõm, rõ ràng đã quan sát qua cửa sổ.

“Harriet, mọi người đã rất lo. Chị ổn chứ?”

“Chị ổn mà.” Harriet trấn an em gái. “Cô Effie sao rồi?”

“Chuẩn bị đám tang trong phòng khách, em nghĩ thế. Bà Stone té xỉu ngay khuya hôm qua khi Ông Owl đến báo những chuyện đã xảy ra. Em phải hồi sức cho bà ấy nhiều giờ liền.” Felicity quắc mắt với Gideon. “Còn ngài thì sao, thưa ngài, ngài có gì để biện minh không?”

Gideon cười lãnh đạm trước sự thách thức. “Tôi sợ rằng tôi không có nhiều thời gian hay ý định nói bất kì điều gì vào lúc này. Tuy nhiên, tôi sẽ trở lại đây vào ba giờ chiều để nói chuyện với cô của cô. Cảm phiền nói bà ấy đợi tôi.” Anh quay sang Harriet. “Tạm biệt, em yêu. Tôi sẽ gặp lại em lúc ba giờ chiều nay. Đừng quá gắng sức. Em sẽ cảm thấy khỏe hơn sau khi tắm nước nóng.”

Harriet khịt mũi nhạo báng. “Em không dự định làm việc quá sức, nếu ngài muốn nói như thế. Nhưng em tin là em sẽ tắm nước nóng.”

Cô hùng hổ vào trong nhà và đóng cửa lại trước mặt anh. Gideon bước xuống bậc thang và quay lại với Dobbs và Owl.

“Sáng nay Cô Pomeroy trông có vẻ không vui.” Dobbs nhận định. “Sau những gì cô ấy đã trải qua, may mắn là cô ấy không phát cuồng vì ngài.”

“Hôn thê của tôi không phải loại người phát cuồng. Đừng bận tâm đến tâm trạng của Cô Pomeroy, Dobbs. Chúng ta có những việc quan trọng hơn cần thảo luận.”

“Vâng, thưa ngài. Và những việc đó là gì vậy ạ?”

Gideon đưa mắt nhìn thận trọng về phía vách đá. “Có khả năng chúng ta chưa bắt hết bọn trộm.”

Gương mặt tiểu yêu của Dobbs nhăn nhúm thành cái cau mày hiếu kì. “Ngài nghĩ vẫn còn những tên khác?”

“Số lượng của cải trong hang rất ấn tượng.” Gideon lặng lẽ nói. “Tôi tin rằng chúng đã được lựa chọn bởi một con mắt nhà nghề, thạo đời thay vì bất chợt được tên trộm thèm thuồng vơ đại.”

“À há.” Giờ Dobbs trở nên đăm chiêu “Ngài tin rằng có một bộ óc đứng đằng sau bọn trộm? Ai đó đã sắp đặt chỉ lấy trộm những món đồ được lựa chọn kĩ lưỡng nhất?”

“Tôi nghĩ chúng ta phải thẩm tra Crane và hai tên trộm đã bị bắt tối qua,” Gideon nói.

“Tôi sẽ lo.” Dobbs nói, xoa tay vào nhau. “Càng nhiều càng vui. Tôi không ngại nói cho ngài biết giải quyết những vụ án như thế này tạo chiến tích cho tên tuổi của tôi. Vâng thưa ngài, người ta sẽ xếp hàng thuê một J. William Dobbs làm việc cho họ.”

“Không nghi ngờ gì.” Gideon quay lại Owl. “Trong lúc tôi và Dobbs đến tòa án để thẩm tra bọn chúng, anh về Lâu đài Blackthorne và bảo đầy tớ chuẩn bị quần áo cho cuộc hẹn ở giáo phận chiều nay. Đảm bảo mọi thứ đúng trình tự, Owl. Tôi sẽ cầu hôn và tôi muốn tạo ấn tượng tốt.”

“Vậy thì ngài muốn mặc trang phục đen, thưa ngài. Giống như trong đám tang.”

Effie tự rót cho mình thêm một tách trà. Đây là tách thứ tư của bà kể từ lúc Harriet quay lại dưới nhà sau khi tắm xong. Felicity đi qua đi lại gần cửa sổ phòng khách, nét mặt cô trầm ngâm. Bà Stone đã tỉnh lại sau khi ngất xỉu ngay lúc thoáng thấy Harriet. Ngay khi bà ta tự đứng dậy được thì bà liền kéo màn che như thể trong nhà vừa có người qua đời.

Chiếc đồng hồ cao kều lắc lư qua lại, báo hiệu gần đến ba giờ. Với mỗi chuyển động ít ỏi của kim giờ, dường như Effie càng rơi vào trạng thái chán nản. Bầu không khí bi thương bao trùm căn nhà.

Harriet thấy chuyện này đang càng lúc càng trở nên quá quắt.

Harriet có đôi chút lo lắng. Cô đã gặm nhấm cảm giác tội lỗi đã gây ra cho mọi người. Nhưng giờ cô cảm thấy nóng ruột vì thái độ khổ đau bám vào bọn họ.

“Cháu không thể hiểu được tại sao mọi người cư xử như thể cháu đã chết trong hang động?” Harriet lẩm bẩm và rót trà cho mình.

Không biết rõ nên mặc trang phục thế nào khi nhận lời cầu hôn từ một tử tước, cô chọn chiếc váy muslin mới nhất vốn có màu trắng nhưng gần đây cô đã nhuộm màu vàng vì cái váy đã ngả màu, tay áo dài túm lại ở cổ tay và vòng cổ căng tròn với một khung áo ngực khiêm tốn gấp nếp cùng một dây cột tóc màu trắng Harriet vừa dùng cho mái tóc ương bướng của cô.

Khi tự nhìn mình trong gương cô khẳng định cô vẫn trông giống hệt thường ngày. Thật ra là rất tầm thường. Người ta sẽ nghĩ sau những chuyện xảy ra đêm qua, cô phải trông khác đi. Phấn khởi hoặc thú vị hơn, có lẽ thế. Sẽ rất buồn cười nếu nhìn cô dưới con mắt một phụ nữ bí ẩn. Đổi lại cô chỉ đơn giản giống Harriet thô kệch.

“Tạ ơn Chúa vì chị không chết.” Felicity nói. “Thành thật mà nói, Harriet, em không hiểu nổi tại sao chị chui vào mấy cái hang động và ở trong đó một mình. Hẳn phải là một trải nghiệm khủng khiếp.”

“Thì cũng không hẳn là khủng khiếp, chỉ là không thoải mái. Và ở đó cũng không có nhiều sự lựa chọn.” Harriet nhấp trà “Một là không có đường ra cho đến khi thủy triều rút. Phần còn lại là một *sự cố*. Chị muốn nhấn mạnh điểm đó lần nữa.”

“Toàn bộ sự việc là một thảm họa.” Effie ủ ê nói. “Có Chúa biết chuyện gì sắp xảy ra.”

“Với người đàn ông sắp thừa kế danh hiệu bá tước.” Felicity chỉ ra với sự thực dụng thường ngày của cô. “Thì không phải là số mệnh tệ hại, nếu như cô hỏi cháu.”

“Sẽ không phải là một số mệnh tệ hại nếu ngài ấy yêu chị điên cuồng, mất trí, nồng cháy.” Harriet nói. “Vấn đề là ngài ấy muốn lấy chị chỉ vì bị trách nhiệm ràng buộc.”

“Ông ta nên làm thế.” Effie nhăn nhó nói. “Ông ta đã hủy hoại cháu. Hoàn toàn.”

Harriet cau mày. “Cháu không hề bị hủy hoại.”

Bà Stone quầy quả vào phòng với một khay trà và nhìn bao quát nhóm người. Bà tạo ra một bầu không khí mà người ta gọi là tận thế. “Sẽ không có đính hôn hay đám cưới nào hết. Nhớ lấy lời tôi. Bà sẽ thấy Quái Vật Lâu Đài Blackthorne đã hủy hoại Cô Harriet và ném cô ấy qua một bên như rác rưởi.”

“Chúa giúp chúng tôi.” Effie xoắn khăn tay trên đùi và ngửa đầu ra ghế mà rên rỉ.

Harriet khụt khịt mũi. “Thật lòng nhé, Bà Stone. Tôi mong bà đừng ám chỉ tôi như rác rưởi. Có lẽ bà nên nhớ lại rằng tôi là chủ của bà.”

“Không soi mói cá nhân đâu, Cô Harriet.” Bà Stone đặt khay trà xuống bàn tạo nên tiếng động rõ to. “Chỉ là vì tôi biết bản chất của Quái vật. Tôi đã trải qua chuyện này một lần rồi. Hắn đã có cái hắn muốn. Giờ hắn đã cao bay xa chạy.”

Felicity đưa mắt nhìn chăm chú Harriet. “Ông ta đã có cái mình muốn sao hả Harriet? Chị vẫn chưa nói rõ.”

“Vì Chúa.” Effie lầm bầm trước khi Harriet có thể nghĩ ra câu trả lời. “Ông ta có làm gì cũng không quan trọng. Đã có tổn thất.”

Harriet cười hiền hòa với em gái. “Đó, em thấy chưa, Felicity? Chuyện gì đã xảy ra không quan trọng. Vẻ ngoài quyết định tất cả.”

“Vâng, em biết.” Felicity nói. “Nhưng chị biết đấy, em vô cùng hiếu kì.”

“Ôi, hắn đã hủy hoại cô ấy, được thôi.” Bà Stone nói huỵch toẹt. “Cô có thể không tin. Không phụ nữ trẻ nào cùng trải qua một đêm với Quái Vật Lâu Đài Blackthorne mà không bị hủy hoại.”

Harriet đỏ mặt. Cô với tay lấy một mẩu bánh nhỏ trên khay trà. “Cảm ơn ý kiến của bà, Bà Stone ạ. Tôi nghĩ là tôi đã nghe rất đầy đủ rồi. Tại sao bà không vào bếp xem xét công việc. Tôi tin rằng ngài ấy có thể đến bất cứ lúc nào. Chúng ta sẽ cần thêm trà.”

Bà Stone đứng lên. “Tôi sẽ mang trà mới. Nhưng cô chỉ tự huyễn hoặc mình, Cô Harriet, nếu cô tin chiều nay St. Justin sẽ xuất hiện. Hãy bỏ cuộc đi, tôi nói thế đó. Và cầu xin Chúa nhân từ là cô không mang theo một đứa trẻ như Deirde tội nghiệp của tôi.”

Miệng Harriet mím lại giận dữ. “Cho dù số mệnh của tôi có là thế thì tôi cũng cam đoan với bà là tôi sẽ không thêm phần kịch tính vào câu chuyện bằng cách tự kết liễu đâu, Bà Stone.”

“Harriet, làm ơn đi.” Effie tuyệt vọng nói. “Chúng ta nói chuyện khác được không? Chủ đề về hủy hoại và tự vẫn này thật là đả kích tinh thần.”

Tiếng thắng ngựa bên ngoài đem đến cái kết khoan hồng cho buổi nói chuyện. Felicity nhảy ra cửa sổ và vén màn nhìn ra ngoài.

“Là ông ta.” Cô kêu lên thắng lợi. “Trên một con ngựa khổng lồ. Harriet đã đúng. St. Justin đến để cầu hôn.”

“Cảm ơn Chúa.” Effie thẳng lưng lên ngay. “Chúng ta được cứu rồi, Harriet. Giờ lấy bánh ra khỏi miệng hoặc nuốt trọn nó nhanh lên đi.”

“Cháu đói.” Miệng Harriet đầy bánh. “Cháu chưa ăn sáng, nếu cô còn nhớ.”

“Một phụ nữ sắp sửa nhận lời cầu hôn trong tâm trạng bấn loạn đến mức không thể ăn uống. Đặc biệt là trong những tình cảnh thế này. Bà Stone, chuẩn bị mở cửa. Chúng tôi không muốn ngài ấy phải đợi. Felicity, đi vào phòng đi. Việc này không liên quan đến cháu.”

“Được rồi, Cô Effie.” Felicity tròn mắt nhìn Harriet khi cất bước rời phòng khách. “Nhưng cháu muốn một bản báo cáo đầy đủ đấy nhé.” Tiếng cô vang vọng trong hành lang.

Mặc cho dáng vẻ hiên ngang cô đã khoác lên mình trước mặt mọi người thì dạ dày Harriet vẫn đang cồn cào. Toàn bộ tương lai của Harriet được đặt cược ở đây và không có gì diễn ra theo đúng dự định của cô. Cô nghe thấy tiếng gõ cửa đột ngột, uy quyền của Gideon, và bất chợt cô ước gì mình đừng ăn bánh trà.

Harriet căng thẳng chờ đợi Bà Stone ra mở cửa.

“Bà có thể báo với Bà Ashecombe rằng tôi đã đến.” Gideon lãnh đạm nói. “Tôi có hẹn.”

“Ngươi thật nhẫn tâm khi để Cô Pomeroy nghĩ rằng ngươi thật sự sẽ cưới cô ấy.” Bà Stone miễn cưỡng nói. “Vô cùng nhẫn tâm.”

“Tránh ra chỗ khác, Bà Stone.” Gideon quắc mắt. “Tôi sẽ trình bày trong phòng khách.”

Gót giày nện trên sàn nhà. Âm thanh có vẻ do cố tình. Gideon luôn di chuyển thầm lặng nếu anh muốn.

Harriet chớp mắt. “Ôi cô ơi cháu sợ rằng chúng ta đã để mọi chuyện khởi đầu một cách tệ hại, cô Effie ạ. Bà Stone đã cố công kích trước khi ngài ấy bước qua cửa.”

“Im đi.” Effie ra lệnh. “Cô sẽ giải quyết.”

Gideon sải bước vào phòng và Harriet nín thở khi nhìn thấy anh. Chiều cao và cơ thể kềnh càng, uy nghi của anh cùng trang phục cắt may tỉ mỉ và giày da bóng loáng luôn tạo cho anh sự ấn tượng. Nhưng chiều nay anh công phá những giác quan của cô nhiều hơn bình thường. Cô tự hỏi không biết có phải là vì kiến thức thân mật, mới mẻ cô vừa có với anh đã thêm vào những lớp nhận thức mới.

Mắt họ gặp nhau và Harriet biết chắc anh còn nhớ đêm qua. Cô cảm nhận được bản thân cô đang đỏ mặt kinh khủng và tức tối. Một nỗ lực bản năng để che dấu phản ứng là chộp lấy miếng bánh trên khay trà và cắn nó khi Gideon gật đầu chào Effie.

“Chào Bà Ashecombe. Cảm ơn vì đã nhận lời. Hẳn bà đã biết vì sao tôi đến đây.”

“Tôi biết khá tường tận tại sao ngài lại đến gặp chúng tôi, thưa ngài. Mời ngài ngồi. Harriet sẽ rót trà.” Effie cau mày đàn áp về phía Harriet.

Nuốt vội miếng bánh, Harriet đưa tay lấy ấm trà và rót một tách cho Gideon. Cô im lặng trao nó cho anh.

“Cảm ơn, Cô Pomeroy.” Gideon nhận tách trà và ngồi đối diện cô. “Chiều nay trông cô thật khỏe khoắn. Hồi phục sau chấn động rồi phải không?”

Vì vài lý do, có lẽ bởi vì những sợi dây thần kinh của Harriet đã căng cứng như dây đàn, cô phật ý với nhận xét vừa rồi. Cô nuốt nghẹn bánh, nó có vị như mùn cưa trong miệng cô, và gượng cười mát mẻ.

“Vâng, thưa ngài. Khá khỏe. Tôi phải nói rằng tôi rất giỏi vượt qua chấn động. Tại sao ư, là thế này, chỉ vài giờ sau khi phát hiện mình bị hủy hoại tôi vẫn chưa cảm nhận được sự ăn năn hay đau khổ mà ai đó nghĩ là sẽ gặp vì đã dâng hiến trinh tiết quý giá cho Quái Vật Lâu Đài Blackthorne.”

Effie hoảng hốt “*Harriet*.”

Harriet cười ngọt ngào “Dù sao chăng nữa, không phải tôi cảm thấy việc đó thú vị đâu nhé. Mà bởi vì tôi không để tâm đến tổn thất.”

Effie ném cho cô cái nhìn áp chế dứt khoát. “Cư xử cho phải phép. Lạy Chúa, ngài đây đến cầu hôn cháu.” Bà nhanh chóng nhìn sang Gideon. “Tôi sợ rằng con bé không giống thường ngày. Ngài biết đó, những cảm xúc tinh tế. Nó vẫn còn chao đảo vì trải nghiệm vừa rồi.”

Gideon nở nụ cười sư tử. “Tôi hiểu mà, Bà Ashecombe. Quả thật, những cảm xúc tinh tế. Những gì người ta có thể trông đợi từ một quý cô gia giáo. Có lẽ tôi và bà nên bàn bạc riêng. Linh cảm mách bảo tôi rằng cháu gái bà sẽ không hỗ trợ được gì cho buổi nói chuyện.”

Chương 8

«^»

Cái răng bí hiểm đi cùng khúc xương quai hàm đã hóa thạch lìa khỏi vách đá dễ đến khó tin. Harriet sử dụng vồ và đục với sự chính xác tỉ mỉ cô đã học được từ cha cô, và chỉ trong một khoảng thời gian ngắn cô đã nắm chắc cái răng trong tay.

Đó là một cái răng rất to, hình lưỡi liềm và gắn kết với chân răng, chứ không chỉ đơn giản là dính vào một khúc xương hàm. Cài răng này là của một con thú ăn thịt, Harriet xác định. Một con thú ăn thịt rất to.

Cô ngắm nghía nó dưới ánh sáng ngọn đèn cô đã treo trên vách hang. Cô không thể chắc chắn cho đến khi cô có thêm cơ hội để nghiên cứu, nhưng cô nhất quyết là nó không giống với bất cứ cái răng hóa thạch nào cô từng phát hiện. Và nó cũng không khớp với bất cứ món nào trong bộ sưu tập của cha cô.

Không chừng nó là dấu vết còn sót lại của một loài thú từ trước đến nay chưa ai biết đến. Nếu không thể xác định được nó, cô sẽ có thể viết một bài báo để giới thiệu nó với thế giới.

Đã hai ngày kể từ khi cô trải qua cái đêm định mệnh với Gideon. Ôm lấy cái răng trong hai bàn tay, Harriet nhìn quanh cái hang đã thay đổi cuộc đời cô. Của trộm cắp đã được Ông Dobbs dọn sạch dưới sự chỉ đạo của Gideon và nhà chức trách địa phương.

Ngay cả những cái túi bằng vải bạt được dùng làm giường trong đêm đó cũng đã được dời đi.

Vẫn cầm chắc khúc xương hóa thạch, Harriet đi thơ thẩn đến chỗ cô đã nằm trong vòng tay Gideon. Những ký ức nóng bỏng lại suýt nhận chìm cô. Cô nhớ lại nhu cầu nguyên sơ trong đôi mắt anh, mồ hôi trên lông mày anh, và những múi cơ căng nổi trên vai anh. Anh đã đến giới hạn tận cùng của sự kiềm chế vào đêm đó.

Nhưng điều bận tâm nhất của anh vẫn là sự đau đớn mà anh gây cho cô, Harriet nghĩ ngợi. Anh đã làm tất cả mọi thứ trong khả năng để làm giảm cảm giác khó chịu của cô, dù cho anh đã bị đam mê của chính bản thân anh đẩy đến giới hạn.

Harriet rùng mình nhớ lại cảm giác khi Gideon ở bên trong cô. Anh đã lấp đầy cô trọn vẹn đến mức anh gần như đã trở thành một phần của cô. Trong một khoảnh khắc như vô tận họ đã được gắn kết với nhau còn gần gũi hơn cô có thể tưởng tượng. Cảm giác thân mật choáng ngợp đó không chỉ là về thể xác. Harriet cảm thấy như cô đã hòa hợp tâm hồn với Gideon. Cô biết anh đã xuyên suốt tâm hồn cô.

Sự tưởng tượng bay bổng bất thường đó khiến cô giật mình.

"Vớ vẩn," cô lẩm bẩm thành tiếng. Đó có lẽ là loại chuyện mà chỉ những quý cô trẻ đang yêu mới tự nói với chính mình sau khi đã làm một điều hoàn toàn ngu ngốc như dâng hiến sự trinh trắng của họ trước hôn nhân. Người ta cũng phải thanh minh cho tính bốc đồng chứ.

Nhưng có lẽ cô sẽ được dung thứ cho khuynh hướng mơ mộng. Rốt cuộc thì cô cũng là một phụ nữ đang yêu.

Harriet đã biết điều đó được hai ngày rồi. Thật ra, cô đã biết điều đó thậm chí từ trước khi Gideon làm tình với cô nữa.

Điều dằn vặt trái tim cô và khiến bụng cô nhộn nhạo vì lo lắng chính là Gideon chỉ kết hôn với cô bởi vì danh dự của anh.

Harriet biết không có cách nào can ngăn anh. Danh dự của anh đã bị xâm phạm quá nghiệt ngã trong quá khứ. Anh sẽ không để điều đó xảy ra lần nữa, nhất là khi hoàn cảnh lại tương tự. Lòng tự hào của anh là một vết thương còn chưa lành. Anh sẽ tấn công bất cứ thứ gì đe dọa nó.

Harriet nhấc cây đèn của cô lên và chầm chậm đi ra khỏi cái hang nơi cô đã khám phá ra tình yêu không hẳn là đơn giản hay ngọt ngào như cô từng áp đặt cho nó.

Đương đầu với những thứ bí ẩn vùi trong đá như cái răng hóa thạch đẹp đẽ của cô còn dễ hơn là hiểu bản chất phức tạp của một người đàn ông như Gideon. Một người đàn ông như Gideon đơn giản phải được chấp nhận và được yêu.

Anh quá kiêu ngạo để giải bày hay yêu cầu sự cảm thông.

Felicity thình lình chạy vụt vào phòng làm việc lúc Harriet đang chuẩn bị vẽ cái răng mà cô đã tìm thấy trong hang.

"Chị đây rồi. Em đã nghĩ có thể tìm thấy chị ở đây." Felicity đóng cửa lại sau lưng cô và ngồi xuống. "Làm sao chị có thể làm việc với những cái hóa thạch cũ gớm ghiếc đó sau tất cả những chuyện kích động gần đây?"

Harriet nhìn lên. “Nói thật với em nhé, chị thấy công việc của mình dạo này như một cách để lẩn tránh.”

“Ha. Nếu em mà là chị, em sẽ bận tíu tít chuẩn bị đồ đạc về nhà chồng. Cứ nghĩ mà xem, chị Harriet, chị sắp trở thành một nữ bá tước.”

“Nữ tử tước chứ.”

“Ồ, chà, chỉ là hiện thời thôi. Nhưng một ngày kia, khi cha của St. Justin chết đi, chị sẽ trở thành Nữ Bá Tước xứ Hardcastle. Cứ tưởng tượng mà xem. Chị có nhận ra điều này thay đổi cuộc đời em thế nào không?”

Hai hàng lông mày của Harriet nhướng lên. “Cuộc đời của em?”

“Chà, tất nhiên rồi. Em không còn phải chịu áp lực kết hôn cho danh giá nữa. Nếu mà em được đến Luân Đôn, em sẽ có thể thoải mái tận hưởng thay vì cứ phải đi săn một người chồng phù hợp. Nhẹ nhõm làm sao.”

Harriet đặt bút xuống và dựa vào ghế. “Chị đã không nhận ra em cảm thấy bị áp lực, Felicity.”

“Tất nhiên em thấy bị áp lực rồi. Em biết chị và Cô Effie trông cậy em có một hôn nhân tốt và bảo đảm cho tương lai của em.” Felicity mỉm cười sung sướng. “Và tất nhiên em vẫn sẽ làm tròn bổn phận của mình nếu cần thiết. Dù gì thì em cũng không muốn làm một gánh nặng. Nhưng giờ thì em được tự do.”

Harriet xoa nắn thái dương. “Chị rất lấy làm tiếc vì đã không nhận thấy cảm giác của em về những kế hoạch của chúng ta. Chị chỉ cho rằng nếu chúng ta đưa em đến được Luân Đôn, em sẽ thu hút cả một số lượng lớn những người theo đuổi ưu tú và em sẽ có thể đem long yêu một trong số họ.”

“Em thật sự nghiêm túc nghi ngờ tình yêu lại thường đi cùng với tính thiết thực,” Felicity châm biếm.

“Chị nghĩ em đúng. Cứ nhìn vào tình thế của chị mà xem.”

“Có gì sai với tình thế của chị nào? Nếu chị hỏi ý em, thật sự nó trông rất ổn. Chị có cảm tình sâu sắc với St. Justin. Chị không thể chối được đâu. Em đã thấy ánh mắt chị khi chị nói về ngài ấy.”

“Chị có cảm tình với ngài ấy,” Harriet thì thầm, *có cảm tình* là một ngữ quá nhạt nhẽo để miêu tả cảm xúc cô dành cho Gideon. “Nhưng cũng không thể bỏ qua chuyện ngài ấy cầu hôn chỉ vì danh dự của ngài ấy đòi hỏi.”

Felicity cau có. “Trời ơi, chị Harriet. Tất nhiên ngài ấy phải kết hôn với chị, mặc dù Bà Stone vẫn cứ dự báo ngài ấy sẽ không làm thế. Rốt cuộc thì chị đã bị xâm phạm mà.” Cô ngừng lại đầy ý nghĩa. “Chị đã bị xâm phạm, phải không nào? Mà theo như Cô Effie thì chuyện đó cũng không quan trọng. Diện mạo là tất cả.”

Harriet nheo mắt nhìn em gái. “Làm sao em lại có thể lớn lên với sự thiếu tế nhị xui rủi như thế chứ, em gái yêu?”

“Em nghĩ nó có liên quan chút ít đến việc chị là chị gái em và, cho đến tận bây giờ, chị lúc nào cũng rất thẳng thắn trong hầu hết tất cả mọi chuyện. Chị đã không được uốn nắn đầy đủ như Cô Effie thường nhắc nhở chúng ta.”

Harriet gật đầu cam chịu. “Chị biết một phần nào đó thì lỗi là ở chị. Dạo này mọi thứ ở quanh đây có vẻ đều là lỗi của chị.”

“Cảm thấy tiếc cho chúng ta, phải không nào?”

“Ừ,” Harriet lầm bầm. “Nếu em muốn biết, thì chị đang cảm thấy tiếc cho mình một chút đây.”

“Nếu em là chị, chị gái bị hủy hoại thân yêu à, em sẽ cám ơn những ngôi sao may mắn của em vì người đàn ông xâm phạm em đã cầu hôn. Chị có biết họ đang nói gì trong làng không?”

“Không, và chị không chắc là mình muốn biết.”

“Chà, tất nhiên là phần lớn họ nói về cuộc vây bắt những tên trộm, nhưng người dân ở đây lại quan tâm đến tình hình của chị hơn.”

Harriet rên rỉ. “Chị có thể hình dung được.”

“Họ nói lịch sử đang lặp lại,” Felicity hào hứng kể. “Họ nói Quái Vật lâu đài Blackthorne lại xâm phạm một cô con gái trẻ, ngây thơ của mục sư, cô ấy sẽ sớm thấy mình bị vứt sang một bên.”

Harriet cau mày. “Họ có biết St. Justin và chị đã đính hôn không?”

“Vâng, tất nhiên họ biết. Họ chỉ đơn giản là không tin ngài ấy sẽ kết hôn. Họ tin chắc chị sẽ có cùng số phận thảm thương như Deirdre.”

“Nhảm nhí.” Harriet nhấc cây bút lông ngỗng lên lần nữa và trở lại làm việc. “Điều duy nhất chị có thể chắc chắn trong tình thế không may này là chị sẽ kết hôn. Thậm chí những con quỷ địa ngục cũng không thể ngăn St. Justin làm nghĩa cử cao đẹp được.”

“Cứ hy vọng thế đi. Tất cả mọi chuyện sẽ rất bất tiện nếu ngài ấy không cưới chị.”

Âm thanh tiếng vó ngựa trên lối vào nhà chen ngang trước khi Harriet có thể đáp lại. Felicity nhảy cẩng lên và đi đến cửa sổ.

“Là St. Justin,” Felicity thông báo. “Ngài ấy mua những con ngựa kia ở đâu vậy chứ? Chúng đúng là những con quỷ thật sự. Em thắc mắc lần này ngài ấy muốn gì đây? Ngài ấy trông rất dữ tợn.”

“Chuyện đó đâu có nói lên điều gì. Ngài ấy thường có vẻ dữ tợn mà.”

Felicity quay ngoắt lại, đánh giá diện mạo của chị gái. “Điều tối thiểu chị có thể làm là gỡ cái tạp dề kinh khủng đó xuống và chỉnh lại mũ của chị. Nhanh lên, chị Harriet. Chị sắp trở thành một nữ tử tước rồi. Chị phải học cách ăn mặc cho phù hợp đi.”

“Chị không nghĩ St. Justin sẽ nhận thấy chị ăn mặc thế nào đâu.” Dù sao đi nữa, Harriet vẫn ngoan ngoãn gỡ tạp dề và bắt đầu loay hoay với mái tóc cô.

Giọng Bà Stone nghe ầm ĩ từ sảnh trước. “Tôi sẽ nói với Cô Pomeroy có ngài đến thăm.”

“Đừng bận tâm. Tôi đang có việc gấp. Tôi sẽ tự nói với cô ấy.”

Harriet quay người về phía cửa ngay lúc nó mở ra.

Cô mỉm cười thật tươi. “Chào buổi sáng, thưa ngài. Chúng em không biết trước ngài sẽ đến.”

“Tôi biết.” Gideon không đáp lại nụ cười. Anh mặc đồ cưỡi ngựa và Felicity đã đúng về vẻ mặt anh. Anh trông dữ tợn. Thậm chí còn hơn cả ngày thường. “Tôi xin lỗi về chuyện này, Harriet, nhưng tôi phải đích thân đến đây mà không báo trước hoặc tôi phải gửi tin. Tôi muốn tự mình nói với em.”

Harriet nhìn sững anh với sự lo lắng ngày càng tăng. “Có chuyện gì sao, thưa ngài? Có chuyện gì không ổn?”

“Tôi vừa nhận được tin cha tôi trở bệnh nặng. Ông đã cho gọi tôi đến. Tôi sắp rời đi Nhà Hardcastle ngay lập tức. Tôi không biết khi nào có thể trở lại.”

Harriet đứng lên và đi vội đến chạm vào cánh tay anh đầy cảm thông. “Ôi, Gideon, em rất lấy làm tiếc. Em hy vọng ngài ấy sẽ mau hồi phục.”

Vẻ mặt Gideon không hề dịu lại. “Ông ấy thường thế. Ngay sau khi tôi đến nơi. Đây không phải lần đầu tôi bị triệu đến giường bệnh khi ông ấy hấp hối. Nhưng không bao giờ biết được khi nào thì đó là chuyện thật, nên tôi phải đi.”

“Em hiểu mà.”

“Tôi sẽ để lại địa chỉ của tôi ở Hampshire cho em.” Anh cởi bỏ một bên găng tay và bước vòng quanh bàn cô. Nhấc bút lông của cô lên, Gideon hí hoáy vài dòng lên trang giấy cô đang định dùng để vẽ cái răng.

Khi anh viết xong, anh đứng thẳng lên, gấp tờ giấy lại và dúi nó vào tay cô. Đôi mắt anh gặp mắt cô đầy ngụ ý. “Em sẽ gửi thư cho tôi ngay lập tức nếu có bất cứ chuyện gì tôi cần biết, em có hiểu không?”

Cô nuốt xuống không thoải mái, biết rõ anh đang nói cô phải liên hệ với anh nếu cô biết mình có mang. “Vâng, thưa ngài. Em sẽ thông báo cho ngài.”

“Tốt. Vậy tôi đi đây.” Anh mang găng vào và đặt hai bàn tay lên vai cô. Rồi anh kéo cô lại gần và hôn cô với sự khẩn trương dữ dội.

Từ khóe mắt, Harriet thấy Felicity đang quan sát hết sức kinh ngạc. Cô biết em gái cô đang nghĩ gì. Những quý ông có ăn học không bao giờ hôn các quý cô nơi công cộng. Đó là một cách ứng xử xúc phạm chỉ có ở Quái Vật lâu đài Blackthorne.

Thậm chí trước khi Harriet có thể đáp trả, Gideon đã thả cô ra và sải bước ra ngoài thư phòng. Một khắc sau cánh cửa cổng đóng lại và tiếng vó ngựa của anh vang vang trên con đường vào nhà.

Felicity nhìn Harriet chòng chọc với đôi mắt mở to thích thú. “Ôi trời đất ơi. Có phải đó là cách ngài ấy hôn chị khi ngài ấy cưỡng đoạt chị? Em phải nói là nó có vẻ khá kích thích.”

Harriet ngồi thụp xuống ghế. “Felicity, nếu em mà mở miệng nói thêm một lời nào nữa về đêm đó, chị thề chị sẽ đập em. Chị khuyên em nên cẩn thận. Vì em không có ý kết hôn cho thích đáng, em không còn có giá trị đối với gia đình này như trước nữa đâu.”

Felicity cười khúc khích. “Em sẽ ghi nhớ điều đó. Dù vậy, thật may mắn là Cô Effie đã không chứng kiến nụ hôn tạm biệt đó.”

Ngay lúc đó cánh cửa phòng làm việc mở toang thêm lần nữa và Effie lao vào căn phòng, đôi mắt bà trố lên sửng sốt.

“Có chuyện gì thế?” bà gặng hỏi. “St. Justin vừa ở đây sao? Bà Stone nói ông ta đến để nói với cháu ông ta sẽ rời bỏ cháu.”

Harriet thở dài. “Bình tĩnh lại đi, Cô Effie. Ngài ấy rời đi để đến chỗ cha ngài ấy, ông ấy đang hấp hối.”

“Nhưng còn chưa có lời tuyên bố đính hôn chính thức nào. Chưa có thông báo nào được gửi tới báo chí.”

“Sẽ còn khối thời gian để lo về hình thức khi ngài ấy trở lại mà,” Harriet nói điềm đạm.

Bà Stone lù lù hiện ra từ ngưỡng cửa. Đôi mắt bà ta sáng lên với sự cả quyết. “Hắn sẽ không trở lại đâu,” bà ta thì thầm cay độc. “Tôi biết chuyện này sẽ xảy ra. Tôi đã nói với mọi người nó sẽ xảy ra mà. Nhưng mọi người lại không chịu nghe tôi. Giờ hắn đã bỏ đi. Mọi người sẽ không thấy hắn nữa đâu. Cô Harriet đáng thương sẽ bị bỏ lại với số phận hẩm hiu của cô.”

Harriet hốt hoảng nhìn bà quản gia. “Bà Stone, bà đừng có ngất xỉu nữa đấy. Tôi không có tâm trạng cho chuyện đó đâu.”

Nhưng đã quá muộn. Đôi mắt Bà Stone đã trợn trừng lên và bà ta ngã lăn quay ra sàn.

Lá thư của Cô Adelaide tới vào sáng hôm sau. Effie mở thư tại bàn ăn sáng và phấn chấn đọc to lên cho Felicity và Harriet nghe.

Em gái yêu quý và những cháu gái thân yêu của cô:

Chị rất vui được báo với em và các cháu là chị đã giải quyết xong xuôi thời gian để tang và những luật sư của chị. Chí ít chị cũng đã nắm được quyền kiểm soát khoản thừa kế mà người chồng khốn nạn của chị đã tích cóp được và chị định sẽ tiêu xài thả cửa. Chúa biết chị xứng đáng mỗi đồng penny đó.

Chị đã đặt một ngôi nhà ở Luân Đôn cho thời gian còn lại của mùa Vũ Hội và chị muốn em và hai cháu đến ở cùng chị ngay lập tức. Đừng có phí phạm thêm một khắc

nào nữa, vì mùa Vũ Hội đang sắp bước vào giai đoạn cao trào. Bỏ hết mọi thứ lại. Chúng ta sẽ mua quần áo cho tất cả.

Chị đã lập một di chúc để lại cho Harriet và Felicity mỗi đứa một khoản tiền đáng kể khi chúng kết hôn. Thêm vào đó, tất cả những gì còn lại trong gia sản của chị, nếu chị không thể tiêu hết trước khi chị rời thế gian này, chị sẽ để lại cho các cháu gái đáng yêu của chị.

Thân yêu,
Chị Adelaide

Effie ngước mắt lên trời và ép chặt lá thư vào ngực bà. "Chúng ta đã được cứu. Đây là câu trả lời cho lời cầu nguyện của cô."

"Cô Addie già tốt bụng," Felicity nói. "Cô ấy đã giải quyết mọi chuyện và đã nắm được số tiền của chồng cô ấy. Thế là chúng ta sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời. Chừng nào chúng ta đi ạ?"

"Ngay lập tức," Effie nói mạnh mẽ. "Chúng ta sẽ không phí một giây nào. Thử tưởng tượng mà xem. Các cháu là những nữ thừa kế."

"Không hẳn ạ," Harriet chỉ ra. "Cô Addie nói cô ấy sẽ cố gắng hết mức để tiêu tiền của mình. Ai biết được cô ấy sẽ để lại bao nhiêu?"

"Không có ai ở Luân Đôn nhận ra được điều đó," Effie nói thiết thực. "Tất cả mọi người sẽ biết các cháu đều có những khoản hồi môn đáng kể. Đó mới là điều quan trọng." Bà nhìn vào đồng hồ treo tường. "Cô sẽ gửi Bà Stone vào làng để đặt chỗ trên xe cho chúng ta. Chúng ta sẽ bắt tay vào thu dọn hành lý ngay lập tức. Cô muốn cả hai cháu sẵn sàng để đi ngay vào sáng mai."

"Chỉ một lát thôi, nếu cô vui lòng, Cô Effie." Harriet đặt muỗng xuống. "Đây đúng là một cơ hội tuyệt vời cho Felicity, nhưng cháu đâu cần phải đến Luân Đôn. Mà cháu cũng không muốn đi. Cháu chỉ vừa mới bắt tay vào một khám phá cực kỳ thú vị. Dù hiện tại cháu chỉ mới lấy ra được một cái răng thôi, nhưng cháu hy vọng sẽ tìm thấy thêm những phần khác của con vật này."

Effie đặt tách cà phê của bà xuống, đôi mắt xanh ngọc lam đột nhiên trông thật dữ dội. "Cháu sẽ đi theo bọn cô, Harriet, và thế là đã xong."

"Nhưng cháu vừa nói với cô xong, cháu không muốn đến Thành Phố. Cô và Felicity sẽ đi cùng nhau. Cháu chắc hai người sẽ rất vui. Còn cháu lại rất hài lòng ở lại Upper Biddleton này."

“Cháu,” Effie nói dứt khoát, “có vẻ không hiểu, Harriet. Đây là một cơ hội vàng, không chỉ cho Felicity, mà còn cho cháu nữa.”

“Làm sao thế được ạ?” Harriet hỏi, bực mình. “Cháu đã đính ước và chuẩn bị kết hôn rồi còn gì. Có đưa cháu đến Thành phố thì cô cũng chẳng thể đạt được gì hơn nữa.”

Vẻ mặt Effie trở nên đanh đá. “Cô lại cứ nghĩ,” bà nói thản nhiên, “vì cháu sắp trở thành một nữ tử tước và ngày nào đó sẽ là nữ bá tước, cháu sẽ muốn học hỏi cách thức hòa nhập vào Xã Hội Thượng Lưu. Dù gì cháu cũng không muốn làm bẽ mặt chồng cháu trong tương lai, phải không?”

Harriet sững sờ. Cô thậm chí chưa hề xem xét đến khía cạnh đó. “Điều cuối cùng cháu muốn là làm bẽ mặt St. Justin,” cô chậm rãi thừa nhận. “Có trời biết ngài ấy đã phải chịu đựng đủ sự sỉ nhục trong một đời rồi.”

Effie mỉm cười mãn nguyện. “Tốt rồi, vậy đây là cơ hội để cháu trau dồi cho vị trí mới của cháu.”

Felicity cười toe. “Một cơ hội hoàn hảo cho chị được uốn nắn, chị Harriet.”

“Nhưng còn cái răng của chị,” Harriet nói tuyệt vọng. “Còn hóa thạch của chị thì sao?”

“Những hóa thạch đó đã được chôn vùi trong đá trước thời Đại Hồng Thủy,” Effie nói không e dè. “Chúng có thể chờ thêm vài tháng cho cháu nghiên cứu chúng.”

Felicity cười rộ lên. “Cô có lí đó, chị Harriet. Chị sắp trở thành nữ tử tước. Chị thật sự nên học cách cư xử trong Xã Hội Thượng Lưu. Không chỉ là vì St. Justin, mà còn vì gia đình của ngài ấy nữa. Chị sẽ muốn cha mẹ ngài ấy ủng hộ chị, phải không nào?”

“À thì, có. Tất nhiên là chị muốn.” Harriet cau mày. Và rồi một ý nghĩ nảy ra. Ở Luân Đôn cô sẽ có cơ hội điều tra về cái răng của cô. Cô có thể tìm hiểu xem liệu có phải nó là cái răng độc nhất vô nhị hay không. “Chị cho là chị có thể đi vài tuần đến Thành Phố và học hỏi một chút.”

“Tuyệt.” Cô Effie mỉm nụ cười tán dương.

Harriet gật đầu. “Được rồi. Cháu sẽ viết thư cho St. Justin và nói với ngài ấy chuyện đang diễn ra.” Cô tươi tỉnh hẳn lên. “Có lẽ sau khi cha ngài ấy qua cơn bạo bệnh, ngài ấy có thể đến tham gia cùng chúng ta thì sao.”

“Có thể. Nhưng cô sẽ không trông mong vào điều đó đâu,” Effie nói, đôi mắt bà càng mưu tính hơn lúc thường. “Thật ra, cháu yêu quý, cô nghĩ tốt nhất chúng ta không nên nói nhiều về, à, hôn ước của cháu.”

Harriet nhìn bà sửng sốt. “Không nói nhiều về chuyện đó? Cô có ý gì khi nói thế, Cô Effie?”

Effie đằng hắng và lấy khăn ăn chậm miệng một cách trang nhã. “Là vầy, cháu yêu, vẫn chưa có tuyên bố chính thức nào. Thậm chí chúng ta còn chưa biết được St. Justin có bận tâm gửi thông cáo đến các tờ báo hay chưa. Nếu chúng ta nói về chuyện đó thì sẽ là quá táo bạo. Thế nên cho đến khi ông ta lo xong chuyện…”

Harriet hất cằm lên. “Cháu tin cháu đang bắt đầu hiểu cô rồi, Cô Effie. Bà Stone đã nhồi nhét nghi ngờ vào đầu cô rồi có phải không? Cô cũng tin là cháu bị xâm phạm và bị bỏ rơi.”

“Không phải chỉ có Bà Stone làm cô lo lắng,” Effie buồn bã thừa nhận. “Số phận của cháu là chuyện mọi người trong làng đều bàn tán. Những người bảo là biết rõ St. Justin tin ông ta đang chơi một trò chơi tàn nhẫn. Cháu phải thừa nhận, chuyện ông ta gấp rút rời khỏi vùng này không báo điềm lành.”

“Trời ạ, cha ngài ấy bệnh rất nặng,” Harriet đáp trả.

“Ông ta nói thế,” Effie thì thầm khi Bà Stone bước vào căn phòng với một đĩa bánh mì nướng. “Nhưng chúng ta thật sự không biết chắc được, phải không nào?”

Harriet quắc mắt nhìn bà giận dữ. “St. Justin sẽ không nói dối về một chuyện như thế. Cháu bắt đầu thấy mục đích của cô rồi, Cô Effie. Cô sợ chúng ta không thể trông mong St. Justin làm điều đúng đắn.”

“À thì…”

“Cô đang hy vọng chúng ta sẽ đến Luân Đôn và giả vờ như đã chẳng có gì xảy ra. Cô có nghĩ mình có khả năng giấu đi chuyện cháu đã đính hôn với ngài ấy? Hay che đậy những tin đồn về những gì đã xảy ra trong những cái hang?”

Effie nhìn cô nghiêm khắc. “Giờ cháu đã là một nữ thừa kế, Harriet. Có thể bưng bít nhiều thứ nhờ chuyện đó. Hơn nữa, tin đồn cháu bị xâm phạm có thể sẽ không theo chúng ta đến Luân Đôn. Upper Biddleton rất tách biệt với Xã Hội Thượng Lưu.”

“Cháu sẽ không cho phép cô bưng bít tin đính hôn của cháu,” Harriet tuyên bố. “Đó là sự thật, dù cô có tin hay không cũng vậy. Cháu sẽ đến Luân Đôn để học cách ứng xử trước Xã Hội và chỉ vì những lí do của riêng cháu. Nhưng cháu sẽ không đặt

chân ra khỏi Upper Biddleton nếu cô nghĩ cháu sẽ đặt mình vào Chợ Tình như một nữ thừa kế trẻ trong trắng. Thậm chí nếu cháu còn chưa đính hôn, cháu vẫn quá già để sắm vai đó."

"Hoan hô," Felicity thốt lên. "Nói hay lắm, chị Harriet. Em sẽ là nữ thừa kế trẻ trong trắng và chị có thể là người phụ nữ đĩnh đạc bí hiểm. Và cái hay của tất cả chuyện này là chẳng có ai trong chúng ta phải cần mẫn đi tìm chồng. Chúng ta có thể đơn giản là tận hưởng. Vậy mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa. Chúng ta sẽ đến Thành Phố."

"Cô hy vọng," Effie nói, nhìn thẳng vào Felicity, "chúng ta sẽ không phải đương đầu với những sự cố tai họa nào nữa như chuyện xảy ra ở Upper Biddleton. Một phụ nữ trong gia đình này bị hủy hoại đã đủ lắm rồi."

Gideon thấy lá thư đề gửi cho anh ngay lúc anh bước vào phòng ăn sáng ở Nhà Hardcastle. Anh nhấc nó khỏi cái khay bạc đựng thư tín trong ngày. Thậm chí trước khi mở thư anh đã biết lá thư này do Harriet gửi. Chữ viết của cô cũng giống như tất cả mọi thế về cô, tràn đầy sức sống, cực kỳ độc đáo, và rất nữ tính.

Anh nhận ra ngay lí do Harriet gửi thư cho anh sớm đến vậy hẳn là để báo cho anh biết cô sợ rằng cô đã có thai.

Gideon cảm giác một sự mãn nguyện sâu sắc và tính chiếm hữu khi nghĩ đến triển vọng đó. Anh dựng lên một hình ảnh Harriet tròn trĩnh và mềm mại trong thời kỳ thai nghén và hình ảnh cô đang ôm đứa con của anh. Cả hai hình ảnh đều rất vừa ý anh.

Anh có thể hình dung Harriet phác họa một hóa thạch bằng tay này trong khi cô ôm một đứa bé vào ngực trong tay kia.

Lúc đầu Gideon tự nhủ sẽ tốt hơn nếu cô không có mang. Chỉ đối mặt với viễn cảnh hôn nhân thôi cô cũng có đủ chuyện phải lo rồi. Anh biết điều đó khiến cô rất bất an.

Về phần anh, Gideon đã muốn có thời gian cho tin đồn ở Upper Biddleton lắng xuống, nếu có thể. Vì lợi ích của Harriet, sẽ tốt hơn nếu có thể chứng tỏ họ chẳng phải gấp rút tiến tới hôn nhân.

Dù gì cô cũng là con gái một mục sư.

Nhưng anh xác định một đám cưới vội vã nhờ giấy phép đặc biệt vẫn hoàn toàn chấp nhận được. Nó chắc chắn có lợi là giúp anh đưa Harriet thẳng vào giường anh. Ý nghĩ đó làm hơi nóng chảy dồn dập trong mạch đập của anh.

"Chào buổi sáng, Gideon."

Gideon nhìn lên từ lá thư của Harriet khi mẹ anh, Margaret, Nữ Bá Tước xứ Hardcastle, lướt qua ngưỡng cửa. Một người phụ nữ thanh thoát, mảnh dẻ nhưng Gideon biết bà mạnh mẽ hơn vẻ bề ngoài. Margaret lúc nào cũng có vẻ lơ lửng trên mặt đất khoảng hơn cả inch. Bà có một dáng vẻ uyển chuyển, mỏng manh rất phù hợp với mái tóc màu bạc và những sắc màu tùng lam mà bà yêu thích.

"Xin chào, phu nhân." Gideon chờ đến khi người hầu đã giúp nữ bá tước ngồi xuống rồi anh mới ngồi vào cuối bàn. Anh đặt lá thư của Harriet bên cạnh con dao ăn. Anh sẽ đọc nó sau. Anh còn chưa nói với cha mẹ anh về hôn ước.

Nhưng thường lệ, cha Gideon hồi phục rất nhanh sau khi biết con trai ông đã tới Hardcastle House vào khuya hôm qua. Gideon đã nghĩ ông sẽ có mặt tại bữa sáng.

"Mẹ thấy con có một lá thư, con yêu." Phu Nhân Hardcastle gật đầu với người hầu, anh ta rót cà phê cho bà. "Mẹ có biết người đó không?"

"Phu nhân sẽ sớm biết cô ấy thôi."

"Cô ấy?" Cái muỗng của Phu Nhân Hardcastle run rẩy giữa chừng trên tách cà phê. Bà trao cho Gideon cái nhìn dò hỏi mơ màng.

"Tôi chưa có cơ hội để nói với phu nhân là tôi đã đính hôn phải không?" Gideon mỉm cười ngắn ngủi. "Nhưng vì cha tôi có vẻ đã vượt qua cơn bạo bệnh rất suôn sẻ, tôi nên đề cập đến chuyện này."

"*Đính hôn*. Gideon, con có nghiêm túc không đấy?" Vẻ mộng mị rời khỏi đôi mắt Phu nhân Hardcastle. Nó được thay bởi sự sửng sốt và do dự và, có lẽ, một chút hy vọng nữa.

"Rất nghiêm túc."

"Mẹ rất nhẹ nhõm khi nghe điều này, thậm chí cả khi mẹ không biết cô gái đó. Mẹ đã bắt đầu sợ kinh nghiệm xưa kia sẽ khiến con suốt đời chẳng nghĩ đến hôn nhân nữa. Và anh trai yêu quý của con đã không còn ở đây với chúng ta—"

“Tôi là người duy nhất có thể sinh một người thừa tự cho tước Hardcastle,” Gideon kết thúc thẳng thừng. “Phu nhân không cần phải nhắc tôi. Tôi biết rõ cha tôi càng lúc càng lo lắng vì tôi đã không làm tròn bổn phận đó.”

“Gideon, lúc nào con cũng phải hiểu những câu nhận xét của cha con theo nghĩa xấu nhất như vậy sao?”

“Tại sao lại không? Ông ta đã hiểu những câu nhận xét của tôi theo chiều hướng xấu nhất có thể.”

Có một cử động nơi ngưỡng cửa ngay lúc đó. Bá Tước xứ Hardcastle đã xuất hiện. Ông được hộ tống bởi một người hầu đang ôm lấy cánh tay ông, nhưng rõ ràng đức ngài đang cảm thấy khá hơn. Nội chuyện ông chịu bận lòng xuống lầu ăn sáng cũng đã đủ chứng tỏ ông không còn cảm thấy những cơn đau thắt trong ngực đã khiến ông phải triệu Gideon đến.

“Chuyện gì đấy?” Hardcastle hỏi. Đôi mắt nâu vàng rất giống mắt con trai đã hơi mờ đi vì tuổi tác, nhưng chúng vẫn còn vẻ dữ tợn đáng chú ý. Ngài bá tước còn một năm nữa là bảy mươi tuổi nhưng dáng người của ông vẫn như thời ông còn trai trẻ lực lưỡng. Ông cao, to gần bằng Gideon. Mái tóc đã mỏng dần theo thời gian có màu bạc như tóc vợ ông. Gương mặt rộng, góc cạnh sau nhiều năm vẫn không có vẻ dịu đi bao nhiêu. “Anh đã dính vào chuyện hôn ước đấy sao?”

“Vâng, thưa ngài.” Gideon đứng lên để tự mình lấy các món ăn trong tủ buýp phê cạnh đó.

“Cũng đến lúc rồi.” Hardcastle ngồi vào đầu bàn. “Chết tiệt. Anh có thể bỏ chút thời gian để đề cập chuyện đó sớm hơn. Nó đâu hẳn là một chuyện nhỏ. Anh là người cuối cùng trong dòng thừa tự, mẹ anh và ta đang bắt đầu băn khoăn khi nào thì anh mới lo chuyện đó.”

“Đã lo xong.” Gideon chọn món xúc xích và trứng rán và quay trở lại ghế. “Tôi sẽ sắp xếp để hôn thê của tôi đến thăm ngay khi có thể.”

“Con có thể nói với hai ta trước khi con cầu hôn mà,” Phu Nhân Hardcastle trách.

“Vì không có thời gian.” Gideon gặm một miếng xúc xích. “Lễ đính hôn đã diễn ra với mọi thủ tục cần thiết. Lễ cưới có lẽ cũng sẽ diễn ra nhanh như thế.”

Đôi mắt ngài bá tước đầy thịnh nộ. “Lạy Chúa lòng lành, này anh. Có phải anh đang nói anh đã làm tổn hại một phụ nữ trẻ khác?”

“Tôi biết hai người sẽ không tin tôi, nhưng tôi không hề làm tổn hại người đầu tiên. Dù vậy, tôi thật sự đã làm tổn hại cô gái này.” Gideon cảm nhận được sự sửng sốt của mẹ anh và cơn giận của cha anh đang trút lên đầu anh như những đợt sóng. Anh tập trung vào món xúc xích. “Đó là một sự cố. Nhưng đã qua rồi. Và sẽ có một đám cưới.”

“Ta không tin chuyện này,” ngài bá tước căng thẳng. “Có Chúa làm chứng, ta không tin anh lại hủy hoại thêm một phụ nữ trẻ nữa.”

Những ngón tay Gideon nắm chặt con dao, nhưng anh giữ im lặng. Anh đã thề sẽ không tranh cãi với cha anh trong lần viếng thăm này, nhưng giờ anh biết chẳng thể nào hy vọng tránh được cuộc tranh cãi. Anh và cha anh không thể ở trong cùng một căn phòng hơn năm phút mà không bùng nổ thành trận cãi vã.

Phu Nhân Hardcastle nhìn Gideon chế ngự rồi quay sang lo lắng nhìn người chồng đang nổi giận. “Cứ bình tĩnh đã, anh à. Nếu anh cứ thế này anh sẽ lại bệnh nữa cho xem.”

“Nếu anh có ngã gục ngay tại cái bàn này thì đó là lỗi của nó.” Ngài bá tước xỉa một cái nĩa về hướng Gideon. “Đủ rồi. Kể tỉ mỉ cho chúng ta nghe và miễn cho tình cái trạng hồi hộp chờ đợi này đi.”

“Không có gì nhiều để mà kể,” Gideon nói êm ái. “Tên cô ấy là Harriet Pomeroy.”

“Pomeroy? Pomeroy? Đó là họ người mục sư ta đã chỉ định cho Upper Biddleton.” Ngài bá tước càu nhàu. “Có liên hệ gì không?”

“Con gái của ông ấy.”

“Ôi, lạy Chúa,” Phu Nhân Hardcastle thì thào. “Một cô con gái của mục sư nữa sao. Gideon, con đã làm gì?”

Gideon mỉm cười lạnh nhạt khi anh rọc cái ấn trên lá thư của Harriet và mở nó ra. “Phu nhân phải hỏi hôn thê của tôi làm sao mọi chuyện lại đến nước đó. Cô ấy nhận hoàn toàn trách nhiệm. Giờ, nếu hai người thứ lỗi trong khi tôi đọc thư cô ấy, tôi sẽ có thể nhanh chóng nói với hai người chúng tôi có phải xin giấy phép kết hôn đặc biệt hay không.”

“Anh đã làm cô gái đáng thương đó có thai rồi sao?” Ngài bá tước nổi giận đùng đùng.

“Ôi trời đất ơi,” Phu Nhân Hardcastle thì thầm. Gideon cau mày khi anh đọc lướt qua lá thứ của Harriet.

Đức ngài thân mến:

Vào lúc ngài đọc được thư này em đã đến Luân Đôn để học cách làm một người vợ phù hợp với ngài. Cô Adelaide của em (ngài có thể nhớ em đã từng đề cập đến bà) cuối cùng đã nắm quyền quản lý tiền bạc của chồng bà. Bà đã triệu bọn em đến Thành Phố. Chúng em sẽ cho Felicity một mùa Vũ Hội và Cô Effie bảo với em rằng em sẽ được Uốn Nắn Kĩ Lưỡng để giúp em không làm ngài bẽ mặt trong tương lai. Đó là lí do chính khiến em đồng ý đi.

Thành thật mà nói em rất muốn ở lại Upper Biddleton. Em rất phấn khích về cái răng mà em đã phát hiện trong cái hang của chúng ta. (Em phải nhắc ngài lần nữa là đừng nói chuyện đó với bất cứ ai. Những kẻ trộm hóa thạch có mặt ở khắp nơi) Nhưng em hiểu là con gái của một mục sư, em thiếu sót rất nhiều kiến thức cần thiết để hòa nhập vào Xã Hội Thượng Lưu. Như Cô Effie nói, ngài sẽ cần một người vợ hiểu biết những chuyện như thế. Em tin em sẽ nhanh chóng học hỏi để em có thể trở lại với những hóa thạch của em.

Em đang hy vọng trong lúc ở Luân Đôn em có thể tìm hiểu và xác định nhận dạng cho cái răng của em. Đó là một suy nghĩ rất phấn khởi và khiến cho ý nghĩ về chuyến đi dễ chịu hơn.

Chúng em sẽ đi vào ngày mai. Nếu ngài muốn đến gặp em ngài có thể liên lạc qua Cô Adelaide của em. Em đã gửi kèm địa chỉ của cô ấy. Em cầu nguyện cho cha ngài cảm thấy khá hơn. Xin ngài hãy gửi lời thăm hỏi của em đến mẹ ngài.

Nhân tiện, về Chuyện Kia mà ngài rất lo lắng, cho phép em nói với ngài rằng ngài có thể ngừng lo lắng được rồi. Không có lí do gì phải tổ chức một hôn lễ vội vã.

Harriet của ngài,

Chết tiệt, Gideon nghĩ khi anh nhanh chóng gập lá thư lại. Sau đó anh nhận ra anh đã rất thích chí với ý nghĩ tổ chức một đám cưới vội vã. “Không. Hôn thê của tôi không có thai. Thật không may. Một chuyện còn tai hại hơn đã xảy ra.”

Phu Nhân Hardcastle chớp mắt. “Trời ơi. Chuyện gì còn có thể tệ hơn được?”

“Họ đã đưa cô ấy đến Luân Đôn để uốn nắn cô ấy.” Gideon ngốn hết miếng xúc xích còn lại và đứng lên. “Vì ngài đã hết hấp hối, thưa ngài,” anh nói với cha anh, “Tôi phải đi ngay lập tức.”

“Chết tiệt, Gideon, quay lại đây,” Hardcastle rống. “Chuyện gì đang diễn ra? Tại sao anh lại vội đến Thành Phố?”

Gideon sốt ruột ngừng lại ở ngưỡng cửa. “Tôi không thể chậm trễ, thưa ngài. Ý nghĩ về Harriet ở Luân Đôn khiến tôi thấy bất an.”

“Phóng đại.” Phu Nhân Hardcastle cau mày. “Chẳng có gì khiến con bất an được, Gideon.”

“Phu nhân không biết Harriet đâu.”

Chương 9

Gideon không tận hưởng khoảng thời gian trong câu lạc bộ theo cách truyền thống của những quý ông khác. Đối với anh nó không phải ẩn nơi náu hay ngôi nhà thứ hai. Biết rằng thời khắc anh bước qua cửa thì câu chuyện cưỡng đoạt trinh nữ, tự tử và cái chết bí ẩn sáu năm tuổi sống lại sẽ không mang đến cho anh sự ưa chuộng cho cuộc sống trong câu lạc bộ.

Chưa từng có ai trao cho Gideon sự thoả mãn bằng cách mắng nhiếc những cáo buộc thẳng vào mặt anh. Anh được cho là quá nguy hiểm đến mức không thể đến gần. Những kẻ đó vẫn còn nhớ trận đấu kiếm tay đôi đã để lại vết sẹo xâm hại dung mạo của anh.

Sự việc đã xảy ra cách đây hơn mười năm, nhưng những người chứng kiến vẫn còn nhớ như in về tình tiết Gideon suýt nữa đã giết đối thủ, Bryce Morland, ngay lúc đó.

Morland, theo lời nhân chứng, là bạn từ thuở nhỏ với St. Justin và trận đấu chỉ mang tính hữu nghị giữa hai quý tộc trẻ. Và không hề có dự định nó biến thành thách thức nghiêm túc.

Có quỷ mới biết Gideon sẽ làm gì trong một trận đấu thật sự. Anh sẽ không lưỡng lự trong việc giết chết đối thủ.

Gideon nhớ lại câu chuyện thách đấu kiếm rõ ràng hơn nhiều. Không phải những giọt máu chảy từ vết thương trên mặt hay cơn đau hay sự hiện diện của đám người xung quanh đã ngăn Gideon vào khoảng khắc cuối cùng anh gượng dậy và cố tước vũ khí của Morland. Chính tiếng than khóc thống thiết của Morland đã ngăn anh lại.

Anh vẫn còn có thể nghe rõ từng chữ. *Lạy Chúa, chỉ là tai nạn.*

Sức nóng từ cuộc đấu thể thao đã biến thành trận đấu kiếm tay đôi đích thực, Gideon không chắc cú đâm đã tàn phá khuôn mặt anh là một tai nạn. Nhưng mọi người đều tin chắc như thế. Tại sao Morland muốn giết St. Justin? Không có động cơ.

Cuối cùng, tổn thương đã hình thành, và Morland cầu xin sự tha thứ, và Gideon biết anh không thể lạnh lùng xuống tay. Anh đã nhích kiếm khỏi cổ họng Morland và mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Ba năm sau câu chuyện tổn hại Deirdre và vụ tự vẫn đã khơi mào trận đấu ngày xưa dưới vẻ tăm tối. Những tình tiết về cái chết của Randal cũng được xem xét. Những câu hỏi được đặt ra.

Nhưng chúng luôn được thì thầm sau lưng Gideon.

Gideon rúc vào câu lạc bộ mỗi khi anh có việc trong thành phố chỉ vì một lý do duy nhất. Đó là nguồn thông tin tuyệt vời mà anh cần vài câu trả lời trước khi đến gặp Harriet.

Ngay đêm đầu tiên vào thành phố Gideon bước lên những bậc thang đến cánh cửa dẫn vào câu lạc bộ sang trọng bậc nhất trên phố St. James. Anh không bị bất ngờ bởi tiếng rì rầm của sự thích thú và tò mò xuất hiện khắp phòng khi mọi người nhận ra ai vừa bước vào.

Luôn luôn là thế này.

Gật đầu xã giao với một vài quý ông đứng tuổi mà anh biết là bạn của cha anh rồi chọn một chỗ gần ánh lửa. Anh kêu một chai rượu vang trắng và lấy một tờ báo. Anh không cần phải đợi lâu để được người khác đến gần.

“Tôi phải nói rằng đã lâu rồi mới gặp anh ở đây, St. Justin. Có tin đồn rằng anh đã đính hôn. Có thật thế không?”

Gideon nhướng mắt khỏi tờ báo. Anh nhận ra quý ông bệ vệ, râu quai nón là Ngài Fry, một nam tước với điền trang ở Hampshire. Fry là một trong những người quen cũ của cha anh vào thời săn tìm hóa thạch.

“Buổi tối tốt lành, thưa ngài.” Gideon giữ giọng anh đều đều nhưng lịch sự. “Ngài có thể hoàn toàn yên tâm rằng tin đồn về hôn ước của tôi là có thực. Tin tức sẽ được thông báo trên mặt báo vào sáng sớm ngày mai.”

“Tôi hiểu.” Fry quắc mắt hiếu chiến. “Vậy đó là sự thật sao?”

Gideon cười lãnh đạm. “Tôi vừa nói đó là sự thật.”

“À. Ra thế. Sợ rằng không phải.” Trông Fry có vẻ hung dữ. “Cô Pomeroy tỏ ra cực kì chắc chắn về việc này, nhưng không ai có thể cam đoan, anh biết đó, khi nào một thông báo thực sự xuất hiện. Gia đình cô ấy đang giữ im lặng.”

“Ngồi xuống đi Fry. Uống một ly rượu vang trắng đi.”

Fry ngồi thụp xuống ghế bọc da đối diện Gideon. Ông ta lôi ra một cái khăn tay trắng to và lau lông mày. “Này. Ngồi gần lửa thì khá nóng phải không? Tôi thường không ngồi quá gần như thế này đâu.”

Gideon đặt tờ báo xuống và gắn nam tước căng thẳng với tia nhìn cố tình. “Tôi cho rằng ngài quen biết hôn thê của tôi?”

“Đúng vậy.” Bất chợt Fry trông có vẻ khấp khởi hy vọng. “Nếu Cô Harriet Pomeroy đúng là người chúng ta đang nói đến, thì tôi rất hân hạnh. Gần đây cô ấy đã gia nhập Hiệp hội hóa thạch và di tích.”

“Có lý đó.” Gideon hơi thả lỏng. “Ngài có thể hoàn toàn yên tâm rằng đó là cùng một Cô Harriet Pomeroy.”

“Tôi biết. Tiếc thật.” Fry lau mày lần nữa. “Tội nghiệp cô gái.” Ông ta lẩm bẩm không ra hơi.

Gideon nhướng mày. “Xin lỗi?”

“Ơ? Không có gì, không có gì. Một quý cô đáng yêu. Rất thông minh. Thật đấy, rất thông minh. Tất nhiên là có suy nghĩ sai lầm trong một vài vấn đề. Có vài ý tưởng kì quặc về địa tầng, hóa thạch và những nguyên lý cơ bản của địa chất học, nhưng còn lại thì rất thông minh.”

“Đúng vậy.”

Fry quẳng cho Gideon cái nhìn soi mói. “Em gái cô ấy đã ra mắt trong mùa hội này.”

“Vậy sao?” Gideon rót một ly rượu vang trắng cho Fry.

“Đúng thế. Một quý cô xinh đẹp. Đáng kính. Tất nhiên thế giới nằm dưới chân cô ta.” Fry hớp một ngụm rượu to tướng. “Tuy nhiên vài người trong Hiệp Hội gặp chút ít rắc rối vì thông tin Cô Pomeroy đã đính hôn với anh.”

“Sao điều đó làm ngài phiền muộn vậy Fry?” Gideon hỏi hết sức êm ái.

“Ờ thì, cô ấy không thuộc kiểu mẫu đó, nếu anh hiểu ý tôi là gì.”

“Không. Tôi không hiểu ý ngài. Ngài có thể giải thích thêm không?”

Fry khó chịu cựa quậy trên ghế. “Một phụ nữ trẻ thông minh.”

“Ngài nghĩ một phụ nữ trẻ thông minh thì nên biết khôn mà không đính hôn với tôi à?” Gideon thúc giục, giọng càng dịu ngọt.

“Không. Không. Không phải ý đó.” Fry hớp thêm một ngụm rượu vang trắng. “Chỉ là cô ấy có niềm hăng say với hóa thạch và những thứ tương tự. Và nếu phải kết hôn thì cô ấy sẽ tìm ai đó có chung sở thích. Không xúc phạm gì đâu thưa ngài.”

“Rất khó xúc phạm được tôi, Fry. Nhưng ngài có thể thử nếu ngài thích.”

Fry đỏ mặt. “Được rồi. Cô ấy nói cô ấy vào thành phố là để tạo cho bản thân vẻ tao nhã xứng đáng với anh.”

“Tôi đã nghe điều đó.”

“Tôi biết.” Fry ném cho anh cái nhìn tức tối. “Theo tôi thì Cô Pomeroy không cần tạo vẻ tao nhã chi hết. Tuyệt vời như chính cô ấy lúc này.”

“Về điểm đó thì tôi đồng ý, Fry.”

Fry trông có vẻ chưng hửng sau câu nói của anh. Ông ta lúng búng chuyển sang đề tài khác. “Thế cha anh ra sao rồi?”

“Khỏe mạnh như mong đợi.”

“Tốt. Tốt. Rất mừng được nghe điều đó.” Fry liều lĩnh tiếp tục. “Có lúc ông ấy rất say mê hóa thạch. Hardcastle và tôi đã thảo luận rất nhiều về những di tích biển. Ông ấy là chuyên gia về nó, nếu tôi nhớ đúng. Vỏ sò, hóa thạch cá và những thứ tương tự. Ông ấy còn sưu tầm không?”

“Không. Cha tôi mất hứng thú vài năm về trước.” Sau khi ông rời Upper Biddleton, Gideon lặng lẽ nhớ lại. Cha anh không còn có hứng thú gì kể từ sau sự kiện sáu năm về trước. Cả lãnh địa của ông. Tất cả những gì bá tước quan tâm lúc này là một đứa cháu trai.

“Thế à. Đáng tiếc. Lúc đó ông ta là một nhà sưu tầm giỏi.” Fry đứng lên. “Vậy thì thôi nhé.”

Gideon nhướng mày. “Ngài không chúc mừng tôi đã đính hôn sao Fry?”

“Cái gì?” Fry cầm ly lên và uống cạn chỗ rượu vang. “Vâng, vâng. Chúc mừng.” Ông ta giương mắt nhìn Gideon. “Nhưng nếu anh hỏi tôi thì tôi vẫn sẽ nói quý cô đó không cần phải học cách tao nhã gì nữa.”

Gideon trầm tư quan sát Fry bỏ đi. Một trong số những câu hỏi anh đem đến đây tối nay đã có lời giải. Harriet không hề giữ bí mật hôn ước của cô.

Một cảm giác hài lòng sâu sắc quét qua Gideon. Quý cô kia hình như không bận tâm có bị hủy hoại hay cấm đoán bởi Quái Vật Lâu Đài Blackthorne khét tiếng. Cô hoàn toàn mong đợi được kết hôn với anh.

Tuy nhiên, để xét đoán qua phản ứng của Fry, những người khác rõ ràng kém lạc quan hơn về số phận Harriet. Khi Gideon ngừng lại xem xét sổ cá cược thì anh đã thấy rất nhiều cột ghi chú về cuộc đính hôn của anh. Chúng kéo dài đến tận cuối trang.

Ngài R đánh cược với Ngài T rằng một quý cô xác định sẽ biết mình không đính hôn với một con quái vật xác định trong vòng hai tuần.

Harriet đã tham dự vào một cuộc thảo luận sôi nổi về bản chất của đá hóa thạch với rất nhiều thành viên Hiệp hội hóa thạch và di tích khi tin tức Gideon vào thành phố lan truyền đến phòng khiêu vũ.

Effie xuất hiện bên cạnh Harriet ngay sau đó, trông có vẻ cực kì bất an. Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Harriet là có chuyện gì đó với Felicity hay Cô Adelaide.

“Nếu cháu không phiền thì cô muốn nói với cháu vài câu.” Effie dè dặt nói khi bà cười điệu đàng với đám đông nho nhỏ đang túm tụm xung quanh cháu gái bà.

“Tất nhiên là được, Cô Effie.” Harriet rút lui khỏi câu chuyện. “Có chuyện gì à?”

“St. Justin ở trong thành phố. Cô vừa người ta nghe nói”

“Ồ, tốt.” Harriet nói, trái tim cô bay vút, cho dù cô tự nhắc mình không được hy vọng quá nhiều. Gideon khó mà nhận ra anh đã đem lòng yêu cô sau khoảng thời gian xa cách ngắn ngủi của họ. “Điều đó có nghĩa là cha ngài ấy đã cảm thấy khá hơn.”

Effie thở dài. “Cháu ngây thơ quá đó cháu gái. Có vẻ như cháu chưa nhận ra mối đe dọa tiềm tàng mà chúng ta có khả năng phải đối mặt. Đi theo cô. Những người bạn trong Hiệp hội hóa thạch và di tích của cháu có thể đợi được. Chúng ta phải bàn bạc với Cô Adelaide.”

“Cô Effie, cháu đang ở đoạn giữa bài nói chuyện thú vị nhất về tầm quan trọng của nham thạch. Chúng ta không thể bàn bạc sau được à?”

“Không, không được.” Bà mở đường đi về phía người chị gái đang đứng. “Toàn bộ tương lai của cháu đang trên bàn cược và chúng ta phải trù tính cho trường hợp xấu nhất. “Chúng ta đang ở trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc”

“Thật lòng. Cô Effie. Cô cường điệu rồi.” Nhưng Harriet bị kéo đến cạnh Adelaide. Tốt hơn hết là kết thúc nhanh buổi hội ý và mau mắn quay lại với những người bạn mới.

Chị gái Effie, Phu nhân Buxton, có dáng người đẫy đà. Những kẻ thiếu tế nhị sẽ gọi bà là mập. Effie đã giảng giải cho Harriet và Felicity hiểu cỡ người của Adelaide đã bị ảnh hưởng trực tiếp bởi nhân tố đồ ngọt trong suốt cuộc hôn nhân kéo dài và không hạnh phúc.

Vì Adelaide đã thoát khỏi thời gian khóc than ít ỏi khi chứng kiến cái chết đột ngột của chồng, bà sụt cân rất nhanh. Tối nay bà trông rất nổi bật trong váy dạ hội màu tím sặc sỡ. Bà nôn nóng nhìn Effie và Harriet đến gần.

“Cháu đã nghe tin chưa, Harriet?” Adelaide nói nhỏ và nở nụ cười quyến rũ với một Phu nhân quấn khăn choàng xanh vừa gật đầu chào hỏi.

“Cháu biết hôn phu của cháu đang ở trong thành phố.” Harriet nhìn nhận.

“Chỉ là bề nổi thôi, cháu gái. Chúng ta không biết chắc ông ta có còn là hôn phu của cháu không, nếu cháu hiểu ý ta. Rốt cục thì vẫn chưa có thông báo chính thức. Không một lời trên mặt báo. Vì ông ta không chọn cách công khai việc đính hôn, chúng ta không biết dự định của ông ta là gì.”

Harriet đưa mắt nuối tiếc về phía nhóm hâm mộ hóa thạch đang đứng đợi cô. Cô muốn quay lại với bài nói chuyện hấp dẫn kia càng nhanh càng tốt. Toàn bộ những buồn phiền về hôn ước giữa cô và Gideon bắt đầu làm cô bực bội. Effie và Adelaide đã liên tục lo lắng về nó dù cô, Felicity và Effie đã ở trong thành phố nhiều ngày qua.

“Cháu tin chắc thông báo sẽ được đưa ra vào một thời điểm thích hợp, Cô Adelaide. Gần đây St. Justin có quá nhiều việc cần giải quyết, từ bắt giữ bọn trộm đến lo lắng cho sức khỏe của cha đau ốm. Có lẽ ngài ấy chưa có dịp đưa thông báo lên báo chí.”

Effie ném cho cô cái nhìn cảm thông. “Cô cảm thấy đau đớn khi nhìn thấy cháu tin tưởng gã đàn ông đã đối xử cháu một cách đáng tởm.”

Nghe đến đây thì Harriet mất hết nhẫn nại. “St. Justin không đối xử cháu một cách đáng tởm. Sao cô lại nói như thế? Người đàn ông đó sắp cưới cháu vì những chuyện xảy ra trong hang động.”

“Harriet, làm ơn đi.” Effie khó chịu nhìn xung quanh. “Hạ giọng xuống.”

Harriet phớt lờ cô mình. “Bị kẹt trong đó không phải là do lỗi của ngài ấy. Ngài ấy đã đuổi theo để cứu cháu và người đàn ông tội nghiệp đã bị mắc kẹt.”

“Lạy Chúa, Harriet, im đi.” Adelaide xúc động vẫy quạt. “Cô không biết chúng ta sẽ làm được gì nếu có ai đó nghe lỏm hoặc biết được rằng cháu đã bị tổn hại. Cho đến lúc này chúng ta đã che dấu việc đó một cách thành công. Tạo ra một trạng thái huyền bí bao quanh cháu như lúc này. Chí ít cháu có thể không bố cáo chuyện đó cho cả thế giới.”

“Có gì khác biệt sao? St. Justin sẽ cưới cháu. Và điều đó sẽ đúng dưới mắt của xã hội.”

Effie và Adelaide trao nhau tia nhìn hằn học. Rồi Effie thở dài. “Không ai trong hai ta thư giãn chừng nào biết chắc St. Justin sẽ làm điều đúng đắn.”

“Vớ vẩn.” Harriet cười với hai bà cô âu sầu. “Hiển nhiên St. Justin sẽ làm điều đúng đắn. Bây giờ, nếu hai cô cho phép thì cháu muốn quay lại với những người bạn của mình.”

“Cháu và hóa thạch của cháu. Đi đi. Hãy nhớ phải thận trọng về vấn đề đính hôn của cháu.”

“Vâng, thưa Cô Adelaide.” Harriet nói đầy trách nhiệm. Cô lao vào đám đông, dự định quay lại chỗ nhóm nhỏ ban nãy.

Cô đang trên đường đi thì có người xuất hiện áng ngữ. Harriet nhận ra Bryce Morland ngay lập tức. Anh ta đã xuất hiện trong những vũ hội và dạ tiệc mà Harriet và Felicity tham dự suốt tuần qua. Anh ta đã khiêu vũ với cả hai, nhưng gần đây,

trước sự ngạc nhiên của mọi người, anh ta biểu lộ sự quan tâm mạnh mẽ dành cho Harriet.

Harriet biết cô nên phổng mũi vì sự quan tâm của Morland. Rốt cục thì anh ta là một người đàn ông rất đẹp trai. Dáng người gọn gàng và tao nhã với bàn tay uyển chuyển đẹp đẽ, Bryce góa vợ ở giữa tuổi ba mươi. Những đường nét chạm trổ cẩn thận, gợi sự hiếu kỳ, tóc vàng mà đôi mắt xanh-xám.

Harriet xác định anh ta xứng đáng là hình mẫu cho một bức họa về một tổng quản thiên thần.

"Cô Pomeroy." Bryce cười. "Tôi tìm cô khắp nơi. Tôi cầu mong cô sẽ nhảy với tôi điệu kế tiếp."

Harriet dấu nhẹm một tiếng thở dài nho nhỏ. Bryce đã rất lịch thiệp với cô và Felicity trong những buổi khiêu vũ đầu tiên của họ. Anh ta mời họ nhảy và giới thiệu họ với những người khác. Effie và Adelaide đã rất cảm kích anh ta. Harriet biết sẽ là thô lỗ quá đáng nếu từ chối một điệu nhảy thoảng qua với anh ta. Cô cho rằng câu chuyện về nham thạch có thể đợi thêm vài phút.

"Cảm ơn, Ông Morland." Harriet tích cóp một nụ cười khi cô cho phép Morland dẫn cô ra giữa đám đông. "Ông thật tử tế vì đã tìm tôi."

"Không có gì." Anh ta lùa cô vào điệu valse. "Tôi làm theo ý thích của tôi thôi. Buổi tối sẽ không trọn vẹn nếu tôi chưa nhảy cùng cô ít nhất là một lần. Cô thật đẹp mê hồn trong chiếc váy này. Vô cùng khó cưỡng."

Harriet đỏ mặt, vẫn chưa quen với những lời tán tỉnh trên sàn khiêu vũ. Cô biết mình phải làm thật tốt vì Effie và Adelaide đang dán mắt vào cô. Vải của chiếc váy dài màu ngọc lam này được chọn cho tiệp với màu mắt của cô. Đường viền thân gút eo được cắt khá sâu, sâu hơn bất cứ cái nào cô từng mặc, và cô phải đè nén cám dỗ là đưa tay kéo nó lên. Rủi thay, không ai có thể làm quá nhiều với mái tóc của cô. Nó có kiểu dáng rất lỗi thời, uốn nhẹ thành vầng hào quang quanh đầu cô.

"Ông Morland, thành thật mà nói tôi rất lấy làm hãnh diện, nhưng ông không nên nói những điều như thế." Harriet nghiêm nghị nói.

"Vì người ta nói cô đã đính hôn với St. Justin? Tôi chọn cách phớt lờ tin đó."

"Không phải người ta nói, tôi đã đính hôn. Và ai đó không thể phớt lờ, Ông Morland."

“Tôi vẫn không thể tin được cô đã khăng khăng trói buộc bản thân với Quái Vật Lâu Đài Blackthorne.” Bryce nói ác ý.

Harriet lúng túng, bị sốc khi nghe tên gọi đó ngay giữa Luân Đôn. Cô biết nó được thì thầm sau lưng cô, nhưng đây là lần đầu tiên ai đó dùng cụm từ ám chỉ Gideon ngay trước mặt cô.

Cơn giận bất chợt khiến cho Harriet khựng lại giữa sàn khiêu vũ, và buộc Morland phải dừng lại theo. Rất nhiều cái đầu ngoái lại hiếu kì. Harriet mặc kệ bọn họ khi cô đóng khung Morland với cái nhìn lạnh lẽo.

“Ông sẽ không dùng cụm từ đó để nói về hôn phu của tôi một lần nữa. Tôi nói thế đã đủ rõ chưa hả Ông Morland?”

Bryce khẽ hạ hàng mi vàng, che hờ đôi mắt màu nhạt. “Tha lỗi cho tôi, Cô Pomeroy. Sự lo lắng tôi dành cho cô đã đánh bật lí trí của tôi mất rồi.”

“Ông không cần bận tâm cho tôi. Bất kì điều gì ông nghe được về hôn phu tôi đều không khác hơn những tin đồn thất thiệt.”

“Rủi thay, tôi e rằng không phải trong trường hợp này. Tôi quen thân với St. Justin, Cô Pomeroy ạ.”

Harriet nhìn chăm chăm anh ta một cách ngạc nhiên. “Thật sao?”

“Ồ, đúng vậy. Chúng tôi đã từng là bạn.”

“Bạn?”

“Phải. Chúng tôi cùng lớn lên ở Upper Biddleton. Tôi ở cạnh anh ta trong giai đoạn hôn thê anh ta chết đi. Thành thật mà nói tôi là người duy nhất làm việc đó. Cô phải hiểu rằng không phải vì tôi ủng hộ những gì anh ta đã làm. Nhưng anh ta là bạn tôi và tôi không quay lưng với bạn mình cho dù anh ta đã làm gì chăng nữa. Đến hôm nay tôi vẫn sẽ là bạn anh ta, nhưng St. Justin đã chọn cách không thèm đếm xỉa tôi cũng như mọi người thuộc xã hội văn minh.”

Harriet cau mày. “Tôi không biết việc đó, thưa ông.”

Bryce đón cô trở lại vòng tay và tiếp tục khiêu vũ. Harriet không phản đối. Giờ đây cô rất tò mò. Đây là người đầu tiên cô gặp ở Upper Biddleton và Luân Đôn tự nhận là bạn của Gideon.

“Ông nói rằng ông biết St. Justin nhiều năm về trước?”

“Đúng thế.” Bryce nở nụ cười thiên sứ của anh ta, hai mắt long lanh vẻ nuối tiếc. “Chúng tôi làm cùng nhau mọi điều. Tôi không ngại kể cho cô nghe chúng tôi đã vui vẻ trong nhiều mùa vũ hội. Có những đêm chúng tôi chơi bài tận bình minh và rồi đi thẳng đến cuộc đua ngựa hoặc đấm bốc mà chẳng buồn về nhà nghỉ ngơi. Không có trò gì chúng tôi chưa từng thử qua ít nhất một lần. Rồi Deirdre Rushton đến Luân Đôn cho mùa hội của cô ta. Và mọi thứ thay đổi.”

Harriet cắn môi. “Có lẽ chúng ta không nên thảo luận thêm về việc này.”

Bryce cười thông hiểu. “Có Chúa biết tôi đã ước gì mình quên được những chuyện xảy ra trong mùa hội đó. Thỉnh thoảng khi tôi nghĩ lại, tự hỏi không biết có thể làm gì để xoay chuyển cục diện.”

“Ông không nên tự trách mình, Ông Morland.” Harriet nói nhanh.

“Nhưng tôi là bạn thân nhất của Gideon.” Bryce nói. “Tôi biết anh ta rõ hơn bất cứ ai. Tôi nhận ra anh ta liều lĩnh và cố chấp theo cách riêng của mình. Và tôi biết Deirdre ngây thơ và xinh đẹp. Gideon nhìn thấy cô ta và say mê ngay tức thì.”

Harriet cau mày. “Họ cùng đến từ Upper Biddleton. Hẳn họ phải biết nhau trước khi Deirdre Rushton đến Luân Đôn tham dự mùa hội.”

“Mặc dù họ cùng ở trong một thị trấn nhưng ít khi chạm mặt nhau.” Bryce giải thích. “Tôi cũng không gặp cô ta nhiều. Deirdre vẫn còn ở trường cho đến khi cha cô ta xoay xở được một mùa vũ hội. Tất nhiên Gideon lớn hơn. Anh ta đã rời trường và đến Luân Đôn trong lúc Deirdre trưởng thành.”

“Tôi nghe nói cô ấy rất đáng yêu.” Harriet lặng lẽ nói.

“Đúng vậy. Và tôi sẽ nói thật cho cô biết rằng cô ấy không yêu Gideon. Làm thế nào cô ta phải lòng anh ta được cơ chứ?”

“Rất dễ dàng, tôi có thể hình dung được.” Harriet độp lại.

“Nhảm nhí. Cô ta là một tạo vật xinh đẹp bị những vẻ đẹp khác thu hút một cách tự nhiên. Có lần cô ta thổ lộ với tôi rằng cô ta gần như không thể nhìn vào khuôn mặt sẹo của Gideon. Cô ấy chỉ có thể khiêu vũ với anh ta khi nào được yêu cầu.”

“Thật là sáo rỗng.” Harriet cáu kỉnh. “Không có gì phiền nhiễu với khuôn mặt của Gideon cả. Và ngài ấy khiêu vũ rất tuyệt vời.”

Bryce cười. “Cô rất tử tế, cô gái yêu quý. Nhưng sự thật là rất nhiều người không thể nhìn vào mặt anh ta. Cô biết đó, anh ta đã có vết sẹo ấy hơn mười năm.”

“Không. Tôi không biết.”

“Anh ta có nó sau một trận đấu kiếm.”

Harriet trợn mắt. “Tôi không hề biết.”

“Tôi là một trong số rất ít người biết toàn bộ câu chuyện. Tôi đã kể cô nghe rằng tôi là bạn thân nhất của anh ta vào thời điểm đó.”

Harriet gục đầu qua một bên mà nghĩ ngợi. “Nếu Deirdre Rushton lảng tránh Gideon – ý tôi là, St. Justin – thì hà cớ gì cô ấy lại đồng ý đính hôn với ngài ấy?”

“Vì những lý do thông thường,” Bryce điềm nhiên nói. “Cha cô ta ép buộc. Deirdre là cô con gái ngoan và Mục sư Rushton muốn cô ta cưới một người thuộc gia đình quen biết. Ông ta có mộng tưởng con gái lấy được con trai bá tước. Khi Gideon ngỏ lời, ông ta hầu như đã buộc cô ấy chấp nhận. Việc đó không có gì là bí mật.”

Harriet nhớ lại những lời Bà Stone đã nói. Hình như mọi người đều rút ra cùng một kết luận cho lý do của hôn ước. “Gideon thật đáng thương.” Harriet thì thầm.

Mắt Bryce thấp thoáng nỗi buồn xa xưa. “Có lẽ đó là lý do anh ta đã làm những việc sau đó.”

“Ông đang nói gì vậy?”

“Cô Pomeroy, rất khó để tôi nói ra điều này, nhưng có lẽ cô nên tự bảo vệ mình. Chắc chắn cô đã nghe kể về cáo buộc Gideon đã cưỡng đoạt Deirdre khi họ đã đính hôn?”

“Và ruồng bỏ. Tôi đã nghe và không tin điều đó.”

Vẻ mặt Bryce trở nên nghiêm trọng. “Chỉ ra cho cô thấy làm tôi đau lòng, nhưng cô cần phải sáng suốt. Rõ ràng Deirdre đã bị cưỡng đoạt bằng vũ lực. Tôi có thể nói cho cô biết cô ta không sẵn sàng dâng hiến cho Gideon trừ khi thật sự cần thiết. Đó sẽ là đêm tân hôn và không thể khác hơn.”

“Tôi không tin Gideon đã ép uổng hôn thê của mình,” Harriet thất kinh. Một lần nữa cô khựng lại giữa sàn khiêu vũ. Cô giật tay khỏi Bryce. “Đây là một lời nói dối

không hơn không kém, và ông, đừng lặp lại nó cho đến lúc chết. Tôi sẽ không nghe thêm gì nữa."

Cô đảo người và rời khỏi sàn nhảy mà không đợi Morland hộ tống. Một tiếng thì thầm thích thú và những giọng điệu buồn cười theo sau cô. Cô không để tâm và quay trở lại với nhóm thành viên hội hâm mộ hóa thạch.

Những người bạn nồng nhiệt chào đón cô và mừng rỡ vì cô quay lại buổi nói chuyện một cách nhanh chóng. Thật là thoải mái, Harriet nghĩ, khi đứng giữa những người tìm được chuyện quan trọng khác để trao đổi thay vì những tin đồn cũ rích.

Oliver, Ngài Applegate, nam tước trẻ đứng đắn chỉ hơn Harriet ba tuổi, mỉm cười với cô cùng sự ngưỡng mộ không thể ngụy tạo. Anh ta vừa nhận tước hiệu và những nỗ lực để sống xứng đáng với vị thế mới làm cho anh ta có chút tự cao. Nhưng ngoài ra thì anh ta khá dễ chịu và Harriet thích người đàn ông này.

"A, cô đây rồi, Cô Pomeroy" Applegate tiến lên cạnh cô ngay lập tức. Anh ta chìa ra một ly nước chanh vốn được gọi riêng cho cô. "Cô đến vừa kịp lúc để giúp tôi tấn công luận điểm của Phu Nhân Youngstreet. Bà ấy đang cố thuyết phục chúng tôi rằng toàn bộ khoáng sản của những khối đá bóng loáng và những đống đá cuội đã được tìm thấy trong chân đồi ở khu vực An-pơ là chứng cứ cho cơn Đại Hồng Thủy."

"Rất đúng." Phu nhân Youngstreet miễn cưỡng kêu lên. Một người đàn bà to lớn, đường bệ đứng tuổi và là một nhà sưu tầm năng nổ. Bà ta đã dùng nhiều thời gian săn tìm hóa thạch ở Châu Âu sau khi chiến tranh với Napoleon kết thúc. Bà chưa bao giờ ngần ngại nhắc nhở mọi người về sự thật riêng lẻ đó. "Còn gì khác, lạy Chúa, ngoại trừ nước, một lượng nước cực lớn mới di chuyển được những tảng đá khổng lồ và xáo trộn chúng theo những hình thái lạ thường đó?"

Harriet cau mày suy ngẫm. "Có lần tôi đã thảo luận về vấn đề này với cha tôi. Ông lý giải rất nhiều khả năng cho sự gãy khúc cực đại trên trái đất này. Ví dụ như động đất và núi lửa. Thậm chí…" Cô ngập ngừng. "Băng cũng có thể làm việc đó."

Những người khác sửng sốt nhìn cô.

"Băng?" Phu nhân Youngstreet nói, đột ngột có vẻ hứng thú. "Ý cô là những phiến đá khổng lồ như sông băng?"

"Ừ thì nếu sông băng lúc đó lớn hơn nhiều lần những gì chúng ta nhìn thấy lúc này," Harriet từ tốn bắt đầu. "Chúng có thể bao bọc khu vực này. Rồi chúng tan chảy và để lại những tảng đá và đá cuội mà chúng đã cuốn theo trên đường đi."

“Vô cùng lố bịch.” Ngài Fry hùng hổ, đến gần nhóm người. “Vớ vẩn khi nghĩ rằng một tấm băng dày bao phủ bề mặt Châu Âu.”

Phu nhân Youngstreet cười rạng rỡ với Ngài Fry. Họ là nhân tình. “Đúng vậy đó ông bạn. Những người trẻ tuổi thường tìm những cách giải thích mới cho những việc vốn đã có thể được trả lời hoàn hảo từ những lý thuyết cũ và câu trả lời chính xác. Ông có thể lấy cho tôi thêm một ly sâm banh được không?”

“Tất nhiên rồi, thưa bà. Làm thế nào tôi có thể quên được.” Fry cúi người lịch lãm và trao bà một ly mới.

“Thật ra mà nói,” Harriet nói, tiếp tục trầm tư suy nghĩ. “Vấn đề của thuyết Đại Hồng Thủy là rất khó để mực nước lũ nhấn chìm toàn thế giới trong cùng một thời điểm. Mực nước ấy sẽ đi đâu sau khi chúng rút hết?”

“Một luận điểm xuất sắc.” Applegate nói với sự nhiệt thành thường anh ta thường bày tỏ đối với những ý tưởng của Harriet. “Núi lửa, động đất hay những thứ tương tự nghe có lý hơn nhiều. Chúng giải thích hóa thạch biển trên núi và,” Anh ta bổ sung với nụ cười kín đáo “nham thạch.”

Harriet nghiêm túc gật đầu. “Những lực nâng lên đó đã phản lại ảnh hưởng của xói mòn và giải thích tại sao trái đất không phải là một cảnh quan phẳng phiu, trơ trọi. Tuy nhiên, việc tìm ra những hóa thạch động vật vô cùng cổ xưa không thể giải thích đơn giản như thế. Tôi hỏi các bạn, tại sao không có những ví dụ sống của những động vật này?”

“Vì chúng đã bị tiêu hủy trong trận Đại Hồng Thủy rồi,” Phu nhân Youngstreet tuyên bố. “Hoàn toàn rõ ràng. Bị nhấn chìm. Tất cả. Những thứ đáng thương.” Bà ta uống cạn ly sâm banh.

“Ừ thì,” Harriet nói. “Tôi vẫn không chắc – ” Cô ngừng nói khi nhận ra không ai trong nhóm chú ý đến cô.

Cô muộn màng nghe thấy tiếng lẩm bẩm rì rào giữa đám đông. Mọi cái đầu đều xoay về cầu thang tao nhã tít đằng xa phòng khiêu vũ. Harriet dõi theo những cái liếc mắt đó.

Gideon đứng yên ở những bậc thang trên cùng, khinh miệt đưa mắt quan sát đám đông. Anh ăn mặc đen tuyền. Chiếc cra-vat trắng và áo sơ mi chỉ có tác dụng nhấn mạnh màu đen của bộ dạ phục.

Khi Harriet nhìn lên, mắt họ gặp nhau. Cô không thể tin được anh đã tìm ra cô giữa đám đông chật cứng trong phòng khiêu vũ.

Anh bắt đầu đi xuống thảm đỏ. Bờ vai lạnh lùng kiêu ngạo hàm ý anh không nhận ra sự tò mò tăng cao từ những khuôn mặt bên dưới hoặc chỉ đơn giản là không bận tâm đến chúng.

Anh đang ở đây. Harriet tự cảnh cáo bản thân không được phấn khích quá đáng trước sự việc cỏn con này. Không sớm thì muộn Gideon buộc lòng phải xuất hiện. Điều này không có nghĩa anh thiết tha trong nỗi háo hức muốn gặp lại cô, mà chỉ vì anh cảm thấy bổn phận của anh là phải trình diện.

Những lời bình phẩm rì rầm theo sau Gideon qua căn phòng như cơn sóng đua nhau vào bờ biển xa xa. Khi anh tiến lên đám đông dạt qua hai bên như thể họ là mặt biển. Anh băng qua đám đông chói lóa mà không hề nhìn sang hai bên. Anh không chào ai cả. Anh chỉ tiếp tục đi đến chỗ Harriet đang đứng.

“Chào buổi tối, em yêu,” Anh âm thầm nói giữa sự lặng thinh. Anh cúi xuống tay cô. “Tôi nghĩ em sẽ để dành cho tôi một điệu nhảy.”

“Tất nhiên rồi, thưa ngài,” Harriet cười niềm nở. Cô quắp ngón tay vào cánh tay anh. “Nhưng trước hết, ngài có biết những người bạn của em không?”

Gideon nhìn một lượt những gương mặt phía sau cô. “Vài người trong số họ.”

“Cho phép em giới thiệu những người còn lại.” Harriet giới thiệu nhanh chóng.

“Vậy là thật sao?” Phu nhân Youngstreet hỏi thăm với vẻ mặt không đồng tình. “Hai người đã đính hôn sao?”

“Đúng là thế.” Gideon nói. “Thông báo sẽ có trên báo vào sáng mai.” Anh quay sang Harriet. “Tôi cho rằng hôn thê của tôi sẽ nhận được những lời chúc tụng tốt đẹp nhất của bà phải không Phu nhân Youngstreet?”

Phu nhân Youngstreet vẩu môi. “Tất nhiên.”

“Chắc chắn,” Applegate lầm bầm. Ông ta cố gắng không nhìn chằm chằm vết sẹo của Gideon. “Mừng cho cả hai người. Thật lòng đấy.”

Những người còn lại trong nhóm cũng đưa ra những nhận định thích hợp.

“Cảm ơn,” Gideon nói, mắt anh lóe sáng ngắn gọn. “Tôi đã nghĩ mọi người sẽ nói như thế. Đến đây, em yêu. Đã lâu rồi chúng ta không khiêu vũ.”

Anh dẫn cô ra sàn nhảy đúng lúc dàn nhạc công dạo đầu điệu valse. Harriet rất cố gắng để phô bày không khí xa cách trang trọng của những lễ nghi mà Effie và Adelaide đã dạy cho cô nhiều ngày qua, nhưng gần như cô phải bỏ cuộc ngay tức thì. Việc quay lại trong vòng tay Gideon, dù chỉ là trên sàn khiêu vũ, đã làm cô choáng ngợp.

Cô quên bẵng anh cao lớn ra sao, cô vui sướng nghĩ. Bàn tay to bè của anh đung đưa xương sống cô, lòng bàn tay gần như phủ kín mặt lưng dưới. Vòm ngực rộng và bờ vai anh có vẻ cứng như bức tường gạch. Harriet nhớ lại sức nặng của cơ thể anh bên trên cô vào cái đêm ở trong hang động và cô rùng mình với đam mê quá khứ.

“Em đoán rằng cha ngài đã khỏe lại phải không, thưa ngài?” Cô nói khi Gideon xoay cô một vòng giữa điệu valse.

“Ông ấy đã khá hơn rất nhiều, cảm ơn em. Nhìn thấy tôi có tác dụng lên thể trạng của ông giống như máy điện. Nó luôn luôn có hiệu quả trong việc kích thích ông ấy về trạng thái khỏe khoắn.” Gideon khô khan nói.

“Lạy Chúa, thưa ngài. Có phải ngài đang nói rằng cha ngài vì nhìn thấy ngài nên đã khỏe lại?”

“Không hẳn. Nhìn thấy tôi nhắc ông ta nhớ chuyện sẽ xảy ra khi ông ta từ giã cõi đời. Ý nghĩ để tôi thừa kế tước hiệu thường có ích trong việc chế giễu ông ấy. Ông có một nỗi sợ tước hiệu Hardcastle danh giá sẽ lọt vào tay của một kẻ không xứng đáng.”

“Ôi, thưa ngài.” Harriet ngước nhìn anh cảm thông. “Mối quan hệ giữa ngài và cha thật sự tệ đến thế sao, thưa ngài?”

“Đúng vậy, em yêu. Nhưng em không cần phải lo. Chúng ta sẽ hạn chế gặp mặt cha mẹ tôi sau hôn lễ. Còn bây giờ, nếu em không phiền thì tôi muốn thảo luận về một việc thú vị hơn hẳn mối quan hệ với cha mẹ tôi.”

“Tất nhiên rồi. Ngài muốn nói chuyện gì?”

Miệng anh cong lên châm biếm khi nhìn xuống bộ váy khoét sâu của cô. “Có lẽ em nên kể tôi nghe về sự tao nhã em đã nhận được. Có tìm được thú vui nào ở thành phố không?”

“Thành thật mà nói, lúc đầu em không thích nó chút nào. Rồi em có cơ hội gặp Ngài Fry.”

“À, vâng.”

“Hóa ra là ngài ấy rất có hứng thú với hóa thạch và mời em gia nhập Hiệp hội hoá thạch và di tích. Em vô cùng thích thú từ khi được tham dự những buổi họp mặt của Hiệp hội. Một nhóm người cực kì thú vị. Họ rất tử tế với em.”

“Thật thế sao?”

“Đúng vậy. Họ là một nhóm thạo tin.” Harriet đưa mắt nhìn hai bên để đảm bảo không ai có thể nghe lỏm. Rồi cô thấp giọng và dựa sát vào Gideon. “Em dự định cho một hoặc hai người trong Hiệp hội xem cái răng của em.”

“Tôi tưởng em sợ một nhà sưu tầm nào đó sẽ trộm nó hoặc tìm một cái tương tự ngay khi anh ta biết vị trí chính xác của cái hang.”

Harriet cau mày kinh ngạc. “Tất nhiên là em lo lắng rồi. Nhưng em bắt đầu tin rằng một vài thành viên trong Hiệp hội là đáng tin cậy. Và cho đến lúc này em không đạt bất kì thành công nào trong việc tự nhận diện cái răng. Nếu không một ai trong hiệp hội có thể xác định nó thì em càng tin chắc hơn bao giờ hết rằng em đã tìm ra một chủng loài mới. Em sẽ viết một bài báo về nó.”

Miệng Gideon cong lên uể oải. “Harriet yêu dấu của tôi,” Anh thì thầm. “Tôi rất vui khi thấy em vẫn chưa bị làm cho tao nhã.”

Cô quắc mắt với anh. “Em cam đoan em cũng rất cố gắng cho mục đích đó, thưa ngài. Nhưng em buộc lòng phải thú nhận việc đó không thú vị bằng sưu tầm hóa thạch.”

“Tôi có thể hiểu được.”

Harriet rạng ngời khi trông thấy em gái giữa những người đang khiêu vũ. Felicity, nổi bật tối nay trong bộ váy tơ lụa màu hồng đào, cười toe toét ngang căn phòng trước khi được một quý ông trẻ tuổi cuốn đi.

“Có lẽ em bị cưỡng bách với việc được làm cho tao nhã.” Harriet nói. “Nhưng em vui lòng vì Felicity đã là một viên ngọc. Em gái em đang trở nên khá nổi tiếng, ngài biết đấy. Và giờ con bé có được số của hồi môn đáng kể từ Cô Adelaide, vì thế không cần gấp rút kết hôn. Em nghĩ rằng con bé muốn có một mùa hội nữa. Felicity có một khoảng thời gian tuyệt vời. Cuộc sống thị thành hợp với em ấy.”

Gideon nhìn xuống cô. “Em có nuối tiếc vì phải gấp rút kết hôn không, Harriet?”

Harriet đóng khung hai mắt trên cra-vat trắng như tuyết của anh. “Em nhận ra, thưa ngài, rằng ngài bị ép buộc kết hôn mà không có đủ thời gian cần thiết để hoàn toàn chắc chắn về tình cảm của mỗi người trong chúng ta dành cho đối phương.”

“Em đang nói với tôi rằng em không hề có cảm giác gì với tôi cả sao?”

Harriet đột ngột thôi nhìn vào cra-vat của anh và đưa mắt nhìn lên trong sự ngỡ ngàng. Cô có thể cảm nhận được hơi nóng tỏa ra trên mặt. “Không phải thế, Gideon. Em không nói em không có cảm giác gì với ngài.”

“Tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm khi nghe em nói như thế.” Nét mặt Gideon giãn ra. “Đi nào, điệu nhảy đã kết thúc. Tôi sẽ trả em về với nhóm bạn. Tôi tin rằng họ đang lo lắng cho em. Em có thể thấy họ đang nhìn chằm chằm chúng ta.”

“Không cần để tâm đến họ, thưa ngài. Họ chỉ có cảm giác muốn bảo vệ vì những tin đồn đang lan truyền khắp nơi. Họ không gây hại gì cả.”

“Để rồi xem.” Gideon lẩm bẩm khi anh đưa cô xuyên qua đám đông về phía những thành viên của Hiệp hội hóa thạch và di tích đang tụ tập. “À. Tôi thấy nhóm bạn nho nhỏ của em vừa có thêm thành viên mới.”

Harriet ngước đầu lên nhìn, nhưng cô không thể thấy Phu nhân Youngstreet hay Ngài Applegate. “Chiều cao của ngài phát huy lợi ích trong những tình huống như thế này, thưa ngài.”

“Hẳn vậy rồi.”

Hàng cuối trong đám người tách ra cùng lúc Harriet nhìn thấy một người đàn ông cơ bắp, da dẻ hồng hào đã ở trong nhóm bạn của cô. Và cô nhận thấy, có một yếu tố cưỡng ép, ấn tượng phát ra từ ông ta không được dễ chịu cho lắm. Ông ta cao lớn, tuy không bằng Gideon, nhưng đó không phải là điều làm cô khó chịu.

Cặp mắt đen thẫm, dán chặt Harriet, có nét sắc cạnh, bén ngót lừ đừ. Cặp môi dày của ông ta cong lên chua xót, giận dữ. Mái tóc xám của ông ta lưa thưa phần đỉnh nhưng kéo dài xuống hai bên má bằng những sợi tóc dày và xoăn. Ông ta làm Harriet nhớ lại một trong số Evangelical, những nhà cải cách không biết mệt mỏi của nhà thờ thường xuyên xỉ vả mọi thứ từ khiêu vũ đến phấn trang điểm.

Người mới đến không đợi được giới thiệu. Tia nhìn sắc lẻm của ông ta quét qua Harriet từ đầu đến chân rồi chuyển sang Gideon.

“Sao rồi, thưa ngài, tôi thấy rằng ngài đã tìm được một con cừu khác để đem ra cười cợt.”

Có những tiếng thở hổn hển gom góp từ nhóm sưu tầm hóa thạch. Riêng Gideon tỏ ra không hề nao núng.

“Cho phép tôi giới thiệu ông với hôn thê của tôi.” Gideon thì thầm làm ra vẻ không có gì bất thường đang diễn ra. “Cô Pomeroy, cho tôi được giới thiệu – ”

Người lạ mặt cục cằn ngắt lời anh. “Sao ngài dám, thưa ngài? Không biết xấu hổ sao? Sao ngài dám chơi trò đó với một cô con gái của Mục sư khác? Ngài có làm cho cô ta mang thai, trước khi quẳng sang bên đường không vậy? Ngài sẽ gây ra cái chết cho thêm một phụ nữ trong trắng và con của cô ta sao?”

Lại những tiếng hổn hển hoảng vía phát ra từ nhóm nhỏ. Hai mắt Gideon long lên đáng sợ.

Harriet đưa tay lên. “Đủ rồi.” Cô nói rành mạch. “Tôi không biết ông là ai, thưa ông, nhưng tôi cam đoan với ông là tôi đã phát mệt về tin đồn hôn ước trước đây của ngài ấy. Tôi nghĩ mọi người đều nhận ra lý do duy nhất khiến St. Justin hủy bỏ hôn sự với Deirdre Rushton là gì.”

Kẻ lạ mặt quay tia nhìn gay gắt trở lại cô. “Là gì vậy, Cô Pomeroy?” Ông ta thều thào khản đục. “Lý do đó là gì?”

“Tất nhiên là cô gái đó đã có thai với người đàn ông khác.” Harriet nói chắc nịch. Cô cảm thấy vô cùng tức tối với tin đồn ác ý kia. “Chúa ơi, tôi nghĩ ai ai cũng phải biết ngay từ lúc đầu rồi chứ. Đó là lời giải thích hợp lý.”

Sự im lặng bao trùm những người đang lắng nghe. Kẻ lạ mặt quẳng cho Harriet cái liếc mắt phẫn nộ rõ ràng gửi đến sự suy đồi của cô.

“Nếu cô thật sự tin vào điều đó, Cô Pomeroy,” Ông ta thì thầm nặng nề. “thì tôi thấy tiếc cho cô. Quả thật cô là một con ngốc.”

Người đàn ông quay lưng và rời khỏi đám đông. Mọi người trừ Gideon đều há hốc mồm ngưỡng mộ về phía Harriet.

Nét mặt Gideon biểu lộ sự hài lòng gần như hoang dại. “Cảm ơn, em yêu.” Anh âu yếm nói.

Harriet cau mày sau khi kẻ lạ mặt khuất hẳn. “Quý ông đó là ai?”

“Mục sư Clive Rushton.” Gideon nói. “Cha của Deirdre.”

Chương 10

«^»

"Cô chưa bao giờ thấy chuyện gì như thế." Adelaide, vẫn còn mặc nguyên áo choàng, nhấc tách sô cô la nóng lên. "Cô thề, đến sáng mai câu chuyện này sẽ lan khắp Thành Phố cho xem. Mọi người sẽ bàn tán chuyện Harriet lên lớp Rushton."

Effie nhắm mắt lại cam chịu và rên rỉ. "Họ sẽ bán tán xôn xao về vụ ầm ĩ đó cho dù họ có đọc thấy tin đính hôn của con bé trong tờ nhật báo vào sáng mai. Trời ơi, em thậm chí không thể hình dung họ sẽ nghĩ gì. Một người phụ nữ ngây thơ lại đi nói những chuyện như thế ngay giữa một phòng vũ hội. Chuyện đó không thể chấp nhận được."

"Cháu không hoàn toàn ngây thơ mà, Cô Effie." Harriet đang ngồi trong góc phòng ăn sáng của Adelaide, nhìn lên từ bản sao của tờ *Văn kiện của Tổ Chức Hoàng Gia về Địa Chất Học*.

"Chà, chúng ta đang cố gắng hết mình để cho cháu qua cửa đó trót lọt," Adelaide chỉ ra.

Harriet nhăn nhó. "Cháu không biết mấy chuyện lộn xộn này là để làm gì. Cháu chỉ nêu lên một sự thật rất hiển nhiên mà có vẻ mọi người đều đã bỏ qua mà thôi."

"Cháu và cái phương pháp giải quyết logic của cháu," Adelaide nói kiên quyết. "Cô đoan chắc với cháu, việc Deirdre Rushton có thai khi cô ấy chết không bị bất cứ ai bỏ qua. Cô đã nghe thấy chuyện đó quá nhiều lần kể từ khi có phong thanh tin cháu đã đính hôn với St. Justin."

"Ý cháu là chuyện đứa bé là con người khác. Nhất định đó không phải con của Gideon." Harriet quay lại với tờ *Văn kiện* của cô.

"Làm thế nào cháu chắc chắn đến chết tiệt vậy?" Adelaide gặng hỏi.

"Bởi vì cháu hoàn toàn chắc chắn ý thức danh dự của Gideon cũng ngang bằng bất cứ quý ông nào khác của giới thượng lưu. Thật ra mà nói, cháu sẽ đánh cược ý thức của ngài ấy còn cao hơn hẳn bọn họ. Ngài ấy sẽ làm điều chính trực nếu đứa bé là con của ngài ấy."

“Cô thật sự không biết làm thế nào cháu lại chắc chắn về ông ta đến vậy,” Effie nói với một tiếng thở dài. “Chúng ta chỉ có thể hy vọng giả định của cháu về danh dự của ông ta là đúng.”

“Cháu đúng mà.” Harriet nhấc miếng bánh mì nướng của cô lên và nhiệt tình nhâm nhi khi cô tiếp tục đọc lướt qua những trang giấy của tờ *Văn kiện*. “Mà tiện thể cháu nói luôn, ngài ấy sẽ đến đây lúc năm giờ chiều. Ngài ấy và cháu sẽ dạo công viên.”

“Ít nhất ngài ấy cũng phải để cho tin đồn về cái vụ lộn xộn của cháu với Rushton tối qua lắng xuống mới đưa cháu đi công viên chứ. Cả thế giới đều ở trong công viên vào lúc năm giờ. Mọi người sẽ thấy cháu,” Effie cằn nhằn.

“Nếu có hỏi cháu thì đó mới chính xác là điểm mấu chốt đó,” Felicity cười toe với chị cô vẻ hiểu biết khi cô đi vào phòng ăn sáng. “Cháu tin là St. Justin định sẽ trưng Harriet ra bất cứ khi nào và bất cứ ở đâu. Khá giống một con thú kiểng lạ đời mà ngài ấy đã đem về từ một vùng đất xa xôi.”

“*Một con thú kiểng*.” Effie trông bị xúc phạm.

“Trời đất,” Adelaide thì thào. “Cái ý niệm gì kì vậy.”

Harriet nhìn lên từ tờ báo, cảm giác em gái cô không nói đùa. “Em có ý gì khi nói thế, Felicity?”

“Chuyện đó còn chưa rõ sao chị?” Felicity tự lấy bánh mì nướng và trứng từ tủ buýp phê. Cô trông rạng rỡ và hoạt bát trong bộ váy màu vàng. “Chúng ta biết chị là sinh vật sống duy nhất thật sự tin vào danh dự của St. Justin. Chị còn là người duy nhất nghĩ ngài ấy có thể vô tội trong việc xâm phạm và bỏ rơi Deirdre Rushton đáng thương.”

“Ngài ấy vô tội trong việc xâm phạm và bỏ rơi cô ấy,” Harriet đáp lại theo thói quen. Rồi cô trăn trở, nhớ lại vẻ mặt Gideon tối qua khi cô tranh cãi với Rushton. “Nhưng có thể em đã đúng về chuyện trình diễn chị đấy.”

“Khó mà trách ngài ấy được, em cho là vậy. Cám dỗ được trưng bày niềm tin cảm động của chị dành cho Quái Vật lâu đài Blackthorne hẳn phải rất khó cưỡng.” Felicity mỉm cười.

“Chị đã nói với em đừng có gọi ngài ấy bằng cái tên xấu xa đó,” Harriet nói, nhưng cô chỉ nói lơ đãng. Tâm trí cô đang bận trăn đi trở lại những gì Felicity vừa nói. Tiếng chuông sự thật rung lên thật buồn. Harriet biết cô lẽ ra phải tự thấy điều đó.

Gideon theo lẽ tự nhiên sẽ tìm kiếm bất cứ sự hài lòng nào anh có thể đạt được từ hôn nhân này, cuộc hôn nhân mà anh đã không hề muốn ngay từ lúc đầu. Ai có thể trách anh được chứ?

Anh chắc chắn không tỏ vẻ gì là đang yêu cô, Harriet tự nhủ. Thật ra, anh còn chẳng nói bất cứ điều gì về tình yêu với cô. Mà anh cũng không đòi hỏi tình yêu từ phía cô. Anh chỉ có vẻ hơi hiếu kỳ vào tối qua lúc anh hỏi liệu cô có chút tình cảm gì dành cho anh.

Harriet biết niềm tin của cô phải quan trọng đối với Gideon hơn bất cứ lời tỏ tình nào. Hẳn đó là tất cả những gì quan trọng đối với anh. Anh đã sống quá lâu trong bóng tối của sự ô danh.

Harriet quan sát Felicity ngồi xuống bàn và bắt đầu ăn ngon lành. Dạo gần đây nhiều đêm khiêu vũ liên tiếp đã giúp cho em gái cô có một sở thích mạnh mẽ cho bữa sáng.

Adelaide nhìn sang Effie qua vành tách. “Chậc, chúng ta không còn lựa chọn nào khác hơn là tỏ vẻ can đảm trước chuyện này. Chừng nào St. Justin còn nhìn nhận hôn ước này thì tất cả chúng ta còn an toàn. Biết đâu nếu may mắn chúng ta còn có thể vượt qua khoảng thời gian còn lại của mùa Vũ Hội trót lọt mà không có sự cố *bất ngờ* nào.”

Harriet nhăn mặt khi cô đóng tờ báo lại. “Cháu cam đoan với cô chẳng có gì bất ngờ sẽ xảy ra, Cô Adelaide. St. Justin sẽ không cho phép điều đó.” Cô nhìn lên đồng hồ treo tường. “Nếu mọi người thứ lỗi, cháu phải đi thay đồ để tham dự buổi gặp gỡ của Hiệp Hội Di Tích và Hóa Thạch vào chiều nay.”

Effie liếc cô một cái nhìn sắc lẻm. “Cô để ý thấy cháu đã trở thành bạn tốt của một vài thành viên trong Hội đó, cháu yêu. Cô khá thích Ngài Applegate trẻ tuổi. Ngài ấy có mối liên hệ họ hàng với Hầu Tước Asherton. Vừa mới được thừa hưởng một gia sản đáng kể cùng với tước vị.”

Harriet mỉm cười châm biếm. “Nếu cô còn nhớ thì cháu đã đính hôn rồi, Cô Effie. Mà còn với một ngài bá tước nữa đấy, không tệ chút nào.”

“Làm sao có thể quên được chứ?” Effie nói với tiếng thở dài.

“Thế mà có thời,” Harriet nhắc bà, “cô sẽ hăng hái đi giết người để Felicity hoặc cháu có cơ may kết hôn với một bá tước ấy chứ.”

“Cô chỉ không hoàn toàn chắc chắn sẽ gả được cháu cho ngài bá tước cá biệt này,” Effie trả lời u sầu.

Vào lúc Harriet bước vào phòng khách của Phu Nhân Youngstreet, cô nhận thấy vẻ suy đoán và lo lắng của những thành viên khác trong Hiệp Hội Di Tích Và Hóa Thạch. Dù vậy không có ai nói về vụ ầm ĩ tối qua, và vì thế cô thấy khuây khỏa.

Đó là một hội hè đông đảo, như thường lệ, phản ánh sự quan tâm ngày càng tăng dành cho hóa thạch và địa chất học. Khi mọi người đều đã ngồi, những thành viên ngay lập tức bắt tay vào bàn luận về những bộ hóa thạch giả mạo mới đây đã bị vạch trần tại địa điểm khai thác mỏ đá ở phương bắc.

“Tôi không hề ngạc nhiên khi nghe chuyện đó,” Phu Nhân Youngstreet tuyên bố. “Chuyện đó đã từng xảy ra trước đây và hẳn sẽ lặp lại lần nữa. Đó là một chuyện quen thuộc. Những người làm công ở mỏ đá sớm biết được có một thị trường sôi động cho bất cứ hóa thạch khác lạ nào họ đào được. Khi họ không thể đáp ứng đủ nhu cầu, họ chuyển sang chế tạo hóa thạch cho những người sưu tầm.”

“Tôi nghe nói họ mở một cửa hàng bán đồ giả ngay tại khu khai thác mỏ đá.” Ngài Fry lắc đầu. “Họ đã sử dụng những mẩu này, miếng kia của những hóa thạch cá thông thường và những khúc xương cổ khác đã được tìm thấy để dựng lên một khung xương hoàn toàn mới và khác lạ. Mức bán đấu giá một số loài lạ lên rất cao. Có ít nhất hai bảo tàng đã mua nhầm hóa thạch giả mà không hay.”

“Tôi sợ thị trường khai thác của chúng ta sẽ còn tiếp tục tạo điều kiện cho những vụ lừa đảo, gian lận, và giả mạo,” Harriet nói khi cô hớp trà. “Niềm say mê đối với những thứ đang còn chôn vùi trong đá quá mạnh, nó sẽ luôn thu hút thêm nhiều kiểu lừa đảo nữa.”

“Thật không may, nhưng lại là sự thật,” Applegate đồng ý với một tiếng thở dài chán đời. Ánh mắt ấm áp của anh ta nấn ná trên bộ ngực được che đậy một cách khiêm tốn của Harriet. “Cô rất sâu sắc, Cô Pomeroy.”

Harriet mỉm cười. “Cám ơn, thưa ngài.”

Ngài Fry hắng giọng ẩn ý. “Chắc chắn tôi sẽ nghi vấn những cái lá và mấy con cá giả mạo đang được bán cho tất cả mọi người bởi những người khai thác đá.”

“Và tôi sẽ không thể nào bị lừa dù chỉ trong một khắc bởi những loài nửa cá nửa thú bốn chân,” một nữ học giả trung niên tuyên bố.

“Tôi cũng thế,” Phu Nhân Youngstreet thề thốt.

Tiếng thì thầm tán đồng rầm rì lan khắp đám đông. Buổi gặp gỡ trong một lúc trở nên lộn xộn khi những thành viên của Hội tản ra thành những nhóm nhỏ. Tất cả mọi người đều đưa ra ý kiến về hóa thạch giả và đảm bảo họ sẽ không hề bị lừa dù chỉ trong một tích tắc.

Ngài Applegate thận trọng nhích đến gần Harriet. Anh ta bẽn lẽn nhìn cô đầy ngưỡng mộ. "Ngày hôm nay trông cô rất đáng yêu, Cô Pomeroy," anh ta thì thầm. "Màu xanh dương này hợp với cô."

"Ngài rất tử tế, Ngài Applegate." Harriet lẳng lặng kéo cái váy xanh ngọc lam của cô ra khỏi dưới đùi anh ta.

Applegate đỏ mặt dữ dội khi anh ta nhận ra mình đang ngồi trên một nếp vải muslin. "Tôi xin cô thứ lỗi."

"Đừng bận tâm." Harriet mỉm cười trấn an anh ta. "Váy của tôi không bị tổn hại gì đâu. Ngài đã đọc tờ *Văn kiện* mới nhất chưa? Tôi đã nhận được nó sáng nay và tôi thề đó là bài báo thú vị nhất về việc xác minh răng hóa thạch."

"Tôi còn chưa có cơ hội đọc, nhưng tôi sẽ ghi nhớ để đọc ngay khi tôi về tới nhà. Nếu cô nói bài báo đó đáng đọc thì tôi biết tôi sẽ thích nó. Ý kiến đánh giá của cô trong những chuyện này lúc nào cũng mẫu mực cả, Cô Pomeroy."

Harriet không thể cưỡng lại lời tâng bốc này. Cô quyết định làm một cuộc thăm dò tế nhị về chủ đề răng hóa thạch. "Ngài thật tử tế khi nói thế. Ngài có làm việc với những cái răng nhiều chưa?"

"Chút nọ chút kia thôi. Chẳng có gì để bàn luận cả, thật đấy. Tôi phải thừa nhận nếu nói đến chuyện xác minh thì tôi thích những ngón chân hơn là răng. Ta có thể khám phá ra rất nhiều điều từ những ngón chân."

"Tôi hiểu rồi." Harriet thất vọng. Nếu cô có thể chỉ cho Ngài Applegate thấy cái răng của cô thì hay hơn. Cô thích anh ta và thấy cô có thể tin anh ta. Nhưng chỉ cho anh ta thấy hóa thạch đó cũng chẳng có ích gì nếu anh ta không biết gì về răng. "Tôi lại thích răng hơn. Ta có thể phân biệt ngay lập tức những con thú ăn thịt với những con ăn thực vật mà chỉ cần nhìn vào răng chúng. Và một khi ta biết đến đó rồi thì ta có thể suy luận ra nhiều điều khác nữa về con thú đó."

Applegate cười rạng rỡ trìu mến. "Một ngày nào đó cô thật sự nên đến thăm Bảo Tàng của Ông Humboldt, Cô Pomeroy. Ông ta có một bộ sưu tập hóa thạch đáng kinh ngạc được lưu trữ trong ngôi nhà cổ của ông ta. Bảo Tàng mở cửa công khai một

tuần hai lần vào Thứ Hai và Thứ Sáu. Tôi đã đến đó khoảng một hai lần để tìm kiếm những ngón chân hay đại loại thế. Ông ta có những cái tủ đựng đầy răng."

"Thật sao?" Harriet thấy phấn khởi. Cô khó mà nhận ra đầu gối Applegate đang ở sát đầu gối cô. Váy cô lại một lần nữa có nguy cơ bị đè bẹp. "Ông Humboldt có phải là một thành viên của Hội ta không?"

"Đã từng," Applegate nói. "Nhưng ông ta đã tuyên bố chúng ta đều là những kẻ tay mơ vô vọng và đã lui về ở ẩn. Ông ta là một người khá lạ. Rất bí mật về công việc của mình và cực kỳ đa nghi đối với những người khác."

"Tôi có thể hiểu được điều đó." Harriet ghi chú trong đầu sẽ sắp xếp một chuyến viếng thăm tới Bảo Tàng của Ông Humboldt ngay khi có cơ hội.

Applegate hít một hơi thở sâu và chú mục vào cô với một cái nhìn nghiêm trang. "Cô Pomeroy, cô có phiền không nếu chúng ta đổi chủ đề trò chuyện sang một việc tôi cảm thấy cấp bách hơn?"

"Chuyện quan trọng gì thế?" Harriet thắc mắc Bảo Tàng của Ông Humboldt mở của vào giờ nào. Có thể có một mẩu quảng cáo được đăng trên báo.

Applegate đưa dọc ngón tay theo cổ áo bên dưới cà vạt và nới lỏng nó. Hàng lông mày anh ta lấm tấm mồ hôi. "Tôi sợ cô sẽ nghĩ tôi quấy rầy."

"Vớ vẩn. Ngài cứ hỏi đi." Harriet nhìn quanh căn phòng đang rì rầm. Chủ đề hóa thạch giả chắc chắn đang trở thành mối quan tâm sâu sắc của những thành viên của Hội.

"Cô Pomeroy, chuyện là vầy. Phải nói là…" Applegate kéo cà vạt lần nữa và đằng hắng. Anh ta hạ giọng xuống thành tiếng thì thào. "Chuyện là, tôi thấy khó mà tin được cô lại đính hôn với St. Justin."

Câu nhận xét đó ngay lập tức kéo sự chú ý của Harriet trở lại với Applegate. Cô cau mày. "Tại sao ngài lại thấy khó mà tin chuyện đó?"

Applegate lúc này trông hơi thất thố, nhưng anh ta mạo hiểm cắm đầu tới trước. "Xin thứ lỗi, Cô Pomeroy, nhưng cô quá tốt so với ông ta ."

"Quá *tốt* so với ngài ấy?"

"Đúng vậy, Cô Pomeroy. Quá tốt đi chứ. Quá ư cao quý. Tôi chỉ có thể tin ông ta ép buộc cô vào hôn ước này."

“Applegate, ngài đã mất trí rồi sao?”

Applegate sốt sắng nghiêng người tới trước, cả gan chạm vào tay cô. Những ngón tay anh ta run lẩy bẩy vì cảm xúc trào dâng. “Cô có thể tin tưởng mà thổ lộ với tôi, Cô Pomeroy. Tôi sẽ giúp cô thoát khỏi nanh vuốt của Quái Vật lâu đài Blackthorne.”

Harriet trừng mắt giận dữ. Cô đặt tách trà xuống với một tiếng cách nhỏ và đứng lên. “Ngài thật quá quắt. Ngài đã đi quá xa rồi. Tôi sẽ không chấp nhận kiểu nói năng như thế. Nếu ngài còn là bạn của tôi thì ngài phải tránh lặp lại chuyện này.”

Cô quay đi khỏi ngài Applegate đang luống cuống và bước nhanh qua căn phòng để đến tham gia một nhóm nhỏ đang bàn tán những phương pháp phát hiện hóa thạch giả.

Chuyện này đang càng lúc càng trở nên quá quắt, Harriet nghĩ không vui. Cô tự hỏi làm sao Gideon có thể chịu đựng những tin đồn trong suốt sáu năm dài. Cô còn hơn cả sẵn sàng rời khỏi Thành Phố và không bao giờ trở lại dù không phải danh dự của cô bị nghi vấn.

Lời bình phẩm của Felicity về việc Gideon trưng bày vị hôn thê thú kiểng đã được xác nhận lại một cách sinh động cho Harriet vào buổi chiều hôm đó. Cô đã háo hức trông đợi chuyến đi dạo trong công viên. Thật vậy, trong bất kỳ hoàn cảnh nào khác cô sẽ rất thích chuyến đi đó. Hôm nay là một ngày đẹp trời, khô ráo và đầy nắng và khiến người ta thêm hăng hái.

Felicity quan sát tỉ mỉ váy và áo choàng lông được tuyển chọn của Harriet.

“Nhất định váy muslin vàng phải đi đôi với áo choàng màu xanh ngọc lam,” Felicity tuyên bố. “Em nghĩ là với cái mũ màu xanh lam nữa. Nó hợp với màu mắt chị. Đừng quên mang theo găng tay.”

Harriet quan sát mình trong gương. “Em không nghĩ nó hơi chói lọi sao?”

Felicity mỉm cười ranh mãnh. “Nó rất chói. Và chị trông thật tuyệt vời. Chị sẽ nổi bật trong công viên và St. Justin sẽ tán thưởng điều đó. Ngài ấy muốn chắc chắn mọi người đều nhận ra chị.”

Harriet trừng mắt với cô, nhưng không nói gì. Cô sợ Felicity đã nói đúng.

Gideon đến trước nhà của Cô Adelaide trên một cỗ xe bốn bánh màu vàng chói. Cỗ xe bảnh bao được thắng hai con ngựa to khỏe. Hai con ngựa không đồng màu theo phong cách thời nay. Một con màu nâu hạt dẻ đồ sộ, cơ bắp và con màu xám thì

khổng lồ. Trông chúng có vẻ khó điều khiển nhưng lại tỏ vẻ rất ngoan ngoãn. Harriet cảm thấy ấn tượng.

"Những con ngựa thật tuyệt diệu, thưa ngài," cô nói khi Gideon nâng cô lên ghế ngồi trên cao. "Em cá là chúng có thể phi nước đại trong hàng giờ liền. Chúng trông rất sung sức."

"Chúng rất sung sức," Gideon nói. "Và em đã hoàn toàn đúng về thể lực của chúng. Nhưng tôi cam đoan với em, Minotaur và Cyclops chỉ đáng kéo cỗ xe này khi em đã ngồi lên đó. Chiều nay em trông rất quyến rũ."

Harriet cảm nhận được sự hài lòng nhạt nhẽo sau những lời nói hào hoa của anh và cô nhanh chóng liếc sang Gideon. Cô chẳng thể đọc được gì từ những đường nét mạnh mẽ cứng rắn trên mặt anh. Anh dễ dàng nhảy lên ghế ngồi bên cạnh cô và nắm lấy dây cương.

Harriet không ngạc nhiên khi phát hiện ra Gideon điều khiển đôi ngựa với sự điềm tĩnh nhà nghề. Anh khéo léo hướng dẫn những con ngựa dọc theo đường lớn đông đúc và rồi rẽ vào công viên. Tại đó họ hòa vào đám người ăn mặc thanh lịch trên những cỗ xe và trên lưng ngựa để thấy người khác và được người khác thấy.

Harriet ngay lập tức nhận ra cô và Gideon thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Mọi người mà họ đi ngang qua đều giương mắt nhìn cặp đôi trên cỗ xe ngựa màu vàng với những mức độ lịch sự và tò mò khác nhau. Một vài người còn trơ tráo ngó chòng chọc. Những người khác gật đầu vẻ xa lánh và liếc mắt đánh giá Harriet. Một vài người không thể nhấc mắt khỏi gương mặt sẹo của Gideon. Và số ít nhướng mày khi thấy hai con ngựa khác lạ.

Gideon có vẻ hoàn toàn không hay biết sự chú ý chiếu vào anh và Harriet, nhưng Harriet thì càng lúc càng bứt rứt. Cô nhận ra cô cũng sẽ cảm thấy bất tiện dù Felicity có đưa ra lời bình phẩm về những vị hôn thê thú kiểng hay không.

"Tôi biết tối qua em đã khiêu vũ điệu valse với Morland," Gideon nói sau một khoảng im lặng. Anh nghe như đang nói về thời tiết.

"Vâng," Harriet thừa nhận. "Anh ta rất tử tế với Felicity và em từ khi chúng em đến Thành Phố. Anh ta nhận mình là một người bạn cũ của ngài."

"Đó là rất lâu về trước," Gideon thì thầm, sự chú ý của anh tập trung vào hai con ngựa khi anh lái chúng qua một khu vực đông đúc. "Tôi nghĩ tốt nhất em không khiêu vũ với hắn nữa."

Harriet, đã bực mình vì những cái nhìn chòng chọc, phản ứng dữ dội hơn thường lệ. "Có phải ngài đang nói ngài không bằng lòng Ông Morland, thưa ngài?"

"Đó chính xác là điều tôi đang nói, em yêu. Nếu em muốn khiêu vũ điệu valse, tôi sẽ rất vui lòng khiêu vũ với em."

Harriet bối rối. "À thì, tất nhiên em rất muốn khiêu vũ với ngài. Ngài biết điều đó mà. Nhưng em đã nghe rằng những phụ nữ đã đính hôn và thậm chí đã kết hôn thường khiêu vũ với nhiều người khác ngoài hôn phu và chồng của họ. Đó là thông lệ mà."

"Em không cần phải lo lắng với những thông lệ, Harriet. Em sẽ tự tạo ra phong cách của em."

"Nghe cứ như là *ngài* đang cố đặt ra phong cách cho em vậy." Harriet xoay đầu để tránh ánh mắt thẳng thắn của một người đàn ông đang cưỡi ngựa. Cô chắc chắn anh ta đã nói gì đó rất ghê tởm với bạn anh ta khi họ đi ngang qua cỗ xe bốn bánh. Một tiếng cười khó ưa vọng lại trong gió.

"Tôi đang cố gắng tránh phiền phức," Gideon nói hòa nhã. "Em là một phụ nữ có óc xét đoán, Harriet. Em đã tin tôi trước đây và em phải tin tôi lần nữa. Hãy tránh xa Morland."

"Tại sao ạ?" cô gặng hỏi không che đậy.

Quai hàm Gideon cứng lại. "Tôi không nghĩ cần thiết phải giải thích lí do."

"Em thì thấy cần thiết. Em không phải một cô gái ngơ ngác mới rời trường, thưa ngài. Nếu ngài muốn em làm hay không làm điều gì đó, ngài phải giải thích lí do." Một ý nghĩ nảy ra trong đầu cô, chấm dứt sự thách thức mới chớm của cô. Cô mỉm cười rụt rè. "Nếu ngài ghen với Ông Morland thì em bảo đảm với ngài chuyện đó là không cần thiết. Em không thích khiêu vũ điệu valse với anh ta như với ngài."

"Đây không phải chuyện ghen tuông. Đây là chuyện về lí trí. Tôi có cần phải nhắc em chúng ta đang ở trong tình trạng hiện tại là bởi vì em đã không nghe theo những chỉ dẫn của tôi trong chuyện khác?"

Harriet nhăn mặt, trong một lúc hạ hỏa vì cảm giác hối lỗi. Cô không thể chối chính vì cô không chịu ở nhà trong đêm bọn trộm bị vây bắt mới dẫn tới lời cầu hôn của Gideon. Cô cố gắng lấy lại khí thế.

"Em thừa nhận mình cũng có một phần lỗi, thưa ngài. Nhưng nếu ngài đã cho em tham gia vào kế hoạch của ngài như em yêu cầu ngay từ đầu thì em đã cẩn trọng hơn

rồi. Ngài có xu hướng trở nên rất độc đoán, thưa ngài, nếu ngài không phiền khi em nói thế. Đó là một thói quen khó chịu."

Gideon nhìn cô. Một hàng lông mày đen nhướng lên. "Nếu đó là thiếu sót duy nhất em có thể tìm thấy thì tôi nghĩ chúng ta sẽ sống với nhau rất hòa hợp, em yêu à."

Cô quẳng cho anh cái nhìn bất bình. "Đó là một thiếu sót trầm trọng, thưa ngài, không phải nhỏ đâu."

"Chỉ trong mắt em thôi."

"Mắt em là đôi mắt duy nhất phải tính đến," cô đốp lại.

Một nụ cười chậm chạp, mờ nhạt cong trên bờ môi Gideon. "Tôi sẽ đồng ý với em chuyện đó. Mắt em thật sự là đôi mắt duy nhất phải tính đến ở đây. Và em có đôi mắt rất đẹp, Harriet. Tôi đã nói với em thế chưa nhỉ?"

Cô cảm mến lời khen đó ngay lập tức. "Chưa, thưa ngài."

"Vậy thì cho phép tôi được nói ra điều đó."

"Cám ơn ngài." Harriet đỏ mặt khi cỗ xe di chuyển theo lối công viên. Cô không quen với việc được khen là có nét đẹp. "Felicity nói màu của chiếc mũ này sẽ làm nổi bật đôi mắt em."

"Thật vậy." Gideon rõ ràng là đang thấy hài hước.

"Nhưng đừng nghĩ chuyện tán dương sẽ làm em quên đi khuynh hướng ra lệnh đáng ghét của ngài."

"Tôi sẽ không quên đâu, em yêu."

Cô liếc anh một cái nhìn tính toán. "Ngài có chắc ngài sẽ không nói với em lí do vì sao ngài muốn em tránh mặt Ông Morland chứ?"

"Em chỉ cần biết hắn không phải là thiên thần như vẻ ngoài của hắn."

Harriet cau mày. "Ngài có biết không, đó chính xác là những gì em đã nghĩ về anh ta tối qua. Một thiên sứ bước ra từ một bức tranh cổ."

"Đừng nhầm lẫn giữa vẻ ngoài với bản chất."

“Em sẽ không hiểu nhầm đâu, thưa ngài,” cô nói cứng nhắc. “Em đâu phải kẻ ngốc.”

“Tôi biết,” Gideon nói dịu dàng. “Nhưng em có khuynh hướng hơi cứng đầu và ngoan cố.”

“Em phải có một hay hai nhược điểm như thiếu sót của ngài thì mới công bằng chứ,” Harriet nói một cách ngọt ngào.

“Hmm.”

Harriet đang sắp sửa tiếp tục chủ đề về Bryce Morland khi một gương mặt quen thuộc tách khỏi những người đang cưỡi ngựa trên đường. Cô mỉm cười chào Ngài Applegate, anh ta đang cưỡi một con ngựa thiến đen bóng mượt đi nghênh ngang. Con ngựa theo đúng mốt thời thượng trái ngược hoàn toàn với ngựa của Gideon. Nó có một vẻ phong nhã cao quý, thon thả hoàn toàn hòa hợp với phục trang thanh lịch của người cưỡi nó.

“Xin chào, Cô Pomeroy. St. Justin.” Applegate hướng con ngựa duyên dáng của anh ta đi song song với cỗ xe ngựa màu vàng. Đôi mắt anh ta nấn ná khao khát trên gương mặt Harriet được lồng trong cái mũ màu lam ngọc. “Hôm nay trông cô thật tinh tế, Cô Pomeroy.”

“Cám ơn ngài.” Harriet nhìn sang Gideon qua khóe mắt. Anh có vẻ buồn chán rõ rệt. Cô nhìn lại Applegate. “Ngài đã có dịp đọc bài báo về xác minh răng hóa thạch trong ấn bản mới nhất của tờ *Văn Kiện* chưa?”

“Vâng, tất nhiên là rồi,” Applegate hăng hái trấn an cô. “Ngay khi cô nói về nó tôi đã về thẳng nhà và đọc liền. Rất thú vị.”

“Tôi rất mê mục xác minh hóa thạch răng của loài bò sát,” Harriet thận trọng nói. Cô không muốn để lộ bất cứ manh mối nào về cái răng quý báu của cô, nhưng cô đang rất muốn bàn về nó với một ai đó.

Applegate khoác lên một vẻ mặt trầm ngâm nghiêm túc. “Đúng là một bài thảo luận rất hay. Dù vậy tôi thật sự nghi ngờ những gì ta có thể khám phá từ những cái răng. Chỉ một mẩu nhỏ mà lại rút ra những giả định lớn. Một khúc xương ngón chân thì còn có ích hơn nhiều.”

“Vâng, thế đấy, nếu có nhiều hơn chỉ một cái răng thì sẽ có ích hơn để nghiên cứu trước khi đưa ra kết luận,” Harriet nói, nóng lòng giữ cuộc trò chuyện lịch sự. Gideon, cô để ý, không giúp ích gì được cho cô.

Applegate mỉm cười thán phục. “Cô lúc nào cũng rất tỉ mỉ và cẩn thận trong khi giải quyết những chuyện này, Cô Pomeroy. Tôi luôn rút ra được những điều bổ ích khi nghe theo lời cô.”

Harriet cảm thấy mình lại đỏ dừ cả mặt. “Ngài thật tử tế khi nói thế.”

Gideon cuối cùng cũng hạ cố chú ý đến Applegate. “Anh có phiền di chuyển con ngựa của anh ra một chút không, Applegate? Nó đang khiến con ngựa xám của tôi bực mình.”

Applegate đỏ hết cả mặt. “Xin ngài thứ lỗi.” Anh ta giật cương để con ngựa đen bóng bước sang một bên.

Gideon ra hiệu cho đội ngựa. Hai con ngựa to lớn ngay lập tức phi nước kiệu. Cỗ xe bỏ lại Applegate, anh ta nhanh chóng bị lẫn vào đám đông. Gideon lại thả lỏng cương ngựa.

“Hình như em đã kiếm được một người ái mộ là anh chàng Applegate,” Gideon nhận xét.

“Ngài ấy rất dễ tính,” Harriet nói. “Và chúng em có nhiều điểm chung.”

“Có cùng hứng thú trong lĩnh vực răng hóa thạch?”

Harriet cau mày. “Chà, thật ra Ngài Applegate có hứng thú với những ngón chân hơn. Nhưng em nghĩ ngài ấy đã tập trung sai chỗ. Gần đây em có thể suy luận ra một con thú có kiểu chân như thế nào chỉ cần dựa vào răng của nó. Ví dụ như những con thú ăn thực vật thường có móng. Còn những con thú ăn thịt sẽ có vuốt. Theo em thì răng hóa thạch có ích hơn nhiều so với ngón chân hóa thạch.”

“Tôi không thể nói hết với em cảm giác nhẹ nhõm của tôi khi nghe Applegate bị chạm mạch. Lúc nãy trong một khắc, tôi cứ nghĩ mình có một đối thủ đáng gờm.”

Harriet đã chịu đựng đủ. “Em tin là ngài đang chế giễu em, thưa ngài.”

Vẻ mặt Gideon dịu lại khi anh nhìn vào mắt cô. “Không hề, thưa Cô Pomeroy. Tôi chỉ thấy khá là thú vị thôi.”

“Vâng, em biết. Nhưng càng lúc càng rõ ngài đang cười cợt em và em không thèm quan tâm chuyện đó.”

Sự dịu dàng trong mắt Gideon biến mất. “Thế sao?”

“Vâng, là thế đấy.” Harriet đốp lại. “Em hiểu ngài không hài lòng khi thấy mình đính hôn trong hoàn cảnh này và em đã cố bỏ qua cho ngài.”

Hai hàng lông mi của Gideon nửa che khuất đôi mắt nâu vàng. “Bỏ qua?”

“Phải, bỏ qua. Nhưng em sẽ vui hơn nếu ngài nhớ kĩ em cũng không thích thú gì với tình thế của chúng ta hơn ngài đâu. Em thấy chúng ta đều phải nỗ lực để thích nghi với tình huống này một cách tốt nhất. Và mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu ngài kiềm chế không chế nhạo em và bạn bè em.”

Gideon trông ngỡ ngàng trong một lúc. “Tôi bảo đảm với em, Harriet, là tôi không hề có ý chế nhạo em.”

“Em rất vui khi nghe điều đó. Thế ngài sẽ cố gắng hơn để không chế nhạo bạn bè em hay sự quan tâm em dành cho răng hóa thạch chứ?”

“Harriet, tôi nghĩ em đang phản ứng quá mức đối với một nhận xét vu vơ.”

“Tốt hơn là nên bắt đầu như em dự định,” Harriet báo cho anh biết. “Và em có thể bảo đảm với ngài, St. Justin, rằng nếu chúng ta muốn có bất cứ cơ hội sống cuộc đời hôn nhân thanh bình, yên ổn nào thì ngài phải học cách bớt độc đoán và mỉa mai đi. Em sẽ không chịu để cho ngài quát nạt và càu nhàu tất cả những ai đến gần. Chẳng trách ngài có rất ít bạn.”

Gideon quắc mắt dữ dội. “Chết tiệt, Harriet, em rất to gan khi dám trách tôi độc đoán. Ngay cả em thỉnh thoảng cũng có chút chuyên quyền. Nếu thật sự em muốn một cuộc sống hôn nhân thanh bình, yên ổn thì tôi khuyên em đừng có lúc nào cũng cãi lại chồng em.”

“Ha. Ngài là một người tốt lắm mới được đưa ra lời khuyên về hôn nhân đấy nhỉ. Ngài còn chưa bao giờ kết hôn.”

“Em cũng thế thôi. Và tôi đang bắt đầu nghĩ đó là một trong những lí do cho cái khuynh hướng hay cáu bẳn của em. Em đã sống mà thiếu sự dìu dắt của một người đàn ông quá lâu.”

“Em không có nhu cầu cho sự dìu dắt của một người đàn ông. Và nếu ngài nghĩ bổn phận của ngài là *dẫn dắt* em sau khi chúng ta kết hôn thì tốt hơn là ngài nên xem lại vị trí làm chồng của ngài đi.”

“Tôi biết bổn phận làm chồng của mình,” Gideon nói qua hàm răng nghiến lại. “Chỉ có em là còn chưa ý thức được bổn phận làm vợ của em. Giờ thì làm ơn ngừng

huyên thuyên về chủ đề em còn chưa hiểu rõ. Mọi người đang bắt đầu nhận ra rồi đấy."

Harriet mỉm cười rạng rỡ, biết rõ họ đang thu hút những cái nhìn chòng chọc tò mò. "Trời đất. Chúng ta chắc chắn không muốn trở thành trung tâm của sự chú ý phải không nhỉ?"

"Chúng ta đã là trung tâm của sự tọc mạch rồi còn đâu."

"Chính xác ý em muốn nói," cô thì thầm. "Có thi thoảng tranh cãi trước mặt mọi người thì sao chứ? Dù thế nào chăng nữa mọi người cũng sẽ soi mói. Chúng ta cứ việc cãi vã trong công viên cho tất cả thế gian cùng thấy và chiêm ngưỡng."

Gideon thốt lên một tiếng lầm bầm nhỏ vừa như một tiếng cười vừa như một tiếng rên rỉ tuyệt vọng. "Harriet, em thật quá quắt. Nếu chúng ta ở bất cứ nơi nào khác ngoài công viên ngay lúc này thì em có biết tôi sẽ làm gì không?"

Cô nheo mắt. "Em tin không có gì thô bạo."

"Tất nhiên là không." Gideo trông hoàn toàn ghê tởm. "Không nhất thiết người ta nói gì với em, tôi sẽ không làm đau em, Harriet."

Harriet cắn môi, cảm giác được nỗi đau và sự giận dữ đằng sau lời nói của anh. Cô không thể tưởng tượng ra cảnh Gideon sử dụng sức mạnh của anh để đàn áp cô. Bất cứ khi nào cô nhớ lại cái đêm họ ở cùng nhau trong hang, đầu cô lại ngập tràn những ký ức về cái cách anh kiểm soát sức mạnh của cơ thể tuyệt vời đó.

"Thứ lỗi cho em, Gideon, em biết rất rõ ngài sẽ không bao giờ thô bạo với em."

Mắt anh đột ngột chiếu vào mắt cô. "Làm sao em có thể chắc chắn đến thế, Harriet? Em tin tôi thế sao, bé con?"

Cô cảm thấy mình đỏ mặt. Mắt cô trượt khỏi mắt anh và cô tập trung nhìn chăm chú vào tai mấy con ngựa. "Ngài đã quên em gần gũi với ngài đến mức nào rồi sao, St. Justin."

"Tin tôi đi, tôi không hề quên dù chỉ một khắc," Gideon nói. "Tôi nằm thao thức trong đêm nhớ lại chúng ta đã gần gũi đến mức nào. Dạo này tôi không ngủ được ngon, Harriet, và đó là lỗi của em. Em đã len lỏi vào giấc mơ của tôi."

"Ồ." Harriet không biết nên trả lời như thế nào. Cô không thể biết chắc Gideon phiền đến mức nào khi những giấc mơ của anh bị xâm phạm. Cô tự hỏi liệu cô có nên

nói đến chuyện anh cũng đã len lỏi vào những giấc mơ của cô. “Em rất lấy làm tiếc vì ngài ngủ không ngon giấc. Thỉnh thoảng em cũng khó ngủ.”

Miệng Gideon cong lên vẻ châm biếm. “Trong khi em chắc chắn giành cả đêm thao thức đó để nghĩ về những cái răng hóa thạch thì tôi lại lấp đầy những giờ không ngủ bằng cách mường tượng tôi nên làm tình với em như thế nào khi cuối cùng tôi cũng có em trên giường tôi.”

“*Gideon.*”

“Và tôi sẽ làm tình với em ngay lúc này nếu chúng ta không ngồi trong một cỗ xe không mui giữa một công viên công cộng.”

“Suỵt, Gideon.”

“Hãy nhớ lấy, lần sau cô có muốn nhiều chuyện với đức ngài và chủ nhân tương lai của cô, thưa Cô Pomeroy.” Gideon mỉm cười đe dọa. “Cứ mỗi lần cô khiêu khích anh ta, cô có thể yên tâm là anh ta sẽ trả đũa bằng cách nghĩ ra nhều phương pháp mới và độc nhất để khiến cô rùng mình và run rẩy vì khoái cảm trong vòng tay anh ta.”

Harriet sửng sốt đến mức không biết phải nói gì, một chuyện có vẻ làm Gideon cực kỳ mãn nguyện.

Harriet cảm thấy có một sự căng thẳng ngấm ngầm trong phòng khách của Phu Nhân Youngstreet khi cô tham dự buổi họp mặt đặc biệt được triệu tập vội vã của Hiệp Hội Hóa Thạch và Di Tích. Cô cảm thấy ánh mắt của Ngài Fry thỉnh thoảng chiếu vào cô trong suốt buổi họp và cô nhận thấy Ngài Applegate nhìn cô với một sự kiên quyết khó hiểu. Phu Nhân Youngstreet có vẻ phấn khởi một cách kỳ lạ, như thể bà đang giấu một bí mật.

Hội đã được Phu Nhân Youngstreet triệu tập cấp tốc để nghe một buổi diễn thuyết của Ông Crisply. Ông Crisply đã có một buổi nói chuyện khá chán để chứng tỏ rằng động vật hóa thạch không thể nào là tổ tiên của những động vật ngày nay. Ông ta nói tin động vật ngày nay có những hình dạng khác trong thời đại trước là một việc lố bịch.

“Việc chấp nhận một ý tưởng kỳ dị như thế,” Ông Crisply cảnh báo bằng giọng báo điềm gở, “sẽ mở ra cánh cửa cho lý thuyết báng bổ và ngược với khoa học rằng con người có thể có những tổ tiên khác xa so với con người ngày nay.”

Tất nhiên, không ai có thể ủng hộ một lời đề nghị quá đáng như thế. Ít nhất thì không phải công khai. Có một tràng vỗ tay thật to khi Ông Crisply kết thúc buổi nói chuyện.

Khi đám đông tách ra thành những nhóm nhỏ, Ngài Fry nghiêng người tới để thì thầm với Harriet. "Đó là một buổi nói chuyện xuất sắc đấy chứ hả, Cô Pomeroy?"

"Rất xuất sắc," cô lịch sự trả lời. "Nhưng tôi có hơi thất vọng vì ông ấy đã không đề cập đến răng hóa thạch."

"À, vâng, có lẽ lần tới." Ngài Fry giật mình. "Chuyện đó nhắc tôi nhớ. Sau buổi họp mặt chiều nay, Phu Nhân Youngstreet, Applegate, và tôi sẽ đi thăm một người bạn có cả một bộ sưu tập đáng ngạc nhiên về răng hóa thạch. Cô có muốn đi cùng chúng tôi không?"

Harriet phấn khởi ngay lập tức. "Tôi rất thích ấy chứ. Bạn của ngài sống có xa đây lắm không?"

"Ở ngoại ô Luân Đôn," Fry nói. "Chúng ta sẽ đi bằng xe của Phu Nhân Youngstreet."

"Rất cám ơn ngài vì đã mời tôi. Tôi rất muốn thấy những cái răng của bạn ngài."

"Tôi đã nghĩ thế mà." Fry mỉm cười hài lòng.

"Tôi sẽ gửi tin về nhà cô tôi để báo cho bà biết tôi sẽ về muộn," Harriet nói. "Tôi không muốn gia đình tôi lo lắng."

"Cứ theo ý cô," Fry thì thầm. "Tôi cho là Phu Nhân Youngstreet có thể sắp xếp cho một người hầu đi gửi tin dùm cô."

Khi buổi chiều gần tàn, những thành viên khác của Hội đã ra về, Harriet được dìu lên cỗ xe đi đường trường đã lỗi thời của Phu Nhân Youngstreet. Phu Nhân Youngstreet mỉm cười nhân hậu khi cô lên ngồi bên cạnh bà.

"Tôi thường dùng cỗ xe này trong những chuyến đi xa khỏi Thành Phố," Phu Nhân Youngstreet nói. "Dễ chịu hơn cỗ xe được thiết kế theo kiểu mới nhiều."

Fry và Applegate ngồi đối diện trên ghế nệm bọc nhung màu nâu. Harriet nhận thấy vẻ mặt của họ đều rất căng thẳng.

"Đây sẽ là một hành trình thú vị đây," Phu Nhân Youngstreet nói.

“Tôi rất mong chờ nó,” Harreit nói. “Tình cờ tôi có đem theo sách vẽ của tôi trong ví. Ngài có nghĩ quý ông với bộ sưu tập răng hóa thạch này sẽ cho phép tôi phác thảo một vài kiểu không?”

“Tôi nghĩ có thể thuyết phục ông ta,” Ngài Fry lầm bầm.

Cỗ xe cũ nặng nề đi chầm chậm theo những con đường đông đúc. Nhưng khi nó ra đến khu ngoại thành Luân Đôn, nó không hề chậm lại. Thay vì thế, người đánh xe thúc đội xe tứ mã điềm tĩnh phi nước kiệu.

Harriet bắt đầu thấy bất an. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ và nhận ra họ đang rời khỏi thành phố và giờ đang ở thôn quê. “Chúng ta gần đến nhà bạn ngài chưa vậy, Ngài Fry?”

Ngài Fry đỏ bừng mặt. Ông ta hắng giọng. “E hèm. Tôi nghĩ đã đến lúc cô được báo cho biết chuyện gì đang xảy ra, Cô Pomeroy thân mến.”

“Phải đó.” Phu Nhân Youngstreet vỗ lên tay cô để trấn an. Đôi mắt bà sáng rực vì phấn khích. “Cô có thể an tâm, Harriet. Với tư cách là những người bạn trung thành của cô, chúng tôi đã hoạch định kế hoạch để giải cứu cô khỏi cuộc hôn nhân với Quái Vật lâu đài Blackthorne.”

Harriet nhìn bà chằm chằm. “Phu nhân nói gì cơ?”

Ngài Applegate dùng ngón tay nới lỏng cái cà vạt thắt cao của mình và trông còn cương quyết hơn thường ngày. “Chúng ta đang đi đến Gretna Green, Cô Pomeroy.”

“Gretna Green? Các người đang bắt cóc tôi à?”

Ngài Fry cau mày. “Không đâu, Cô Pomeroy. Chúng tôi đang cứu cô đấy. Chúng tôi đã lập kế hoạch này từ sau khi St. Justin đến Luân Đôn. Rõ ràng hắn ta sẽ còn tiếp tục chơi trò chơi xấu xa của hắn. Chúng tôi không thể cho phép chuyện đó. Cô là bạn của chúng tôi, một đồng nghiệp sưu tập hóa thạch. Chúng tôi sẽ làm những gì phải làm.”

“Trời đất ơi,” Harriet thì thầm, sững sờ. “Nhưng tại sao lại đến Gretna Green?”

Applegate ưỡn thẳng đôi vai hơi gầy. “Tôi sẽ rất vinh hạnh được kết hôn với cô tại đó, Cô Pomeroy. Chúng tôi đã quyết định đó là cách duy nhất để ngăn chặn mưu đồ của St. Justin.”

“*Kết hôn với tôi*? Trời đất thánh thần ơi.” Harriet không biết nên cười hay hét nữa. “St. Justin sẽ giận điên lên cho mà xem.”

“Không phải sợ,” Applegate nói. “Tôi sẽ bảo vệ cô.”

“Và tôi sẽ giúp cậu ấy,” Ngài Fry tuyên bố.

“Tôi nữa.” Phu Nhân Youngstreet vỗ vỗ lên tay Harriet. “Thêm vào đó, chúng ta còn có người đánh xe để giúp chúng ta. Đừng sợ gì cả. Cô đã an toàn khỏi tên Quái Vật đó rồi, cô gái thân mến. Nào, tôi có đem theo chút thức uống để làm ấm chúng ta. Một chút rượu brandy lúc nào cũng khiến những chuyến đi dài đỡ mệt mỏi hơn, các vị không nghĩ vậy sao?”

“Ý tưởng tuyệt vời đấy, quý bà thân mến.” Fry mỉm cười tán dương Phu Nhân Youngstreet khi bà rút một cái chai từ giỏ xách to của bà.

“Trời đất,” Harriet nói lần nữa. Rồi cô hiểu ra mọi chuyện. Cô cau mày. “Ngài Fry, có phải chuyện này có nghĩa là ngài không có một người bạn sưu tập răng hóa thạch nào hết?”

“E là không, cô gái thân mến,” Fry nói khi ông ta nhận lấy chai rượu brandy từ Phu Nhân Youngstreet.

“Thất vọng làm sao,” Harriet nói. Cô ngồi dựa vào cái ghế xa hoa của cỗ xe đang ì ạch và cam chịu chờ đợi Gideon.

Cô biết anh sẽ không mất nhiều thời gian để đuổi theo cô, và khi cuối cùng anh cũng bắt kịp cỗ xe của Youngstreet, tâm trạng của anh sẽ không tốt lắm.

Cô biết cô sẽ phải bảo vệ các bạn mình khỏi cơn thịnh nộ của Gideon.

Chương 11

Gideon che dấu sự ngạc nhiên khi Felicity Pomeroy và cô của cô ta xuất hiện trong thư viện của anh vào chiều muộn ngày hôm đó. Khi đứng lên anh nhận ra cả hai không được vui vẻ lắm. Và Harriet không đi cùng họ.

Anh đánh hơi thấy rắc rối.

"Xin chào, thưa các quý bà, quý cô" Anh nói khi họ ngồi xuống đối diện bàn làm việc. "Do đâu mà tôi đột ngột được vinh hạnh diện kiến hai người vậy?"

Effie đưa mắt qua Felicity, và cô gật đầu khích lệ. Effie quay lại nhìn Gideon. "Cảm ơn Chúa vì đã cho chúng tôi gặp ngài ở nhà, thưa ngài."

"Tối nay tôi dự định ăn tối ở nhà," Anh thì thầm giải thích. Anh khoanh tay trên bàn và kiên nhẫn chờ đợi Effie mở lời.

"Có chút ít lúng túng, thưa ngài." Effie lại nhìn lưỡng lự sang Felicity, và cô lại nhanh nhảu gật đầu. "Tôi không biết chắc có nên làm phiền ngài hay không. Việc này rất khó giải thích vì sự phức tạp của nó. Tuy nhiên, nếu những gì chúng tôi tin sẽ xảy ra, thực tế là, đã xảy ra, thì tất cả chúng ta sẽ đối mặt với thảm họa mang tầm vóc khác thường."

"Thảm họa," Gideon nhướng mày với Felicity. "Vậy việc này có liên quan Harriet phải không?"

"Đúng vậy, thưa ngài." Felicity nói thẳng "Đúng vậy. Cô tôi rõ ràng miễn cưỡng giải thích, nhưng tôi sẽ vào thẳng vấn đề. Sự thật đơn giản là chị tôi đã mất tích."

"Mất tích?"

"Chúng tôi tin rằng chị ấy đã bị bắt cóc và hiện đang được đưa đến Gretna Green."

Gideon cảm thấy như anh vừa té khỏi vách đá. Trong tất cả những chuyện anh muốn nghe từ hai người này, thì đây không phải là một trong số đó. *Gretna Green*. Chỉ có một lý do đưa người ta đến Gretna Green.

"Hai người đang nói cái quái gì vậy?" Gideon êm ái hỏi.

Effie giật nảy vì sự thô ráp trong giọng điệu của anh. "Chúng tôi không chắc con bé có bị bắt cóc hay không." Bà hấp tấp nói. "Có thể nói thế này, một khả năng nhỏ của việc này là đang tiến hành. Nhưng thậm chí nếu con bé đi về phương bắc, điều đó có thể xảy ra nếu con bé gần như đồng tình làm vậy."

"Vớ vẩn," Felicity nói. "Chị ấy không đồng tình. Chị ấy cương quyết lấy St. Justin dù ngài ấy có trưng bày chị ra xã hội như con thú kiểng lạ đời."

Gideon quắc mắt với Felicity. "Thú kiểng lạ đời? Chuyện chúng ta đang nói có mắc mớ gì đến thú kiểng hả?"

Effie quay sang Felicity trước khi cô gái có thể trả lời. "Chị cháu ở cùng Phu nhân Youngstreet đó Felicity. Và trong khi Phu nhân Youngstreet nổi tiếng với những trò lập dị của bà ta thì cô chưa từng nghe nói việc bà ta bắt cóc ai cả."

Gideon đưa tay lên. "Tôi muốn một lời giải thích rõ ràng và súc tích, nếu hai người không phiền, tôi muốn được nghe cô nói trước, Cô Pomeroy."

"Việc này không cần phải giả vờ hoặc ra vẻ đứng đắn." Felicity nhìn thẳng mặt Gideon. "Tôi tin rằng chị Harriet đã bị một nhóm thành viên quá khích của Hiệp hội hóa thạch và di tích bắt cóc."

"Chúa lòng lành," Gideon lẩm bẩm. Tâm trí anh ngay lập tức xuất hiện hình ảnh của những cái liếc mắt trìu mến của Applegate khi anh bắt gặp anh ta nhìn Harriet. Còn bao nhiêu người trong Hiệp hội quỵ lụy trước nét quyến rũ của cô? Anh thắc mắc. "Điều gì khiến cho cô nghĩ bọn họ đã ra tay với cô ấy?"

Felicity nhìn anh chằm chằm. "Chiều nay Harriet đến dự buổi họp với Hiệp hội. Một lúc trước đó chúng tôi nhận được mẩu tin nhắn của chị ấy bảo rằng vài người bạn đưa chị ấy đi gặp một nhà sưu tầm răng hóa thạch, nhưng tôi có lý do tin rằng việc đó là không có thật"

Gideon bỏ mặc Effie, bà vừa lẩm nhẩm gì đó về việc chưa xác định rõ. Anh tập trung vào Felicity. "Điều gì khiến cho cô tin rằng Harriet không nán lại đâu đó để tìm hiểu răng hóa thạch vậy Cô Pomeroy?"

“Tôi hỏi người giúp việc trẻ tuổi đã mang tin nhắn đến. Anh ta nói Phu nhân Youngstreet, Harriet, Ngài Fry, Ngài Applegate cùng khởi hành trên cỗ xe đường trường của Phu nhân Youngstreet, không phải xe ngựa dùng để đi lại trong nội thành. Hơn thế nữa, khi tôi hỏi thêm, tôi được biết có rất nhiều túi xách được chất lên xe trước khi xe chuyển bánh.”

Nắm tay Gideon co lại. Anh buộc bản thân thả lỏng từng ngón một. “Tôi hiểu rồi. Tại sao cô nghĩ đến Gretna Green?”

Cái miệng chúm chím của Felicity săn lại dữ tợn. “Cô Effie và tôi vừa đến nhà Phu nhân Youngstreet. Chúng tôi đã hỏi quản gia và vài người hầu. Tay đánh xe tiết lộ với một cô hầu rằng hắn vừa được lệnh chuẩn bị cho một chuyến xe tốc hành về phương Bắc.”

Effie thở dài. “Việc dạo gần đây Ngài Applegate rất thường xuyên rì rầm chuyện giải cứu cháu gái tôi khỏi hôn ước với ngài, thưa ngài, buộc chúng tôi phải nghi ngờ ngài ta đã quyết định hành động. Dường như Phu nhân Youngstreet và Ngài Fry cũng góp phần giúp đỡ.”

Bên trong Gideon lạnh như băng. “Tôi không nhận ra Applegate muốn giải cứu hôn thê của tôi.”

“Ừ thì ngài ấy khó có thể đề cập chuyện ấy khi ngài có mặt ở đó, thưa ngài.” Felicity nói huỵch toẹt. “Việc ngài ấy cứ nói đi nói lại muốn giải cứu Harriet đã đem lại nhiều lời thị phi.”

“Tôi biết rồi.” Gideon nhận ra rằng lời đồn không truyền đến tai anh. Anh nhìn Effie. “Tôi lấy làm thú vị khi mà bà đến gặp tôi trước tiên đó, Bà Ashecombe. Tôi có thể kết luận rằng bà muốn cháu gái bà lấy tôi thay vì Applegate?”

“Không hẳn.” Effie nói thẳng thừng. “Nhưng đã quá muộn để mọi thứ khác đi. Ý tưởng điên khùng về một cuộc hôn nhân trốn chạy với Applegate sẽ tạo ra cơn lốc tai tiếng còn lớn hơn những gì chúng tôi đang hứng chịu.”

“Vậy ra tôi thì dễ chấp nhận hơn trong số hai con quỷ,” Gideon nhận định.

“Chính xác, thưa ngài.”

“Thật là tốt vì được biết hôn nhân của tôi được định hình trên những nền tảng thực tiễn.”

Cặp mắt Effie hơi nheo lại. “Tình hình còn tệ hơn những gì ngài biết, St. Justin. Tin đồn về cái đêm ngài và Harriet ở trong cái hang đáng sợ kia có lẽ đã lan đến Thành phố. Tối qua tôi đã có vài manh mối nhỏ nhặt tại vũ hội nhà Wraxham. Cộng thêm những tin đồn khác, người ta sẽ sớm thắc mắc liệu có phải Harriet đã bị ngài tổn hại. Danh dự của con bé sẽ không chịu nổi một vụ tai tiếng bắt cóc”

“Đó là một trong những chuyện chúng tôi phải nghĩ đến nếu Harriet lấy Applegate.” Felicity lên giọng giải thích cặn kẽ.

“Vâng, đúng thế.” Ngón tay Gideon bao quanh tượng chim nằm trên bàn giấy của anh.

“Tuy nhiên,” Felicity tiếp tục. “Chúng tôi biết dù họ có đưa Harriet đến Gretna Green thì chị ấy cũng không lấy Applegate.”

Gideon lướt ngón tay theo cánh chim. “Cô không tin như vậy sao?”

“Chị ấy cho rằng bản thân đã được cam kết với ngài, thưa ngài. Harriet sẽ không bao giờ phá vỡ giao kèo. Tất cả sẽ trở về từ phía Bắc dù Harriet không cưới Applegate, câu chuyện sẽ không bao giờ có điểm dừng trong thành phố. Chúng tôi đã đương đầu với đủ thứ rắc rối từ cuộc hôn nhân sắp đến của ngài với chị tôi rồi.”

Effie than thở. “Tất cả sẽ nói Harriet tội nghiệp đã cố thoát khỏi móng vuốt Quái Vật Lâu Đài Blackthorne bằng cách chạy trốn tới Gretna Green và khi họ đến nơi Applegate đã đổi ý. Con bé sẽ bị tổn hại hai lần.”

Gideon đứng lên và kéo dây chuông gọi quản gia. “Cả hai người đều nói rất đúng. Vậy là đủ rồi. Tôi sẽ giải quyết chuyện này ngay lập tức.”

Felicity đưa mắt nhìn cánh cửa Owl mở ra. Rồi cô quay lại chỗ Gideon. “Ngài sẽ đuổi theo họ sao, thưa ngài?”

“Tất nhiên. Nếu đúng như cô nói, họ đang trên chiếc xe ngựa lữ hành cổ lỗ sĩ của Phu nhân Youngstreet, cô có thể an tâm rằng tôi sẽ bắt kịp trong một khoảng thời gian ngắn thôi. Cỗ xe của bà ta đã ít nhất hai mươi tuổi. Rất nặng nề và sức bật kém. Những con vật của bà ta cũng già xấp xỉ tuổi cỗ xe ngựa. Chúng sẽ không thể đi xa được”

“Vâng, thưa ngài?” Owl dùng giọng nói ảm đạm dò hỏi.

“Owl, hãy ra lệnh cho cỗ xe ngựa bốn bánh với con Cyclops và Minotaur rồi mang đến đây ngay lập tức.” Gideon nói.

“Rất tuyệt, thưa ngài. Nhưng nếu tôi được phép lên tiếng, thì đêm nay không phải là một tối thuận tiện cho việc cưỡi ngựa. Tôi có thể cảm nhận được cơn bão đang đến gần.”

“Tôi phải chớp thời cơ, Owl. Vui lòng đừng trì hoãn mệnh lệnh của tôi.”

“Theo ý ngài muốn, thưa ngài. Đừng bao giờ bảo rằng tôi không cảnh báo ngài.” Owl rút lui, nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng chủ nhân.

“Vậy thì,” Effie đứng lên và cột lại mũ bê-rê của bà. “Cô cho rằng chúng ta đã cố hết sức, Felicity. Chúng ta đã làm mọi thứ có thể.”

“Vâng, thưa cô.” Felicity đứng lên và ném cho Gideon cái nhìn gắt gỏng. “Thưa ngài, nếu ngài đuổi kịp họ - ”

“Tôi gần như chắc chắn sẽ đuổi kịp họ, thưa Cô Pomeroy.”

Cô ta soi mói nét mặt anh trong thoáng chốc rồi hít một hơi thật sâu. “Vậy thì, khi ngài đuổi kịp, tôi tin tưởng ngài sẽ không gây khó dễ cho chị tôi. Tôi chắc rằng chị ấy sẽ có một lời giải thích thỏa đáng cho sự cố lần này.”

“Không nghi ngờ gì về một lời giải thích của cô ấy.” Gideon cất bước đến mở cửa cho hai người phụ nữ. “Harriet chưa bao giờ cạn kiệt những lời giải thích. Còn nó có thỏa đáng hay không lại là một chuyện khác.”

Felicity cau mày. “Ngài phải hứa với tôi không làm khó chị ấy. Tôi sẽ không cố chấp đến đây nếu tôi nghĩ rằng ngài sẽ giận chị tôi.”

Vẻ nôn nóng cào xé Gideon cùng sự lo âu trong đôi mắt Felicity. “Đừng làm bản thân sầu muộn, thưa cô Pomeroy. Chị gái cô và tôi rất hiểu nhau.”

“Chị ấy cũng nói như vậy suốt.” Felicity lẩm bẩm khi cùng cô của mình rời đi. “Tôi tin cả hai người đều đúng.”

“Trước khi tạm biệt,” Gideon lên tiếng khi Felicity và Effie bước ra hành lang. “Thu dọn hành trang cho chị gái cô ngay khi hai người về đến nhà. Tôi sẽ ghé qua lấy trên đường rời thành phố.”

Đột nhiên Effie trông có vẻ sầu muộn. “Ngài không tin rằng ngài có thể đưa cháu tôi trở về an toàn trước bình mình sao?”

Lần này Felicity là người trả lời. “Tất nhiên tối nay ngài ấy không đưa chị ấy quay về, Cô Effie ạ. Ai mà biết chị ấy và những người bạn đã đi được bao xa về phía bắc. Trong mọi tình huống, cháu hy vọng lần kế chúng ta gặp Harriet thì chị ấy đã là một phụ nữ có chồng. Đúng thế không, thưa ngài?”

“Đúng.” Gideon nói. “Rất đúng. Tôi nghĩ đây là đúng đặt dấu chấm hết cho những thứ vớ vẩn này từ nay về sau. Tôi không thể mãi đuổi theo giải cứu hôn thê của Quái Vật Lâu Đài Blackthorne. Chuyện này có thể tạo ra một mớ bòng bong chết tiệt.”

Dự đoán thời tiết của Owl hóa ra đã sai bét. Bầu trời về đêm mây giăng mịt mờ, nhưng trời không mưa và đường thì khô ráo. Gideon chạy băng băng qua những con đường trong thành phố, và ngay khi anh ra khỏi mạng lưới giao thông thì anh liền ra lệnh cho những con ngựa di chuyển nhanh hơn. Cyclops và Minotaur nhanh chóng thi hành mệnh lệnh, những móng guốc khua không ngừng nghỉ một cách tràn đầy sinh lực xuống mặt đường.

Trời sẽ không tối hẳn cho đến tận hai giờ nữa. Còn khối thời gian để đuổi kịp cỗ xe ngựa du hành già nua của Phu nhân Youngstreet.

Rất nhiều thời gian để nghĩ. Có lẽ quá nhiều thời gian.

Anh đang đuổi theo vị hôn thê bị bắt cóc hay vị hôn thê bỏ trốn của Quái Vật Lâu Đài Blackthorne?

Anh rất tin tưởng khi Felicity nói Harriet xem như cô đã cam kết với Gideon. Nhưng ý nghĩ Harriet đã sẵn lòng ngã nhào vào vòng tay của gã say tình Applegate là một khả năng Gideon không thể mặc kệ.

Hôm qua cô đã rất bực tức khi anh đưa cô dạo công viên. Anh nhớ bài giảng nho nhỏ của cô về xu hướng gia trưởng của anh. Cô đã nói rõ cô không quen bị sai phái, bất kể người ra lệnh có là ai.

Quai hàm Gideon đanh lại. Ắt hẳn gần đây cô đã suy nghĩ rất nhiều về ý nghĩa hôn nhân. Cô muốn làm rõ rằng cô không mong bị mất đi tự do sau đám cưới.

Như Gideon đã thấy, vấn đề ở đây là Harriet đã độc lập quá lâu. Cô bị buộc phải ra quyết định cho cô và người khác trong nhiều năm ròng. Cô đã quen làm thế, giống như việc cô quen đi lại một mình trong những hang động.

Cô đã quen với sự tự do của cô.

Gideon quan sát con đường trước mặt, đờ đẫn nhận thức sợi dây da thuộc trong tay trong lúc những con ngựa bị thúc tiến lên. Anh đã chọn Cyclops và Minotaur giống như mọi thứ trong đời anh, vì sự dẻo dai và sức chịu đựng chứ không phải ngoại hình của chúng. Đã từ lâu Gideon học được rằng vẻ đẹp giả tạo không có ích lợi gì đối với ngựa, phụ nữ và bạn bè.

Một người phản đối mặt thế giới với khuôn mặt sẹo và danh dự tan hoang như Gideon và nhận ra bản thân bị ép buộc đánh giá theo chuẩn mực đó sẽ sớm học được đức tính nhìn bên dưới bề mặt của người khác.

Anh nhận ra Harriet giống những con ngựa của anh. Cô làm từ chất liệu kiên cường. Nhưng cô có lý lẽ của riêng mình.

Có lẽ cô đã nghĩ cuộc đời sẽ dễ chịu hơn rất nhiều nếu cô cưới ai đó giống Applegate, người không bao giờ dám mơ tưởng việc ra lệnh cho cô.

Applegate có rất nhiều thứ có thể cho cô, tước hiệu và gia tài. Trên hết, Gideon nhận ra, anh ta chia sẻ sự quan tâm về hóa thạch với Harriet. Harriet có lẽ cảm thấy choáng ngợp bởi bộ óc của Applegate.

Kết hôn với Applegate đem lại nhiều thuận lợi và không một khó khăn nào vốn đã được cam đoan nếu cô làm vợ Quái Vật Lâu Đài Blackthorne.

Nếu anh thật sự là một quý ông, tối nay có lẽ anh nên để cô bỏ đi cùng Applegate.

Rồi anh hình dung cảnh Harriet trong vòng tay của Applegate. Gideon đột ngột hứng chịu cơn buồn nôn lạnh lẽo. Anh tưởng tượng Applegate chạm vào hai bầu ngực đáng yêu, hôn cái miệng mềm mại, đi vào bên trong vùng nóng bỏng siết chặt chào mời. Nỗi thống khổ và cảm giác mất mát xé toạc Gideon.

Không thể thế được. Gideon biết anh không thể từ bỏ cô.

Cuộc đời thiếu vắng Harriet sẽ trống trải đến mức không thể khỏa lấp.

Anh nhớ lại điều gì đó Felicity đã nói về việc trưng bày Harriet ra xã hội như thể cô là sinh vật quý hiếm đến từ một vùng đất xa xăm trên thế giới. Tay Gideon túm chặt dây cương khi anh nhận ra có lẽ anh đã làm điều đó.

Người phụ nữ duy nhất trên quả đất không sợ phải cưới Quái Vật.

Gideon thả tay trên dây cương, thúc ngựa chạy nhanh hơn nữa. Anh chỉ có thể cầu nguyện với Chúa trời – người đã chối bỏ anh sáu năm về trước, rằng tối nay Harriet không tự nguyện bỏ đi.

Mùi brandy sực nức trong cỗ xe du hành của Phu nhân Youngstreet trong khi nó chạy bon bon trên con đường đi về phương bắc.

Harriet mở cửa sổ khi Phu nhân Youngstreet đưa đẩy Ngài Fry trong một bài hát quán rượu tục tĩu khác được diễn đạt một cách kệch cỡm. Cô đã hỏi Phu nhân xem bà ta học những tình khúc đó từ đâu.

Một quý cô tận tụy ở Lower East Dipples.

Người được cầu phúc bởi hai đầu vú đang ngưỡng mộ.

Phía đối diện Ngài Applegate nhìn Harriet với vẻ hối lỗi. Anh ta nhổm người về trước để khỏi nghe thấy những câu thơ dâm đãng.

"Tôi hy vọng cô không cảm thấy bị xúc phạm, Cô Pomeroy. Cô biết đó, thế hệ trước. không tế nhị lắm. Chỉ có ý tốt thôi."

"Vâng, tôi biết." Harriet nhăn nhó cười "Ít ra họ cũng vui vẻ."

"Tôi nghĩ tối nay tốt nhất là đem họ đi theo," Applegate thành thật giải thích. "Sự hiện diện của họ sẽ giữ vẻ nghiêm trang cho lần bỏ trốn của hai ta."

"Vấn đề là, thưa ngài, như tôi đã nói với ngài vài lần, tôi không định sẽ cưới ngài dù chúng ta có đặt chân đến Gretna Green, việc mà gần như không thể xảy ra."

Applegate quẳng cho cô cái nhìn giận dữ. "Tôi đang hy vọng cô sẽ thay đổi ý định, cô gái yêu quý của tôi. Chúng ta còn rất nhiều thời gian để cân nhắc vấn đề mà tôi đã cam đoan với cô, tôi sẽ là người chồng tận tuỵ nhất. Và chúng ta có rất nhiều điểm chung. Hãy nghĩ đến việc chúng ta có thể cùng nhau khám phá hóa thạch."

"Nghe có vẻ khá hấp dẫn, thưa ngài, nhưng tôi phải nhắc nhở ngài là tôi đã đính hôn rồi. Tôi không thể phá bỏ cam kết với St. Justin."

Đôi mắt Applegate tràn đầy sự ngưỡng mộ. "Ý thức trách nhiệm của cô trong việc này đang lên tiếng, người yêu dấu. Nhưng không một ai thực sự trông đợi cô trung thành với gã đàn ông đó. Hắn là St. Justin, và nhân phẩm của hắn cướp đi của hắn cái quyền đòi hỏi sự trung thành từ một người ngọt ngào, quyến rũ và trong trắng như cô."

Harriet, lúc này đã chán vì phải giải trình, đành đổi sang một chiến thuật khác. “Sẽ ra sao nếu tôi nói cho ngài biết rằng tôi không hề trong trắng một chút nào?”

Applegate gồng người. “Tôi không tin đâu, Cô Pomeroy. Ai đó chỉ cần nhìn cô là đủ biết cô trong trắng và đoan chính.”

“Chỉ cần nhìn tôi thôi sao?”

“Tất nhiên. Thêm vào đó, xin hãy nhớ rằng tôi có lợi thế của việc thiết lập mối tương tác trí óc mật thiết với cô. Một tâm hồn thông tuệ như cô không có tự khả năng hạ thấp xuống suy nghĩ nhơ nhuốc, cũng như thể hiện chúng ra bên ngoài.”

“Đó là một kết luận thú vị.” Harriet lẩm bẩm. Cô sắp sửa mở miệng tranh luận thì nhận ra xe ngựa đang chậm dần.

“Này,” Ngài Fry không hát nữa và rót một cốc nhỏ từ chai. “Dừng một lát để ăn uống đi, được chứ? Ý tưởng tuyệt vời. Chúng ta có thể ghé thăm Jericho trong khi ăn.”

“Thật lòng đấy Fry,” Phu nhân Youngstreet vỗ cây quạt của bà vào tay ông ta và tròn mắt. “Ông không thể quá khiếm nhã trước mặt những thanh niên.”

“Đúng vậy.” Fry cúi người sâu trước mặt Harriet. “Xin thứ lỗi, Cô Pomeroy.” Giọng ông ta líu nhíu. “Chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra với tôi nữa.”

“Tôi biết chuyện gì đã xảy ra với ông đấy,” Phu nhân Youngstreet nói. “Một chai brandy mạnh nhất của tôi. Đưa nó đây, thưa ngài. Rốt cuộc nó là chai rượu của tôi, và tôi muốn uống hết nó.”

Có tiếng thét từ bên ngoài cỗ xe. Harriet nghe tiếng vó ngựa khua gầm trời trên đường. Một cỗ xe khác đang nhanh chóng bám theo đằng sau. Bây giờ trời đã sụp tối, nhưng cô vẫn nhận ra được xe ngựa bốn bánh màu vàng và những con ngựa to lớn bất thình lình áp sát cỗ xe của Phu nhâ Youngstreet.

Chiếc xe sáng màu, nhanh như tên bắn thoắt vượt lên. Cô nhìn thoáng mặt người đánh xe. Anh ta đang mặc một chiếc áo choàng rất lớn và chiếc mũ thì che gần hết hai mắt, nhưng cô có thể nhận biết đôi vai vạm vỡ dù ấy ở bất cứ đâu.

Cuối cùng Gideon đã đuổi kịp họ.

Thêm một tiếng thét từ băng lái và một tràng chửi rủa hung hãn tuôn ra khi cỗ xe ngày càng chậm hơn.

“Mẹ kiếp,” Applegate cau có. “Một vài thằng ngốc đang ép chúng ta vào lề.”

Hai mắt Phu nhân Youngstreet trợn ngược lờ đờ. “Có lẽ chúng ta bị một kẻ cướp chặn đường”

Fry quắc mắt với bà ta. “Chưa từng nghe một tên cướp đường biết sử dụng xe ngựa bốn bánh.”

“Đó là St. Justin.” Harriet bình tĩnh thông báo. “Tôi đã bảo các người ngài ấy sẽ đuổi theo ngay khi biết chuyện cơ mà.”

“St. Justin,” Fry trông có vẻ bị sốc. “Con quỷ ấy hả. Hắn tìm được chúng ta?”

“Vớ vẩn. Đến tận tối nay vẫn chưa có ai biết. Hắn không thể tìm ra chúng ta.” Phu nhân Youngstreet hớp một ngụm lớn brandy trong chai và chớp mắt quỷ quyệt.

“À thì, ngài ấy đã làm được.” Harriet nói. “Đúng như tôi nghĩ.”

Applegate trông khá nhợt nhạt, nhưng anh ta so vai quyết đoán. “Đừng sợ Harriet. Tôi sẽ bảo vệ cô khỏi hắn ta.”

Harriet bị rúng động bởi tuyên bố táo bạo kia. Điều cuối cùng cô muốn lúc này là cử chỉ nghĩa hiệp của Applegate. Cô biết Gideon sẽ phản ứng ngay với điều đó.

Cỗ xe buộc phải dừng lại hoàn toàn. Harriet có thể nghe gã đánh xe dùng giọng cáu kỉnh để hỏi Gideon chuyện gì đang diễn ra.

“Tôi sẽ không cản trở ông lâu đâu.” Gideon nói. “Tôi tin rằng có vài thứ bên trong thuộc sở hữu của tôi.”

Harriet nghe tiếng giày của anh trên đường sỏi, một dấu hiệu chắc chắn cho thấy tâm trạng của anh hiện không được tốt. Cô quẳng cho những người bạn đồng hành cái nhìn nghi ngại.

“Vui lòng nghe cho rõ,” Harriet nói với những người kia. “Các ngài phải để tôi nói chuyện với St. Justin, các ngài hiểu chứ?”

Applegate nhìn cô hoảng hốt. “Tôi sẽ không để cô giáp mặt Quái Vật. Cô nghĩ tôi là hạng đàn ông nào vậy?”

Cửa xe ngựa bật mở. “Câu hỏi hay đấy, Applegate.” Giọng Gideon u ám, dọa nạt. Anh đứng đó, trông có vẻ vô cùng đáng ngại. Chiếc áo choàng đen khổng lồ của anh lướt thướt như áo trùm phù thủy. Ánh sáng từ ngọn đèn trên xe leo lét trên khuôn mặt sẹo của anh.

“Ngài đây rồi, St. Justin.” Harriet ôn tồn nói. “Em tự hỏi khi nào thì ngài đuổi kịp bọn em. Em thề là em đã có một chuyến đi thú vị chưa từng có. Tối nay thật đáng yêu phải không?”

Tia nhìn của Gideon quét qua từng người một trên xe và dừng lại ở Harriet. “Và em đã hít đủ khí trời ban đêm chưa vậy em yêu?”

“Khá đủ rồi, cảm ơn ngài.” Harriet nhặt túi xách của cô và chuẩn bị bước ra khỏi xe.

“Đừng nhúc nhích, Cô Pomeroy.” Applegate dũng cảm yêu cầu. “Tôi sẽ không để tên ác nhân này chạm vào cô. Tôi sẽ bảo vệ cô đến giọt máu cuối cùng.”

“Trợ giúp Applegate bảo vệ cô là vinh dự của tôi đấy cô gái yêu quý.” Fry dõng dạc tuyên bố. “Chúng tôi sẽ bảo vệ cô đến giọt máu cuối cùng của Applegate.”

“Hai tên ngốc say xỉn,” Gideon lầm bầm. Hai bàn tay to của anh vòng qua eo Harriet. Anh dễ dàng bế cô khỏi cỗ xe.

“Ngừng lại. Ngừng lại ngay. Tôi sẽ không cho phép.” Phu nhân Youngstreet ném túi xách của bà vào ngực Gideon. Nó dội ngược trở lại sàn xe. “Trả cô ấy lại đây, quái vật. Ngươi không thể đem cô ấy đi.”

“Này. Bọn ta đang giải cứu cô ấy khỏi ngươi.” Fry giải thích.

Harriet rên rỉ. “Ôi trời, tôi biết mọi chuyện sẽ thành ra rối rắm như thế này mà.”

“Còn hơn cả rối rắm đấy, Harriet.” Gideon bắt đầu đóng cửa xe.

“Nhìn đây.” Applegate lắp bắp, giằng cửa mở ra lại. Anh ta hằn học nhìn Gideon. “Ngươi không thể mang cô ấy đi như thế.”

“Ai sẽ ngăn tôi đây?” Gideon êm ái hỏi. “Có lẽ là anh?”

Applegate trông có vẻ cực kì quả quyết. “Rất chắc chắn. Tôi tận lực vì hạnh phúc của Cô Pomeroy. Tôi có thể xả thân bảo vệ cô ấy và tôi sẽ làm.”

“Nè nè. Tiến lên đi, chàng trai,” Ngài Fry lảo đảo tru tréo. “Đừng để quái vật đặt móng vuốt lên cô ấy. Bảo vệ cô ấy bằng máu của cậu đi Applegate. Tôi sẽ yểm trợ cậu mà.”

“Tôi cũng vậy.” Phu nhânYoungstreet rung rung tuyên bố, giọng khẽ líu nhíu.

“Khốn nạn.” Gideon lầm bầm.

Applegate mặc kệ hai kẻ say. Anh ta chồm người về trước và nói qua khung cửa mở. “Tôi nghiêm túc đó St. Justin. Tôi sẽ không cho phép ông đem Cô Pomeroy đi như thế này. Tôi yêu cầu ông ngừng lại ngay lập tức.”

Gideon nở nụ cười nhe hàm răng và xoắn vết sẹo của mình. “Yên tâm đi, Applegate, anh sẽ có tất cả cơ hội chống cự khi tôi đòi trả đũa vì vụ việc lần này.”

Applegate chớp mắt lia lịa khi chợt nhận ra ý nghĩa bên dưới. Rồi anh ta tối sầm mặt. Nhưng không khuất phục. “Thuận theo ý ngài, thưa ngài, tôi chuẩn bị đón nhận lời thách thức. Danh dự của Cô Pomeroy đáng giá hơn mạng sống của tôi.”

“Nên là thế.” Gideon nói. “Vì đó chính xác là những gì chúng ta đang nói đến. Mạng sống của anh. Tôi cho rằng anh sẽ chọn súng? Hay theo kiểu cổ điển? Đã khá lâu tôi chưa dùng kiếm, nhưng tôi lại nhớ rất rõ chiến thắng sau cùng.”

Ánh mắt của Applegate lướt qua vết sẹo của Gideon. Anh ta nuốt khó nhọc. “Súng hợp với tôi đó.”

“Tuyệt vời,” Gideon thì thầm. “Tôi sẽ xem xét liệu tôi có thể tìm được vài trợ thủ. Luôn có vài quý ông quây quần bên bàn câu lạc bộ sẵn sàng làm những việc này.”

“Chúa lòng lành,” Đột nhiên Fry tỏ ra gần như tỉnh táo. “Chúng ta đang nói về thách đấu à? Chuyện này đi hơi xa rồi đó.”

“Gì thế này? Thách đấu hả?” Phu nhân Youngstreet nhìn chăm chú Gideon. “Xem nào. Chưa có thiệt hại gì cả. Chúng tôi chỉ cố gắng cứu cô gái.”

Applegate tỏ vẻ thờ ơ. “Tôi không sợ ông đâu St. Justin.”

“Tôi vui vì được nghe câu đó.” Gideon nói. “Có lẽ anh sẽ đổi ý khi chúng ta gặp nhau lúc bình minh sau hôm nay vài ngày.”

Harriet nhận ra sự việc ngớ ngẩn này đang chuyển sang nguy hiểm. Cô vội vàng đi về trước và đặt bàn tay kiềm chế lên cánh tay Gideon. “Đủ rồi, St. Justin.” cô nói cương quyết. “Ngài không được khủng bố những người bạn của em, ngài hiểu không?”

Gideon đưa mắt xuống mặt cô. “Những người bạn của em?”

“Tất nhiên họ là bạn em. Em sẽ không ở cùng họ nếu họ không phải. Họ rất tốt. Bây giờ hãy ngừng câu chuyện nhảm nhí về thách đấu lại. Sẽ không có trận đấu súng nào cho một sự việc vốn chỉ đơn giản là một sự hiểu lầm.”

“*Hiểu lầm*.” Gideon tức tối. “Tôi cho bắt cóc là hành vi khác xa một sự hiểu lầm.”

“Không có bắt cóc gì ở đây cả.” Harriet bảo với Gideon. “Và em sẽ không ủng hộ một trận đấu súng, đã rõ ràng chưa?”

Applegate hếch cằm. “Không sao cả, Cô Pomeroy. Tôi không ngại cái chết nhân danh cô.”

“Nhưng tôi ngại đó.” Harriet nói. Cô cười với anh ta qua khung cửa sổ của xe ngựa. “Ngài rất tử tế, Ngài Applegate. Và dũng cảm nữa. Chỉ đơn giản là tôi không cho phép một thách đấu dựa trên một chuyến đi dạo về miền quê.”

Phu nhân Youngstreet sực tỉnh. “Chính xác. Dạo về miền quê. Chỉ thế thôi.”

Fry tỏ ra hồ nghi. “Đùa giỡn nhiều hơn một cuộc dạo chơi. Chúng ta sẽ giúp cô gái kết hôn nếu bà nhớ lại.”

Harriet không quan tâm Ngài Fry. Cô ngước lên nhìn khuôn mặt sưng sỉa của Gideon. “Chúng ta đi thôi, St. Justin. Trễ rồi. Chúng ta nên để những người bạn quay lại thành phố.”

“Phải, phải.” Phu nhân Youngstreet nói nhanh. “Phải đi thôi.” Bà ta chộp cây gậy của Fry và gõ lên sàn xe. “Quay đầu lại,” Bà nói vắn tắt. “Và nhanh lên.”

Tay đánh xe, người nghe toàn bộ câu chuyện trong tâm trạng chán chường, uống thêm ngụm rượu trong chai rồi cầm dây cương. Gã quay ngựa và cỗ xe ì ạch di chuyển một cách chậm chạp thẳng tiến Luân Đôn.

Applegate ngồi nhìn chằm chằm Harriet qua cửa sổ cho đến khi cỗ xe đánh vòng và mất hút khỏi tầm mắt.

“Vậy thì,” Harriet hồ hởi nói khi cô đội mũ bê-rê. “Kết thúc rồi. Không nghi ngờ gì chúng ta cũng sẽ tự về, thưa ngài. Em thề rằng quãng đường về thành phố sẽ rất xa xôi.”

Gideon kẹp cằm cô giữa ngón cái và ngón trỏ để giữ mặt cô ngẩng lên và không giấu đôi mắt dưới vành mũ bê-rê. Trời dường như tối đen, nhưng Harriet vẫn dễ dàng nhận ra nét mặt dữ tợn của anh.

“Harriet, đừng cho mình một phút nào nghĩ rằng việc này đã kết thúc.” Gideon nói.

Harriet mím môi. “Ôi, em có cảm giác là ngài đang bực tức.”

“Hơi hơi.”

“Vấn đề là,” Cô trấn an anh. “Không có gì khác ngoài một ít bất tiện. Những người bạn của em không làm gì gây hại. Em thừa nhận ngài đã bị vô vàn rắc rối và em xin lỗi vì điều đó, nhưng không xảy ra việc gì đáng để đe dọa Applegate theo lối ghê tởm như thế.”

“Khốn kiếp thật. Hắn ta định bỏ trốn với em đấy.”

“Và ngài ấy đã thận trọng mang theo vài người giám hộ. Ngài không thể kết tội ngài ấy vì đã hành xử đúng nguyên tắc.”

“Mẹ kiếp, Harriet – ”

“Thậm chí nếu thuận lợi đưa em đến Gretna Green việc mà gần như không thể có, không gì đáng sợ có thể xảy ra cả. Chỉ đơn giản quay lại và trở về.”

“Tôi không thể tin nổi tôi lại đứng giữa đường cãi nhau với em đấy.” Gideon kéo tay Harriet vào xe ngựa bốn bánh đang đợi. “Gã ta đã định sẽ thực hiện một hôn lễ bỏ trốn với em.” Anh nhẹ nhàng ném Harriet lên băng ghế ngồi.

Harriet sửa váy trong lúc Gideon trèo lên bên cạnh và giật dây cương. “Cam đoan đấy, thưa ngài, em sẽ không thật sự cưới Applegate. Em đã đính hôn với ngài cơ mà.”

Gideon quẳng cho cô cái nhìn cạnh khóe khi anh quay xe về hướng Luân Đôn, và đánh xe một cách chậm rãi. “Việc đó không làm thoái chí các bạn của em cố gắng giải cứu em khỏi móng vuốt của tôi.”

“Ừ thì chỉ đơn giản là họ không hiểu em ưng thuận được ở trong móng vuốt của ngài, thưa ngài.”

Gideon không đáp lại. Anh im lặng một lúc, dường như đã chìm vào những suy nghĩ của riêng mình. Harriet hít sâu của bầu không khí giá lạnh ban đêm. Những đám mây đã tản ra và những vì sao đang xuất hiện.

Đi giữa đường lộ vào ban đêm mang tính chất rất lãng mạn, cô nghĩ ngợi. Không gì trông có vẻ thực. Cô như cảm thấy lạc vào một thế giới mộng tưởng cùng Gideon và những con ngựa của anh, chạy đua giữa đêm trên một con đường bí hiểm có thể dẫn đến bất cứ đâu.

Xe ngựa bốn bánh đánh một vòng và ánh sáng của quán trọ xuất hiện xa xa.

“Harriet?” Gideon lặng lẽ nói.

“Vâng, thưa ngài?”

“Tôi không muốn sự việc ngớ ngẩn này lặp lại nữa.”

“Em hiểu, thưa ngài. Em biết ngài đã rất khó xử.”

“Đó không hẳn là ý tôi muốn nói.” Hai mắt Gideon gắn vào quán trọ sáng choang phía trước. “Tôi đang cố nói cho em biết tôi muốn đính hôn nữa.”

Harriet chết lặng với sự thất kinh. Cô không thể tin những gì cô đang nghe. “Không muốn đính hôn nữa sao, thưa ngài? Vì em đã quá ngu ngốc để bị đưa đi phương bắc?”

“Không, bởi vì tôi sợ những việc tương tự sẽ lại xảy ra. Tôi công nhận không có gì nguy hại xảy ra lần này, nhưng ai biết lần tới sẽ như thế nào?”

“Nhưng thưa ngài – ”

“Có khả năng một trong số những người hâm mộ em sẽ dùng những cách thức quyết liệt để cứu em khỏi Quái Vật Lâu Đài Blackthorne.” Anh không nhìn cô.

Harriet trừng mắt nhìn dáng người cục cằn của anh. “Ngài sẽ không tự gọi mình bằng cái tên chết dẫm ấy nữa, St. Justin. Ngài có nghe không?”

“Vâng, Cô Pomeroy, tôi nghe rồi. Em sẽ lấy tôi ngay khi tôi xin được giấy phép đặc biệt chứ?”

Harriet bấu vào túi xách. “Lấy ngài? Ngay lập tức?”

“Đúng vậy.”

Harriet cảm thấy choáng ngợp. “Em nghĩ ngài không muốn đính hôn nữa.”

“Đúng thế. Càng sớm càng tốt. Bằng việc kết hôn.”

Harriet nuốt xuống sự nhẹ nhõm đang tràn qua người cô. Cô gây dựng lại sự hóm hỉnh vỡ vụn. “Em hiểu rồi. À, với hôn nhân em đã nghĩ chúng ta cần nhiều thời gian tìm hiểu nhau hơn, thưa ngài.”

“Tôi biết em nghĩ gì. Nhưng tôi không nghĩ thời gian tạo ra sự khác biệt. Em đã biết phần tệ hại nhất và nó dường như không hề hấn gì cho tinh thần một cách quá đáng. Cô của em nói sự cố đêm nay sẽ tạo ra nhiều thị phi hơn bao giờ hết. Hôn nhân của chúng ta sẽ đè bẹp vài mẩu chuyện.”

“Em hiểu.” Harriet lại nói, cô vẫn không thể nghĩ rành rọt và lý trí. “Rất hay, thưa ngài. Nếu đó là ý ngài.”

“Đúng vậy. Vậy là mọi việc đã xong xuôi. Tôi nghĩ tốt hơn hết đêm nay chúng ta sẽ ở lại đây thay vì tiếp tục về thành phố. Theo cách này chúng ta có thể nghĩ về việc kết hôn trước khi về tới Luân Đôn.”

Harriet nhìn chằm chằm quán trọ. “Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ chân ở đây sao?”

“Đúng vậy,” Gideon kéo ngược những con ngựa và hướng chúng vào chuồng. Những móng guốc bự chảng của chúng lóc cóc đường lát sỏi. “Sẽ hiệu quả hơn với cách này. Sáng mai tôi sẽ lo liệu giấy phép. Sau khi làm phép cưới tôi sẽ đưa em về thẳng Nhà Hardcastle và ra mắt bố mẹ tôi. Có vài chuyện không thể né tránh được.”

Cửa quán trọ mở toang trước khi Harriet có thể trả lời. Một cậu bé nhảy ra để dắt ngựa. Gideon bước xuống xe ngựa bốn bánh.

Sự việc xảy ra dồn dập khiến cho Harriet không thể giữ giọng điềm tĩnh. “Còn gia đình em thì sao, thưa ngài? Họ sẽ lo lắng cho em.”

“Tôi sẽ chuyển lời từ quán trọ này rằng em an toàn và tôi đưa em về Nhà Hardcastle. Trước khi chúng ta về đến thành phố thì chút ít điều tiếng đã lắng dịu. Và tôi đã chắc chắn có em trong móng vuốt của tôi.”

Chương 12

«^»

Gideon nhìn khắp căn phòng trọ nhỏ. Đó là căn phòng tốt nhất trong quán trọ, nhưng điều đó cũng chẳng nói lên điều gì. Chỉ có một cái giường, và nó khá là nhỏ.

“Tôi tin em không phản đối quá dữ dội chuyện tôi nói với người chủ quán trọ chúng ta là vợ chồng.” Gideon khuỵu gối để cời than trong lò sưởi. Anh không ngoái đầu lại, nhưng anh có thể cảm thấy sự căng thẳng của Harriet.

“Không, em không phiền đâu,” Harriet nói nhẹ.

“Chuyện đó cũng sẽ sớm thành sự thật.”

“Vâng.”

Tối nay Gideon biết quá rõ về kích thước của anh. Anh cảm thấy ngượng nghịu và vụng về trong căn phòng ngủ nhỏ. Anh gần như sợ di chuyển quanh căn phòng hay chạm vào bất cứ thứ gì vì anh sợ sẽ bóp nát chúng. Mọi thứ quanh anh đều có vẻ nhỏ nhắn và mong manh, kể cả Harriet.

“Tôi không nghĩ để em ở một mình trong một căn phòng tận cùng hành lang là khôn ngoan,” anh nói, vẫn không nhìn cô. “Nếu em có người hầu hay em gái em thì còn được.”

“Em hiểu mà.”

“Phụ nữ ở một mình trong quán trọ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Phòng rượu dưới lầu đã có vài tên thô lỗ say xỉn. Không thể nào biết chắc một trong số chúng có định lên lầu và thử mở cửa hay không.”

“Một suy nghĩ khó chịu.”

“Và còn chuyện bất tiện là mọi người sẽ phỏng đoán em có đúng là một quý cô nếu họ biết chúng ta không phải là vợ chồng.” Gideon đứng lên khi lửa trong lò đã

bén. Anh quan sát những đốm lửa nhỏ hùa vào nhau thành một ngọn lửa tươi vui. "Họ chắc chắn sẽ giả định này nọ."

"Em hiểu mà. Không sao đâu, Gideon. Ngài đừng bận lòng." Harriet di chuyển về phía lò sưởi, đưa hai bàn tay về phía hơi ấm. "Ngài cũng nói chúng ta sẽ sớm thành vợ chồng mà."

Anh ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của cô và cả người anh cứng lại đáp ứng. Ánh sáng của ngọn lửa biến làn da cô thành màu đồng. Mái tóc mềm mại, bồng bềnh thật nổi bật quanh khuôn mặt cô. Anh có thể nghe thấy nó phất phơ đầy sức sống. Cô trông thật ngọt ngào và dễ bị tổn thương.

"Chết tiệt, Harriet, tối nay tôi sẽ không đòi hỏi đặc quyền của người làm chồng," Gideon lầm bầm. "Em có quyền trông mong tôi kiềm chế bản thân và tôi định sẽ làm thế."

"Em biết vậy mà." Cô không nhìn anh.

"Chỉ bởi vì tôi đã mất kiểm soát vào cái đêm trong hang đó không có nghĩa tôi không có khả năng kiềm chế bản thân."

Harriet liếc nhanh anh vẻ hiếu kỳ. "Em chưa bao giờ nghĩ ngài thiếu kiềm chế, thưa ngài. Thật đấy, ngài là người kiểm soát bản thân sát sao nhất mà em biết. Đôi khi chuyện đó làm em lo lắng. Đó là điều duy nhất khiến em đôi khi băn khoăn, nếu ngài muốn biết sự thật."

Anh nhìn cô chăm chăm vẻ hoài nghi. "Em thấy tôi quá kiềm chế?"

"Em nghĩ là vì ngài đã phải chịu đựng tin đồn ác ý trong nhiều năm qua," Harriet nói như chuyện hiển nhiên. "Ngài đã học cách che giấu cảm xúc. Có lẽ ngài đã che giấu quá nhiều. Đôi khi em không chắc ngài đang nghĩ gì nữa."

Gideon giật cà vạt, tháo nó một cách nhanh chóng. "Tôi cũng thường cảm giác như thế về em, Harriet."

"Em ư?" Đôi mắt cô mở to. "Nhưng em hiếm khi bận tâm che giấu cảm xúc của mình."

"Thật thế không?" Anh đi thong thả đến cái ghế duy nhất trong căn phòng và thả cà vạt lên lưng ghế. Anh cởi áo vét ngoài. "Có thể em sẽ ngạc nhiên khi biết tôi không có bất cứ ý tưởng nào về cảm xúc của em dành cho tôi, Cô Pomeroy." Anh bắt tay vào cởi nút áo. "Tôi không biết em thấy tôi thú vị hay đáng ghê tởm hay là một mối phiền toái chết tiệt."

“Gideon, trời đất—“

“Đó là lí do chính khiến tôi cực kỳ hốt hoảng khi nghe em đã được đưa ra khỏi Thành Phố và đang trên đường đến Gretna Green.” Để áo sơ mi mở phanh và buông thõng, anh ngồi xuống mép giường và giật giày bốt ra. “Tôi chợt nghĩ có lẽ em thấy mình có thể có một tương lai tốt hơn một tử tước tai tiếng, lại còn khá gắt gỏng.”

Harriet quan sát anh trong một lúc. “Ngài thỉnh thoảng có gắt gỏng, St. Justin. Em đồng ý điều đó. Còn ngoan cố nữa.”

“Và có xu hướng hay ra lệnh,” anh nhắc cô.

“Đúng là một khuynh hướng rất đáng phàn nàn.”

Anh giật chiếc giày kia ra và thả nó lên sàn. “Tôi không có kiến thức sâu về hóa thạch hay địa chất học hay lí thuyết hình thành trái đất.”

“Rất đúng ạ. Mặc dù ngài có vẻ rất sáng láng. Em mong ngài có thể học.”

Gideon liếc nhanh cô, không chắc có phải cô đang trêu anh. “Tôi không thể thay đổi gương mặt hay quá khứ của mình.”

“Em không nhớ là đã yêu cầu ngài làm vậy.”

“Chết tiệt, Harriet,” anh nói cộc cằn, “tại sao em lại bằng lòng lấy tôi chứ?”

Cô nghiêng đầu sang bên với vẻ suy tư. “Có lẽ bởi vì chúng ta có rất nhiều điểm chung.”

“Chết tiệt. Đó chính xác là ý tôi muốn nói,” anh đáp lại. “Chúng ta chẳng có điểm gì chung ngoại trừ cái đêm chúng ta cùng trải qua trong một cái hang.”

“Em có xu hướng thỉnh thoảng cũng hơi ngoan cố,” cô nói trầm tư. “Lần đầu ngài gặp em ngài cũng đã bảo em là chuyên chế còn gì.”

Gideon càu nhàu. “Đó là một sự thật, Cô Pomeroy à. Một sự thật.”

“Và em thường bị mê mệt bởi những cái răng và xương cổ đến mức trở nên thô lỗ và, em được nói lại là đôi khi còn khiếm nhã nữa.”

“Niềm đam mê của em dành cho hóa thạch không khó ưa đến thế,” Gideon hào hiệp nói.

“Cám ơn ngài. Nhưng em nghĩ mình phải nói thêm là, như ngài, em không thể thay đổi gương mặt hay quá khứ của em,” Harriet nói tiếp, như thể đang phân nhóm một danh sách những tài sản có chút hư hỏng mà cô muốn bán.

Gideon giật mình. “Chẳng có gì không ổn về gương mặt hay quá khứ của em.”

“Ngược lại ấy chứ. Không thể bỏ qua chuyện em không phải một người đẹp tuyệt trần như em gái em và người ta không thể lảng tránh chủ đề tuổi tác của em. Em đã gần hai mươi lăm, không hẳn là một cô gái trẻ ngoan hiền dễ bảo vừa mới rời ghế nhà trường.”

Gideon thấy bóng dáng một nụ cười trên khuôn miệng mềm mại của cô. Anh cảm thấy điều gì đó sâu bên trong anh trở nên thư thái. “Chà, thì thế,” anh chậm rãi đồng ý. “Không nghi ngờ việc dạy dỗ một con ngỗng nhỏ không có đầu óc chưa từng học được cách tự suy nghĩ sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng vì tôi cũng không phải một chàng trai trẻ non nớt, tôi dám nói mình không thể than phiền quá nhiều về tuổi tác của em.”

Harriet cười toe toét. “Ngài rất rộng lượng, thưa ngài.”

Gideon nhìn cô chăm chăm, nhận thức được sự đói khát đang nung nấu trong anh. Đây sẽ là một đêm dài đây, anh nghĩ. “Chỉ có một chi tiết mà tôi muốn làm rõ.”

“Và đó là gì thế, thưa ngài?”

“Em là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà tôi biết,” anh thì thầm giọng trầm đục.

Miệng Harriet há ra vì kinh ngạc. “Vớ vẩn. Gideon, làm sao ngài có thể nói một chuyện như thế?”

Anh nhún vai. “Đơn giản đó là sự thật.”

“Ôi, Gideon.” Harriet chớp nhanh mắt. Miệng cô run run. “*Ôi, Gideon*.”

Cô chạy bay qua căn phòng và quăng mình vào vòng tay anh.

Vừa sửng sốt vừa hài lòng về phản ứng bất ngờ của cô, Gideon để cho mình bị đẩy bật ngửa ra giường. Hai cánh tay anh khép lại quanh Harriet và anh kéo cô xuống ngực anh.

“Ngài là người quyến rũ nhất, đẹp trai nhất, tuyệt vời nhất em từng gặp,” Harriet bẽn lẽn thì thầm vào cổ anh.

“Tôi thấy là, ngoài những lỗi nhỏ khác của em, chúng ta phải kết luận em còn bị mắt kém.” Gideon trượt những ngón tay vào mái tóc dày của cô. “Nhưng nó có vẻ nhẹ thôi và chắc hẳn là một thiếu sót rất có ích trong hoàn cảnh của chúng ta.”

“Mắt ngài cũng phải kém như mắt em nếu ngài thật sự thấy em đẹp.” Harriet cười khúc khích. “Chà, vậy là có rồi đấy, thưa ngài. Những thiếu sót ngang ngửa nhau. Rõ ràng chúng ta xứng đôi một cách lí tưởng.”

“Rõ rồi.” Gideon giữ khuôn mặt cô trong hai tay anh và đưa miệng cô về phía miệng anh.

Cô đáp lại nụ hôn với sự gấp gáp ngọt ngào và hào phóng khiến máu đập dồn dập trong mạch anh. Anh có thể cảm thấy sự mềm mại không thể tả của ngực cô qua lớp vải khăn choàng lông và váy. Những ngón tay anh nắm chặt trong tóc cô.

“Gideon?” Harriet hơi ngẩng đầu lên để nhìn xuống anh bằng đôi mắt kinh ngạc.

“Chúa ơi, tôi muốn em.” Anh tìm kiếm gương mặt cô, tuyệt vọng tìm một dấu hiệu báo cho anh biết anh không cần phải làm một quý ông trong đêm nay. “Em không thể biết nhiều đến mức nào.”

Hai hàng lông mi cô cụp xuống. Gideon có thể thấy hai má cô đang nóng lên. “Em cũng muốn ngài, thưa ngài. Em đã thường mơ về cái đêm chúng ta trải qua cùng nhau.”

“Sau khi chúng ta kết hôn vào ngày mai, chúng ta sẽ trải qua tất cả các đêm cùng nhau,” anh thề.

“Gideon,” cô nói nhẹ nhàng. “Em biết hôn nhân của chúng ta là do hoàn cảnh bắt buộc. Em hiểu rằng ngài cảm thấy bởi vì em mà ngài phải làm điều đúng đắn. Nhưng em băn khoăn…”

“Băn khoăn chuyện gì?” Anh trở nên sốt ruột vì cách cô phân tích hoàn cảnh của họ, nhưng anh không biết phải phản đối những kết luận của cô thế nào. Cô nói đúng. Anh đã cầu hôn bởi vì anh đã làm tổn hại thanh danh cô.

“Ngài có nghĩ là,” cô hỏi từ từ, “sẽ có lúc nào đó ngài có thể yêu em không?”

Gideon cứng người. Rồi anh nhắm mắt một chốc khi anh thấy niềm hy vọng trong đôi mắt màu ngọc lam của cô. “Harriet, tôi muốn giữa chúng ta chỉ có sự chân thật.”

“Vâng, thưa ngài?”

Anh mở mắt, nhận thấy một cảm giác đau đớn sâu bên trong anh. “Sáu năm trước tôi đã quên tất cả những gì tôi biết về tình yêu. Phần đó không còn tồn tại trong tôi nữa. Nhưng tôi trân trọng thề với em rằng tôi sẽ trở thành người chồng tốt. Tôi sẽ chăm sóc cho em và bảo vệ em bằng mạng sống của tôi. Em sẽ không phải thiếu thốn thứ gì nếu tôi có khả năng dâng cho em. Tôi sẽ chung thủy với em.”

Một tia sáng long lanh xuất hiện trong mắt Harriet, nhưng cô nhanh chóng chớp mắt xua đi. Miệng cô run rẩy nở thành một nụ cười e thẹn chào đón. “Vậy thôi, thưa ngài, vì chúng ta đã hoàn toàn làm tổn hại nhau, em không thấy có lí do gì phải trì hoãn chuyện không thể tránh sang một đêm khác. Ngài không phải chứng tỏ những ý định cao đẹp của ngài với em đâu.”

Cả người Gideon cứng lại vì khao khát. Tia nhìn mời gọi trong mắt Harriet gần như cướp mất hơi thở anh. “Chuyện không thể tránh?” anh gặng hỏi bằng giọng trầm khàn. “Có phải đó là cách em gọi chuyện đó? Có phải đó là cách em nhìn nhận cuộc làm tình của chúng ta? Một bổn phận không thể tránh?”

“Nó không phải là khó chịu,” cô vội trấn an anh. “Em không có ý xúc phạm ngài. Thật ra nó cũng rất kích thích. Nó chắc chắn có những khoảnh khắc tuyệt vời.”

“Cám ơn em,” Gideon thì thầm khô khan. “Tôi đã cố gắng.”

“Em biết ạ. Ta còn phải tính đến cái giường không dễ chịu mà chúng ta đã chia sẻ nữa. Em không nghĩ một sàn nhà bằng đá sẽ tốt cho việc làm tình.”

“Không.”

“Và còn phải thêm yếu tố kích thước của ngài nữa,” Harriet nói tiếp. “Ngài là một người rất to lớn.” Cô kín đáo đằng hắng. “Tất cả mọi phần trên cơ thể ngài đều cân xứng với cấu trúc hình thể của ngài. Gần giống như một trong những hóa thạch em đã khám phá, nếu ngài hiểu ý em. Ngài có biết từ một cái răng ta có thể kết luận về tổng thể chiều dài và kích cỡ của một con thú không?”

Gideon rên rỉ. “Harriet…”

“Vâng, chà, tất nhiên chuyện đó không có gì đáng ngạc nhiên,” cô trấn an anh. “Dù gì em cũng đã có rất nhiều kinh nghiệm với việc đánh giá kích cỡ và hình dáng của một con vật bằng cách nghiên cứu tỉ mỉ một nhúm xương và răng nằm trong đá. Ngài đúng như người ta mong đợi. Nói theo kiểu tỉ lệ cân xứng ấy ạ.”

“Tôi thấy rồi,” Gideon nặn ra trong một giọng gần như bị bóp cổ.

“Chính xác hơn là, nhìn lại sự cố đó, thật đáng ngạc nhiên vì chúng ta đã xoay xở tốt đến vậy vào lần đầu tiên. Em rất hy vọng trong tương lai những chuyện như thế sẽ trôi chảy hơn.”

“Đủ rồi, Harriet.” Gideon dịu dàng nhưng quả quyết đặt bàn tay lên miệng cô. “Tôi không thể chịu đựng thêm cuộc nói chuyện này nữa. Em nói đúng về một thứ. Nó sẽ trôi chảy hơn nhiều trong tương lai.”

Đôi mắt cô mở to trên bàn tay anh khi anh lăn cô nằm ngửa ra. Khi anh bắt đầu cởi nút áo choàng lông của cô, cô choàng cánh tay quanh cổ anh.

Gideon rên rỉ và bỏ tay anh khỏi miệng cô. Anh hôn cô thật sâu, nhận thức rõ khao khát đang đổ tràn trong anh. Nó có nguy cơ lấn át mọi thứ chắn trên đường nó. Chưa bao giờ anh cần một phụ nữ nhiều như anh cần Harriet.

Nhưng tối nay, Gideon tự nhủ, anh sẽ giữ khát vọng của mình cho đến khi Harriet đã biết được sức mạnh của niềm đam mê trong cô. Cô đã trao anh món quà là bản thân cô và anh quyết tâm sẽ đáp lại bằng cách duy nhất anh có thể.

Anh thu xếp để cởi áo choàng và váy cho cô trong khi cô nằm bên dưới anh. Khi cô chỉ còn mặc áo sơ-mi và mang vớ, anh dịu dàng kéo cô đứng lên. Rồi anh đưa tay ra và lật tấm chăn xuống.

Cám ơn Chúa vì những cái chăn trông khá sạch sẽ, Gideon nghĩ, cực kỳ nhẹ nhõm. Những thứ như thế không phải lúc nào cũng có trong những quán trọ. Anh không thể chịu được cái ý nghĩ ngủ với Harriet trên một cái giường toàn chấy rận. Việc anh ngủ với cô trên nền đá trong một cái hang lần đầu tiên đã đủ tệ rồi. Harriet chỉ xứng với thứ tốt nhất.

Mà Harriet không tỏ vẻ quan tâm đến chuyện đó, anh nghĩ. Cô đang ngước nhìn anh với đôi mắt mơ màng, đôi môi hơi hé mở. Anh có thể thấy hai cái răng hơi khểnh ra khi cô mỉm cười. Cô có vẻ không phiền lòng vì núm vú hồng hồng của cô lộ rõ qua lớp vải sơ-mi mỏng.

Gideon nhận ra anh cảm thấy thật tốt khi anh ở bên Harriet. Cô có cách khiến anh cảm thấy như một anh hùng, cao thượng và kiêu hãnh. Niềm tin của cô dành cho anh là quá rõ ràng. Lần đầu tiên anh hiểu được rằng điều anh tìm thấy ở Harriet bù đắp lại cho tất cả những gì anh đã đánh mất trong mắt cha anh và Giới Thượng Lưu sáu năm trước.

Harriet tin tưởng anh. Thế là đủ.

“Em quá đáng yêu,” Gideon thì thầm. Anh ôm eo cô và nâng cô lên cao trên ngực anh. Anh hôn lên ngực cô, dùng lưỡi anh thấm ướt lớp vải mỏng manh cho đến khi nó trở nên trong suốt.

Những ngón tay Harriet bấu víu lấy anh và đầu cô ngửa ra sau. Cô rên rỉ nhẹ khi anh ngậm một núm vú nhỏ vào miệng anh và dịu dàng cắn.

“Ôi, *Gideon*.”

“Em có thích thế không, bé con?”

“Ồ, có. Có, em rất thích.” Những ngón tay cô xòe rộng trên vai anh. Cô rùng mình khi anh ngậm lấy núm vú bên kia giữa răng anh.

Gideon chầm chậm hạ cô xuống cho đến khi cô lại đứng trước mặt anh, hai cánh tay ôm quanh cổ anh.

Anh nắm lấy áo sơ-mi và kéo nó qua đầu cô. Rồi anh quỳ xuống để tháo nịt bít tất và kéo tất cô xuống. Anh có thể cảm thấy cô run rẩy khi anh chạm vào cô.

Anh đứng lên và nhìn xuống cơ thể đầy đặn ngọt ngào của cô một cách đói khát. Những đường cong của bờ mông tròn và dáng lưng ong tắm trong ánh sáng của ngọn lửa. Cẩn thận, anh xòe những ngón tay trong vùng tam giác sẫm màu, loăn xoăn ở nơi giao giữa hai đùi cô. Anh cảm giác cơn rùng mình chạy khắp cơ thể cô.

Gideon trượt đùi anh vào giữa hai chân cô, mở cô ra. Anh hôn cô khi những ngón tay anh trượt xuống thấp hơn, luồn qua những lọn xoăn nhỏ cho đến khi tìm thấy bông hoa mềm mại bảo vệ những bí mật của cô. Anh mơn trớn chầm chậm như đang tách những cánh hoa.

Harriet thì thầm tên anh trong một giọng nhỏ gấp gáp và đẩy bật (vạch) áo anh sang hai bên. Cô hôn lên ngực anh. Miệng cô như cánh bướm trên lớp da căng cứng. Những đầu ngón tay cô trượt lên vai anh, đẩy áo anh tránh ra để cô có thể đặt thêm những nụ hôn nhỏ lên da thịt anh đang bừng bừng như bắt lửa.

Cô chăm chút anh thật cẩn thận như sự chăm chút cô dành cho những hóa thạch hiếm thấy, anh nghĩ, nửa thấy thú vị và hoàn toàn bị mê hoặc. Chưa từng có một người phụ nữ nào chạm vào anh như thể anh là một kho báu hiếm hoi và dễ vỡ.

“Harriet, tôi thề em không biết em đang làm gì với tôi.”

“Em thích được chạm vào ngài.” Đôi mắt cô đầy kinh ngạc khi cô ngẩng lên nhìn anh. “Ngài thật tuyệt vời. Thật mạnh mẽ và đầy quyền lực và duyên dáng.”

“Duyên dáng?” Anh bật cười nghèn nghẹt. “Đây là lần đầu tiên có người từng gọi tôi là duyên dáng.”

“Ngài duyên dáng mà. Ngài di chuyển như một con mãnh sư. Nhìn rất đẹp mắt ạ.”

“A, Harriet. Mắt em thật sự bị kém, nhưng tôi là ai mà dám đi than phiền chứ?” Miệng anh khép trên miệng cô lần nữa. Khi anh rút tay lại, những ngón tay anh ướt vì tinh chất của cô và mùi hương bị khuấy động của cô tràn vào óc anh. Nơi cơ thể cương cứng của anh nhộn nhạo.

Gideon nhấc Harriet lên và đặt cô xuống giường. Cô nằm đó ngắm anh khi anh hoàn tất việc cởi quần áo. Anh quay đi trong một lúc để quẳng quần và áo sơ-mi lên ghế. Khi anh quay lại, anh thấy cô đang nhìn chăm chăm đầy mê hoặc vào cơ thể bị khuấy động dữ dội của anh.

“Chạm vào tôi đi.” Anh hạ người xuống giường bên cạnh cô. “Tôi muốn cảm thấy hai bàn tay em trên người tôi, em yêu. Em có hai bàn tay thật mềm mại, dịu dàng.”

Cô làm như anh bảo, những ngón tay cô di chuyển ngập ngừng trên người anh vào lúc đầu rồi càng lúc càng tự tin hơn. Cô thám hiểm ngực anh và rồi lòng bàn tay cô trượt xuống đùi anh. Cô dừng ở đó.

“Em có muốn chạm vào tôi ở đó không?” Anh khó mà nói những lời đó một cách mạch lạc. Khát vọng đang chảy cuồn cuộn trong anh, đè nghẹt, lấp đầy, thiêu đốt anh.

“Em muốn chạm vào ngài như cách ngài chạm vào em.” Mắt Harriet sáng ánh lên trong bóng tối. “Ngài thật đẹp, Gideon.”

“*Đẹp.*” Anh rên rỉ. “Làm gì có, em yêu.”

“Vẻ đẹp nam tính của ngài là vẻ đẹp của quyền lực và sức mạnh,” Harriet thì thầm.

“Tôi không biết gì về vẻ đẹp nam tính mà em nói,” anh làu bàu. “Nhưng tôi muốn em chạm vào phần cơ thể của tôi sẽ sớm ở trong em.”

Anh cảm thấy những ngón tay cô nhẹ nhàng trượt dọc theo chiều dài vật đàn ông đang bị khuấy động mãnh liệt của anh. Chúng khiêu vũ thật nhẹ nhàng, tinh tế trên người anh, khám phá hình dáng và cảm nhận về anh. Điều đó gần như là quá sức chịu đựng. Gideon nhắm mặt lại và kêu gọi tất cả sự kiểm soát trong anh. “Đủ rồi, bé con.” Anh nắm lấy bàn tay cô và đặt nó sang bên một cách tiếc nuối. “Đêm nay là dành cho em.”

Anh đẩy cô nằm ngửa và chèn một chân vào giữa hai đùi mềm mại, mịn màng của cô. Rồi anh đưa tay xuống để vuốt ve cô thật cẩn thận, tìm kiếm cái nụ nhỏ của khát vọng.

Khi anh tìm thấy nó, cô thở hổn hển. Cả người cô ưỡn lên áp vào anh.

"Gideon, xin ngài. Ôi, vâng. *Xin ngài*."

Anh ngẩng đầu lên để ngắm gương mặt cô khi anh tiếp tục vuốt ve cô. Cô thật đẹp trong đam mê, anh nghĩ. Hình ảnh cô vùng vẫy trong vòng tay anh khiến anh vừa kính vừa sợ.

Anh tiếp tục thật chậm rãi, giữ mình trong tầm kiểm soát, trong khi anh từ từ và chắc chắn thắp lên ngọn lửa bên trong cô. Cô thật nồng nhiệt. Anh không thể tin vào vận may của mình. *Cô muốn anh.*

Cô nghĩ anh đẹp.

Gideon hôn lên cổ rồi lên ngực cô. Harriet bám chặt lấy anh, cố gắng kéo anh đến gần hơn. Cô không hiểu được lúc anh rải một chuỗi những nụ hôn nóng bỏng lên bụng cô. Cô xoắn ngón tay trong tóc anh và cố kéo anh lên dọc theo chiều dài cơ thể cô.

Nhưng Gideon cương quyết đến với mục tiêu của anh. Anh cưỡng lại cám dỗ ngọt ngào là đâm mạnh vào cô ngay lúc đó. Anh đẩy hai chân cô mở rộng ra và thay ngón tay kia bằng miệng anh.

Harriet thét lên nho nhỏ. Cả cơ thể cô cứng lại và ưỡn mạnh lên.

"*Gideon.* Ngài đã làm gì với em vậy?" cô nức nở.

Và rồi cô bắt đầu rùng mình. Gideon biết cô đang lên đến cực đỉnh. Anh không chờ lâu hơn nữa. Anh chầm chậm đâm sâu vào trong cô ngay khi những cơn co thắt nhỏ khiến cô run lẩy bẩy. Vỏ bọc mềm mại, ẩm ướt của cô cưỡng lại sự xâm nhập của cơ thể anh trong một chốc và rồi khép chặt quanh anh, bảo bọc anh.

Đi vào cô trong khoảnh khắc đó là một trong những điều huy hoàng nhất Gideon từng trải nghiệm. Tối nay cô vẫn chặt, vẫn nóng, vẫn mềm mại như cái lần đầu tiên trong hang đó, nhưng anh được hài lòng khi biết cô đã bị cuốn đi trong sự giải thoát. Nếu lần này anh có khiến cô thấy khó chịu thì cô cũng không nhận thấy điều đó.

“Harriet. Ôi, Chúa ơi, Harriet. *Đúng vậy*.” Anh chỉ kịp xoay xở để nuốt xuống một tiếng thét mãn nguyện. Những ngón tay cô nắm thật chặt trong tóc anh và hai đầu gối cô nhấc lên để cô có thể mở rộng hơn cho anh.

Gideon lại một lần nữa lạc trong ngọn lửa của cô và cảm giác đó còn hơn bất cứ thứ gì anh có thể tả. Cô là của anh. Anh là một phần của cô. Chẳng có gì trên trái đất này quan trọng nữa. Thậm chí cả danh dự đã mất của anh.

Ngọn lửa trong lò sưởi đã lụi tàn thành những bụi than màu cam khi Gideon cuối cùng cũng tỉnh dậy từ một giấc ngủ nhẹ bồng bềnh. Anh cảm thấy ngón chân Harriet trượt dọc xuống chân anh và nhận ra điều gì đã đánh thức anh.

“Tôi cứ nghĩ đến lúc này em phải ngủ rồi chứ,” anh lầm bầm, kéo cô sát lại.

“Em đang nghĩ về những gì đã xảy ra tối nay,” Harriet thì thầm.

Anh cười toe, cảm thấy thư thái lần đầu tiên sau nhiều năm. “A, Cô Pomeroy. Ai lại nghĩ cô có một tâm hồn dâm đãng như thế? Cô đang có những suy nghĩ xấu xa nào đấy? Tả lại tỉ mỉ cho tôi nghe nào.”

Cô chích vào xương sườn anh. “Em đang nói về chuyện đã xảy ra khi ngài ngừng cỗ xe của Phu Nhân Youngstreet lại ấy.”

Nụ cười của Gideon tan biến. “Chuyện đó thì sao?”

“Gideon, em muốn ngài hứa với em là ngài sẽ không thách đấu Applegate.”

“Đừng bận tâm chuyện đó, Harriet.” Anh hôn lên một bầu ngực ấm, mềm mại.

Cô nâng người trên một khuỷu tay và nghiêng người phía trên anh. Vẻ mặt cô cực kỳ chú tâm. “Em đang rất nghiêm túc về chuyện này đấy, thưa ngài. Ngài sẽ phải hứa với em.”

“Đó không phải chuyện em cần lo.” Anh mỉm cười khi anh đặt bàn tay lên cái bụng cong đáng yêu của cô. Anh mường tượng hạt giống anh đã gieo vào trong cô, có lẽ đang nảy nở ngay lúc này đây. Hình ảnh đó khiến anh cứng trở lại.

“Đó là việc em phải lo,” Harriet nằng nặc. “Em sẽ không cho phép ngài khiêu chiến với Applegate đáng thương chỉ bởi vì ngài ấy và những người khác đi cùng em ngày hôm nay.”

“Vì lòng kính Chúa, Harriet. Bọn họ bắt cóc em.”

“Vớ vẩn. Họ đâu có yêu cầu tiền chuộc.”

Gideon quắc mắt. “Đó chẳng phải điều tôi muốn nói. Applegate đã cố gắng bắt em đi và tôi sẽ đối phó với cậu ta. Đó là tất cả vấn đề ở đây.”

“Không. Đó không phải tất cả vấn đề ở đây. Ngài không được bắn ngài ấy, Gideon, ngài có nghe em nói không?”

Gideon đang dần trở nên mất kiên nhẫn. Cơ thể anh đã cứng lại vì đam mê. “Tôi sẽ không giết cậu ta, nếu đó là điều đang làm em lo lắng, tôi không hề muốn phải bỏ xứ mà đi.”

“Bỏ xứ mà đi” cô lặp lại, trông kinh hãi. “Có phải đó là điều sẽ xảy ra nếu ngài giết ai đó trong cuộc đấu tay đôi?”

“Không may là giới chức trách, trong khi họ cố gắng giả ngây giả ngô với một vài cuộc đấu tay đôi, sẽ không bỏ qua cái lỗi nhỏ là giết chết đấu thủ.” Gideon nhăn nhó. “Không nhất thiết hắn rất đáng phải chịu cái số phận đó.”

Harriet ngồi bật dậy trên giường. “Điều đó không chỉ là về chuyện công bằng. Em sẽ không chịu để ngài mạo hiểm như thế.”

Anh đặt bàn tay lên chân cô. “Em không muốn tôi bị buộc phải đi biệt xứ?”

“Tất nhiên là không,” cô lầm bầm.

“Harriet, em đang phản ứng quá mạnh đối với chuyện này. Tôi đã hứa với em là tôi sẽ không giết Applegate. Nhưng em phải hiểu tôi không thể bỏ qua những hành động của cậu ta hôm nay. Nếu có lời đồn tôi để một người đàn ông với những trò hề chết tiệt như thế thoát tội, có thể một người khác sẽ cố gắng làm điều tương tự. Hoặc tệ hơn.”

“Vớ vẩn. Em sẽ không bước vào một cỗ xe với một người đàn ông lạ.” Harriet trượt ra khỏi giường và với tay lấy áo sơ-mi.

“Có thể người đàn ông dụ dỗ em vào cỗ xe tiếp theo đang chờ không phải là người xa lạ,” Gideon nói êm ái. Anh quan sát cô. “Đó có thể là một người mà em biết. Một người mà em tin tưởng.”

“Không thể nào. Em sẽ đề phòng.” Harriet bắt đầu đi loanh quanh phía trước ngọn lửa đang lụi tàn. Ánh sáng từ đám than hồng chiếu xuyên qua lớp vải sơ-mi

mỏng, để lộ những đường cong của ngực và đùi cô. “Gideon, xin ngài hãy hứa với em ngài sẽ không đấu với Applegate.”

“Em đã đi quá xa khi yêu cầu tôi kiềm chế. Đừng nói gì thêm nữa về chuyện này.”

Cô cau có với anh, vẫn đang đi loanh quanh một cách cáu tiết. “Ngài không thể mong em ngừng nói về chuyện đó.”

“Tại sao?” anh hỏi ôn tồn, ánh mắt anh gắn chặt trên đường cong hấp dẫn của mông cô. Anh nghĩ anh sẽ không bao giờ có đủ cô.

“Em rất nghiêm túc về chuyện này, thưa ngài,” cô tuyên bố, “Em sẽ không dung thứ cho bất cứ cuộc đấu nào nhân danh em. Em quả quyết đấy. Trong bất cứ hoàn cảnh nào chuyện đó cũng hoàn toàn không cần thiết. Chẳng có gì đã xảy ra và Ngài Applegate không có ý xấu. Theo như cách nhìn của ngài ấy thì ngài ấy và những người còn lại đang cố gắng bảo vệ em.”

“Chết tiệt, Harriet—“

“Hơn nữa, ngài ấy đam mê nghiên cứu địa chất và hóa thạch. Em cá là ngài ấy chẳng biết gì về đấu tay đôi hết.”

“Đó không phải vấn đề của tôi,” Gideon nói.

“Nó sẽ làm cho chuyện bắn ngài ấy chẳng còn ý nghĩa gì.”

“Tôi đã giải thích nó sẽ có một ý nghĩa.”

Cô bất ngờ tấn công anh như một con cọp cái nhỏ. “Gideon, ngài phải hứa với em ngay bây giờ, ngay tối nay, là ngài sẽ không đi tới cùng cuộc thách đấu này.”

“Tôi sẽ không hứa với em chuyện gì như thế, em yêu. Giờ thì quay trở lại giường và ngừng thôi lo lắng về chuyện không liên quan đến em đi.”

Cô đi đến chân giường và khoanh hai cánh tay dưới ngực. Cô đứng ở đó, thẳng lưng và cực kỳ kiên quyết.

“Nếu ngài không hứa danh dự với em, thưa ngài,” Harriet nói, “em sẽ không thuận tình kết hôn với ngài vào ngày mai.”

Gideon phản ứng với câu nói đó gần như anh đã bị quẳng khỏi lưng ngựa hay bị đá vào bụng. Anh không thể thở được trong một lúc. “Applegate có ý nghĩa với em vậy sao?” anh gặng hỏi một cách khắc nghiệt.

“Applegate chẳng có ý nghĩa gì với em hết,” cô nổi cơn thịnh nộ. “Chính ngài mới quan trọng với em. Ngài không hiểu sao, người đàn ông ngoan cố, cứng đầu, ngạo mạn? Em sẽ không để ngài mạo hiểm thêm tin đồn hay thậm chí cả mạng sống của ngài chỉ bởi vì một sự cố chỉ nhỉnh hơn cuộc dạo chơi về thôn quê một chút.”

Gideon quẳng cái chăn sang bên và nhảy khỏi giường. Hai tay chống trên hông, anh hiên ngang đi đến chỗ cô. Harriet không hề rút lui một inch nào. Cô hẳn là người phụ nữ duy nhất trên thế gian không biết sợ anh.

“Em dám đe dọa tôi?” Gideon hỏi cực kỳ êm dịu.

“Có, em dám đấy. Nếu ngài cứ tiếp tục cứng đầu một cách ngớ ngẩn như thế về chuyện này, thì em phải viện đến cách đe dọa.” Vẻ mặt cô dịu lại. “Gideon, đừng có tiếp tục như thế nữa và hãy cân nhắc đi.”

“Tôi đang cân nhắc,” anh rống. “Cực kỳ cân nhắc. Tôi đang cố gắng ngăn ngừa những sự cố như chuyện hôm nay.”

“Không cần phải thách đấu Applegate. Ngài ấy chỉ là một người đàn ông trẻ cố gắng làm người hiệp sĩ hào hiệp. Chuyện đó khó thấu hiểu và tha thứ đến thế sao?”

“Chết tiệt, Harriet.” Gideon cào những ngón tay qua tóc, nản chí vì lý lẽ của cô. Tất nhiên anh hiểu Applegate chẳng phải một mối đe dọa lớn lao. Đó là cốt lõi của vấn đề.

“Ngài có thể nói ngài chưa từng thử vào vai người hiệp sĩ hào hiệp khi ngài ở tuổi đó không?”

Gideon lại chửi thề lần nữa, lần này còn khủng khiếp hơn bởi vì anh biết anh sẽ thua trong cuộc đối đầu này. Cô nói đúng. Tất nhiên anh đã từng thử vào vai đó khi anh ở độ tuổi của Applegate. Hầu hết những người đàn ông trẻ tuổi đều làm thế.

Rõ ràng Harriet không yêu anh chàng đó, nên thật ra không có vấn đề gì đáng lo.

Có lẽ anh sẽ để sự cố này qua đi. Gideon nhận ra anh thật sự không muốn tranh cãi thêm nữa. Tất cả những gì anh có thể tập trung ngay lúc này là hình ảnh cơ thể yêu kiều của Harriet nổi bật lên trong ánh lửa. Anh nhức nhối vì cô. Vật đàn ông của anh căng cứng. Máu anh đang sôi sùng sục. Và cô lại rất hào phóng trong đam mê.

Có lẽ có những chuyện còn quan trọng hơn dạy cho Applegate một bài học.

“Được rồi,” Gideon cuối cùng cũng làu bàu.

"*Gideon*." Đôi mắt cô sáng long lanh.

"Lần này em sẽ được thỏa nguyện. Hãy nhớ là tôi không thích cái ý nghĩ để cho Applegate thoát khỏi chuyện này nhẹ nhàng như thế. Nhưng có lẽ sẽ không có nguy hại gì đáng kể."

Nụ cười của Harriet còn rạng rỡ hơn những hòn than trong lò sưởi. "Cảm ơn ngài, Gideon."

"Em có thể xem đó là món quà cưới," Gideon tuyên bố.

"Được thôi, thưa ngài. Đó là món quà cưới ngài giành cho em. Em sẽ xem nó như thế."

Anh cúi xuống, nắm lấy eo cô, và nâng cô lên cao. "Và món quà em giành cho tôi là gì?" anh gặng hỏi với một nụ cười tinh quái.

"Bất cứ thứ gì ngài muốn, thưa ngài." Cô chống tay trên vai anh và cười thích thú khi anh xoay cô một vòng. "Ngài chỉ phải nói lên những khát vọng của ngài."

Gideon bế cô trở lại giường. "Tôi định dành hết đêm nay để làm thế đây. Tất cả và từng khát vọng của tôi. Và em sẽ biến chúng thành sự thật."

Chương 13

Bá tước xứ Hardcastle hiển nhiên không thích con dâu ra mắt sau một tin nhắn cụt lủn.

Nữ bá tước xứ Hardcastle cố gắng tỏ ra nhã nhặn, nhưng rõ ràng bà cũng bị bất ngờ với tin con trai đột ngột lấy vợ. Harriet đã hình dung người phụ nữ đó không chấp nhận ý tưởng con trai mình liên kết với một tạo vật vô danh đến từ Upper Biddleton.

Về phần mình, Gideon rõ ràng chuẩn bị thưởng thức sự nổi nóng anh đã tạo ra khi đứng trước cửa nhà phụ huynh với cô vợ mới.

Đó không phải một sự chào đón nồng hậu mà cô dâu mới nên trải nghiệm. Nhưng Harriet tự an ủi rằng đó có lẽ không phải sự đón tiếp tệ nhất mà ai đó đã từng nhận được.

Dù cô có cái nhìn thông thái về vấn đề này, nhưng không gì thay đổi được sự thật rằng bữa tối là một phần việc căng thẳng. Bá tước ngồi cứng đờ ở một đầu chiếc bàn dài ngoằng, và phu nhân của ông ngồi đầu còn lại.

Gideon vươn vai như chú mèo khổng lồ, chết chóc ngồi đối diện Harriet. Mắt anh lấp lánh sự vui thích đề phòng dù Harriet biết nó có thể nhanh chóng chuyển sang cơn giận lạnh lẽo.

“Chúng tôi biết gần đây con đã ở Luân Đôn, Harriet” Phu nhân Hardcastle thì thầm.

“Vâng, thưa phu nhân, con đã ở đó.” Harriet tự tay lấy một ít lưỡi trong sốt quả lý chua màu đỏ tươi được người hầu mang đến. Lưỡi không phải món ăn ưa thích của cô. “Cô của con dẫn con đến đó để học hỏi nghi thức xã giao. Cô thuyết phục con rằng con cần phải học để không làm bản thân xấu hổ khi trở thành nữ tử tước.”

“Ta hiểu,” Phu nhân Hardcastle nói. “Và con đã làm được chứ? Học hỏi phép tắc ấy?”

“À, không,” Harriet thú nhận, thêm khoai tây vào đĩa. Cô nhận ra cô thật sự khá đói. Đó là một ngày bận rộn, với việc kết hôn và một chuyến đi xa đến Nhà Hardcastle. “Ít ra không hoàn toàn. Nhưng vấn đề không phải là con học hỏi phép tắc, nhưng St. Justin chắc chắn không.”

Phu nhân Hardcastle giật thót. Bà quẳng một cái liếc hồ nghi xuống cuối bàn nơi bá tước càu nhàu gì đó trong tiếng thở.

Gideon thoáng cười toe toét trong lúc cầm ly rượu lên. “Tôi bị đè bẹp, vợ yêu quý ạ, rằng em biết quá ít về kĩ năng xã giao của tôi.”

Harriet cau mày nhìn anh. “À, đó là sự thật. Em phải thừa nhận rằng ngài yêu thích việc trêu tức hết người này đến người khác trong xã hội. Và ngài khá sẵn lòng gây sự về những vấn đề cỏn con nhất. Không lẽ ngài nghĩ em đã quên lời thách đấu lố bịch ngài dự định dành cho Applegate đáng thương sao?”

Bá tước ngước lên sắc cạnh. “Thách đấu gì thế này?”

Bàn tay của Phu nhân Hardcastle vung vẩy trong không khí. “Lạy Chúa. Ắt hẳn con không khích động một sự bất hòa với Applegate, phải không Gideon?”

Gideon tỏ vẻ chán chường, nhưng mắt anh sáng lên khi anh nhìn chằm chằm Harriet. “Applegate đã bắt đầu trước.”

Bá tước nổi giận. “Cái quỷ gì khiến Applegate trẻ tuổi bắt đầu một việc có thể dẫn đến lời thách đấu vậy hả?”

“Cậu ta bắt cóc Harriet. Cố đưa cô ấy đến Gretna Green. Hôm qua con đã bắt kịp bọn họ trên đường về phương bắc,” Gideon ôn tồn giải thích. Một khoảng lặng ngỡ ngàng theo sau.

“Bắt cóc cô ấy? Lạy Chúa tôi.” Phu nhân Hardcastle lia mắt giữa Gideon và Harriet. “Mẹ không thể tin điều đó.”

“Đúng vậy đó,” Harriet tán thành. “Bởi vì đó không phải là bắt cóc. Nhưng St. Justin với sự cố chấp quỷ quái đã tiếp nhận một việc không gì khác hơn một sự hiểu lầm. Tuy nhiên, mọi người không cần lo lắng. Mọi chuyện đã kết thúc. Không có cuộc hẹn lúc bình minh. Phải thế không, thưa ngài?”

Gideon nhún vai. “Như em nói tôi đã đồng ý không gây hấn với Applegate.”

“Việc này khá rầy rà,” Phu nhân Hardcastle phàn nàn.

Harriet gật đầu hoạt bát. “Vâng, con biết. Người ta thường rầy rà xung quanh St. Justin. Nhưng đó là do lỗi của ngài ấy, nếu phu nhân hỏi con. Ngài ấy không tìm cách mở mắt cho ai cả. Tất nhiên, hoàn toàn có thể hiểu được tại sao.”

Bá tước sáng mắt hiếu chiến. “Ý cô là gì, có thể hiểu được ư? Tại vì cái quái gì nó không tự giải trình cho bản thân chứ hả?”

Harriet nhai trệu trạo khoai tây và điềm đạm nuốt xuống trước khi trả lời. “Con hy vọng đó là bởi vì ngài ấy đã mệt mỏi vì người đời luôn nghĩ những điều xấu xa nhất. Ngài quyết định khuyến khích họ làm vậy. Ý tưởng éo le về sự buồn cười của ngài ấy, ngài biết đó.”

Gideon cười ảm đạm và cắt cà ri thỏ trong đĩa.

“Thật là lố bịch.” Phu nhân Hardcastle thì thầm. Bà quẳng cho con trai tia nhìn dò hỏi.

Harriet hớp một ngụm rượu. “Chính xác thì không lố bịch đâu. Người ta có thể thấy ngài ấy đã hình thành thói quen ấy như thế nào. Ngài ấy cố chấp. Và rất kiêu ngạo. Và có khuynh hướng rất nhiều về những kế hoạch bí mật. Điều đó làm mọi việc ngày càng khó khăn.”

“Quyến rũ, phu nhân,” Gideon nghiêng đầu một cách bỡn cợt. “À, ngày hạnh phúc của đời sống vợ chồng khi người vợ chỉ nhận ra những phẩm chất tốt đẹp nhất của ông chồng mới. Vì vậy người ta sẽ thắc mắc không biết em nghĩ gì về tôi sau một năm nữa.”

Bá tước không thèm đếm xỉa Gideon. Tia nhìn bén ngót của ông dán chặt Harriet. “Ta được bảo rằng việc đính hôn của cô với con trai ta xuất phát từ những tình huống tréo ngoe. Đó cũng là một sự hiểu lầm cố tình?”

“Thật đấy, Hardcastle,” Phu nhân Hardcastle quở trách, nét mặt giận dữ. “Đây khó là một chủ đề phù hợp cho bàn tiệc tối.”

Harriet xua đi sự lo lắng của nữ chủ nhân bằng một cử chỉ thân thiện. “Không sao cả. Con không phiền phải thảo luận vấn đề hôn ước của con đâu. Đó là một chuỗi những sự kiện không may do con đã khinh suất. Con kết thúc trong tình trạng bị tổn hại đến tuyệt vọng và St. Justin đáng thương không còn sự lựa chọn danh dự nào khác ngoại trừ phải cưới con. Chúng con dự định làm điều tốt đẹp nhất có thể, phải thế không thưa ngài?” Cô cười khích lệ với Gideon.

“Đúng vậy,” Gideon nói.“Chắc chắn đó là dự định của chúng ta. Và con phải nói rằng, điều tốt nhất không tệ lắm. Ít nhất là trong thời điểm này. Con cảm thấy rõ ràng Harriet sẽ điều chỉnh thỏa đáng với hôn nhân, vào một thời điểm thích hợp.”

“Hê,” Harriet phản kích. “Ngài mới là người sẽ phải điều chỉnh, thưa ngài.”

Gideon nhướng mày thách thức trong âm thầm.

“Thật ra thì những sự kiện nào đã dẫn đến hôn ước của hai người?” Bá tước nghi ngại hỏi.

“À,” Harriet nói, “St. Justin đã lập bẫy bắt bọn trộm dùng hang động của con làm nơi chứa của bất lương.”

“Hang động của Hardcastle,” Gideon khô khan sửa lại.

“Trộm?” Phu nhân Hardcastle tỏ vẻ bối rối. “Việc này liên quan gì đến những tên trộm vậy?”

“Gì thế?” Bá tước liếc nhìn Gideon. “Ta không nghe ai nói về những tên trộm trên đất Hardcastle.”

Gideon nâng một bên vai trong một cái nhún đồ sộ, hoàn toàn lơ đễnh. “Ngài không bày tỏ hứng thú với những việc xảy ra trên lãnh địa của ngài nữa rồi, thưa ngài. Tôi thấy rằng không cần thiết phải quấy rầy ngài bằng những chi tiết đó.”

Cặp mắt Hardcastle lóe sáng cơn giận. “Khốn nạn tính kiêu căng của anh, Gideon.”

“Chính xác là ý con muốn nói.” Harriet nhìn Hardcastle với sự ưng thuận trong sự quan sát tinh đời của ông. “Ngài ấy có xu hướng mạnh mẽ theo cách đó, thưa ngài. Cực kì ngạo mạn.”

“Kết thúc câu chuyện về những tên trộm đi,” Hardcastle gầm gừ, nghe giống hệt con trai mỗi khi anh ta không có tâm trạng tốt.

“Bây giờ con đã biết ngài ấy thừa hưởng xu hướng đó từ đâu rồi,” Harriet thì thầm.

Gideon cười khanh khách. “Kể cho ngài đây nghe phần còn lại của câu chuyện đi em yêu.”

“Được rồi,” Harriet xuề xòa nói, “Buổi tối của cuộc bố ráp, con đã bị bắt làm con tin bởi một trong những tên trộm. Con thừa nhận đó là lỗi của con. Nhưng vấn đề có thể tránh được hoàn toàn nếu St. Justin chịu bàn bạc phương án hành động với con trước đó theo như con gợi ý.”

“Eo ôi,” Phu nhân Hardcastle rõ ràng bị choáng váng. “Một con tin?”

“Vâng. St. Justin lao vào một cách anh hùng vào hang động cứu con, và trước khi ngài ấy tìm được con thì thủy triều đã dâng cao, lấp đầy những phần thấp trong hang động.” Harriet cúi gầm mặt trước những cái quắc mắt trên bàn ăn Hardcastle. “Con mong là ngài biết về những cơn thủy triều xung quanh Upper Biddleton, thưa ngài.”

“Ta biết chúng,” Hàng chân mày rậm của Hardcastle định hình thành một đường thẳng cứng nhắc. “Những hang động đó nguy hiểm.”

“Tôi đồng ý, thưa ngài,” Gideon lặng lẽ nói. “Nhưng cho đến thời điểm đó tôi không thành công lắm trong việc thuyết phục vợ mình tin vào điều đó.”

“Vớ vẩn,” Harriet cáu kỉnh. “Chúng không nguy hiểm nếu ai đó chịu nghiên cứu kĩ lưỡng về những dòng thủy triều và phác thảo đường đi bên trong những ngõ ngách. Nhưng, như con đã nói, vào cái đêm đó, St. Justin và con bị kẹt bên trong và buộc phải ở lại qua đêm. Vì vậy, ngài ấy cảm thấy có trách nhiệm phải cầu hôn vào ngày hôm sau.”

“Ta hiểu rồi,” Phu nhân Hardcastle với tay lấy ly rượu bằng những ngón tay lẩy bẩy.

“Con đã nói ngài ấy hết lời.” Harriet nói, nóng lòng với chủ đề của cô. “Con thấy không có lý do gì mà con không thể sống cuộc đời ở Upper Biddleton như một phụ nữ bị tổn hại. Sau hết, loại phẩm giá đó khó lòng ngăn cản công việc sưu tầm hóa thạch của con. Nhưng St. Justin vẫn nhất mực làm theo ý ngài ấy.”

Phu nhân Hardcastle lắp bắp và gần như sặc ngụm rượu. Người quản gia gấp rút bước đến. Bà xua tay đuổi ông ta đi. “Tôi ổn mà, Hawkins.”

Tia nhìn chăm chú của bá tước vẫn dán vào Harriet. “Cô sưu tầm hóa thạch à?”

“Đúng vậy,” Harriet nói. Cô nghĩ cô đã nhận ra tia sáng thích thú trong ánh mắt Hardcastle. “Ngài có hứng thú với vấn đề địa chất sao, thưa ngài?”

“Lúc trước. Khi ta sống ở Upper Biddleton, nếu đó là vấn đề. Tìm được rất nhiều chủng loài thú vị.”

Harriet ngay lập tức gợi ý. “Ngài vẫn còn giữ chúng chứ, thưa ngài?”

“Ồ, còn. Chúng được lưu giữ đâu đó. Không nhìn thấy chúng nhiều năm rồi. Ta dám nói Hawkins hay người hầu nào đó có thể tìm ra chúng. Cô muốn xem chúng không?”

Harriet sục sôi với sự nhiệt tình. Cô quả quyết cô có thể tin bá tước với bí mật về cái răng của cô. Rốt cuộc thì giờ ông là gia đình cô rồi. “Con yêu điều đó hơn hết thảy mọi thứ, thưa ngài. Tự bản thân con đã tìm ra một cái răng thú vị nhất. Ngài có biết gì về răng không, thưa ngài?”

“Một ít,” Đôi mắt bá tước ánh lên nghĩ ngợi. “Cô có loại răng nào?”

“Cái răng của con rất dị thường và con vẫn đang cố xác định nó,” Harriet giải thích. “Nó có vẻ đến từ một loài thằn lằn lớn, nhưng không bám chặt với xương hàm của chính nó, trong trường hợp này là thằn lằn đóng khuôn trong một hốc. Và nó có vẻ là răng của một động vật ăn thịt. Một động vật ăn thịt rất lớn.”

“Những cái hốc à? Và lớn?” Bá tước ngừng lại. “Có lẽ là cá sấu?”

“Không, thưa ngài, con khá chắn chắn nó không phải răng cá sấu. Con tin rằng đó là của một loài bò sát, tuy nhiên. Một con bò sát khổng lồ.”

“Rất thú vị,” Bá tước lẩm nhẩm. “Thật vậy, rất thú vị. Chúng ta sẽ tham khảo bộ sưu tập của ta và thử xem ta có thứ gì tương tự hay không. Không nhớ lắm về những gì còn trong những chiếc hộp nữa rồi.”

“Chúng ta có thể xem xét chúng sau bữa tối không, thưa ngài?” Harriet đề nghị ngay tức thì.

“À, sao lại không chứ,” Hardcastle đồng ý.

“Cảm ơn ngài” Harriet thở hắt ra. “Con có đem theo cái răng đây. Con có nó trong túi xách khi con bị bắt cóc. À quên, khi con bị đưa đi ngắm cảnh với những người bạn.”

Gideon trao cho mẹ anh cái nhìn giễu cợt. “Và thế là chấm hết cho những bài diễn thuyết về phép lịch sự trong giao tiếp tối nay trừ khi phu nhân bị buộc phải can thiệp. Một khi vợ tôi bắt đầu chủ đề hóa thạch thì rất khó ngăn cô ấy lại.”

Phu nhân Hardcastle nắm bắt gợi ý kia. “Ta tin rằng học thuyết hóa thạch có thể đợi đến ngày mai,” Bà nói chắc nịch.

Harriet cố giấu giếm vẻ thất vọng của mình. “Tất nhiên rồi, thưa phu nhân.”

“Ta sẽ yêu cầu Hawins và người giữ nhà tìm những thùng gỗ mà ngài đây đã từng cất giữ.” Phu nhân Hardcastle bổ sung dứt khoát. “Không ai có thể yêu cầu họ bắt đầu tìm kiếm vào giờ này giữa đêm.”

“Đúng vậy, con cũng nghĩ thế,” Harriet nhìn nhận. Nhưng trong thâm tâm thật lòng cô không thấy lý do đúng đắn để bộ phận giúp việc không đi tìm thùng gỗ hóa thạch của Hardcastle. Giờ này cũng đâu phải là quá khuya.

“Vậy thì, giờ con hãy kể cho chúng ta nghe về mùa hội đi, Harriet,” Phu nhân Hardcastle nói ngon ngọt. “Ta đã không dự mùa hội ở Luân Đôn nhiều năm nay. Từ khi – ” Bà nhanh chóng im bặt. “À, lâu rồi.”

Harriet gắng gượng thu xếp một cuộc nói chuyện lịch sự. Thật là khó bởi vì cô quá muốn được trò chuyện với bá tước về hóa thạch. “Mùa hội rất vui, con cho là vậy. Nếu ai đó thích nó. Em gái con rất thích thú. Nó nên có thêm một mùa hội nữa.”

“Nhưng con không cảm thấy nó thú vị sao?” Phu nhân Hardcastle hỏi.

“Không,” Harriet rạng ngời. “Ngoại trừ điệu valse. Con rất thích khiêu vũ với St. Justin.”

Gideon nâng ly rượu lên trong cử chỉ tán thưởng thầm lặng. Anh cười với cô từ bên này bàn. “Cảm giác đó đến từ hai phía, thưa phu nhân.”

Harriet hài lòng vì sự lịch lãm của anh. “Cảm ơn ngài,” Cô quay lại Phu nhân Hardcastle. “Phần tuyệt nhất ở Luân Đôn, thưa phu nhân, là con được gia nhập Hiệp hội hoá thạch và di tích.”

Hardcastle lên tiếng từ phìa cuối bàn. “Ta từng là thành viên. Tất nhiên mấy năm nay ta chưa từng tham dự một buổi họp nào.”

Harriet háo hức quay lại ông. “Giờ đó đã là một nhóm khá đông, và có rất nhiều con người uyên bác trong những buổi họp mặt. Rủi thay, con không quen được ai biết nhiều về răng.”

“Lại nữa rồi,” Gideon cảnh báo mẹ mình. “Tốt hơn mẹ nên ngăn cản cô ấy nhanh lên trừ khi mẹ muốn câu chuyện quay lại chỗ mấy món hóa thạch.”

Harriet đỏ mặt. “Xin thứ lỗi, thưa phu nhân. Người ta thường bảo con quá hào hứng với chủ đề đó.”

“Đừng lo,” Phu nhân Hardcastle ân cần nói. Bà liếc mắt về phía chồng. “Ta nhớ lại ngài đây cũng có nhiệt huyết tương tự. Đã lâu rồi ta chưa nghe ngài nói về hóa thạch. Tuy nhiên, cuộc nói chuyện cũng bị giới hạn phần nào. Cô có thể kể chúng ta nghe những điều thú vị khác ở Luân Đôn không?”

Harriet cân nhắc kĩ lưỡng. “Thật lòng mà nói thì không có,” Cuối cùng cô thú nhận. “Thật ra con rất thích đời sống thôn quê. Con không thể đợi cho đến khi trở về Upper Biddleton để tiếp tục công việc trong hang động.”

Gideon quẳng cho cô cái nhìn bao dung. “Như mẹ thấy đó, tôi đã cưới một cô vợ hoàn hảo cho một người thích được hy sinh bản thân cho đất đai gia tộc.”

“Sẽ là hân hạnh to lớn khi được du ngoạn cùng Gideon trong lúc ngài ấy khảo sát lãnh địa Hardcastle,” Harriet hài lòng nói. “Con sẽ được khám phá hóa thạch ở tất cả địa hình mới.”

“Thật là nhẹ nhõm khi biết tôi đưa ra vài điều đáng giá trong cuộc hôn nhân này,” Gideon nói. “Đã từ lâu tôi bắt đầu thắc mắc không biết em có tìm ra được điều gì hữu ích từ mối quan hệ của chúng ta. Tôi biết rõ một vài chuyện vặt vãnh như tước hiệu cũ và nhiều bất động sản có lợi tức không quan trọng lắm đối với một nhà sưu tầm hóa thạch như em.”

Vợ chồng bá tước xứ Hardcastle kinh ngạc nhìn chằm chằm con trai.

Harriet hếch mũi. “Ngài biết ý em là gì sao?” Cô nói với Phu nhân Hardcastle ngồi bên cạnh. “Ngài ấy thỉnh thoảng không thể kháng cự những khiêu khích cố tình của người khác. Đó trở thành thói quen rồi.”

Khi mãn tiệc, Gideon ngồi ngả ra ghế và quan sát, thích thú, khi mẹ anh nhắc nhở Harriet rời bàn và theo bà vào phòng khách.

“Vậy chúng ta sẽ để các quý ông với rượu vang đỏ chứ?” Hardcastle thì thầm.

“Con không phiền nếu họ uống rượu trước mặt chúng ta,” Harriet vô tình nói.

Gideon cười toe toét. “Rõ ràng em chưa được dạy dỗ đầy đủ ở Luân Đôn để nhận ra mẹ tôi đang dịu dàng bảo ban em. Em nên rời bàn để quý ông có thể uống rượu đến say mèm một cách riêng tư.”

Harriet sửng cồ. “Em tin ngài không có thói quen say xỉn, thưa ngài. Cha em không bao giờ ủng hộ những gã say, và em cũng không.”

“Tôi sẽ cố sức giữ sự hóm hỉnh của mình để có thể thực hiện bổn phận làm chồng tối nay, em yêu. Sau hết đây là đêm tân hôn của chúng ta mà, nếu em còn nhớ.”

Đối diện bàn ăn Harriet ghi nhận ý nghĩa cợt nhả bên dưới câu nói và mặt cô chuyển sang màu hồng tươi. Tuy nhiên, mẹ Gideon thì không vui vẻ chút nào.

“Gideon. Đó là điều hoàn toàn xúc phạm không nên phát ngôn.” Phu nhân Hardcastle quắc mắt giận dữ. “Đây là một gia đình nền nếp và con phải hành xử đúng mực. Không được nói những chuyện như thế trên bàn ăn. Con biết rõ mà. Tính tình của con đã tha hóa khủng khiếp trong sáu năm qua.”

“Khốn thật,” Hardcastle lầm rầm. “Anh đã làm con bé xấu hổ. Xin lỗi vợ anh đi.”

Harriet cười khúc khích lém lỉnh với Gideon. “Phải đấy, St. Justin, xin lỗi một lần đi. Em không tin được là em từng nghe ngài xin lỗi. Em không thể đợi được.”

Gideon đứng lên và cúi người nhã nhặn. Mắt anh lóe sáng. “Xin thứ lỗi, thưa phu nhân. Tôi không có ý xúc phạm những cảm xúc mỏng manh của phu nhân.”

“Rất tốt,” Harriet quay sang cha mẹ anh. “Mọi việc không suôn sẻ sao ạ? Con tràn trề hy vọng ngài ấy thậm chí được dạy bảo để tồn tại trong xã hội mà không gây ra một mớ hỗn độn thái quá.”

Mẹ Gideon đột ngột đứng lên, miệng mím thành một đường thẳng. “Ta tin rằng Harriet và ta sẽ lui vào phòng khách.”

Harriet từ tốn đứng lên. “Vâng, tốt nhất chúng ta nên rời khỏi đây trước khi St. Justin nói điều gì đó xúc xiểm. Cư xử đúng mực khi em đi khỏi, thưa ngài.”

“Tôi sẽ cố hết sức.” Gideon nói.

Anh quan sát mẹ dẫn Harriet rời khỏi phòng ăn. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, anh ngồi xuống lần nữa.

Sự im lặng tột cùng lắng xuống trong phòng. Hawkins bước đến với rượu vang đỏ và rót một ly cho Gideon và cha anh. Rồi người quản gia lui vào trong.

Sự im lặng kéo dài giữa hai người đàn ông. Gideon không tìm cách phá vỡ nó. Đây là lần đầu tiên cha con anh ở riêng lâu đến vậy. Nếu Hardcastle muốn nói chuyện với anh, Gideon nhận định, ông có thể dễ dàng làm việc đó.

“Cô ta thú vị,” Cuối cùng bá tước nói. “Ta sẽ công nhận với anh như thế. Không phải theo lối thường.”

“Đúng vậy. Không theo lối thuờng. Đó là một trong những phẩm chất cuốn hút nhất của cô ấy.”

Sự tĩnh lặng một lần nữa xâm chiếm căn phòng.

“Không hẳn giống những gì ta mong đợi,” Hardcastle nói.

“Ý ngài là sau Deirdre?” Gideon nếm ly vang đỏ nặng và trầm ngâm nhìn chân nến bằng bạc sang trọng trước mặt anh. “Tôi đã già thêm sáu tuổi, thưa ngài. Và vì đó toàn bộ là lỗi của tôi, tôi hiếm khi phạm cùng một sai lầm đến hai lần.”

Hardcastle càu nhàu. “Ý anh là lần này anh đã làm điều đúng đắn hợp lễ nghi sao?”

Tay Gideon siết chặt mép ly. “Không, thưa ngài. Ý tôi là lần này tôi đã tìm ra một phụ nữ tôi có thể tin cậy.”

Sự im lặng quay lại phòng ăn.

“Phu nhân anh có vẻ tin tưởng anh rất nhiều,” Hardcastle lẩm bẩm.

“Đúng vậy. Đó là một trải nghiệm tuyệt vời. Đã lâu rồi không có ai tin tưởng tôi.”

“Anh còn mong đợi gì sau những gì anh làm với Deirdre hả?” Hardcastle cáu kỉnh.

“Sự tin tưởng.”

Hardcastle đập tay lên bàn làm những ly rượu nhảy dựng lên. “Cô gái đó đang có thai khi cô ta chết. Anh hủy bỏ đính hôn ngay trước khi cô ta tự sát. Cô ta bảo với cha mình rằng anh đã phủi tay sau khi cưỡng đoạt cô ta. Còn gì khác hơn?”

“Có thể cô ta đã nói dối.”

“Tại sao cô ta phải nói dối? Cô ta định tự sát, vì Chúa. Cô ta không còn gì để mất.”

“Tôi không biết lý do của cô ta là gì. Cô ta không còn tỉnh táo khi đến gặp tôi lần cuối. Cô ta...” Gideon im lặng.

Không cần thiết phải cố gắng mô tả Deirdre vào đêm hôm đó. Anh đã từng nhận ra có gì đó không đúng khi cô ta bất thình lình vồn vã quyến rũ anh.

Sau nhiều tháng không đáp trả những nụ hôn dò hỏi và cực kì trong sáng của anh, cô ta đột ngột lao vào anh. Có một bầu không khí tuyệt vọng xung quanh cô ta. Gideon lờ mờ nhận ra cô ta đã ở với kẻ khác.

Khi anh đối chất những nghi ngờ của mình với Deirdre, cô ta nổi cơn thịnh nộ. Những lời của cô ta vẫn rổn rảng bên tai anh.

Đúng, có người khác. Và tôi vui mừng vì anh đã không đặt đôi tay khổng lồ, xấu xí của anh lên người tôi, con quái vật kia. Tôi không nghĩ tôi có thể chịu đựng cái chạm tay của anh. Tôi không thể đứng trước cái nhìn của gương mặt gớm guốc dòm tôi chăm chú. Anh thật sự tin rằng tôi muốn anh làm tình với tôi sao? Anh thật sự nghĩ tôi muốn lấy anh sao? Cha tôi bắt buộc tôi chấp nhận anh thôi.

Bá tước nuốt trọn một ngụm lớn rượu vang đỏ. "Nếu có gã khác thì tại sao cô ta không thú nhận? Để lại một mẩu tin kể lại sự việc hay sao đó. Mẹ kiếp, anh kia. Anh có biết người mẹ khốn khổ của anh đã cố gắng thế nào để tự thuyết phục bản thân tin rằng Deirdre đã để cho kẻ khác quyến rũ không? Nhưng sự thật đã lên tiếng."

"Có lẽ chúng ta nên chuyển sang đề tài khác," Gideon đề nghị.

"Khốn kiếp, đứa cháu duy nhất của ta đã chết cùng Deirdre Rushton."

Sự kiềm chế của Gideon đứt phụt. "Không, khốn thật, cháu ngài không chết cùng Deirdre. Đó là cháu người khác. *Đứa bé không phải con tôi*."

"Gideon, lạy Chúa, cẩn thận với ly rượu."

"Lần cuối cùng," Gideon nói với một gầm gừ, "Tôi thề với ngài trên danh dự của tôi, dù tôi biết ngài không nghĩ tôi có danh dự, *rằng tôi không cưỡng đoạt Deirdre Rushton.* Tôi chưa từng chạm vào cô ta. Cô ta không thể chấp nhận cái chạm của tôi nếu ngài biết được sự thật đốn mạt đó. Cô ta đã nói rõ như thế."

Với nỗ lực phi thường, Gideon khôi phục sự tự chủ. Anh cẩn trọng đặt ly rượu xuống. Cha anh nhăn nhó để mắt đến anh.

"Có lẽ anh nói đúng," Hardcastle nói. "Có lẽ chúng ta nên đổi đề tài."

"Đúng vậy." Gideon thở đều đều. "Tôi xin lỗi vì màn trình diễn nghệ thuật sân khấu này, thưa ngài. Người ta nghĩ rằng sau chừng đó năm lẽ ra tôi đã học sự phù phiếm về những sách lược giống thế này. Ngài có thể trách tội vợ tôi. Cô ấy luôn than

phiền rằng tôi không biện hộ cho bản thân." Anh cười gằn. "Nhưng ngài biết chuyện gì xảy ra mỗi khi tôi làm như thế. Không ai tin tôi cả."

"Ngoại trừ vợ anh?" Hardcastle mát mẻ ướm thử.

"Cô ấy tin vào sự trong sạch của tôi trước khi tôi giải thích," Gideon nói, không thiếu vẻ hài lòng sâu sắc. "Thật ra mà nói, tôi chưa từng kể cô ấy nghe toàn bộ câu chuyện. Thế mà cô ấy đã đứng giữa một vũ hội đông đúc và tuyên bố với thế giới lịch sự rằng đứa bé của Deirdre không phải con tôi."

"Không ngạc nhiên tại sao anh lại cưới cô ta." Hardcastle khô khan nói.

"Phải. Không ngạc nhiên. Còn vấn đề gì ngài muốn bàn bạc không, thưa ngài?"

Hardcastle nhìn anh chăm chú hồi lâu. "Ta tin là, những tên trộm. Kể ta nghe về những kẻ xấu đang sử dụng hang động để chứa của bất lương đi."

Với nỗ lực Gideon kéo suy nghĩ quay lại công việc trước mắt. "Không có gì đáng kể. Tôi đã bẫy chúng cùng một Bow Street Runner. Chúng tôi bắt quả tang bọn chúng đang giấu hàng."

"Làm thế nào anh biết được chuyện đó?"

Gideon cười nhăn nhở. "Harriet đã khám phá ra một hang động chứa đầy đồ ăn trộm trong lúc săn tìm hóa thạch. Cô ấy triệu kiến tôi trở lại Upper Biddleton và hướng dẫn tôi giải quyết vấn đề càng nhanh càng tốt để cô ấy có thể tiếp tục công việc thám hiểm hang động. Nếu ngài chưa đoán ra thì tôi có thể nói Harriet có tính cách chuyên chế."

"Ta biết rồi. Vậy là anh đã bắt bọn trộm. Và giành được Harriet trong lúc đó."

"Đúng vậy." Gideon xoay ly vang đỏ giữa lòng bàn tay, quan sát màu hồng ngọc lóng lánh. "Vẫn có một chuyện khiến tôi bận tâm. Tôi tin rằng chúng có cả thảy bốn tên. Một tên chưa bị bắt."

"Điều gì làm anh nghĩ như thế?"

"Một là sau khi tôi tra khảo những tên trộm chúng đều thú nhận đã nhận chỉ thị từ một gã bí ẩn chưa từng thấy mặt. Tôi có chiều hướng tin bọn chúng."

"Tại sao?"

“Những món đồ chúng tôi tìm thấy trong hàng đều ở trong tình trạng hoàn mỹ. Tay nghề rất khéo, và không để lại dấu vết từ bất kì căn nhà tốt hơn ở Upper Biddleton. Không ai trong ba tên bị bắt tỏ ra có con mắt nhà nghề, nếu ngài hiểu ý tôi. Chúng là hạng người chỉ đơn giản có thể phá cửa sổ của một căn nhà nào đó và vơ vét mọi thứ trông có vẻ có giá trị.”

“Ta hiểu rồi,” Hardcastle chậm rãi nói.

“Hơn thế nữa, khi Runner trao trả một vài món đồ ăn trộm cho chủ nhân của chúng ở Luân Đôn, ông ta nhận ra không ai biết được việc đã trở thành nạn nhân của bọn trộm cho đến khi ai đó chú ý một vài món đồ đã biến mất.”

Hardcastle kinh ngạc. “Không ai biết mình bị mất trộm cả sao?”

Gideon từ tốn lắc đầu. “Không hề có cửa sổ vỡ hay ổ khóa bị phá để kinh động chủ nhà. Hãy nghĩ về diện tích của Nhà Hardcastle hay Lâu Đài Blackthorne. Thậm chí những ngôi nhà trong thành phố của ngài cũng rất rộng lớn. Nếu ai đó không phá cửa cái hoặc cửa sổ để vào trong thì liệu ngài có biết mình bị trộm cho đến khi ngài nhớ đến món đồ của mình không?”

“Không. Ta nghĩ là không. Nhưng còn về băng trộm?”

“Thường có một thành viên trong hiệp hội nhận ra bị mất trộm, theo Dobbs, người đó đã thuê Bow Street.”

Bá tước nhìn anh với vẻ tò mò mãnh liệt. “Anh kết luận được điều gì?”

“Có ai đó có khả năng điều tra những ngôi nhà tước khi bọn trộm và xác định giá trị và vị trí của đồ đạc.” Gideon nói. “Và rồi cũng người đó sắp xếp những món đồ theo trình tự ngăn nắp, hiệu quả mà không cần phá cửa sổ hay ổ khóa.”

“Và anh tin rằng gã này vẫn còn bên ngoài?”

“Tôi biết chúng tôi chưa bắt được hắn.” Gideon uống cạn ly vang đỏ. “Có một vài thông tin rất lí thú chúng tôi được biết về hắn, thêm vào hắn có con mắt tinh đời và thâm nhập vào những ngôi nhà tốt nhất.”

“Hắn quen thuộc với những hang động xung quanh Upper Biddleton,” Hardcastle kết luận.

“Đúng. Hắn biết rõ về chúng.”

“Không có quá nhiều người phù hợp tất cả tiêu chí đó,” Hardcastle nói.

“Ngược lại.” Gideon cười gay gắt. “Một số lượng đàn ông săn tìm hóa thạch trong những hang động của Upper Biddleton tăng đáng kể trong những năm qua. Một bộ phận kha khá trong số đó là quý ông trong Hiệp hội. Bao gồm ngài, thưa ngài.”

“Ta?”

“Ngài rất phù hợp nhân dạng đó. Một quý ông với con mắt tinh đời thoải mái trong những phòng khách sang trọng và là chuyên gia hang động của Upper Biddleton.”

Bá tước bị bất ngờ. Rồi mắt ông sáng rực vì giận. “Sao anh dám ám chỉ một điều như thế về cha anh hả?”

Gideon đứng lên ngay tức thì. Anh nghiêng đầu thành một cái cúi mình lãnh đạm. “Xin ngài thứ lỗi, thưa ngài. Tôi không có ý ám chỉ gì hết. Tất nhiên tôi không nghi ngờ ngài phạm tội trộm cắp. Danh dự của ngài đứng trên điều đáng xấu hổ đó.”

“Khốn kiếp, ta nên nghĩ vậy.”

“Hơn thế nữa, với tư cách người quản lý tài sản cho ngài, tôi biết rõ mức độ gia tài của ngài. Ngài không cần sống nhờ việc trộm cắp. Vậy nên tôi không đặt ngài vào danh sách đối tượng tình nghi của tôi.”

“Chúa lòng lành,” Hardcastle bùng nổ. “Trong tất cả mọi thứ bất kính, đáng hổ thẹn có thể nói ra. Ám chỉ ta có thể là kẻ tình nghi vượt lên trên chuẩn mực, thưa ngài.”

Gideon đi ra cửa. “Đó là một cảm giác lý thú, phải không?”

“Cái gì?” Bá tước cáu kỉnh.

“Phát hiện ra ai đó mà ngài nghĩ rằng tôn trọng ngài lại có thể nghi ngờ danh dự của ngài và biết rằng ngài không bao giờ có thể chứng minh sự trong sạch của bản thân với người đó?”

Gideon không đợi câu trả lời. Anh rời khỏi phòng ăn và đóng cửa lại sau lưng.

Chương 14

«^»

Harriet nhìn qua hàng tay vịn của lô nhà hát và quan sát khung cảnh được chiếu sáng. Những hàng ghế đối diện chỗ hai người cô và chị em cô ngồi đầy ắp những người ăn mặc lòe loẹt, tất cả đều tranh giành sự chú ý. Mỗi lô ghế là một sân khấu thu nhỏ, một tấm bục mà những người đi xem hát tự trình diễn, phô trương người tình hiện thời, và những trang sức của mình.

Đám đông ầm ĩ, huyên náo bên dưới gần như át cả tiếng diễn viên ngay trước lúc nghỉ giữa buổi, thể hiện màn trình diễn của họ. Các công tử bột và những anh chàng chưng diện làm dáng, kể to những câu chuyện đùa dung tục, vỗ lên lưng nhau, và tạo ra một bầu không khí tạp nham vui vẻ cũng thú vị không kém màn trình diễn trên sân khấu.

Harriet lúc đầu cũng bị vở kịch cuốn hút, nhưng cô nhanh chóng thấy chán. Cô thích được ở nhà nghiên cứu răng hóa thạch hơn. Nhưng đây chỉ mới là đêm thứ hai cô trở lại Luân Đôn với tư cách Nữ Tử Tước St. Justin và Gideon đã khăng khăng cô phải để cả nhà đưa cô đến nhà hát.

Harriet đã không hiểu được tại sao anh lại muốn cô đi xem kịch, đến lúc dòng người cứ đều đều ghé thăm lô xem kịch của Adelaide thì cô hiểu ra. Gideon đang trưng bày vợ anh.

“Chị có thấy vui không?” Felicity hỏi trong một quãng ngắn vắng người ghé thăm. Cô thật rạng rỡ trong một bộ cánh muslin màu hồng nhạt điểm đường viền ren và ruy-băng. “Em thề nhà hát kịch tối nay đã đầy nghẹt.”

“Ừ. Nó còn khá là nóng nữa.” Harriet quạt phành phạch rồi ngừng lại đột ngột khi Felicity vờ lắc đầu thất vọng.

Harriet thở dài. Cô biết mình chưa học được cách sử dụng quạt sao cho duyên dáng hay quyến rũ đúng như chức năng của nó. Ít ra chẳng có ai có thể chê trách bộ váy của cô. Đó là một cái váy muslin rất thu hút màu xanh ngọc lam điểm trang bằng những tua ren và ruy băng màu trắng. Felicity đã đích thân chọn bộ váy đó.

Tấm màn tại lối vào lô được vén qua và hai người đàn ông trẻ bảnh bao trong bộ cánh buổi tối không chê vào đâu được bước vào.

“Cặp sinh đôi Adonis đã tới,” Harriet thì thầm với Felicity.

“Em thấy rồi.” Felicity mỉm cười, hoàn toàn thích thú cái vai trò là viên kim cương đắt giá của mình.

Hai người đàn ông trẻ mà Harriet đã đặt biệt danh là Cặp sinh đôi Adonis không hề có quan hệ máu mủ với nhau, nhưng họ có cùng chiều cao và sắc da, chuộng cùng một thợ may, và chú ý đến cùng một phụ nữ. Họ hiện nay đang sùng bái Felicity.

Cặp sinh đôi lịch sự chào hỏi Adelaide và Effie, và rồi họ cùng hăm hở quay sang Felicity.

Felicity ngay lập tức làm họ lóa mắt bằng một nụ cười. “Xin chào buổi tối, các quý ông. Rất vui được gặp các anh ở đây. Các anh đã làm quen với chị gái tôi, Nữ Tử Tước St. Justin rồi chứ?”

“Thật vui khi thấy phu nhân đã trở lại Thành Phố,” cậu Adonis đầu tiên nói với một cái cúi mình duyên dáng. Đôi mắt anh ta trong một lúc ánh lên vẻ phỏng đoán.

“Rất hân hạnh. Xin chúc mừng hôn lễ mới đây của phu nhân.” Cậu Adonis thứ hai cúi mình trang nhã như cậu trước rồi cả hai cùng chuyển sự chú ý trở lại vào Felicity.

Ở cuối lô, Adelaide và Effie tán gẫu với một góa phụ đã luống tuổi mặc trang phục màu đen. Harriet nghe lỏm được bà ta nhận xét với Effie rằng cả gia đình hẳn phải cực kỳ nhẹ nhõm vì hôn lễ đã thật sự diễn ra.

“Tất nhiên chúng tôi rất vui vì sự kết hợp này,” Effie nói bình thản, và rồi nói dối mà không hề chớp mắt, “Tất nhiên chúng tôi đều thất vọng vì những cô cậu trẻ tuổi không thể chờ để tổ chức hôn lễ đúng nghi thức. Nhưng tình yêu đã lên tiếng, phải không bà?”

“Ừ thì một người đã được thỏa long,” người phụ nữ kia lầm bầm. “Và nếu hai người hỏi tôi, thì đó là St. Justin.”

Biết rõ mình là mục tiêu của những cái nhìn tò mò từ những lô khác, Harriet nghiêng người qua hàng chấn song để quan sát một cuộc ẩu đả nổ ra bên dưới. Cô không hề nhận thấy người khách vừa ghé thăm cho đến khi cô nghe thấy một giọng nam quen thuộc chào Adelaide và Effie.

“Ồ, chào buổi tối, Ông Morland,” Effie hớn hở. “Rất vui được gặp anh tối nay.”

“Tôi đến để thể hiện sự kính trọng đối với Nữ Tử Tước St. Justin,” Bryce nói.

“Tất nhiên,” Effie nói.

Harriet xoay người lại và và thấy Bryce đang đứng phía trên cô. Mái tóc vàng của anh ta sáng bóng trong ánh đèn và nụ cười pha lẫn sự cuốn hút. Cô nhớ lại lời cảnh giác của Gideon. *Hắn không phải là thiên thần như vẻ ngoài của hắn*.

“Xin chào, Ông Morland.” Harriet mỉm cười lịch sự.

“Chào phu nhân.” Bryce ngồi vào một cái ghế bọc nhung bên cạnh cô. Anh ta hạ thấp giọng khi anh ta nhìn vào mắt cô. “Tối nay cô trông rất xinh.”

“Cám ơn ông.”

“Đến sáng nay tôi mới biết cô đã trở lại Thành Phố,” Bryce nói. “Và biết rằng cô đã kết hôn.”

Harriet nghiêng đầu. Hầu hết mọi người ít nhất cũng có một câu chúc mừng chiếu lệ. “Đúng vậy.”

“Những tin đồn xoay quanh chuyện cô đột ngột rời khỏi Thành Phố vài ngày trước rất đáng hoang mang.”

“Thật sao?” Harriet nhún vai. “Tôi không hề thấy hoang mang chút nào. Tôi không thể hình dung nổi tại sao mọi người đều thấy vậy.”

“Một vài người trong chúng tôi e ngại cho sự an toàn của cô,” Bryce nói nhẹ.

“Vớ vẩn. Tôi chẳng hề gặp nguy hiểm dù chỉ một khắc. Tôi không thể tưởng tượng ra mọi người lấy cái ý tưởng đó từ đâu.”

Bryce mỉm cười buồn bã. “Những người quan tâm đến cô như chúng tôi có lý do cảm thấy phải e ngại khi biết tin St. Justin đuổi theo cô và các bạn của cô.”

“Chà, giờ thì ông biết chẳng có gì để phải lo lắng cả,” Harriet nói kiên quyết.

“Cô rất can đảm.” Bryce cúi đầu tôn kính. “Cô khiến tôi rất ngưỡng mộ.”

Harriet trừng mắt với anh ta. “Ông đang nói chuyện gì thế?”

“Thôi đừng bận tâm. Nó không quan trọng. Và gạo cũng đã nấu thành cơm.” Bryce gật đầu về phía đám đông. “Những cái nhìn chằm chằm và mấy câu bình phẩm có làm cô khó chịu không? Cô là cảnh lạ trong vở kịch xã hội đấy, Phu Nhân St. Justin. Cô dâu của Quái Vật lâu đài Blackthorne.”

Harriet tức giận bật người ra sau. “Tôi đã yêu cầu ông rất rõ ràng là đừng gọi chồng tôi bằng cái tên kinh khiếp đó. Vui lòng rời khỏi lô này, Ông Morland.”

“Tôi không có ý làm cô bực bội. Tôi chỉ lặp lại những gì cả thế giới đang nói đấy thôi. Cô sẽ giết sứ giả đem đến tin xấu sao?”

“Đúng vậy, nếu việc đó là cần thiết để ngăn vị sứ giả kia lặp lại tin tức đó.” Cô vẫy vẫy cái quạt vào anh ta một cách xua đuổi. “Giờ ông hãy rời đi. Tôi không có tâm trạng cho chuyện nhảm nhí này.”

“Như ý cô vậy.” Bryce đứng lên và nắm lấy tay cô trước khi cô nhận ra ý định của anh ta. Anh ta cúi mình trên những ngón tay cô. “Cho phép tôi nói lại lần nữa rằng tôi hết sức ngưỡng mộ cô.”

“Thôi được rồi đấy, Ông Morland, thế là đủ rồi.”

Anh ta hạ giọng để chỉ cô có thể nghe thấy. “Sự can đảm của cô đang trở thành huyền thoại. Không phải người phụ nữ nào cũng có thể đối mặt với viễn cảnh chia sẻ giường cưới với một quái vật như St. Justin.”

Harriet giật bàn tay cô ra khỏi tầm tay anh ta ngay lúc những bức màn nhung một lần nữa được vén lên. Gideon bước vào lô nhà hát. Ánh mắt anh ngay lập tức chiếu vào Bryce.

“St. Justin.” Bryce tặng anh một nụ cười vắn tắt. “Tôi vừa mới chúc mừng cô dâu của anh.”

“Thật thế à?” Gideon quay lưng lại phía Bryce để chào Effie, Adelaide, và Felicity. Rồi anh nhìn Harriet, đôi mắt anh điềm tĩnh tìm kiếm biểu hiện trên mặt cô.

Harriet vội vàng nặn ra một nụ cười để Gideon không có lí do khiêu khích Bryce. Vụ lộn xộn với Applegate suýt chút nữa là trở nên tai hại. Thuyết phục Gideon hủy bỏ lời khiêu chiến của anh thật không dễ.

“Ngài đây rồi, thưa ngài,” Harriet nói thoải mái. “Em đang tự hỏi liệu tối nay ngài có xuất hiện.”

Gideon bước đến chỗ Harriet, sượt qua Bryce như thể anh ta là một con ma vô hình. Anh nghiêng mình và hôn lên những ngón tay cô. “Tôi đã nói với em là tôi sẽ gặp em ở đây mà,” anh nhẹ nhàng nhắc cô.

“Vâng, tất nhiên ngài đã nói thế.” Harriet bối rối. Cô có thể cảm nhận được thái độ thù địch giữa hai người đàn ông và cô không muốn có rắc rối xảy ra. “Ngài ngồi xuống đi. Màn hai sắp bắt đầu rồi.” Cô gật đầu lạnh tanh với Bryce, anh ta đang quan sát Gideon đầy suy tính. “Buổi tối tốt lành, Ông Morland. Cám ơn ông vì đã ghé qua chúc mừng tôi.”

“Buổi tối tốt lành, phu nhân.” Bryce biến mất sau tấm màn nhung.

“Hắn có làm gì phiền em không?” Gideon hỏi nhỏ khi anh ngồi xuống cạnh Harriet.

“Trời ơi, không.” Harriet phất quạt ra và bắt đầu quạt cho mình. “Anh ta chỉ tỏ ra lịch sự thôi.” Cô bắt gặp ánh mắt của em gái. Felicity đưa sang một cái nhìn thăm dò, thầm hỏi chị cô mọi chuyện có ổn không. Harriet cố gắng đáp lại, cũng thầm lặng như thế, rằng mọi thứ đều ở trong tầm kiểm soát.

“Tôi mừng khi nghe thế.” Gideon ngồi uể oải bên cạnh Harriet một cách ngạo mạn, thái độ sở hữu của anh đối với cô rất rõ ràng, bất cứ ai trong nhà hát đều thấy. “Em có thích buổi trình diễn không?”

“Không hẳn ạ.” Harriet nói. “Vì không thể nghe rõ lắm. Tối nay mọi người đều rất ồn ào. Một vài người bên dưới còn bắt đầu trút vỏ cam xuống sân khấu ngay trước lúc nghỉ giải lao.”

Adelaide cười. “Harriet vẫn còn tưởng người ta thật sự đến nhà hát để xem và nghe vở diễn, St. Justin à. Chúng tôi đã nói với nó đó là lí do tham dự ít quan trọng nhất.”

Miệng Gideon hơi cong lên. Anh nhìn ra đám đông với sự hài lòng rõ rệt. “Hoàn toàn đúng.”

Harriet cựa quậy bứt rứt trong ghế. Cô bị trưng bày như vật phẩm cô dâu của Quái Vật lâu đài Blackthorne thế là đủ rồi.

Khuya đêm đó, khi cô hầu cuối cùng cũng rời khỏi phòng ngủ của cô và cô được ở một mình, Harriet quyết định đã đến lúc đi đương đầu với Gideon.

Cô bước đến cánh cửa nối liền phòng ngủ của cô và Gideon và áp tai lên ván cửa. Cô đến đúng lúc người hầu của Gideon rời đi. Harriet mở cửa và đi thẳng vào phòng.

"Em muốn nói chuyện với ngài," cô tuyên bố.

Gideon mặc một bộ áo ngủ màu đen, đang rót cho mình một ly brandy. Anh nhìn lên, một hàng lông mày nhướng hơi cao. "Tất nhiên rồi, em yêu. Tôi đang sắp sửa đến phòng em đây. Nhưng vì em đang ở đây, cứ đến uống một ly brandy với tôi."

"Không, cám ơn ngài. Em không muốn uống."

"Tôi nghe thấy sự cáu kỉnh trong giọng em." Gideon uống một ngụm brandy và ngắm cô thật kỹ. "Có phải em bực bội với tôi vì lí do gì đó không, Harriet?"

"Đúng vậy đấy. Gideon, em không muốn đến nhà hát tối nay. Em đã đi bởi vì ngài cứ khăng khăng đòi em phải đi."

"Tôi đã nghĩ em sẽ thấy vui khi được ở bên cạnh gia đình em và trấn an họ em đã kết hôn. Họ không cần phải lo lắng thêm nữa về chuyện em có bị cưỡng đoạt rồi bị tôi bỏ rơi hay không. Giờ em đã là Nữ Tử Tước St. Justin và chẳng có gì có thể thay đổi điều đó."

"Nó không phải là lí do ngài bắt em đi, và ngài biết điều đó. Gideon, em gái em nghĩ ngài đang trưng bày em cứ như em là một giống thú kiểng hiếm có. Điều đó có đúng không? Bởi vì nếu đúng như vậy thì em không thích chuyện đó. Em đã có đủ rồi."

"Em đúng là một tạo vật rất hiếm hoi, em yêu." Đôi mắt anh sáng lên. "Thật sự rất hiếm."

"Điều đó hoàn toàn sai sự thật, thưa ngài. Em là một phụ nữ hoàn toàn bình thường mà giờ đây đã trở thành vợ ngài. Gideon, em không muốn làm vật triển lãm thêm nữa. Chẳng phải ngài đã chứng tỏ được điều ngài thấy phải chứng tỏ cho Giới Thượng Lưu sao?"

"Dù cho em gái em có nói gì đi nữa thì tôi cũng không cử em đến nhà hát tối nay để triển lãm em, Harriet."

"Ngài có thật sự chắc về điều đó không, thưa ngài?" cô hỏi nhẹ.

"Chết tiệt. Tất nhiên là tôi chắc. Đúng là một câu hỏi ngớ ngẩn. Tôi đã nghĩ em sẽ thích được ở bên gia đình em và tôi cứ nghĩ em sẽ thích xem kịch. Đó là tất cả lí do."

“Được rồi,” Harriet nói, “lần tới mà ngài đề nghị em đi đến một nơi mà em không thật sự muốn đến, em sẽ thấy thảnh thơi mà từ chối.”

Anh quẳng cho cô cái nhìn bực tức. “Harriet, giờ em là một phụ nữ đã có chồng. Em sẽ làm những gì được bảo.”

“A ha. Vậy ngài định ra lệnh cho em đi đến những nơi em không muốn đến phải không?”

“Harriet—“

“Nếu ngài thật sự bắt đầu ra những mệnh lệnh như thế thì em phải kết luận là ngài có một động cơ khác chứ không phải muốn làm em vui,” Harriet nói. “Động cơ duy nhất mà em có thể nghĩ ra là ngài muốn triển lãm em.”

“*Tôi không triển lãm em.*” Gideon uống cạn ly brandy với một vẻ mặt cáu tiết.

“Vậy thì chúng ta hãy trở lại Upper Biddleton đi,” Harriet vội nói. “Chẳng có ai trong hai ta thích cuộc sống ở Thành Phố. Chúng ta quay về nhà đi.”

“Vậy là em háo hức trở lại với hóa thạch của em đến thế?”

“Theo lẽ tự nhiên em háo hức trở lại với chúng. Ngài biết em rất lo lắng sẽ có ai đó tìm thấy những mẩu xương khác khớp với cái răng của em rồi đó. Và bởi vì ngài cũng không thích thú Xã Hội Thượng Lưu gì hơn em, em thấy không có lí do gì chúng ta lại không nên quay lại Upper Biddleton.”

“Em và cái đám hóa thạch chết tiệt của em,” anh hậm hực. “Đó là tất cả những gì em có thể nghĩ đến sao?”

Harriet đột nhiên nhận ra anh không chỉ bực bội nữa. Gideon đang trở nên giận dữ. “Ngài biết rõ hơn thế mà, thưa ngài.”

“Thật thế sao? Em yêu, nói cho tôi nghe xem so với hóa thạch của em thì tôi đứng ở vị trí thứ mấy? Những người chồng khác phải lo cạnh tranh với những người đàn ông như Morland. Định mệnh của tôi lại là ganh đua với một đống xương và răng cổ.”

“Gideon, chuyện này đang trở thành một cuộc cãi vã ngu ngốc. Tối nay em không hiểu được ngài.”

Gideon rủa thầm. “Tôi cũng không chắc mình hiểu được bản thân tối nay. Tôi đang không ở trong tâm trạng tốt nhất của mình, Harriet. Có lẽ em nên đi ngủ đi.”

Harriet đi lại phía anh. Cô đặt bàn tay lên cánh tay anh và nhìn lên khuôn mặt cứng rắn của anh. “Có chuyện gì không ổn vậy, Gideon?”

“Chẳng có gì không ổn.”

“Đừng có bịp em như thế. Em biết đã có chuyện gì đó xảy ra mới khiến ngài cáu kỉnh đến mức này.”

“Theo như em nói bản chất tôi là cáu kỉnh rồi còn gì.”

“Không phải lúc nào cũng thế,” cô trả miếng. “Nói với em chuyện gì đã làm ngài bực bội, Gideon. Có phải do chuyện Ông Morland đến lô nhà hát của chúng ta?”

Gideon bước ra xa cô. Anh đi đến cái bàn nhỏ có chai brandy và rót cho mình một ly nữa. “Tôi sẽ xử lý Morland.”

“*Gideon.*” Harriet sửng sốt. “Ngài đang nói gì?”

“Tôi nói tôi sẽ xử lý hắn.”

“St. Justin, ngài nghe em nói đây,” Harriet nạt. “Ngài đừng hòng nuôi cái ý tưởng cố gắng khiêu khích Ông Morland đấu tay đôi. Dù chỉ một khắc thôi cũng không. Ngài có hiểu em không? Em sẽ không chấp nhận chuyện đó.”

“Em say mê hắn đến thế sao?” anh kéo dài giọng.

“Trời ạ, Gideon, ngài biết điều đó không phải sự thật. Tối nay ngài bị gì thế?”

“Tôi đã nói với em rồi, tốt nhất em nên về giường đi, phu nhân.”

“Em sẽ không bị tống về giường như một đứa trẻ mắc lỗi trong khi ngài lồng lộn ở đây như một…một…”

“Con quái vật?”

“Không, không phải như một con quái vật,” Harriet hét lên. “Như một người chồng thất thường, khó tính, thiếu nhạy cảm, không tin tưởng vợ mình.”

Câu đó ngăn anh lại. Gideon nhìn cô chăm chú. “Tôi tin em, Harriet.”

Cô đọc thấy sự thật đơn giản đó trong mắt anh và một phần trong cô đã rất nguội lạnh trở nên ấm áp. “Chà,” cô làu bàu, “ngài chắc chắn không tỏ vẻ như thế.”

Đôi mắt nâu vàng của anh gần như chuyển thành màu đồng trong ánh lửa. “Chẳng có ai trên trái đất này mà tôi tin tưởng hoàn toàn như tôi tin em. Đừng bao giờ quên điều đó.”

Harriet cảm giác niềm hạnh phúc đến choáng váng. “Ngài nói có thật lòng không?”

“Tôi không bao giờ nói bất cứ điều gì không thật lòng.”

“Ôi, Gideon, đó là điều tuyệt vời nhất ngài từng nói với em.” Cô đi vội qua căn phòng và ào vào vòng tay anh.

“Lạy Chúa tôi, làm sao em có thể nghĩ tôi không tin em được?” Anh đặt ly brandy xuống và ôm cô sát lại. “Đừng bao giờ nghi ngờ điều đó, em yêu.”

“Nếu ngài tin em,” cô thì thầm bên ngực anh, “thì tại sao ngài lại quá bận tâm vì Ông Morland?”

“Hắn rất nguy hiểm,”Gideon nói giản dị.

“Làm sao ngài biết?”

“Tôi biết hắn rất rõ. Hắn từng tự nhận là bạn tôi. Dù gì chúng tôi cũng đã trải qua một phần tuổi thơ cùng nhau. Gia đình hắn sống gần lâu đài Blackthorne một vài năm trong khi chúng tôi khôn lớn. Rồi họ chuyển đi. Tôi gặp lại Morland tại Luân Đôn khi tôi rời trường đại học. Hắn vẫn còn tự nhận là bạn tôi, thậm chí sau khi hắn rạch mặt tôi bằng một lưỡi kiếm.”

Harriet bất động. Cô ngẩng đầu, đôi mắt mở to. Cô dịu dàng chạm tay lên bên má bị sẹo của anh. “Morland đã khiến ngài bị như vậy?”

“Đó là một tai nạn. Hay như hắn nói vào lúc đó. Lúc ấy chúng tôi đều còn rất trẻ. Có lẽ còn có một chút ngông cuồng. Trong một tối nọ chúng tôi đã uống quá nhiều rượu vang và Morland thách tôi đấu kiếm. Tôi đã đồng ý.”

“Ôi trời ơi,” Harriet thở ra.

“Chúng tôi không có mặt nạ để bảo vệ mặt, nhưng có những miếng đệm bảo vệ trên đầu kiếm. Một vài người bạn của chúng tôi dọn dẹp một chỗ rộng trên sàn và cá cược với nhau. Mọi người đồng ý rằng người nào phá vỡ được phòng thủ của người kia trước sẽ chiến thắng.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

Gideon nhún vai. “Nó kết thúc chỉ sau vài phút ngắn ngủi. Morland không phải là một người đấu kiếm giỏi. Tôi đã thắng, đánh văng thanh kiếm của hắn sang bên. Rồi tôi bước lùi lại và không phòng thủ. Nhưng hắn đã nhấc thanh kiếm của hắn lên và đột ngột tấn công mà không báo trước. Miếng đệm bảo vệ trên thanh kiếm không hiểu bằng cách nào đã rơi mất và lưỡi kiếm rạch vào hàm tôi.”

“*Gideon*. Anh ta đã có thể giết ngài.”

“Đúng vậy. Tôi thường băn khoăn liệu đó có phải là ý định của hắn. Có điều gì đó trong mắt hắn trong những giây ngắn ngủi đó. Tôi đã thấy nó khi hắn xông đến chỗ tôi. Hắn ghét tôi trong lúc đó, nhưng tôi không biết tại sao.”

“Làm sao anh ta giải thích được chuyện hắn xông vào tấn công ngài sau khi anh ta đã thua?”

“Sau đó hắn bảo không nhận ra tôi đã được tuyên là người chiến thắng. Hắn cứ tưởng cuộc đấu còn chưa kết thúc, rằng tôi đang rút lui.”

“Còn chuyện lưỡi kiếm của anh ta không có gì bảo vệ? Làm thế nào mà anh ta trót lọt chuyện đó?”

“Một tai nạn.” Gideon nhún vai. “Trong lúc mải mê đấu kiếm, hắn không nhận ra miếng bảo vệ đã rơi mất. Vào lúc ấy thì đó là một lời giải thích logic.”

“Ngài đã làm gì?”

Gideon im lặng trong một lúc. “Tôi đã thấy cơn giận dữ trong mắt hắn và tôi phản ứng theo bản năng. Tôi đã đấu lại hắn như thể trận đấu đột nhiên trở thành một trận chiến thật sự. Morland rất bất ngờ, hắn mất thăng bằng và ngã xuống sàn. Tôi thả kiếm của mình xuống và nhấc kiếm của hắn lên. Tôi dí mũi kiếm vào cổ họng hắn. Hắn bắt đầu hét lên rằng đó là một tai nạn.”

“Và ngài tin anh ta sao?”

“Còn có lời giải thích nào khác nữa? Chúng tôi đều đã uống quá say. Tôi đã tự nhủ đó là một tai nạn. Morland là bạn tôi. Nhưng tôi không bao giờ quên được ánh mắt hắn khi hắn nhảy bổ tới chỗ tôi.”

“Hai người vẫn tiếp tục làm bạn của nhau?”

“Chỉ trong một chừng mực nào đó. Về sau hắn đã xin lỗi và tôi chấp nhận. Tôi tự nhủ chuyện đó đã kết thúc. Tôi biết tôi sẽ bị sẹo đến suốt đời, nhưng tôi cũng biết mình có lỗi vì đã đồng ý cuộc thách đấu ngu ngốc đó.”

“Anh ta tự nhận là người duy nhất đứng về phía ngài khi ngài bị buộc tội bỏ rơi Deirdre.”

Gideon mỉm cười không chút hài hước. “Đúng thế. Nhưng vì hắn là người đã quyến rũ cô ta và khiến cô ta có thai, và vì lúc đó hắn đã kết hôn, hắn là hắn nghĩ cải trang làm bạn tôi sẽ có lợi cho hắn. Điều đó khiến hắn có vẻ hoàn toàn vô tội.”

Harriet ngẩng đầu. Đôi mắt mở to vì sửng sốt. “Morland là người đã quyến rũ cô ấy?”

“Phải. Deirdre đã thú nhận điều đó vào cái đêm cô ta đến gặp tôi. Nhưng chẳng có cách nào chứng tỏ điều đó sau khi cô ta chết.” Miệng Gideon cong lại. “Sẽ có ích hơn rất nhiều nếu Deirdre chịu dành chút thời gian mà để lại một lời nhắn trước khi cô ta tự bắn mình vào đêm đó. nhưng Deirdre không phải lúc nào cũng biết suy nghĩ cho người khác. Hẳn là cô ta không quan tâm liệu tôi có bị đổ oan vì vụ tự tử của cô ta.”

Harriet rùng mình khi nghe thấy nỗi đau chưa lành và sự tức giận trong giọng Gideon. “Gideon, ngài không còn yêu cô ấy nữa chứ?”

“Lạy Chúa lòng lành, không.” Anh nhìn xuống cô với cái quắc mắt sửng sốt. “Tôi cứ nghĩ mình đã yêu cô ta khi tôi cầu hôn. Nhìn lại, tôi nghĩ mình chỉ bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của cô ta và việc một tạo vật xinh đẹp như thế lại có vẻ muốn tôi. Nhưng tất cả những cảm xúc tôi dành cho Deirdre Rushton chết vào cái đêm cô ta nói với tôi cô ta chỉ chấp nhận lời cầu hôn bởi vì cha cô ta bắt cô ta phải làm và rằng cô ta đang mang thai con của người đàn ông khác. Cô ta nói rằng cô ta căm ghét bản mặt tôi.”

“Ôi, Gideon.” Harriet thắt chặt vòng tay cô quanh eo anh. “Cô ấy nghe như một phụ nữ rất tuyệt vọng. Cô ấy còn quá trẻ và chắc hẳn cô ấy nghĩ mình yêu Morland. Cô ấy biết không thể có được hắn và cô ấy căm phẫn khi bị ép phải kết hôn với một người cô ấy không yêu. Cô ấy đã đổ lỗi cho ngài vì những vấn đề của cô ấy.”

“Em không cần phải viện cớ cho cô ta,” Gideon cằn nhằn.

“Em chỉ muốn ngài nhận ra rằng cô ấy có lẽ không thật sự căm ghét ngài. Cô ấy chỉ cảm thấy bị rơi vào ngõ cụt và cô ấy trút nỗi sợ hãi cùng sự tức giận của mình lên ngài.”

“Cô ta đã trả thù tôi, nếu đó là ý đồ của cô ta,” Gideon nói.

“Vâng, em biết. Ngài đã sống trong góc khuất địa ngục riêng tư của ngài trong suốt sáu năm ròng.”

“Đó là một cách nói thống thiết quá, nhưng không hẳn là không chính xác,” Gideon nói cộc lốc. “Tôi chỉ biết mình rất cô đơn trong suốt sáu năm qua.”

Harriet mỉm một nụ cười run rẩy. “Nhưng không còn nữa rồi. Giờ ngài đã có em.”

“Giờ tôi có em.” Gideon nâng hai bàn tay anh lên chạm vào tóc cô. “Và tôi thề sẽ chăm sóc em thật chu đáo, Harriet.”

“Cám ơn ngài. Em cũng hứa sẽ chăm sóc ngài thật chu đáo.”

“Em sẽ làm thế chứ?” Đôi mắt như mắt sư tử của anh sáng lên ngọn lửa ấm áp.

“Ồ vâng. Ngài đã sai khi nghĩ em có cảm tình với hóa thạch của mình hơn ngài.” Cô nhón chân và hôn phớt lên môi anh. “Đúng là em bị chúng cuốn hút, nhưng em quan tâm đến ngài nhiều hơn.”

Gideon mỉm cười chậm rãi. “Tôi rất vui khi nghe điều đó.”

Anh bế cô lên trong tay cứ như cô nhẹ như lông vũ. Gideon khiến cô cảm giác như một nàng công chúa mỏng manh trong chuyện cổ tích, Harriet nghĩ.

Anh đặt cô xuống giữa giường anh và nằm xuống cạnh cô. “Có lẽ em sẽ chỉ cho tôi thấy phần nào trên bộ xương của tôi mà em thấy ấn tượng ngang bằng hoặc hơn cả những cái xương cổ em đã thu thập được.”

Harriet cười vào anh trong bóng tối. “Đó là một danh sách rất dài.”

“Vậy thì em có thể bắt đầu từ ngón chân tôi và đi lên.”

“Rất vui lòng ạ.”

Cô dịu dàng đẩy anh và Gideon ngoan ngoãn nằm ngửa ra. Rồi cô quỳ gối bên cạnh anh và nghiên cứu những ngón chân to lớn của anh với một vẻ mặt nghiêm túc.

“Em sẽ phải nói là em hiếm khi bắt gặp khối xương chân hóa thạch nào có kích cỡ như thế này.”

“Tôi rất hãnh diện.” Gideon ngắm khuôn mặt cô trong ánh lửa.

“Và người ta ít khi may mắn đến mức tìm thấy một khúc xương ống chân với tầm vóc như vầy.” Harriet từ từ lướt một ngón tay ngược lên mặt trong bắt chân anh. “Rất ấn tượng.”

“Tôi nhẹ cả lòng khi nghe đoạn xương đó của mình được đánh giá cao.”

“Một cách tuyệt đối,” cô đảm bảo với anh. Những ngón tay cô trượt lên đầu gối anh và dọc theo mặt trong đùi anh. “Và ngoài khúc xương đùi của một con voi mà em đã từng được độc quyền nghiên cứu, em chưa từng thấy xương đùi nào tuyệt vời như cái này.”

Gideon hít vào khi lòng bàn tay cô lướt lên cao hơn, tách mép áo ngủ bằng lụa đen của anh ra để lộ hai đùi anh. “Tôi mừng vì em hiểu rõ giá trị của nó.”

“Rất nhiều đấy, thưa ngài.” Cô nghiêng đầu và thả rơi một nụ hôn nhỏ, ướt át lên đùi anh. Những sợi lông xoăn cứng khiến mũi cô nhột nhạt. Mùi hương nam tính của anh khiến cô nhận thức rõ mình càng lúc càng bị khuấy động. Cô chạm vào vật đàn ông căng cứng của anh. “Giờ chúng ta đến với một khám phá cực kỳ thú vị.”

“Đừng có nói với tôi em đã tìm thấy hóa thạch của phần cơ thể đặc biệt đó,” Gideon nói.

“Không,” Harriet thừa nhận. “Nhưng nó chắc chắn là cứng như bất cứ hóa thạch nào em từng đào được từ trong đá.”

“À.” Gideon hít thở sâu khi cô mơn trớn anh.

Harriet thấy những cơ bắp trên đùi và ngực anh nhanh chóng trở nên cứng ngắc vì sự căng thẳng bị kích thích. Vuốt ve anh cứ như vuốt ve thép nguội. Sức mạnh trong anh thật đáng mê hoặc.

“Nếu em có khám phá ra được một thứ gì như thế này,” Harriet thì thầm khi cô xoay tròn đầu ngón tay xung quanh anh, “Em sẽ đăng nó lên tờ *Văn Kiện*.”

Tiếng cười của Gideon nghe như một tiếng rên rỉ vì nhức nhối. “Tôi không nghĩ mình sẽ sống sót qua buổi học này. Đến đây, phu nhân. Tôi sẽ chôn một phần của cơ thể mình vào trong hơi nóng của em trước khi nó rắn lại thành một hóa thạch mãi mãi vì quá nhức nhối.”

Harriet mỉm cười khi anh với tới cô và kéo cô lên dọc suốt chiều dài cơ thể anh. Cô thấy mình cưỡi ngang người anh. Cảm giác cặp đùi mạnh mẽ của anh được ôm trọn giữa hai đùi cô thật khiêu khích. Cô có thể cảm thấy vật đàn ông của anh rung

động bên dưới cô. Nó khiến cô nhận thức thật sống động quyền lực của một người phụ nữ.

Cô nghiêng người tới trước, đẩy áo ngủ của anh ra hai bên để cô có thể xòe những ngón tay mình lên bộ ngực rộng. Rồi cô hạ thấp đầu và quét lưỡi lên núm vú dẹt của anh.

"Thật tuyệt," Gideon thở ra. "Quá tuyệt."

Anh đặt hai bàn tay lên đầu gối cô và từ từ di chuyển chúng lên mặt trong đùi cô. Anh tìm thấy sự mềm mại trong cô, kéo ra chất lỏng nóng ấm. Rồi anh chầm chậm trượt một ngón tay vào bên trong, thử độ sẵn sàng của cô.

"*Gideon*." Harriet ưỡn cong lưng, cả cơ thể cô cứng lại như để phản ứng trước sự xâm nhập tuyệt vời đó.

"Đưa tôi vào trong em," anh thì thầm trong một tiếng càu nhàu. "Đặt hai tay em lên tôi và dẫn tôi vào trong em."

Với những ngón tay run run, cô đưa tay xuống và tìm thấy anh. Rồi cô nâng người trên đầu gối và nhún xuống thật chậm. Anh đi vào cô một cách cẩn thận, để cho cô cầm giữ nhịp điệu.

Cô cảm thấy mình bị kéo giãn và bị lấp đầy. Đó là một cảm giác cực kỳ xúc động. Nó luôn như thế. Cô dẫn anh vào trong cô không vội vàng để cô có thể nếm trải mỗi inch của anh.

Và rồi Gideon ở hoàn toàn trong cô và họ cùng bị buột chặt lại với nhau như chỉ một người đàn ông và một người đàn bà mới có thể. Harriet một lần nữa buông thả trong niềm vui vô song khi được nằm trong vòng tay Gideon.

Cô không hề nghĩ đến Bryce Morland và những điều khủng khiếp hắn đã làm với Gideon trong một quãng thời gian lâu, rất lâu. Khi Harriet thức dậy sau đó và nhớ lại câu chuyện kinh khủng kia, cô khám phá ra Gideon đang ngủ thật sâu bên cạnh cô.

Harriet nghĩ đến việc đánh thức anh dậy để nhắc anh không được cố ý khiêu khích Bryce. Nhưng Gideon đang nằm ngủ thật yên bình nên Harret quyết định chờ đến sáng mai.

Nhưng khi cô tỉnh dậy vào buổi sáng hôm sau, Gideon đã đi khỏi.

Chương 15

Sáng hôm đó Tattersail đã đông nghẹt khi Gideon bước vào sân. Không phải là một nơi thường xuyên tấp nập, đặc biệt vào những ngày buôn bán như hôm nay. Như những nhà đấu giá độc quyền của trại ngựa thuần chủng tốt nhất Luân Đôn, nó thu hút vô số quý ông theo cách kẹo ngọt lôi kéo con nít. Cuộc chiến không khoan nhượng giữa tất cả những ai có thể chi trả, cũng như những kẻ không thể, cho con ngựa chất lượng nhất.

Một khoảng sân được che phủ bởi một trần nhà được chống đỡ bằng một dãy cột cổ điển. Gideon tựa một bên vai vào một trong những cây cột cao lêu nghêu và uể oải quan sát khi một con ngựa săn được dẫn ra trước mặt một nhóm người mua tiềm năng. Anh không ở đây để mua một con ngựa săn.

Một cặp ngựa hồng kéo xe được ra mắt tiếp theo. Chúng có màu tuyệt đẹp, nhưng Gideon không nghĩ ngực chúng đủ sâu. Bề ngoài không có ý nghĩa gì với một con ngựa kéo xe. Sức chịu đựng và sức rướn là tất cả. Bên cạnh đó, anh cũng không định mua sắm những con ngựa kéo vào hôm nay.

Gideon mất hứng thú với ngựa hồng và chuyển qua nhìn đám đông. Anh gần như có thể tìm được con mồi của mình ở đây. Vài cuộc điều tra tinh vi ở câu lạc bộ tối qua đã để lộ rằng Bryce Morland sẽ có mặt trong buổi đấu giá sáng nay.

Một lát sau Gideon tìm ra anh ta giữa đám đông. Morland đang đứng ở cột trụ cuối cùng, trò chuyện với một gã mũm mĩm trong một chiếc áo khoác thùng thình.

Gideon hẩy vai khỏi cột và bắt đầu tiến về phía Morland.

Vào lúc đó một tay giữ ngựa xuất hiện với đợt trình diễn tiếp theo, một con ngựa cái nhỏ đốm xám Ả rập. Gideon tần ngần, hình ảnh đột ngột của Harriet ngồi trên lưng con ngựa xám nhỏ lóe lên trong tâm trí anh.

Anh dừng bước và dí mắt vào con ngựa cái. Nó có khung xương mảnh khảnh, rắn chắc hứa hẹn đầy sức mạnh và sự dẻo dai. Hai cái tai nhỏ trông có vẻ nhạy cảm và cảnh giác. Đôi mắt mở rộng trên cái đầu ngựa cái được chạm khắc hiền hòa. Harriet sẽ nhận ra vẻ thông minh trong một con ngựa.

Gideon đang quan sát cặp chân xinh xắn của con vật thì nghe tiếng Morland sau lưng.

"Không giống loại của anh nhỉ, St. Justin? Anh thường khoái một con to kềnh cục súc cơ mà. Con vật nào mà anh không thể đè bẹp khi anh trèo lên lưng nó ấy."

Gideon không nhìn anh ta. Anh giữ sự chú ý vào con ngựa cái. "Tôi vui vì anh ở đây, Morland. Tôi muốn nói vài câu với anh đấy."

"Vậy à? Bất thường chưa kìa." Giọng điệu của Morland trở nên căng thẳng. "Anh không nói câu nào với tôi suốt sáu năm qua."

"Chúng ta không có gì để nói với nhau."

"Vậy giờ có sao?"

"Rủi thay, có đó. Tôi cảnh cáo anh, Morland. Tôi tin anh sẽ chú tâm đến lời tôi."

"Nếu tôi không nghe thì sao hả?"

"Vậy thì anh sẽ phải đối đầu với tôi." Gideon thích cái đuôi cong cong lanh lợi của con ngựa cái và cái cách di chuyển kiêu hãnh của nó. Bầu không khí của con ngựa thi thoảng sức sống và lửa nhiệt tình làm anh nhớ đến Harriet.

"Anh có cơ hội đe dọa tôi sao?" Morland hỏi kháy.

"Có chứ." Gideon quan sát thân sau cứng cáp của con ngựa. Dồi dào sức lực, anh quả quyết. Nó có thể chạy đường xa. "Tôi muốn anh tránh xa vợ tôi."

"Quân khốn kiếp." Giọng Morland mất hút sự lo lắng. Giờ đây nó rít lên giận dữ. "Anh nghĩ anh là ai mà dám cảnh cáo người khác vậy hả?"

"Tôi là St. Justin," Gideon dịu giọng. "Quái Vật Lâu Đài Blackthorne. Anh cũng có một phần trách nhiệm trong cái danh xưng đó, tốt hơn anh nên biết khôn mà tôn trọng nó nhé."

"Anh đang đe dọa tôi vì anh biết nếu tôi dự định đoạt lấy Harriet bé nhỏ khỏi tay anh thì tôi có thể làm được. Anh thừa biết cô ta sẽ chạy đến với tôi dù tôi chỉ vẫy ngón tay kêu cô ta lại."

"Không đâu," Gideon nói, mắt anh vẫn dán vào con ngựa cái. "Cô ấy sẽ không đến với anh."

“Nếu anh tin chắc như thế thì tại sao còn mắc công dọa nạt?” Morland hỏi.

“Bởi vì tôi không muốn cô ấy bị anh quấy rầy, Morland.” Gideon ra hiệu cho gã dắt ngựa đang giữ con ngựa cái. “Giờ, cho phép tôi cáo từ. Tôi sẽ mua một con ngựa.”

Gideon lách qua khỏi Morland mà không thèm ngoái lại nhìn anh ta. Anh biết rất rõ sự xúc phạm câm lặng sẽ chọc tức Morland nhiều hơn chỉ đe dọa suông.

Chiều hôm đó Gideon trở về nhà để kể Harriet nghe về con ngựa cái, thì được biết rằng cô đã đi tham quan bảo tàng của Ông Humboldt. Món quà anh định dành để tạo sự ngạc nhiên cho cô đành phải hoãn lại. Việc này làm anh bực bội. Anh nhận ra anh đã mong ngóng được nhìn thấy phản ứng của cô.

Gideon quắc mắt với Owl. Owl quắc mắt đáp trả.

“Bảo tàng của Ông Humboldt?” Gideon nhắc lại.

“Vâng, thưa ngài. Phu nhân tỏ vẻ rất phấn khích đối với chuyến đi. Chỉ có Chúa mới biết lí do. Tôi không thể hình dung bất kì cái gì đáng vui thích về một bộ sưu tập những mẩu xương cũ nát vụn.”

“Owl à, anh sẽ phải tập làm quen với sự nhiệt tình của Phu nhân St. Justin về những vấn đề tương tự.”

“Đúng như tôi nhận định.”

Gideon chuẩn bị đi vào thư viện thì dừng lại. “Cô ấy có nhớ dẫn theo cô hầu hay một trong số những đầy tớ không?”

“Không. Nhưng tôi đã giải quyết, thưa ngài. Cô hầu đi cùng phu nhân.”

“Tuyệt vời. Tôi biết có thể trông cậy vào anh mà, Owl.” Gideon tiếp tục đi về phía cánh cửa thư viện. “Chiều nay tôi có hẹn với Ông Dobbs. Khi ông ta đến cảm phiền anh dẫn vào gặp tôi.”

“Vâng, thưa ngài.”

Mười lăm phút sau Dobbs đến nơi, nhanh nhẹn như thường lệ. Ông ta cởi chiếc mũ nhàu nát và ngồi đối diện Gideon theo thói quen suồng sã.

“Chào buổi chiều, thưa ngài. Tôi đã có những danh sách khách mới đúng như ngài yêu cầu.” Dobbs đưa ra một xấp giấy tờ. “Không thể tìm tất cả. Vài cái đã bị thất lạc hoặc bị hủy. Nhưng tôi đã xoay xở tìm được kha khá.”

“Tốt. Để tôi xem chúng ta có gì nào.” Gideon trải những bản danh sách khách mời trên mặt bàn. Anh đảo mắt qua những hàng tên dài dằng dặc của những người được mời đến những ngôi nhà khác nhau đã từng bị trộm viếng trong mùa hội.

“Công việc thu gọn những tên tuổi này thành nhóm người vừa được mời đến những ngôi nhà có trộm vừa có lý do để biết về những hang động-của-chúng không phải dễ dàng, thưa ngài.” Dobbs chỉ tay vào bản danh sách. “Hàng trăm cái tên như thế. Người ta thích tổ chức những buổi tiệc lớn.”

“Tôi có thể thấy việc này tốn khối thời gian.” Gideon lia ngón tay xuống một danh sách. “Tôi có linh cảm gã mà chúng ta cần tìm là một nhà sưu tầm hóa thạch.”

“Không nhất thiết phải là nhà sưu tầm hóa thạch, thưa ngài.” Dobbs nói. “Có thể chỉ đơn giản là kẻ nào đó lớn lên ở Upper Biddleton hay đã từng ghé thăm nơi đó.”

Gideon lắc đầu. “Một vị khách bình thường sẽ không thể quen thuộc trong hang để có thể thông thạo đường đi nước bước về ngõ ngách nơi chúng ta tìm thấy tang vật. Ai đó đã chọn hang động đó biết rất rõ về nó. Và lý do duy nhất ai đó vào hang là tìm hóa thạch.”

“Nếu ngài đã nói thế. Vậy thì tôi sẽ để những thứ này cho ngài và đợi chỉ thị tiếp theo.”

“Cảm ơn ông, Dobbs. Ông đã giúp tôi rất nhiều.” Gideon ngước lên khi người đàn ông nhỏ thó đứng dậy. “Ông làm thế nào mà lấy được nhiều danh sách vậy?”

Gương mặt quỷ lùn của Dobbs nhăn lại thành cái cười toét miệng. “Bảo họ tôi muốn những bản danh sách như một phần thưởng cho việc trả lại những món đồ bị trộm. Tất cả bọn họ đều nhanh chóng đưa tôi.”

Gideon cười. “Tất nhiên rẻ hơn phần thưởng bằng tiền mặt nhiều rồi.”

“Người ta thường trả tiền cả gia tài cho một con ngựa tốt hoặc một món trang sức đẹp, nhưng họ lại có xu hướng thắt chặt hầu bao khi phải thanh toán phí dịch vụ cho những dân thường như tôi.” Dobbs úp chiếc mũ lõm lên đầu. “Nhưng lần này tôi làm việc cho ngài, tôi hy vọng tôi sẽ có phần thưởng của mình. Tôi đã nghe ngóng khắp nơi. Người ta nói nhiều về nhân phẩm của ngài. Mọi người bảo ngài trả hóa đơn và không cố tìm cách né tránh người làm công.”

Gideon nhướng mày. “Luôn cảm thấy vui khi được nghe mình có nhân phẩm đáng tin cậy trong một vài lĩnh vực.”

“Trong khu vực tôi sống, nhân phẩm được xây dựng dựa trên những tài khoản sòng phẳng và vuông vức là yếu tố duy nhất của nó.”

Bảo tàng của Ông Humboldt chật cứng và vé vào cổng có giá khá cao. Bộ sưu tập của ông ta gồm hóa thạch, xương, thú nhồi, và thực vật kì dị đầy ắp toàn bộ căn nhà thành phố của ông ta từ trần xuống đến sàn nhà. Không một căn phòng nào còn trống. Thậm chí cả phòng ngủ của ông ta cũng chứa trưng bày và thùng gỗ đầy xương bám bụi, hóa thạch biển, và đủ loại khác.

Harriet cảm thấy hồi hộp khi nhận ra quy mô của bảo tàng.

“Nhìn nơi này xem, Beth,” Cô nói với cô hầu gái. Cô đứng nhìn chăm chăm một dãy phòng đầy bảo vật ở tầng trệt. Khách tham quan tự do tha thẩn từ phòng này sang phòng khác, kiểm tra và kêu ré lên khi thấy những đầu lâu tê giác và những con rắn nhồi vô hồn. “Tuyệt diệu. Vô cùng tuyệt diệu.”

Beth liếc mắt ái ngại vào căn phòng đầu tiên. Cô ta rùng mình trước cảnh tượng một khung xương của con cá mập lớn. “Tôi có phải đi cùng bà không, thưa bà? Những thứ này làm tôi khiếp vía, thật đấy.”

“Được rồi, cô có thể đợi trong sảnh. Tôi sẽ tự đi tham quan bảo tàng.”

“Cảm ơn bà.” Beth chuyển sự chú ý sang gã thanh niên đang thu phí vào cửa từ dòng khách tham quan. Cô ta nhoẻn miệng cười e lệ. Gã kia cười đáp lại.

Harriet phớt lờ cảnh bên lề kia. “Phòng này là gì?” Cô hỏi, chỉ vào cánh cửa bị khóa gần cầu thang.

Gã ta liếc cô. “Đó là phòng làm việc riêng của Ông Humboldt, thưa bà. Không ai được vào trong đó ngoại trừ ông ấy. Chỉ căn phòng đó là không cho khách tham quan vào.”

“Tôi biết rồi.” Harriet bắt đầu tiến đến cầu thang. “Được rồi, rất tốt, tôi tin tôi sẽ bắt đầu từ tầng cao nhất và đi dần xuống dưới cùng.”

Cô trèo lên tầng ba và ùa vào căn phòng đầu tiên đầy hiện vật.

Nơi đó là thiên đường.

Bảo tàng có rất ít khách tham quan, rõ ràng không đủ để choáng đường Harriet. Thời gian trôi đi nhanh chóng và cô đi xuống từ tầng trên cùng của ngôi nhà rộng lớn đến tầng dưới cùng vốn là tầng hầm.

Mặc dù chủ yếu cô tìm răng hóa thạch nhưng Harriet vẫn bị phân tâm bởi những hiện vật lý thú.

Cô tìm thấy một hóa thạch biển được bảo quản tốt trong một tình trạng mà cô chưa từng thấy trước đây. Có rất nhiều hóa thạch biển cực kì cuốn hút trong ngôi nhà này. Những mảnh vỡ hóa thạch đủ chủng loại trong một phòng khác lại thu hút sự chú ý của cô một lúc lâu.

Có lẽ sẽ kéo dài mãi mãi để đi qua tất cả ngăn kéo trong mỗi tủ kệ trong mỗi phòng, nhưng Harriet không muốn bỏ lỡ bất cứ thứ gì. Mỗi lần cô mở một ngăn kéo hay nhìn vào hộc kính là cô tự bảo mình cô có thể tìm ra một cái răng giống cái cô đã tìm được ở Upper Biddleton. Cùng với may mắn có lẽ nó sẽ được gọi tên. Cô sẽ biết nếu có ai đó đã xác định được tên tuổi của nó.

Harriet giữ lại dãy phòng thấp hơn của ngôi nhà để tham quan cuối cùng. Trong một căn nhà thật sự thì tầng hầm sẽ đơn giản dùng cho nhà bếp và khu vực của người hầu, nhưng Humboldt đã biến nó thành một dãy phòng lưu trữ cho bảo tàng. Khi Harriet đi xuống cầu thang thì cô nhận ra chỉ có mình cô ở đấy. Việc này hoàn toàn phù hợp với cô.

Cô không tìm thấy gì ngoại trừ hai thùng gỗ trong góc tối. Nhưng ở cuối sảnh khi cô mở cánh cửa cuối cùng và phát hiện ra một căn phòng tối om chứa đầy những bộ xương lù lù, vài thứ trong số chúng có kích cỡ rất to.

Ánh sáng khá yếu ớt. Hai ngọn nến bập bùng trên chân nến tường bên ngoài phòng ngủ cuối cùng. Harriet chọn một cái và mang nó vao trong. Cô dùng nó để thắp sáng những cây nến nhỏ đã cháy được một nửa trên chân nến bên trong buồng ngủ. Rõ ràng không ai thường vào căn phòng này.

Buồng ngủ không chỉ tối mà còn lạnh. Một lớp bụi dày phủ trên mọi thứ, nhưng Harriet không bận tâm. Bụi và đất là một phần của sưu tầm hóa thạch.

Ngay lập tức cô nhìn thấy có một dãy tủ kệ cao cao trong phòng tối. Mỗi tủ có hàng tá ngăn kéo.

Đó là cơ hội mười mươi cho cô tìm ra vài cái răng trong những ngăn kéo có kích thước thế này, Harriet hạnh phúc nhận xét.

Nhưng trước khi cô bắt đầu khám phá những cái tủ thì cô dừng lại kiểm tra vài di tích lạ thường bị vất bừa bãi trong phòng. Đó là một mẩu đá lớn nằm trên một chiếc tủ cuối hành lang nọ. Harriet dí mặt sát vào và nhìn thấy một hình bóng thanh mảnh của một con cá khác lạ, gai góc bị ấn bên trong.

Xa xa trên cùng hàng lang đó cô tìm thấy những khúc xương đầy bụi của nhiều con vật kì dị có cả vây và bàn chân. Harriet kinh ngạc nghiên cứu chúng. Cô chưa từng thấy cái gì giống thế này.

Cô tìm thấy một chiếc ghế trong góc và kéo nó đến gần một cái tủ chứa hóa thạch lạ. Cô trèo lên để nhìn cận cảnh những khung xương.

Một đám mây bụi cuộn lên trên khi cô cúi người chạm một cái vây có hình thù lạ lùng. Rồi cô chấm một cái kẹp giữ cái vây đó đính vào khung xương.

"À há," cô reo hò thắng lợi. "Một món giả mạo. Tôi biết mà. Không ngạc nhiên khi mà Ông Humboldt đã neo mày ở chốn heo hút này," Cô nói với con vật đáng thương. "Có lẽ ông ta đã trả rất nhiều tiền để có mày, và rồi nhận ra mình đã bị lừa."

Cô săm soi vết bụi trên áo lông màu vàng khi cô trèo từ ghế xuống. Cô muộn màng ước rằng phải chi cô có đem theo một cái tạp dề. Lần tới cô sẽ làm thế.

Cô nhón chân để xem xét khung xương của một con cá lạ thì nghe có tiếng cửa mở sau lưng. Nó đóng lại rất khẽ. Một vị khách nữa đã tìm thấy đường vào hầm chứa cuối cùng của Humboldt. Harriet không chú ý cho đến khi người mới đến đi xuống hành lang của những kệ cao mà cô đang đứng.

"Chào buổi chiều, Harriet," Bryce Morland nói từ cuối lối đi.

Harriet sững sờ, không chỉ bởi vì giọng nói của anh là là giọng cuối cùng cô mong được nghe, mà còn bởi vì vẻ cay nghiệt ngấm ngầm của nó. Cô quay lại đối mặt với anh ta.

"Ông Morland. Ông đang làm chuyện quái gì ở bảo tàng của Ông Humboldt thế? Tôi không biết ông có hứng thú với hóa thạch đấy."

"Tôi không có hứng thú với chúng." Morland cười, nhưng trong bóng tối đó là trò đùa của nét mặt thiên thần nhân ái. "Tuy nhiên, tôi rất có hứng thú với cô, Harriet bé nhỏ đáng yêu của tôi."

Một luồng cảm giác sợ hãi chạy dọc sống lưng Harriet. "Tôi không hiểu ý ông."

“Không ư? Đừng lo. Cô sẽ sớm hiểu thôi.” Anh ta đi về phía cô. Ánh sáng tù mù từ chân nến trên tường phản chiếu mái tóc vàng óng của anh ta, nhưng gương mặt đẹp trai thì bị che khuất.

Harriet làm theo bản năng lùi lại một bước. Bất chợt cô thấy rất sợ. “Xin ông thứ lỗi, thưa ông. Đã muộn rồi và tôi phải về nhà thôi.”

“Đúng là rất muộn rồi. Bảo tàng đã đóng cửa mười phút trước.”

Harriet trợn mắt. “Trời ơi. Thời gian qua nhanh quá. Cô hầu của tôi đang đợi tôi.”

“Cô hầu của cô đang bận rộn tán tỉnh gã soát vé trẻ tuổi. Không ai trong bọn họ nhớ đến chúng ta đâu.”

“Dù sao thì tôi phải về ngay.” Harriet hếch cằm. “Cảm phiền tránh ra, thưa ông.”

Morland vẫn chậm rãi băng qua hàng lang hẹp về phía cô. “Chưa đâu, Harriet bé bỏng. Chưa đâu. Tôi nên kể lại việc đã gặp chồng cô hôm nay.”

“Vậy à?” Harriet từ từ thụt lui.

“Chúng tôi đã có một cuộc trao đổi dễ chịu qua đó anh ta bảo tôi tránh xa cô ra.” Đôi mắt Morland lóe cơn thịnh nộ. “Anh ta biết cô bị tôi thu hút, cô biết đó.”

“Không.” Harriet lùi thêm bước nữa. “Điều đó không đúng và ông biết như thế, Ông Morland.”

“Ồ, đó là sự thật. Cô cũng giống như Deirdre. Cô ấy cũng không thể kháng cự tôi.”

“Ông điên à? Ông đang nói chuyện gì vậy?”

“Tất nhiên là cô và Deidre. St. Justin đã mất cô ta và cũng sẽ mất luôn cô. Lần này sự kiêu hãnh của nó sẽ bị dẫm bẹp hoàn toàn. Nó luôn là cái thằng ngạo mạn khốn kiếp, kiêu căng đáng tởm, ngay cả khi khắp Luân Đôn thì thầm sau lưng nó. Nhưng lần này nó sẽ không thể chịu nổi thị phi giống như lần trước.”

“Ông định làm gì?” Harriet hỏi.

“Gieo hạt giống của tôi vào cơ thể cô, như tôi đã làm với Deidre,” Bryce điềm nhiên nói. “Deirdre rất vui sướng được quyến rũ. Cô thì ngược lại, tôi tin rằng tôi phải thuyết phục nhỉ?”

Harriet trừng mắt nhìn hắn. “Tôi sẽ không bao giờ buông xuôi. Làm sao ông có thể tưởng tượng ra một chuyện như thế?”

Morland gật đầu, rõ ràng hài lòng. “Vậy thì không chỉ thuyết phục. Một ít vũ lực là điều cần thiết. Tuyệt vời. Cô biết tôi thích cách đó hơn. Nhưng hiếm có người phụ nữ nào buộc tôi động tay. Tất cả đều dễ dàng nhào lên giường tôi.”

“Sao ông dám?” Harriet thì thầm.

“Dễ thôi mà. Tôi đợi cơ hội này nhiều ngày rồi. Sau khi tôi có buổi nói chuyện khó chịu nho nhỏ với chồng cô sáng hôm nay, tôi liền đi tìm cô. Tôi quyết định đây là thời điểm thích hợp. Tôi biết hôm nay tôi sẽ có cô. Cô thấy đó, St. Justin đã khiến tôi rất, rất giận.”

“Ông theo dõi tôi?”

“Tất nhiên. Ngay khi tôi thấy cô vào bên trong, tôi chờ xem đây có phải cơ hội mà tôi cần hay không. Và đúng là thế. Chìa khóa của căn buồng này ngay ngoài cửa. Tôi nhắc nó trên đường và khóa lại sau lưng.” Morland rút một chìa khóa nặng trịch khỏi túi áo và tặc lưỡi đưa ra. Rồi hắn bỏ nó trở vào áo khoác.

“Tôi sẽ la lên đấy.”

“Không ai nghe tiếng cô đâu. Những bức tường trong phòng này làm bằng đá và rất dày. Mà giờ thì không ai đi xuống cầu thang bởi vì buổi tối chỗ này đóng cửa.”

Harriet lúi cúi lùi thêm vài bước nữa. Cô gần như đã đến cuối lối đi. Trong tích tắc cô sẽ có thể lao tới góc kệ cuối cùng và chạy ngược lên lối đi bên cạnh. Cô không biết sau đó cô sẽ làm gì, nhưng cô sẽ nghĩ ra thôi, cô tự trấn an mình. Trong lúc đó cô phải cố gắng trì hoãn Morland.

“Tại sao ông kiên quyết trả thù St. Justin vậy?” Harriet hỏi. “Ngài ấy đã làm gì ông chứ?”

“Nó đã làm gì à?” Cơn giận cắt ngang khuôn mặt bảnh bao của Bryce. “Như mấy thằng cùng đẳng cấp của nó, nó có mọi thứ. Luôn là thế. Và tôi không có gì hết. *Không có gì*. Gia đình chúng tôi là hàng xóm nhiều năm. Khi đó tôi lớn lên mà trơ mắt nhìn nó và anh trai nó có được mọi thứ tốt nhất. Ngựa, cỗ xe, quần áo, trường học.”

“Ông Morland, nghe tôi nói này.”

“Cô có biết cảm giác đó là sao không? Không, tất nhiên cô không biết. Những người quan trọng đến thăm Lâu Đài Blackthorne. Mọi người bợ đỡ bá tước xứ

Hardcastle. Tôi phải *biết ơn* đơn giản vì một lời mời đến vũ hội nhà Hardcastle. Tôi may mắn vì được tham gia vào cuộc đi săn địa phương. Cha mẹ tôi chỉ là địa chủ làng quê. Họ khúm núm trước bá tước xứ Hardcastle. Nhưng tôi không bao giờ khúm núm trước ông ta hay những đứa con trai của ông ta. Tôi xem họ ngang hàng."

"Sao ông có thể nói St. Justin có mọi thứ hả?" Harriet hỏi.

"Nó là người thừa kế của dòng họ bá tước và một gia tài đồ sộ trong khi tôi buộc phải cưới con gái thương gia để có số tiền tôi cần. *Không công bằng*."

"Ông tự gọi mình là bạn ngài ấy mà."

Morland nhún vai lịch sự. "Bạn bè trong vòng quay của nó rất hữu dụng cho một người ở vị trí như tôi. Những người bạn như St. Justin có thể đưa tôi vào những câu lạc bộ tốt nhất, những phòng khách tốt nhất, những chiếc giường tốt nhất. Tôi xem việc kết giao bằng hữu như St. Justin là thực hành. Nhưng St. Justin không còn hữu dụng nữa và nó xúc phạm tôi."

Harriet nhìn hắn chăm chú. "Ông bảo rằng ông đáng giá hơn ngài ấy phải không? Ông tự bảo bản thân rằng trong lúc ngài ấy có gia tài và tước hiệu thì ông thông minh hơn, đẹp trai hơn, quyến rũ phụ nữ hơn chứ gì."

"Đó là sự thật."

"Nhưng ông ghét ngài ấy vì ông biết tận sâu thẳm tâm hồn ngài ấy mãi là người tốt hơn ông. Và không phải bởi sự giàu có hay tước vị làm St. Justin đứng cao hơn ông mà là một cái gì đó sâu sắc hơn, một cái gì đó ông sẽ không bao giờ có được. Phải thế không Ông Morland?"

"Nếu cô đã nói thế, cô bạn thân mến."

"Làm hại tôi thì chứng minh được điều gì?"

Mắt Bryce sáng bừng. "Nó sẽ được chứng minh lần nữa khi tôi có thể đoạt lấy những người phụ nữ của St. Justin. Sau khi tôi có cô, tôi sẽ thỏa mãn với ý nghĩ tôi đã có cả hai người phụ nữ mà St. Justin nghĩ rằng là của nó. Chưa đủ đâu, nhưng tôi thích điều đó."

"Ông là đồ ngốc, Ông Morland. Ông phải biết St. Justin sẽ làm gì nếu biết ông đã cố tấn công tôi."

"Ồ, tôi không nghĩ cô sẽ kể nó nghe cuộc hẹn nho nhỏ của chúng ta đâu." Bryce ném cho cô cái nhìn thấu suốt. "Phụ nữ không thường thổ lộ đã ăn ở với người khác,

cho dù họ bị cưỡng ép. Tôi nghĩ họ sợ bị buộc tội. Và bất kì phụ nữ nào cưới Quái Vật Lâu Đài Blackthorne sẽ không bao giờ thú nhận đã bất trung với hắn. Cô sợ phải nói ra điều đó. Quái Vật chắc chắc sẽ trừng phạt cô."

Những ngón tay của Harriet chạm đến chỗ cuối của chiếc tủ sau cùng. "Tôi không sợ phải kể chuyện này cho St. Justin. Ngài ấy sẽ tin tôi và gần như chắc chắn báo thù cho tôi."

"Nó sẽ giết cô luôn đấy," Bryce nói khi hắn thu ngắn khoảng cách giữa hai người. "Và cô đủ khôn khéo mà biết như thế. Nó sẽ không thể chịu nổi khi biết cô dâu mới của mình, người phụ nữ nó đã hãnh diện mà ra mắt mọi người, đã không còn chung thủy."

"Ông không hiểu gì về ngài ấy đâu." Không cần báo trước Harriet vòng qua góc hàng tủ san sát.

Bryce nhào tới, mắt sáng lên ngọn lửa đê tiện.

Harriet chạy ù xuống hành lang tủ thứ hai. Bryce đuổi theo sát gót. Hắn sẽ bắt kịp cô trong hai sải chân.

Cô nhìn thấy chiếc ghế cô đã dùng để đứng lên xem xét mẩu hóa thạch giả mạo. Nó đứng giữa lối đi. Cô nhảy lên trên ghế và hộc tốc đu lên nóc tủ vừa lúc Bryce túm váy cô.

Hắn chụp hụt.

Harriet chạy trên nóc tủ, đầu lâu, xương đùi, cột sống văng tung tóe xuống dưới lối đi. Bryce chạy ầm ầm trên lối đi, rõ ràng dự định tóm gọn cô ở đầu bên kia khi cô bước xuống.

"Cô nên xuống ngay đi, con chó cái nhỏ bé. Đó là cách kết thúc duy nhất." Sự phấn khích đầy dục vọng vang rền trong giọng Bryce.

Harriet mặc kệ hắn. Mục tiêu của cô là tảng đá lớn nằm trên nóc chiếc tủ cuối cùng của lối đi vốn chứa hóa thạch ấn tượng của một con cá gai lớn. Cô cầu nguyện rằng tảng đá không nặng đến mức cô nhấc lên không nổi.

Bryce không hề đoán được ý định của cô. Có lẽ hắn không nghĩ một phụ nữ cần dùng đến một phương tiện tự vệ hoặc một phụ nữ không đủ mạnh dù cô ta có muốn thử đi chăng nữa.

Nhưng Harriet đã khai quật hóa thạch từ những phiến đá cứng khủng khiếp nhiều năm rồi. Cô đã trải qua hàng giờ liền cầm đục và vồ. Cô biết cô không yếu đuối.

Cô cầm tảng đá và đập nó xuống cái đầu vàng chóe của Bryce ngay khi hắn với tay túm mắt cá chân cô.

Vào thời khắc cuối cùng Bryce nhận thức được chuyện gì đã xảy ra. "Mẹ kiếp, không." Tiếng thét của Bryce thổn thức lanh lảnh khi hắn cố nhảy khỏi lối đi.

Nhưng đã quá muộn. Hắn khó nhọc xoay trở để tránh tác động đầy đủ của tảng đá nặng trịch. Nó đập một cú chớp nhoáng lên đầu hắn và ì ạch nảy qua một bên vai trước khi rơi tõm xuống sàn nhà.

Bryce sẩy chân và sụp xuống. Hắn nằm bất động, hai mắt nhắm nghiền. Máu rỉ ra bên dưới một lọn tóc vàng óng xoắn trước trán hắn.

Sự im lặng tệ hại lấp đầy căn phòng âm u đầy xương.

Harriet đứng trên nóc tủ, thở hổn hển. Tim cô đập điên loạn và tay cô run lẩy bẩy. Cô nhìn chằm chằm Bryce, không thể nghĩ gì trong một lúc.

Rồi cô ép mình trèo từ nóc tủ xuống. Cô sợ phải đi qua Bryce. Cô không biết liệu hắn có chết và cô không muốn tìm hiểu.

Nhưng cô cần chìa khóa để ra khỏi căn phòng này.

Harriet hít sâu liên tục và thận trọng tiến lại gần cơ thể bất động của Bryce. Khi hắn không nhúc nhích hay mở mắt cô quỳ xuống bên cạnh hắn và thọc tay vào túi áo tìm chìa khoá.

Ngón tay cô siết quanh món đồ bằng sắt nặng nề. Cô nhanh chóng rút nó ra. Nó lạnh lẽo trong tay cô. Bryce vẫn không động đậy. Cô không thể nói hắn còn thở hay không.

Harriet không thể đợi lâu hơn. Cô chạy ra cửa, tra chìa khóa vào ổ và mở nó ra.

Cô đã được tự do.

Cô chạy cuống cuồng lên cầu thang lên tầng trệt và thấy mọi vật đều được che đậy trong bóng tối. Tấm màn bề thế của cửa sổ trước đã được kéo qua ngăn lại ánh nắng ban chiều.

Cánh cửa phòng làm việc riêng của Ông Humboldt mở ra. Một dáng người khom khom râu ria tua tủa lù lù xuất hiện ở lối ra vào khá giống một con nhện khổng lồ. Dáng người đó quắc mắt chết chóc về phía cô. "Này, cô không phải đầu bếp nấu bữa khuya cho tôi. Cô đang làm cái quái gì ở đây? Tất cả khách tham quan phải ra về rồi chứ"

"Tôi đang ra về."

"Sao cơ? Nói gì thế, cô gái." Ông ta co tay lên lỗ tai.

"Tôi nói tôi đang ra về," Harriet nói rõ to.

Ông ta vẫy tay nôn nóng. "Đi đi, ra khỏi đây. Tôi có việc quan trọng cần làm. Quá nhiều quan khách trễ nãi chết tiệt. Nếu tôi không cần tiền để mua hóa thạch thì tôi không bao giờ để bất cứ ai đặt chân vào trong ngôi nhà này. Hàng đống dân nghiệp dư và những kẻ hiếu kì. Rất nhiều kẻ ngốc."

Humboldt quay gót và lê bước về phòng làm việc. Ông ta đóng sập cửa lại sau lưng.

Harriet nhận ra cô đang run rẩy. Cô phủi lớp bụi bám trên váy. Khi cô mở cửa trước của bảo tàng và bước ra ngoài đường thì cô trông thấy Beth đang đợi cô gần xe ngựa. Cô gái đang cười nhạo điều gì đó tên đánh xe vừa nói. Gã thanh niên soát vé cũng đang đứng cùng họ. Cả ba cũng quay lại nhìn cô.

"Sẵn sàng về chưa, thưa bà?" Tay đánh xe lễ phép hỏi.

"Vâng, được rồi." Harriet lủi vào trong xe. "Đi thôi. Tôi sẽ về trễ mất."

Đôi mắt Beth trợn tròn khi nhìn chiếc váy vàng và áo choàng của bà chủ lấm bụi. "Ôi, thưa bà, chiếc váy xinh xắn của bà bị dơ rồi. Nhưng khúc xương cổ lỗ dơ bẩn. Lẽ ra tôi nên mang theo tạp dề cho bà."

"Không sao đâu Beth." Harriet ngồi yên trong xe. "Nhanh lên. Tôi muốn về nhà sớm."

"Vâng, thưa bà."

Gã soát vé nhìn cô đăm đăm. "Còn quý ông kia thì sao? Người đã nói muốn ở riêng nghiên cứu hóa thạch."

Harriet cười khinh khỉnh. "Tôi không biết. Tôi không thấy ai trong đó khi tôi đi về."

Gã trai trẻ vò đầu. “Ông ta hẳn phải ra về mà tôi không thấy.”

“Có thể lắm.” Harriet ra hiệu cho gã đánh xe khởi hành. “Tôi chắc chắn đó không phải việc của tôi.”

Hai mươi phút sau Harriet bước xuống xe trước ngôi nhà liền kề của Gideon. Cô vẫn chưa quyết định được có nên kể cho chồng nghe câu chuyện.

Một mặt cô muốn ngã vào vòng tay anh và kể anh nghe mọi chuyện. Cô cần phải kể cho ai đó nghe về sự kiện kinh hoàng ở bảo tàng của Ông Humboldt.

Mặt khác cô sợ phát khiếp phải nghĩ xem Gideon sẽ làm gì. Anh sẽ không để một sự sỉ nhục như thế trôi đi mà không trả đũa.

Gideon tha thẩn ở cửa ra vào của thư viện khi Harriet bước vào trong. Anh mỉm cười khi nhìn thấy quần áo lấm lem của cô.

“Từ vết đất bụi trên váy em tôi đoán em đã có một quãng thời gian vui vẻ ở Bảo tàng của Ông Humboldt phải không.”

“Đó là một trải nghiệm thú vị, thưa ngài. Em không thể đợi đến lúc có thể kể ngài nghe mọi chuyện.” Những ngón tay của Harriet run bần bật khi cô cởi găng tay.

Cô nhận ra cô đang trải qua một phản ứng vật lý của chuỗi sự kiện kinh hoàng trong bảo tàng. Toàn thân cô như không có sức. Dường như cô không thể ngăn lại những cơn rùng gần như vô hình đang lay động cô.

Harriet đi qua Gideon vào trong thư viện. Đôi mắt suy xét của anh dừng lại nghĩ ngợi trên mặt cô và nụ cười dung dị của anh biến mất. Anh đóng cửa thư viện và quay lại giáp mặt cô.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy Harriet?”

Harriet quay lại nhìn anh, vật lộn với mớ từ ngữ. Cô cảm thấy như bị xé toạc bởi phản ứng của cơ thể đối với sự bạo lực. Cô không thể tự chủ được nữa.

Với một tiếng khóc rỉ rả cô chạy đến bên Gideon và ném mình vào khung người rắn rỏi, tìm kiếm sự ủi an từ sức mạnh bảo bọc của anh.

“Ôi, Gideon, việc tệ hại nhất đã xảy ra. Có lẽ em đã giết chết Ông Morland.”

Chương 16

«^»

Để nghe hết toàn bộ câu chuyện từ cô thật không dễ. Gideon thu hết kiên nhẫn và ôm Harriet thật chặt trong khi cô kể cho anh nghe một lời giải thích đứt quãng liên quan đến những hóa thạch giả, một hòn đá có một con cá hóa thạch, và Bryce Morland.

Chính cái tên Morland khiến cơn giận lạnh lẽo dấy lên trong Gideon.

"Nên em quăng hòn đá xuống hắn." Harriet nhấc đầu khỏi vai Gideon. "Và trúng hắn. Có máu đổ, Gideon. Rất nhiều máu. Và rồi hắn ngã xuống sàn và em không thể chắc chắn, nhưng hắn có thể đã bị đập đầu lên giá trưng bày. Khi em đến giật lấy chìa khóa khỏi túi hắn, hắn không cử động. Gideon, chúng ta sẽ làm gì đây? Ngài có nghĩ em sẽ bị treo cổ vì giết Ông Morland không?"

Gideon cố gắng kiềm chế cơn giận. "Không," anh nói. "Em chắc chắn sẽ không bị treo cổ vì tội giết người. Tôi sẽ không cho phép chuyện đó."

Hai vai Harriet sụm xuống nhẹ nhõm. "Cám ơn ngài. Ngài khiến em an tâm hơn rồi. Em đã rất lo lắng." Cô chụp lấy cái khăn tay trắng mà anh đưa cho và chậm lên mắt. "Ngài có nghĩ chúng ta phải ra nước ngoài để tránh vụ bê bối này không?"

"Không, tôi không tin chuyện đó là cần thiết." Dạ Gideon thắt lại*. Lần này Morland đã đi quá xa.*

"Tạ ơn trời." Harriet khụt khịt vào khăn tay. "Em ghét phải ra nước ngoài, nhất là vào lúc này. Em rất muốn quay trở lại Upper Biddleton để tiếp tục công việc của em. Và em nghĩ sẽ khó cho ngài khi phải giám sát đất đai gia tộc từ xa."

"Hẳn rồi." Gideon nắm chặt vai cô. "Harriet, em hoàn toàn chắc hắn không làm đau em chứ?"

Cô sốt ruột lắc đầu và hỉ mũi thêm lần nữa. "Không, không, em ổn, thưa ngài. Chỉ trừ cái váy này, tất nhiên, chắc hẳn nó đã hỏng. Nhưng em không thể đổ lỗi hết cho

Ông Morland được. Sự thật là em đã làm cái váy cực kỳ bẩn trước cả khi hắn chường mặt ra."

Cô thật sự không sao. Anh cứ phải nhắc nhở bản thân như thế. Morland chưa chạm được cô bằng hai bàn tay dâm đãng của hắn. Đúng là Harriet khi tự cứu mình bằng một tảng đá có chứa một con cá hóa thạch. Hai bàn tay Gideon dịu dàng duỗi ra trên vai cô. Anh đã không thể bảo vệ cô.

"Harriet nhỏ dũng cảm, giỏi xoay xở của tôi. Tôi thật sự rất tự hào về em."

Cô mỉm cười bẽn lẽn. "Cám ơn ngài, Gideon."

"Nhưng tôi giận bản thân vì đã chăm sóc em thật tệ hại," Gideon nghiêm khắc nói thêm. "Lẽ ra em không bao giờ phải gặp nguy hiểm như ngày hôm nay."

"Đó không phải lỗi của ngài, Gideon. Ngài không thể nào đoán được Ông Morland sẽ đến Bảo Tàng của Ông Humboldt." Harriet ngừng lời và rồi nói thêm một cách sốt sắng. "Đó đúng là một bảo tang tuyệt vời. Em không tin mình đã có cơ hội nói với ngài về nó bởi vì em cứ mải miết giải thích chuyện em có thể đã giết Ông Morland. Nhưng em không tìm thấy bất cứ cái răng nào giống với cái răng của em."

Gideon mỉm cười hài hước. Harriet vẫn cứ quan tâm đến răng con thú ăn thịt khổng lồ của cô hơn trát ra hầu tòa cô suýt phải lãnh. Anh đặt những ngón tay lên môi cô để khiến cô im lặng. "Em có thể nói tôi nghe tất cả chuyện đó sau. Giờ tôi nghĩ tốt nhất tôi nên đi tìm hiểu chúng ta đang thật sự đối mặt với chuyện gì."

Harriet trông hốt hoảng. "Ý ngài là gì?"

"Tôi sẽ đến Bảo Tàng của Ông Humboldt để xem Morland còn sống hay đã chết." Gideon hôn lên trán cô. "Một khi tôi biết tình trạng hiện nay của hắn tôi mới có thể vạch thêm kế hoạch."

"Vâng, tất nhiên." Harriet nhay nhay môi dưới. "Lỡ như hắn ta còn sống thì sao ạ? Ngài có nghĩ hắn sẽ tố cáo em vì đã rắp tâm giết người?"

"Tôi nghĩ," Gideon nói dịu dàng, "tố cáo em giết người là việc cuối cùng Morland sẽ làm." *Hắn sẽ quá bận rộn cố gắng cứu mạng hắn*, Gideon thầm hứa với mình.

"Em sẽ không dám quá chắc chắn về điều đó." Harriet cau mày ra chiều suy nghĩ. "Hắn không phải là một người tốt. Ngài hoàn toàn đúng khi ngài nói với em hắn không phải là thiên thần như vẻ ngoài của hắn."

“Ừ.” Gideon thả cô ra. “Lên lầu đi, quý bà. Tôi sẽ quay về khi tôi đã lo liệu Morland.”

Harriet chạm vào cánh tay anh, đôi mắt cô thể hiện sự lo lắng. “Ngài sẽ cẩn trọng chứ? Em không muốn bất cứ ai thấy ngài ở gần cái xác. Giả định là hắn đã chết, tất nhiên. Và nếu hắn còn sống, hắn có thể nguy hiểm đấy. Ngài không nên mạo hiểm.”

“Tôi sẽ cẩn trọng.” Gideon đi đến mở cửa. “Có thể tôi sẽ đi lâu. Em không được lo lắng cho tôi.”

Harriet trông hoài nghi. “Em nghĩ em nên đi với ngài. Em có thể chỉ cho ngài chính xác chỗ em đã để Ông Morland nằm lại.”

“Tôi sẽ tự tìm thấy hắn.”

“Nhưng nếu em đi theo, em có thể canh chừng trong khi ngài lo liệu cái xác,” cô nói, rõ ràng đang càng lúc càng hăng hái với kế hoạch của cô.

“Tôi sẽ tự xoay xở tốt thôi. Giờ, nếu em không phiền, Harriet, tôi muốn lên đường ngay đây.” Anh ra hiệu cho cô ra ngoài hành lang.

Cô từ từ bước đến cửa, đang tính toán một vài suy nghĩ trong đầu. “Thưa ngài, càng nghĩ em càng tin tốt nhất em nên đi cùng ngài.”

“Tôi đã nói là không, Harriet.”

“Nhưng ngài và em đều biết rõ kế hoạch của ngài không phải lúc nào cũng kết thúc hoàn hảo. Ngài nhớ kĩ những gì đã xảy ra vào cái đêm trong hang đi, và tất cả là bởi vì ngài đã không tin tưởng em.”

“Lần duy nhất kế hoạch của tôi không như ý là lần có em nhúng tay vào,” Gideon nói điềm đạm. “Tối nay em sẽ làm những gì em được bảo. Tôi sẽ xử lý Morland. Em sẽ đi thẳng lên lầu về phòng mình và tắm rồi uống một tách trà trong khi em hồi phục lại sau thử thách đó. Và em sẽ không rời khỏi nhà cho đến khi tôi trở lại. Thế đã rõ chưa, em yêu?”

“Nhưng Gideon—“

“Tôi thấy là nó vẫn chưa rõ. Tốt thôi, để tôi nói thẳng thừng ra. Nếu quý bà không đi lên lầu ngay bây giờ thì tôi sẽ mang bà lên. Giờ chúng ta hiểu nhau chưa đây?”

Harriet chớp mắt. “Chà, nếu ngài sẽ cư xử như thế--“

“Tôi sẽ làm,” anh cam đoan với cô.

Harriet miễn cưỡng bước qua anh. “Được rồi, thưa ngài. Nhưng xin ngài hãy thận trọng.”

“Tôi sẽ thận trọng,” Gideon nói cộc cằn. “Và Harriet này?”

Cô nhìn lại dò hỏi. “Vâng, thưa ngài?”

“Em có thể chắc chắn là tôi sẽ chăm sóc em tốt hơn trong tương lai.”

“Ồ, vớ vẩn. Ngài đã chăm sóc em rất xuất sắc rồi mà.”

Cô đã sai, Gideon nghĩ khi anh ngắm cô lên cầu thang. Anh đã chẳng hề chăm sóc tốt cho cô và hôm nay suýt chút nữa cô đã phải trả giá vì sự vô tâm của anh. Có một điều anh biết chắc. Đã đến lúc tống khứ tên Morland một lần cho xong.

Trừ khi, tất nhiên, là Harriet đã làm việc đó thay anh.

Những con đường lúc trời nhá nhem tối khá đông khi Gideon đi bộ đến Bảo Tàng của Ông Humboldt.

Gideon đã quyết định anh có thể đi nhanh hơn mà không có ngựa hay xe cản trở, nhưng đi bộ vẫn còn một ích lợi nữa. Anh sẽ dễ dàng hòa vào dòng người và xe cộ huyên náo đang luân chuyển không ngừng khắp Luân Đôn.

Những con ngựa St. Justin khó mà được coi là kín đáo. Chúng sẽ bị nhiều người nhận ra, và tối nay Gideon không muốn thu hút sự chú ý. Nếu anh tình cờ bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc, anh có thể lủi vào một ngõ nhỏ hay đường hẻm gần đó.

Khi anh đến con đường nơi Bảo Tàng của Ông Humboldt tọa lạc, Gideon chờ trong con ngõ nhỏ cho đến khi anh thấy không có ai quanh đó. Rồi anh đi đến khoảng sân trước bị nêm sâu vào mặt đất để đem lại ánh sáng cho tầng hầm của căn nhà. Như thông lệ, có một chấn song bằng thép và một cánh cửa cổng bảo vệ bên ngoài những bậc thềm đi xuống từ con đường.

Gideon xem xét cổng vào và thấy nó đã bị khóa. Anh nhìn quanh một lần nữa để bảo đảm không ai có thể trông thấy trước khi nhảy qua chấn song và đáp trên những bậc thềm bằng đá.

Những bậc thềm, được thiết kế làm lối vào cho người hầu hay thương buôn, dẫn xuống một cánh cửa cũng bị khóa. Gideon cố gắng nhìn qua khung cửa sổ nhỏ được trổ để đưa ánh sáng xuống tầng hầm, nhưng những tấm rèm dày đã được kéo lại.

Gideon đang tự hỏi anh có phải phá vỡ một cánh cửa sổ thì anh thấy có ai đó đã quên khóa cửa.

Anh mở nó ra và vắt một chân qua khung cửa sổ. Một giây sau anh đáp xuống căn phòng tối đầy rẫy những giá trưng bày, sọt, và xương. Anh nhanh chóng nhận ra đây không phải căn phòng mà Harriet đã nói với anh.

Gideon lấy một cây nến từ chân đèn trên tường, thắp nó lên, và đi khỏi căn phòng bụi bặm vào một dãy hành lang ngắn và tối. Cửa phòng cuối hành lang đang để ngỏ.

Ngay khi Gideon bước vào căn phòng tối anh đã biết ngay đây là căn phòng mà Harriet đã bị tấn công. Một cơn giận điên người thiêu đốt anh khi anh kiểm tra từng lối đi giữa các giá trưng bày. *Cô đã bị Morland chặn lại ở đây.* Hắn đã săn lùng cô cứ như cô là một con thỏ không có khả năng tự vệ rồi hắn tấn công cô. Nhờ có sự thông minh của Harriet, cô mới tự cứu được mình.

Tay Gideon nắm chặt quanh cây nến. Ngay lúc ấy anh tức giận bản thân cũng gần nhiều như Morland. Anh lẽ ra phải bảo đảm Harriet không bao giờ gặp phải loại nguy hiểm như thế này. Anh đã không làm tròn bổn phận của người chồng. Anh đã không chăm nom cô chu đáo.

Anh tìm thấy lối đi nơi Harriet đã ném tảng đá xuống Morland. Cục đá nằm trên sàn. Một mảng trên đá bị nứt vỡ. Sáp nến chảy nhỏ giọt lên hóa thạch của một loài vật biển nhiều gai kỳ lạ khi Gideon quỳ xuống để xem xét quang cảnh sự thất bại của Morland.

Có những vệt máu đã khô trên nền nhà. Gideon đứng lên và nhanh chóng nghiên cứu toàn bộ căn phòng. Chẳng có dấu hiệu gì của Morland.

Gideon tìm thấy thêm vài vệt máu đen nữa trong đám bụi khi anh rời căn phòng và bắt đầu trở ra hành lang. Anh lần theo chúng thẳng đến khung cửa sổ mà anh đã trèo vào. Khi anh giơ cây nến lên, anh có thể thấy một dấu tay vấy máu trên bậu cửa sổ. Morland đã trèo ra khỏi căn nhà bằng đường này. Điều đó giải thích tại sao cửa sổ này lại không bị khóa.

Nỗi sợ của Harriet rằng cô đã giết tên khốn thế là vô ích. Hắn rõ ràng đủ linh hoạt để lẻn khỏi căn nhà sau khi hắn tự đứng lên.

Gideon mỉm cười thầm một cách lạnh lùng khi anh thổi tắt ngọn nến. Anh rất vui khi thấy Morland chưa chết. Anh có nhiều kế hoạch khác cho hắn.

Hai mươi phút sau, Gideon bước lên những bậc tam cấp trước ngôi nhà nhỏ của Morland và thông báo sự xuất hiện của mình cho người quản gia ra mở cửa. Bà ta ngó đăm đăm vết sẹo của anh trong lúc chùi hai bàn tay lên cái tạp dề.

"Ông ấy không có nhà với bất cứ ai," bà ta càu nhàu. "Ông ấy nói với tôi như thế chưa đến nửa giờ trước. Ngay sau khi ông ấy về nhà. Ông ấy đã gặp tai nạn."

"Cám ơn bà." Gideon bước vào trong đại sảnh, buộc người phụ nữ hốt hoảng phải đứng sang bên. "Tôi sẽ tự báo vậy."

"Này ông," bà quản gia cằn nhằn, "tôi đã nhận lệnh. Ông Morland không cảm thấy khỏe vào lúc này. Ông ấy đang nghỉ ngơi trong thư viện."

"Hắn sẽ cảm thấy tệ hơn nhiều khi tôi xong với hắn." Gideon mở cánh cửa đầu tiên bên trái và biết anh đã đoán đúng. Anh đang ở trong thư viện. Không thấy bóng dáng con mồi của anh đâu cho đến khi Morland lên tiếng từ đầu bên kia của cái ghế xoay mặt về phía lò sưởi.

"Ra khỏi đây ngay," Morland hầm hè mà không hề ngoảnh lại để xem ai đã bước vào phòng. "Quỷ tha ma bắt, Bà Heath, tôi đã lệnh không được quấy rầy tôi mà."

"Nhưng đó lại chính xác là điều tôi định làm, Morland," Gideon nói cực kỳ nhẹ nhàng. "Quấy rầy anh đấy. Quấy rầy hết chỗ nói."

Một sự im lặng sửng sốt từ cái ghế. Rồi Morland nhấc người ra khỏi ghế và xoay lại để đối mặt với Gideon. Rượu brandy trong ly hắn cầm văng tung tóe ra thảm trải sàn.

Morland không còn trông như một thiên sứ nữa. Mái tóc vàng được tạo dáng cẩn thận của hắn giờ rối nùi. Có máu khô trên trán hắn và một biểu hiện bồn chồn trong ánh mắt. Hắn đặt ly rượu xuống bằng những ngón tay run rẩy.

"St. Justin. Lí do quỷ sứ gì mà anh ở đây?"

"Đừng có bận tâm đóng vai người chủ nhà tốt bụng, Morland. Tôi có thể thấy anh không hề cảm thấy khỏe chút nào. Mà nhân tiện, anh có một vết rách xấu xí trên trán đấy." Gideon mỉm cười. "Tôi băn khoăn không biết nó có để lại sẹo."

"Ra khỏi đây, St. Justin."

"Cô ấy sợ đã giết anh với cái cục đá đó. Harriet thật sự rất khỏe đối với một phụ nữ. Và đó là một cục đá khá to đấy chứ, phải không? Tôi đã thấy nó trên sàn phòng nơi anh đã cố gắng tấn công cô ấy."

Đôi mắt Morland hoang dại. “Tôi không biết anh đang nói về chuyện quái quỷ gì và tôi không muốn biết. Tôi yêu cầu anh ra về ngay lập tức.”

“Tôi sẽ ra về ngay khi anh và tôi đã lo liệu vụ việc nhỏ này.”

“Vụ việc gì?”

Gideon nhướng một bên mày. “Tôi chưa giải thích sao? Tất nhiên là tôi muốn biết tên hai phụ tá của anh. Để phụ tá của tôi có thể gặp họ mà sắp xếp chi tiết cuộc gặp của chúng ta.”

Morland không biết phải nói gì trong một vài giây. “Phụ tá? Cuộc gặp? Anh có điên không? Anh đang về chuyện gì chứ?”

“Tôi đang thách đấu với anh, theo lẽ tự nhiên. Tôi cứ nghĩ anh sẽ trông đợi chuyện đó chứ. Rốt cuộc thì anh đã xúc phạm vợ tôi. Một *quý ông* trong địa vị của tôi còn có thể làm gì khác hơn là yêu cầu được rửa nhục?”

“*Tôi không chạm đến vợ anh*. Tôi không biết anh đang nói về chuyện gì,” Morland nói liến thoắng. “Nếu cô ta nói tôi đã xúc phạm cô ta thì cô ta đang nói dối. Nói dối, anh có nghe không hả?”

Gideon lắc đầu. “Đó, anh lại xúc phạm cô ấy nữa. Sao anh dám bảo vợ tôi nói dối hả Morland? Tôi nhất định phải thách đấu ngay bây giờ. Tôi không thể cho qua chuyện đó được.”

“Quỷ tha ma bắt anh đi, St. Justin, tôi đang nói với anh sự thật. Tôi chưa hề chạm đến cô ta.”

“Phải, tôi biết,” Gideon nói kiên nhẫn. “Chuyện cô ấy tự cứu mình là thật, nhưng điều đó cũng không bù đắp được sự xúc phạm này. Anh cũng là một *quý ông*, tôi chắc anh hiểu rõ bổn phận của tôi trong chuyện này.”

Morland nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt hắn thể hiện cơn giận cùng sự tuyệt vọng. “Cô ta đang nói dối. Tôi không biết tại sao, nhưng cô ta nói dối. Nghe tôi này, St. Justin. Chúng ta đã từng là bạn. Anh có thể tin tưởng tôi.”

Gideon quan sát hắn. “Có phải thật sự anh đang ngụ ý tôi tin lời anh thay vì tin lời vợ tôi?”

“Đúng đó, chết tiệt anh đi, *đúng vậy đó*. Tại sao anh lại phải tin cô ta? Cô ta bị ép phải cưới anh bởi vì anh đã làm tổn hại cô ta. Tôi biết tất cả chuyện đó. Chuyện ngồi lê đôi mách đó đã lan khắp Thành Phố trong khi anh không có mặt ở đây.”

“Thật thế không? Chà, chuyện ngồi lê đôi mách đó giờ không còn quan trọng nữa, phải chứ? Tôi đã kết hôn với cô ấy. Trong mắt của Giới Thượng Lưu, chuyện đó khỏa lấp hết mọi việc, như chúng ta đều biết.”

“Nhưng anh không thể tin cô ta,” Morland nói. “Cô ta không yêu anh. Không yêu anh hơn gì Deirdre. Làm sao có người phụ nữ nào lại có thể muốn anh với cái bộ mặt bị hủy hoại đó? Vợ anh đã bị buộc phải chấp nhận lời cầu hôn của anh như Deirdre.”

“Tôi ngạc nhiên vì anh dám nhắc đến Deirdre,” Gideon nói nhẹ. “Sau những gì anh đã làm với cô ta.”

Miệng Morland mấp máy trong mấy giây, nhưng không có âm thanh nào phát ra. “Sau những gì tôi đã làm với cô ta? Giờ anh đang nói thứ khỉ khô gì hả?”

“Cô ta đã nói ra tên kẻ đã quyến rũ cô ta vào cái đêm cô ta đến tìm tôi,” Gideon nói. “Cô ta nổi cơn thịnh nộ khi tôi từ chối sập bẫy của cô ta. Với tôi thì chuyện cô ta đột nhiên thấy tôi cuốn hút đến mức không thể chờ đến lúc kết hôn khá là lạ.”

“*Cô ta căm ghét bản mặt anh*.”

“Đúng vậy. Cô ta đã làm sáng tỏ điều đó vào cái đêm tôi không chấp nhận lời đề nghị hào phóng của cô ta. Cô ta đã rất tức giận. Trong cơn giận cô ta đã nói với tôi rất nhiều về anh, Morland. Về việc anh yêu cô ta nhưng không thể lấy cô ta vì anh bị một người vợ làm vướng chân. Về việc anh đã đề nghị cô ta quyến rũ tôi sau khi cô ta phát hiện mình có thai. Về việc anh và cô ta đã vạch kế hoạch tiếp tục vụng trộm sau khi cô ta kết hôn với tôi.”

Morland lấy lưng bàn tay quệt lên miệng. “Deirdre nói dối.”

“Thế sao?”

“Tất nhiên là thế,” Morland hét. “Và anh biết điều đó. Anh phải biết điều đó. Nếu không thì anh đã…đã…”

“Thách đấu anh từ sáu năm về trước? Để làm gì chứ? Chính anh mới là người cô ta muốn và cô ta đã tự nguyện dâng hiến cho anh. Cô ta đã lựa chọn. Và như cô ta đã làm rõ, cô ta không thể chịu đựng được bản mặt của tôi, tại sao tôi lại đi bận tâm thách đấu anh vì cô ta chứ? Giết anh cũng chẳng giúp tôi có được bất cứ điều gì.”

“Cô ta *nói dối*.” Morland siết tay thành nắm đấm và tọng nó vào cái ghế trong một cử chỉ tức tối. “Chết tiệt, cả hai bọn họ đều nói dối.”

“Vợ tôi không nói dối,” Gideon nói điềm đạm. “Và tôi không bỏ qua lời xúc phạm cô ấy. Nói tên phụ tá của anh ngay.”

“Tôi sẽ không gọi tên bất cứ phụ tá nào,” Morland nói nặng nề.

“À,” Gideon nói, “tôi thấy anh quá bối rối vì vết thương mới đây, nên không thể nghĩ đến chuyện chỉ định hai người đàn ông đáng tin cậy để sắp xếp cuộc đấu giùm anh. Được thôi, tôi sẽ cho anh thêm thời gian.”

“Thời gian?” Morland đột ngột trở nên cảnh giác.

“Chắc chắn rồi. Anh sẽ có đêm nay. Tôi sẽ gửi phụ tá ghé qua nhà anh ngay sáng mai. Đến lúc đó anh phải nghĩ ra được hai cái tên rồi. Chào buổi tối, Morland. Tôi trông chờ cuộc gặp gỡ của chúng ta.” Gideon quay về phía cửa.

“Chờ đã.” Morland di chuyển tới trước bằng một cử chỉ co giật. Bàn tay hắn đụng vào ly brandy và nó đổ úp lên tấm thảm. “Tôi đã nói là chờ đã, chết tiệt anh đi. Anh không thể thách đấu tôi được. Nghĩ về lời đồn đại đi.”

Gideon mỉm cười. “Tôi có thể đoan chắc với anh ý nghĩ về lời đồn đại không hề khiến tôi lo lắng. Tôi đã có sáu năm dài để quen với những gì tồi tệ nhất Giới Thượng Lưu quẳng vào tôi. Điều đó nhắc cho tôi nhớ, tôi xém chút quên mất một chuyện.”

Morland thẳng lưng lên hốt hoảng khi Gideon bước lại phía hắn. “Chuyện gì? Tránh xa tôi ra, St. Justin.”

“Tôi tin để thật chính xác về chuyện này, tôi phải tát vào mặt anh bằng găng tay của tôi, phải không? Cho phép tôi nhé.”

Gideon nắm tay thành một nắm đấm chặt khít và tọng thẳng vào quai hàm Morland.

Morland sụm xuống sàn với một tiếng rên rỉ.

Gideon đứng phía trên hắn. “Tôi xin được thứ lỗi vì đã suýt quên mất nghi thức. Khi một người đã bị loại khỏi Giới Thượng Lưu lâu như tôi thì người ta thi thoảng bỏ quên những thứ nhỏ nhặt được trông đợi từ một quý ông thật sự.”

Điểm dừng tiếp theo, Gideon quyết định, sẽ là câu lạc bộ của anh. Morland không phải là người duy nhất phải nghĩ ra tên của hai người đàn ông có thể lo liệu chi tiết

của cuộc thách đấu. Gideon cũng cần hai phụ tá. Và vì anh không có một người bạn thân nào trong Giới Thượng Lưu, lựa chọn của anh bị hạn chế.

May mắn là Harriet đã có được vài người bạn.

Gideon tìm thấy anh chàng Applegate trẻ tuổi đang ngồi trong phòng chính của câu lạc bộ Phố St. James. Fry đang ở đó với anh ta. Họ đều cảnh giác nhìn lên khi nhận ra Gideon đang tiến lại.

"Chào buổi tối, các quý ông." Gideon ngồi xuống và tự rót cho mình một ly vang đỏ từ chai rượu của Fry. "Tôi vui vì thấy hai vị ở đây. Tôi muốn được ban một ân huệ."

Đôi mắt Fry mở to hốt hoảng.

Cái ly trong tay Applegate hơi rung rinh, nhưng anh ta nhìn Gideon với một vẻ mặt cương quyết. "Nếu ngài đến đây để đưa lời thách đấu, thưa ngài, thì tôi đã sẵn sàng."

Gideon mỉm cười. "Vớ vẩn. Vợ tôi đã giải thích hiểu lầm nhỏ về vụ bắt cóc cô ấy. Tôi sẵn sàng để chuyện đã qua trôi vào quá khứ."

Fry nheo mắt nhìn. "Thật sao?"

"Chắc rồi. Tôi muốn bàn với hai người chuyện khác."

Applegate cau mày bối rối. "Chuyện gì thế?"

Gideon tựa lưng vào ghế ngồi và quan sát Applegate cùng Fry. "Tôi chắc chắn hai người sẽ rất đau lòng khi biết vợ tôi đã bị Ông Bryce Morland xúc phạm."

Fry và Applegate liếc nhìn nhau và rồi nhìn Gideon.

Applegate cau có. "Tôi chưa từng thích gã đó. Tên khốn đó đã nói gì với cô ấy?"

"Khó mà tìm được lời lẽ chính xác," Gideon thì thầm. "Chỉ cần hai vị hiểu là tôi xem đó là một chuyện nghiêm trọng và định sẽ thách đấu hắn. Tôi cần hai người đàn ông đáng tin cậy để làm phụ tá của mình. Có ai trong hai người muốn tình nguyện không?"

Applegate chớp mắt và nhìn Fry, người trông cũng bất ngờ không kém.

"Tôi nói mà," Fry lầm bầm.

“Ngài đã thách đấu Morland?” Applegate thận trọng hỏi.

“Tôi không có lựa chọn nào khác trong hoàn cảnh này,” Gideon giải thích. “Vì lí do danh dự. Hắn đã xúc phạm vợ tôi.”

Cái cau mày của Applegate càng rõ rệt hơn. “Không thể để Morland tự do đi xúc phạm Phu Nhân St. Justin được.”

“Cảm nghĩ của tôi cũng giống thế,” Gideon nói.

Bộ râu của Fry co giật. “Lúc nào tôi cũng nghĩ Morland có chút ghê tởm. Hoàn toàn quá khéo léo đến khó chơi. Tôi không ngạc nhiên khi nghe thấy hắn đã vượt quá giới hạn.”

Applegate nghiêm trang gật đầu. “Đúng vậy, thi thoảng có những tin đồn về hắn. Hầu hết liên quan đến những thói quen không tốt của hắn khi hắn ghé qua nhà thổ. Tất nhiên chỉ là người ta truyền miệng nhau như thế. Nhưng cũng không thể quá cảnh giác với loại người như hắn.”

“Tôi định sẽ đảm bảo hắn không quấy rầy vợ tôi trong tương lai,” Gideo nói. “Tôi có được sự giúp đỡ của hai vị chứ?”

Applegate thẳng người lên và so vai. Anh ta có vẻ choáng váng, nhưng có một sự hăng hái chớm lên trong mắt anh ta. “Tôi chưa từng làm chuyện này bao giờ. Tôi thường để tâm đến những ngón chân hóa thạch hơn cho đến lúc này. Nhưng tôi nghĩ mình có thể thu xếp được chuyện đó. Chắc chắn rồi, thưa ngài. Tôi sẽ hân hạnh được làm phụ tá của ngài.”

“Tôi cũng thế.” Có một ánh sáng lấp lánh bị kiềm nén trong mắt Fry. Ông ta đỏ bừng mặt. “Rất hân hạnh. Anh có thể giao phó tất cả chi tiết cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ đến gặp Morland ngay sáng mai.”

“Tuyệt hảo.” Gideon đứng lên. “Tôi nợ hai vị đấy, các quý ông.”

Việc Quái Vật lâu đài Blackthorne mắc nợ họ rõ ràng là rất sửng sốt cho cả Fry và Applegate. Gideon để họ ngồi lại đó với vẻ mặt kinh ngạc.

Trên đường đối diện câu lạc bộ, Gideon thuê một cỗ xe chạy ngang qua, đưa địa chỉ nhà anh, và nhảy vào trong xe.

Anh ngắm nhìn những con đường tối dần cho đến khi anh nghĩ thấu đáo hết tất cả sự chuẩn bị của mình. Anh không nghi ngờ lòng trung thành của các phụ tá của

anh. Applegate và Fry rõ ràng sẽ làm bất cứ điều gì vì Harriet. Họ đã chứng tỏ điều đó khi họ bắt cóc cô và mạo hiểm chấp nhận cơn phẫn nộ của Quái Vật lâu đài Blackthorne.

Anh cũng chắc chắn họ sẽ không thể giữ vai trò phụ tá của mình bí mật. Anh đã thấy sự hào hứng trong mắt họ. Họ chưa từng nhúng tay vào một cuộc đấu tay đôi bao giờ. Họ đã quen với việc nghĩ mình là những con người của khoa học, không phải con người của hành động.

Được yêu cầu làm phụ tá trong một cuộc đấu vì danh dự rõ ràng đã cho họ cái nhìn mới về bản thân.

Morland hoàn toàn đúng. Lời đồn về cuộc thách đấu sẽ lan khắp Thành Phố vào giờ ăn sáng ngày mai.

Đúng như Gideon muốn.

Anh xuống xe vài phút sau và đi lên những bậc thềm nhà anh. Owl đón anh ở cửa vào.

“Phu Nhân St. Justin yêu cầu ngài đến gặp phu nhân ngay lập tức, thưa ngài,” Owl nói với một vẻ mặt báo điềm gở.

“Cám ơn, Owl.” Gideon đưa mũ và găng tay cho ông ta. “Cô ấy đâu?”

“Tôi tin là trong phòng ngủ của phu nhân, thưa ngài.”

Gideon gật đầu và bước lên cầu thang hai bậc một. Khi anh đến đầu cầu thang, anh đi dọc theo hành lang, ngừng lại trước cửa Harriet, và gõ một tiếng.

“Vào đi,” Harriet trả lời ngay lập tức.

Gideon mở cửa và bước vào phòng. Harriet chạy ào về phía anh.

“Cảm ơn trời cuối cùng thì ngài đã về nhà,” cô thì thầm khi cô ôm anh thật chặt. “Em đã rất lo lắng. Ngài có tìm thấy cái xác không? Làm thế nào chúng ta tống khứ nó?”

“Tôi đã tìm thấy cái xác.” Gideon mỉm cười bên mái tóc đầy sức sống của cô. “Và nó còn sống. Morland đang ở nhà chăm sóc vết thương.”

“Hắn còn sống?” Harriet bước lùi lại, nắm chặt hai bàn tay ở phía trước. Hai hàng lông mày cô nhíu lại thành một đường thẳng nghiêm nghị. “Ngài có chắc không?”

“Hoàn toàn chắc. Em có thể khuây khỏa được rồi, em yêu. Em còn chưa hoàn thành việc giết hắn đâu. Đáng tiếc thật. Nhưng tôi tin mọi thứ giờ đang ở trong tầm kiểm soát. Mà nhân tiện tôi cũng chúc mừng em vì đích nhắm của em đấy.”

Harriet thở dài. “Dù em không thể thích hắn nhưng em cũng mừng hắn chưa chết. Việc đó có thể gây ra nhiều rắc rối dai dẳng.”

“Tôi nghi ngờ chuyện đó.” Gideon nới lỏng cà vạt và cởi áo khoác ngoài khi anh đi đến cánh cửa thông hai phòng. “Thậm chí nếu hắn bị tìm thấy chết trong căn phòng đầy xương đó thì mọi người cũng sẽ tưởng hòn đá to chỉ rớt lên đầu hắn vì sự cố.” Anh mở cửa và đi về phòng mình.

“Ngài nghĩ thế sao?” Harriet vội đi theo anh. “Có lẽ ngài nói đúng. Chà, em cực kỳ nhẹ nhõm vì mọi chuyện đã kết thúc, mặc dù em ước gì có cách nào đó trừng trị Ông Morland vì cái lối cư xử khiếm nhã đó. Em cho là em phải hài lòng vì đã làm hắn bị thương thôi.”

“Ừmm,” Gideon nói lấp lửng khi anh quẳng cà vạt và áo khoác sang bên. Anh cởi áo trong.

Harriet đưa anh cái nhìn sắc bén. “Ngài nói ngài đã đến nhà gặp hắn?”

“Ừ.” Gideon rót nước từ bình đựng trên bồn rửa và bắt đầu rửa mặt. Anh có lẽ nên cạo râu thêm lần nữa trước khi đi ra ngoài tối nay, anh nghĩ. Hàm râu đen của anh luôn là một mối phiền phức. “Em không thay váy sao, em yêu? Tôi tin là chúng ta có hẹn đi tham dự vũ hội nhà Berkstone tối nay.”

“Vâng, em biết,” Harriet sốt ruột nói. “Gideon, chính xác chuyện gì đã diễn ra khi ngài đến gặp Ông Morland?” Cô ngập ngừng và rồi cẩn trọng hỏi, “Ngài đã không làm điều gì hấp tấp đấy chứ?”

“Tôi không phải một người hấp tấp, em yêu.” Gideon dùng một cái khăn để lau mặt và hai tay. Anh quan sát mặt mình trong gương. “Em có nghĩ tôi nên cạo râu không?”

“Có thể. Gideon, nhìn em này.”

Anh gặp ánh mắt cô trong tấm gương và nhướng một bên mày. “Chuyện gì thế, Harriet?”

“Em có cảm nghĩ là ngài đang cố gắng lảng tránh điều gì đó.”

“Tôi chỉ cố gắng chuẩn bị sẵn sàng để kịp giờ đi vũ hội. Chúng ta sẽ đi trễ theo đúng chuẩn mực.”

Cô cau có với anh. “Ngài chưa bao giờ quan tâm đến chuyện chúng ta có đến một vũ hội đúng giờ hay không. Chuyện gì đã xảy ra, Gideon?”

“Chẳng có gì cần liên can đến em, em yêu.”

“Khốn kiếp, Gideon, em muốn được biết sự thật.”

Anh quẳng cho cô cái nhìn đánh giá. “Ngôn ngữ thế đấy hả, em yêu.”

“Em đang rất bấn loạn, thưa ngài,” cô độp lại. “Tính đa cảm của em, ngài biết đó.”

Anh cười toe. “Ừ, tôi biết.”

“Gideon, ngài đã làm gì Ông Morland?”

“Rất ít. Không bằng những gì hắn đáng phải chịu.”

Harriet đặt tay lên cánh tay anh. “Nói em nghe sự thật đi, thưa ngài.”

Anh nhún vai, biết rõ cô sẽ biết được những gì diễn ra tối nay tại vũ hội hay chậm nhất là ngày mai. Mọi người đều sẽ nói về nó. Lựa chọn phụ tá của anh đã bảo đảm điều đó. “Tôi đã làm điều mà bất cứ quý ông nào ở vào vị trí của tôi cũng sẽ làm. Tôi đã thách đấu hắn.”

“*Em biết mà*,” Harriet thốt lên. “Em đã sợ như thế. Ngay khi ngài nói với em hắn còn sống em đã sợ ngài sẽ làm điều gì đó ngu ngốc. Em sẽ không cho phép chuyện đó, Gideon. Ngài có nghe em nói không?”

“Bình tĩnh nào, em yêu. Em sẽ không làm tôi thay đổi suy nghĩ về chuyện này như khi tôi để em thuyết phục không thách đấu Applegate,” Gideon nói điềm tĩnh.

“Có, ngài sẽ để cho em thuyết phục ngài không thách đấu. Ngài không được sắp đặt một cuộc đấu tay đôi nào với Morland. Em tuyệt đối cấm chuyện đó. Ngài có thể sẽ bị giết hay bị thương. Ông Morland sẽ không đấu ngay thẳng đâu. Điều đó phải rõ ràng rồi chứ.”

“Tôi sẽ có phụ tá của tôi ở đó để bảo đảm mọi thứ được sắp đặt công bằng.”

Harriet chụp lấy cánh tay anh. “Phụ tá của ngài?”

“Applegate và Fry. Thật mỉa mai, phải không? Họ đều rất vui khi được giúp tôi.”

“Ôi trời ơi, em không tin được chuyện này. Gideon, xin ngài ngừng nói chuyện cứ như chẳng còn lối thoát nào khác nữa. Em sẽ không cho phép ngài đi đến cùng chuyện này đâu.”

“Tin tôi đi, Harriet, tất cả mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Gideon, chúng ta đã từng trải qua chuyện này khi ngài dọa sẽ bắn Ngài Applegate. Em chỉ đơn giản là không thể chấp nhận kiểu thái độ này. Có quá nhiều hiểm nguy. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn và ngài có thể bị thương nặng hay chết hay phải lẩn trốn chính quyền.” Harriet thẳng lưng lên và hất cằm. “Em cấm đó.”

“Lời thách đấu đã được phát ngôn, em yêu.” Gideon sắp đặt những dụng cụ cạo râu của anh lên bồn rửa. Anh hòa xà phòng và bắt đầu xoa lên mặt. Cạo râu với nước lạnh không được dễ chịu lắm, nhưng anh không muốn chờ gọi nước nóng từ nhà bếp lên. “Em phải để cho tôi thu xếp chuyện này.”

“Không,” Harriet tuyên bố. “Em sẽ không cho phép ngài đi đến cùng cái chuyện vớ vẩn này.”

“Sẽ ổn thôi, Harriet.” Anh lại gặp ánh mắt cô trong gương và thấy nỗi sợ và lo lắng trong ánh nhìn ngọc lam tuyệt đẹp của cô. Nỗi sợ và lo lắng là dành cho anh, anh biết chứ. Nhận thức đó khiến anh ấm áp sâu sắc. “Tôi hứa với em tôi sẽ không để mình bị giết.”

“Nhưng ngài không thể biết chắc được. Gideon, em không thể chịu được nếu có bất cứ điều gì xảy ra cho ngài. *Em yêu ngài*.”

Gideon từ từ hạ dao cạo xuống. Gương mặt đầy bọt xà phòng, anh quay lại đối diện cô. “Em vừa nói gì?”

“Ngài đã nghe thấy rồi đấy,” Harriet nói. “Em không hiểu tại sao ngài lại phải tỏ vẻ ngạc nhiên như thế. Em yêu ngài cũng được một thời gian rồi. Ngài nghĩ vì lí do gì em để cho ngài làm tình với em trong cái hang đó?”

Niềm hoan hỉ đổ tràn qua Gideon. Anh không thể suy nghĩ mạch lạc trong một lúc. “*Harriet*.”

“Phải, phải, em biết, đó là một mối phiền toái đối với ngài và em biết rõ ngài không yêu em,” cô nói nhanh. “Đó không phải vấn đề ở đây. Điều quan trọng là chúng

ta đã đồng ý xây dựng hôn nhân này và nếu chúng ta làm thế thì ngài sẽ phải tôn trọng những ý nguyện của em trong một số chuyện."

"Harriet—"

"Và đây là một trong những chuyện đó, thưa ngài," cô kết thúc mãnh liệt. "Em sẽ không cho phép ngài đi đấu tay đôi nhân danh em đâu. Sớm hay muộn cũng sẽ có người bị thương."

"Harriet, em có chịu vui lòng im lặng trong một lúc được không?"

"Có," cô đốp lại. "Có, em sẽ im lặng. Thật ra, em sẽ cho ngài sự im lặng hoàn hảo, nếu đó là điều ngài muốn, thưa ngài."

"Tuyệt."

"Ý em là, em sẽ không nói chuyện với ngài cho đến khi ngài chấm dứt cái chuyện ngu ngốc này. Ngài có hiểu ý em không, thưa ngài?"

Gideon nheo mắt. "Không nói chuyện với tôi? Em sao? Giữ im lặng trong hơn mười lăm phút? Chuyện đó phải hài hước lắm đây."

"Ngài đã nghe em nói rồi đó. Không một lời nào nữa. Kể từ giờ phút này, em không còn nói chuyện với ngài nữa."

Harriet quay phắt lại và đi ra khỏi phòng Gideon.

Gideon nhìn theo cô đăm đăm, bị giằng xé giữa một bên là khát vọng điên rồ muốn hét lên mừng rỡ và một ước muốn mạnh mẽ không kém là lật cô nàng đanh đá nằm sấp trên đầu gối anh. (*để đét cho vài cái :D*)

Cô yêu anh.

Gideon giữ ý niệm đó sát với trái tim anh, như cái cách anh ôm Harriet trong đêm.

Chương 17

Tin đồn về thách đấu giữa Gideon và Morland gần như bị nhấn chìm bởi tin đồn về sự bất hòa.

Mọi người trong xã hội, đa phần bị Harriet ghê tởm, tỏ ra hứng thú với sự từ chối trò chuyện với chồng của cô. Tin đồn lan nhanh như đám cháy rừng vào cái đêm ở vũ hội. Cô dâu của Quái Vật Lâu Đài Blackthorne đã nhún vai từ chối chồng mình. Sự suy đoán tập trung phát tán nguyên do của sự bất hòa.

Những lý do cá nhân mà Harriet đã dùng để từ chối nói chuyện với chồng cô thì không thú vị bằng bản thân sự bất hòa đã mang lại cho xã hội trò tiêu khiển hào hứng.

Harriet sớm nhận ra rằng vô cùng khó khăn để phớt lờ Gideon khi mà anh lựa chọn không để bị phớt lờ. Và anh tỏ vẻ vui sướng được mồi chài cô nơi công cộng.

Cô đã tham dự một buổi nói chuyện hấp dẫn với nhóm đam mê hóa thạch ở vũ hội khi Gideon xuất hiện. Anh đã nhân từ vắng mặt mọi buổi tối cho đến hôm nay. Nhưng vào lúc mười một giờ anh bước chân qua cửa và đi thẳng đến chỗ Harriet. Như thường lệ, anh không hề gật đầu chào bất cứ ai trên đường đi.

“Chào buổi tối, em yêu,” anh đĩnh đạc nói khi đứng trước mặt cô một bước. “Tôi tin họ sẽ chơi một điệu valse. Em sẽ khiêu vũ với tôi chứ?”

Harriet hếch cằm và quay lưng lại với anh. Cô cắm cúi vào cuộc chuyện trò như thể người chồng khổng lồ của cô không đứng lù lù bên cạnh.

Nhóm người xung quanh cô can đảm xúc tiến cuộc thảo luận về hóa thạch biển, nhưng hiển nhiên giờ này không ai có thể tập trung được nữa. Tất cả bọn họ đều quá tò mò về những diễn biến sắp tới. Harriet có thể phớt lờ Quái Vật, nhưng không ai khác có thể làm được như thế.

Gideon tỏ vẻ không nhận ra anh đã bị khước từ. “Cảm ơn, em yêu. Tôi biết em không thể từ chối một điệu valse mà.”

Harriet nén tiếng rít kinh ngạc khi hai tay bự chảng của Gideon từ đằng sau vòng qua thắt lưng cô.

Anh nâng cô lên và nhẹ nhàng đưa cô ra sàn nhảy giữa một tràng cười rúc rích nhức nhối và tiếng thở hổn hển không tán thành. Anh đặt cô xuống, ôm cô trong tay, và lả lướt cùng cô trong điệu valse. Cô không thể bỏ trốn khỏi sự giam cầm êm ái giữa cánh tay anh.

Harriet trừng mắt lên với anh.

Gideon mỉm cười nhìn xuống cô. Đôi mắt màu hung lấp lánh. "Mất khả năng nói rồi sao em yêu?"

Cô muốn dạy anh một bài học, nhưng cô không thể. Nếu làm thế cô sẽ phá vỡ lời thề giữ im lặng. Không còn gì để làm ngoại trừ kết thúc điệu valse đáng nguyền rủa này. Harriet biết tỏng những cái nhìn chằm chằm thán phục và những nhận xét rì rầm từ khắp nơi xung quanh cô.

Quả là miếng mồi ngon cho cảnh tượng nho nhỏ sẽ trở thành đề tài bàn tán trong buổi sáng ngày mai, Harriet cáu bẳn nghĩ. Vũ hội đã vo ve đủ về câu chuyện rồi.

Lại thêm một hành động thái quá từ Quái Vật Lâu Đài Blackthorne.

Gideon trò chuyện như thường lệ từ tình hình thời tiết đến số lượng người đã đến Vũ hội Berkstones. Harriet lườm nguýt một điểm qua vai anh khi anh dẫn cô khắp sàn nhảy.

"Tôi nhìn thấy Fry và Applegate vừa đến," Gideon thì thầm khi tiếng nhạc kết thúc. "Xin em thứ lỗi, em yêu. Tôi có công việc cần bàn với họ."

Harriet quay gót và nhanh nhảu hòa vào nhóm bạn của cô. Khi cô liếc ra sau vai cô nhìn thấy Fry và Applegate lảng vảng cùng Gideon trong cuộc chuyện trò có vẻ rất hệ trọng.

Cô không phải là người duy nhất chú ý đến bộ ba kia. Mọi người trong phòng khiêu vũ đều truyền tai nhau những gì đang diễn ra.

"Tin đồn về trận đấu tay đôi," Phu nhân Youngstreet thì thầm ảm đạm với Harriet khi cô quay lại chỗ những người bạn. "Tất nhiên Fry nói mọi chuyện đều trong vòng bí mật. Ông ta và Applegate đều hành xử như phụ tá của St. Justin. Không nghĩ rằng cô biết chi tiết câu chuyện?"

"Không, tôi không biết," Harriet tuyên bố chắc nịch.

Ít phút sau Effie đến bên cô. “Cả phòng khiêu vũ đều thất vọng. Thật vậy sao? St. Justin sẽ đấu tay đôi à?”

“Không có nếu cháu có thể ngăn cản,” Harriet lầm bầm.

Effie nheo mắt nhìn cháu gái. “Chuyện gì vậy, Harriet? Chuyện quái quỷ gì xảy ra vài phút trước vậy? Chuyện St. Justin bế cháu lên và đưa cháu ra sàn nhảy. Mọi người đang nói về chuyện đó.”

“Người ta luôn nói về St. Justin,” Harriet thì thầm. “Cháu cần một ly nước chanh. Hay có lẽ thứ gì đó mạnh hơn.”

Phu nhân Youngstreet tươi cười. “Người hầu sắp mang đến trên một cái khay. Hồi nãy tôi đã yêu cầu. Sẽ đỡ hơn đấy, cô em.”

Harriet cầm ly nước gần nhất lên, không cần biết đó là sâm banh hay là nước chanh. Cô uống một hơi và đứng nhịp chân.

Effie cau mày. “Tối nay cố gắng đừng tạo thêm lời đồn nữa nhé, Harriet. Đã khá đủ rồi đó.”

“Vâng, Cô Effie.”

Effie ném cho cháu gái cái nhìn trấn áp cuối cùng và lẩn lút vào trong đám đông.

Hội đam mê hóa thạch thu nhỏ này thử bắt đầu lại cuộc trò chuyện một cách lịch sự. Nhưng nỗ lực của họ bị ngăn cản bởi sự xuất hiện của Clive Rustton.

Ông ta lom khom thẳng vào vòng người nho nhỏ của Harriet và đóng khung cô với tia nhìn lảo đảo. Nhóm nhỏ trở nên im ắng.

“Vậy là,” Rushton nói bằng một giọng cay độc. “Cô đã thành công trong việc cưới Quái Vật. Chúc mừng, Phu nhân St. Justin. Vì cô đã cưới một tên sát nhân.”

Harriet kinh ngạc nhìn trân trối ông ta. “Sao ông dám, thưa ông?”

Rushton không thèm đếm xỉa cô và phản ứng khiếp đảm của nhóm nhỏ gồm những thợ săn hóa thạch.

“Bao lâu?” Rushton nhấn giọng. “Bao lâu thì cô sẽ bị con quỷ ném qua một bên? Bao lâu trước khi Quái Vật ra tay với cô? Cô sẽ an toàn được bao lâu hả Phu nhân St. Justin.”

Bàn tay Harriet run run phản ứng. Chiếc ly cô đang cầm chòng chành liên hồi. "Làm ơn, thưa ông. Dù rõ ràng ông vẫn còn quẫn trí sau từng đó năm và ông có sự cảm thông sâu sắc nhất từ tôi. Nhưng ông phải đi trước khi St. Justin thấy ông đang nói chuyện với tôi như thế này."

"Quá muộn rồi," Gideon lặng lẽ nói khi anh hiện ra bên cạnh Harriet. "Tôi đã nghe thấy ông ta nói rồi."

Cặp mắt đen sẫm của Rushton chuyển sang Gideon. "*Đồ sát nhân*. Ngươi đã giết con bé. Ngươi đã giết con gái ta." Giọng ông ta tăng cao thành tiếng rống không nghi ngờ gì đã được trui rèn qua những bài rao giảng. *"Nghe ta nói đây. Quái Vật Lâu Đài Blackthorne sẽ sớm xuống tay với một nạn nhân khác. Cô vợ ngây thơ của hắn sẽ bị chết giống như đứa con gái ngây thơ của tôi."*

Trước khi mọi người nhận ra ý định của Rushton thì ông ta đã giật ly sâm banh trên tay Phu nhân Youngstreet và tạt thẳng vào mặt Gideon.

Cơn thịnh nộ tràn qua người Harriet. *"Không được gọi anh ấy là Quái Vật, mẹ kiếp."*

Cô xoay ly sâm banh của cô vào thẳng gương mặt ngơ ngác của Rushton. Rồi cô phóng vào ông ta.

Rushton sững sờ lùi lại một bước. Ông ta đưa tay ra tự vệ.

Phu nhân Youngstreet hét lên. Nhiều phụ nữ thấy cảnh tượng đó cũng làm giống vậy. Đàn ông trơ mắt đứng nhìn, nét mặt họ đầy vẻ kinh sợ và bối rối. Không ai nhúc nhích.

Rõ ràng không ai biết hành động xã giao phải phép trong trường hợp trận ẩu đả phòng khiêu vũ được một quý bà mào đầu.

Không ai ngoại trừ Gideon.

Anh tiến lên một bước và túm gọn Harriet ngay khi cô bắt đầu đấm thùm thụp Rushton. Gideon cười khanh khách đến nỗi suýt đánh rơi cô.

"Đủ rồi, thưa bà." Gideon nhẹ nhàng ném cô qua vai và giữ cô yên lặng với cánh tay vòng qua hai bên đùi cô. "Bà đã bảo vệ thành công danh dự của tôi. Mục sư Rushton tốt lành đã bị đánh bại, tôi tin là vậy. Phải vậy không, thưa ông?"

Bị vắt qua vai Gideon như thế, Harriet khó mà thấy được diễn tiến sự việc. Cô ngửa đầu đủ xa để nhìn thấy nét mặt giận dữ của Rushton.

Rushton không đáp trả những lời cay độc của Gideon. Thay vào đó ông ta loạng choạng xô đẩy đám đông vẫn còn kinh ngạc và đi về phía cửa ra vào của phòng khiêu vũ.

Gideon đặt Harriet trở lại mặt đất. Cô vuốt váy và ngước lên để thấy anh đang cười toe toét với cô. Mắt anh có màu vàng nóng chảy.

“Một điệu valse nữa chứ, phu nhân?” Gideon hỏi, nhã nhặn cúi xuống tay cô.

Harriet đã quá căng thẳng bởi những sự kiện đến nỗi cô trở lại vòng tay anh mà không nói một lời.

Tối đó Gideon đến phòng cô sau khi cô đã lên giường như thể mọi việc vẫn hoàn toàn bình thường giữa hai người.

Hành động đó chọc giận Harriet, cô đã có cơ hội hồi phục sau cảnh tượng ở vũ hội Berkstones. Cô quay lưng với anh khi anh tha thẩn lên giường.

“Em có thích buổi tối nay không, em yêu?” Gideon hỏi khi anh đặt nến xuống cuối bàn.

Harriet ấn định cho mình sự im lặng sắt đá.

“Đúng rồi, nó khá giống một phi vụ thuần hóa phải không? Thật ra là, rất ngốc nghếch.” Gideon ném áo choàng ngủ lên ghế, kéo chăn và nằm bên cạnh cô. Anh trần truồng. “Tuy nhiên, trông em vẫn đáng yêu như thường lệ.”

Harriet cảm nhận được cánh tay anh vòng qua eo cô từ phía sau. Tay anh nghỉ ngơi trên ngực cô. Cô cố gắng mặc kệ nó.

“Harriet, tối nay khi em nói em yêu tôi thì em có thực sự nghĩ như vậy không?”

Quá sức rồi. Harriet quên mất lời thề giữ im lặng. “Lạy Chúa, Gideon, đây không phải lúc hỏi em câu đó. Em rất giận ngài.”

“Phải, tôi biết. Em đang không nói chuyện với tôi.” Anh hôn lên gáy cô.

“Đúng vậy, em không nói.”

“Nhưng em có nghĩ như thế không?”

“Có,” cô thừa nhận, hoàn toàn cáu bẳn. Tay anh lướt dọc mông cô và chân anh di chuyển giữa hai chân cô. Cô có thể cảm nhận được anh đang tìm bộ phận mềm mại của cô. Lưng cô vẫn xoay về phía anh, nhưng không hề làm anh nản chí.

“Tôi vui,” Gideon nói. Anh đẩy mép váy lên đến thắt lưng cô. “Đó là tất cả những gì tôi muốn thảo luận vào lúc này. Em không cần nói thêm gì khác nếu em không muốn. Tôi hiểu mà.”

“Gideon – ”

“Im lặng.” Anh chồm người bên trên cô, hôn yết hầu và vùng nhạy cảm dưới lỗ tai. Tay anh di chuyển trên mông cô. Một ngón tay trượt vào giữa hai nửa cầu mềm mại.

Harriet rùng mình, cơ thể của cô ấm lại ngay tức thì sau cái chạm của anh. “Gideon, khi em nói em sẽ không nói chuyện với ngài thì em đã nghĩ như thế.”

“Tôi tin em.” Ngón tay anh chu du thấp hơn và từ từ lách vào trong. Anh hành động dịu dàng, kéo ra sức nóng ẩm ướt, mở cô ra, làm cô sẵn sàng.

“Gideon, ngài đang cười nhạo em à?”

“Tôi không bao giờ cười nhạo em, người yêu dấu. Nhưng thỉnh thoảng em khiến tôi mỉm cười.”

Và rồi bất thình lình ngón tay của anh biến mất và anh âu yếm, chậm chạp đi vào trong cô.

Cho dù Harriet có muốn tiếp tục thảo luận thì tại thời điểm đó, cô không thể làm được. Khoái cảm đã che lấp mọi ý nghĩ cần nói.

Sáng hôm sau Harriet đã sắp đặt tham gia một buổi trưng bày mua sắm cùng Felicity và Effie. Cô không mong đợi việc đó. Cô biết Effie sẽ giảng giải cho cô một cách nghiêm khắc về những sự kiện tại vũ hội Berkstones.

Khi một cô hầu gõ cửa để thông báo rằng em gái và cô của cô đã đến và đang đợi, Harriet niêm phong lá thư cô vừa viết xong.

“Cô sẽ gửi cái này trong hôm nay, cô hiểu chưa?” Cô nói với cô hầu.

Cô gái nhanh nhảu gật đầu và bỏ đi tìm một tên đầy tớ. Harriet miễn cưỡng cầm mũ bê-rê lên và đi xuống lầu.

Tuy nhiên khi cô xuống đến hành lang, cô không thấy bóng dáng Felicity và Effie. “Owl, họ đâu rồi?”

“Ông chủ đã mời họ ghé vào thư viện trong lúc chờ đợi bà, thưa bà.” Owl mở cửa cho cô.

“Tôi biết rồi. Cảm ơn anh.” Harriet chạy vào thư viện và nhìn thấy Felicity và Effie ngồi đối diện Gideon. Cô rên rỉ.

Gideon đứng lên, mắt anh ánh lên vẻ buồn cười. “Chào buổi sáng, em yêu. Tôi thấy là em đã chuẩn bị khởi hành. Em sẽ về nhà lúc mấy giờ?”

Chiến dịch im lặng đang chứng tỏ nó cực kì khó thực hiện giống như Harriet đã khám phá ra tối qua. Tuy nhiên, sáng nay cô vẫn kiên trì tiếp tục. Cô đã kết luận rằng đó là vũ khí duy nhất của cô để giúp Gideon suy nghĩ có lý trí.

Harriet vừa nhìn Felicity vừa cột dây mũ. “Em có thể bảo với ngài đây rằng sau khi chúng ta mua sắm chị sẽ tham dự một buổi họp mặt của Hiệp hội hóa thạch và di tích. Chị sẽ về nhà trước bốn giờ.”

Mắt Felicity lóe sáng cười cợt. Cô đằng hắng khẽ khàng và quay sang Gideon. “Vợ ngài nói rằng chị ấy sẽ về nhà trước bốn giờ, thưa ngài.”

“Tuyệt vời. Vừa đúng giờ cho một chuyến dạo chơi trong công viên.”

Harriet quắc mắt. “Felicity, bảo với ngài đây rằng hôm nay chị không có hứng thú cưỡi ngựa trong công viên.”

Felicity che dấu tràng cười toe toét khi cô nhìn sang Gideon. “Chị gái tôi bảo chuyển lời cho ngài rằng – ”

“Tôi nghe rồi,” Gideon thì thầm, hai mắt chỉ nhìn Harriet. “Tuy nhiên, chiều nay tôi ước được cưỡi ngựa trong công viên và tôi biết cô ấy sẽ đi cùng tôi. Tôi rất háo hức được thấy cô ấy cưỡi trên con ngựa cái mới.”

“Con ngựa cái mới gì thế?” Harriet hỏi. Rồi cô nhận ra cô đang hỏi thẳng Gideon. Cô đảo qua em gái một cách chóng vánh. “Hỏi ngài ấy về con ngựa mới ngài vừa đề cập.”

“Lạy Chúa tôi,” Effie lầm bầm. “Tôi không thể tin nổi việc này. Thật là lố bịch.”

Tuy nhiên, Felicity lại rất thích trò chơi này. “Chị gái tôi tò mò về con ngựa cái mới, thưa ngài.”

“Vâng, tôi hình dung được cô ấy sẽ thế. Bảo cô ấy rằng hôm qua con ngựa cái đã vào chuồng của chúng tôi và chiều nay cô ấy sẽ thấy nó khi cùng tôi cưỡi ngựa dạo công viên.”

Harriet trừng mắt với anh. “Felicity, hãy tử tế bảo chồng chị rằng chị sẽ không bị mua chuộc .”

Felicity mở miệng để thuật lại câu cảnh báo, nhưng Gideon đã ngăn cô. Anh đưa bàn tay lên.

“Tôi hiểu rồi. Vợ tôi không muốn tôi nghĩ tôi đang cố gắng phá vỡ sự im lặng của cô ấy bằng cách dùng con ngựa cái làm quà. Vui lòng cam đoan với cô ấy rằng tôi không có ý định như vậy. Con ngựa cái được mua trước khi cô ấy ngưng nói chuyện với tôi, vì vậy cô ấy không cần day dứt về việc cưỡi nó.”

Harriet quẳng cho anh cái liếc mắt ngờ ngợ và rồi nhìn sang Felicity. “Bảo với ngài ấy rằng chị cảm ơn vì con ngựa cái, nhưng hôm nay chị không cảm thấy có hứng thú cưỡi ngựa với ngài ấy. Chúng tôi không thể trao đổi và buổi cưỡi ngựa sẽ rất kì cục.”

“Chị ấy nói – ” Felicity bắt đầu.

“Được rồi, tôi đã nghe,” Gideon nói. “Vấn đề là, nếu một mình tôi cưỡi ngựa trong công viên sau chuyện tối qua, người ta chắc chắn sẽ nói rằng tôi là chủ đề của rất nhiều xét đoán khó chịu. Thậm chí ai đó có thể nói tôi đang đánh đập vợ mình.”

“Vớ vẩn,” Harriet cáu kỉnh với Felicity.

“Tôi không chắc nữa,” Gideon mơ màng nói. “Người ta trông chờ điều tệ hại nhất từ Quái Vật Lâu Đài Blackthorne. Đánh vợ sẽ phù hợp cho những tin đồn về anh ta. Và sau khi những dự đoán và những cáo buộc kinh khủng của Rushton tối qua, ắt hẳn mọi người đang chờ đợi điều xấu xa nhất sẽ xảy đến. Bà có đồng ý thế không vậy Bà Ashecombe?”

Effie ném cho anh cái nhìn suy tư. “Vâng. Rất có thể. Một điều chắc chắn là, hôm nay không hề thiếu tin đồn. Cái này cộng cái khác, hai người đã xoay xở cho cả hai cùng vang danh.”

Harriet nghiến răng, cô bị rúng động bởi khả năng anh đã nói đúng. Mọi người luôn sẵn lòng tin điều xấu xa nhất ở Gideon và anh không làm gì để ngăn họ lại. Tối

qua cô đã thật sự nối tiếp vòng xoáy thị phi vốn luôn quay cuồng chung quanh anh. Nếu hôm nay người ta không thấy cô đi cùng anh thì tin tức về sự rạn nứt của họ sẽ tràn lan.

"Rất tốt." Harriet hếch cằm. "Felicity, em có thể thông báo cho ngài ấy rằng chiều nay chị sẽ cùng ngài cưỡi ngựa trong công viên."

"Tôi vui vì được nghe điều đó, em yêu," Gideon thì thầm.

Effie tròn mắt. "Tôi thấy đã đủ cho cuộc trò chuyện khùng điên này rồi. Chúng ta đi thôi."

"Chắc thế." Harriet dẫn đầu ra khỏi thư viện. Cô không thèm ngoái lại nhìn Gideon vì cô biết anh đang âm thầm cười nhạo cô.

Ít phút sau, khi Effie và Felicity ngồi đối diện Harriet trong xe ngựa, Felicity không nhịn nổi phải cười rúc rích.

"Chị không thấy có gì đáng cười," Harriet càu nhàu.

"Chị có thể chịu đựng cái trò không nói chuyện với ngài ấy trong bao lâu chứ?" Felicity hỏi. "Em được nghe rất nhiều bạn nhảy kể việc trên sàn khiêu vũ tối qua rằng những trận cá cược đang diễn ra trong các câu lạc bộ. Mọi người đang cố đoán chính xác thời gian kéo dài của sự bất hòa này."

"Không phải việc của họ," Harriet phản bác.

Effie cau mày nghiêm nghị với cháu gái. "Trong trường hợp này lẽ ra cháu nên giữ riêng sự bất hòa này."

"Không thể làm thế được," Harriet nói. "Gideon khăng khăng khiêu khích cháu mỗi khi có dịp. Như vài phút trước ngài ấy đã làm thế trong thư viện. Ngài từ chối tôn trọng sự thật là cháu không nói chuyện với ngài nữa."

Effie giương mắt tò mò. "Cháu không thể bị bất ngờ khi biết rằng xã hội đang nhìn thấy việc ngày khá thú vị. Chồng cháu luôn là một nguồn tin đồn thất thiệt."

"Cháu biết," Harriet thừa nhận.

"Tấn công Rushton như cháu đã làm tối qua chỉ cộng thêm một mảng phấn khích to tướng cho những tin đồn."

Harriet quắc mắt. “Rushton lại gọi St. Justin là một con quái vật. Cháu không thể chịu nổi khi mà mọi người gọi ngài ấy bằng cái tên khủng khiếp đó.”

“Đây là lần đầu tiên chúng ta có cơ hội gặp riêng chị,” Felicity nói, cố ý nghiêng người về trước. “Và em đang muốn biết đến chết đi được là tại sao chị lại không nói chuyện với St. Justin? Có liên quan gì đến lời đồn về trận thách đấu chúng ta đang được nghe không vậy? Chuyện gì đang xảy ra hả Harriet?”

Harriet nhìn em gái và cô rồi gần như òa khóc. “Hai người đã nghe về trận đấu tay đôi à?”

“Mọi người đều nghe rồi,” Felicity trấn an cô. “Vì Chúa, St. Justin cho Fry và Applegate làm phụ tá. Không ai trong số họ có thể giữ im lặng. Họ đều quá sa lầy trong ý nghĩ họ đang là cái rốn của vũ trụ.”

“Như thế là vô cùng xúc phạm.” Effie phàn nàn. “Vì Chúa, một trận đấu tay đôi được cho là nên tiến hành trong bí mật.”

“Luôn có tin đồn râm ran về những trận đấu tay đôi.” Felicity chỉ ra.

“Đúng, nhưng trong trường hợp này vấn đề thực tế trở thành mối bận tâm của công chúng. Cả thế giới đều biết về nó.”

“Ồ, cô ơi.” Harriet mò mẫm tìm khăn tay trong túi xách. “Cháu rất sợ St. Justin sẽ bị bắn hay bị buộc phải rời khỏi đất nước. Và tất cả là tại Ông Morland. Hắn ta không đáng phải đấu tay đôi. Cháu đã giải thích như thế với St. Justin, nhưng ngài ấy không chịu bỏ qua.”

Effie trầm ngâm nhìn cô. “Đó là lý do cháu không nói chuyện với chồng sao? Cháu giận ông ta vì đã mạo hiểm cổ mình trong một trận đấu súng à?”

Harriet ủ ê gật đầu. “Đúng vậy. Và tất cả là lỗi của cháu.”

Felicity ngả ra ghế. “St. Justin thách đấu Morland bởi vì Morland đã nói gì đó với chị à? Có phải thế không?”

Harriet thở dài. “Hơn là một sự xúc phạm, chị phải công nhận như thế. Tuy nhiên _ ”

“Hơn xúc phạm rất nhiều sao?” Effie hỏi.

“Ông Morland đã tấn công cháu, nếu cô muốn biết sự thật.” Harriet trông thấy sự kinh hoàng trong đôi mắt của cô mình và hấp tấp trấn an bà. “Không có tổn thương

nguy hiểm nào. Ngoại trừ Ông Morland. Cháu đã đánh rơi một tảng đá khá to lên đầu hắn ta. Nhưng St. Justin không chịu để mọi việc rơi vào dĩ vãng."

"Cô không nghĩ vậy," Effie vặn lại. "Tin này thay đổi mọi thứ. Tất nhiên St. Justin phải làm gì đó."

"Ôi, Harriet," Felicity thở dốc. "St. Justin sẽ tham dự một trận đấu súng vì danh dự của chị, em nghĩ chuyện đó vô cũng lãng mạn."

"À, chị không nghĩ vậy," Harriet cáu kỉnh. "Chị phải tìm cách ngăn cản việc này."

"Ngài ấy hẳn rất yêu chị," Felicity nhận định, đôi mắt tràn đầy ngạc nhiên.

Harriet nhăn nhó. "Không phải vậy đâu. Chỉ đơn giản là St. Justin xem trọng danh dự của bản thân."

"Và chị là vợ ngài ấy, danh dự của hai người bện chặt vào nhau," Felicity êm ái nói.

"Xui xẻo thay, đúng như vậy." Harriet thẳng lưng kiên quyết. "Nhưng chị sẽ tìm ra cách ngăn trận đấu ngu xuẩn này. Chị đã thực hiện vài bước rồi."

"Vài bước?"

"Sáng nay trước khi hai người đến chị đã gửi thư kêu gọi giúp đỡ."

Effie nhìn cô chằm chằm. "Sự trợ giúp như thế nào?"

"Cha mẹ St. Justin," Harriet hài lòng nói. "Cháu đã gửi một tin nhắn cho họ báo rằng có vài chuyện khủng khiếp sắp sửa xảy ra. Cháu tin chắc họ sẽ giúp cháu tìm cách đặt dấu chấm hết cho vấn đề này. Rốt cục thì St. Justin là con trai và người thừa kế duy nhất của họ. Họ sẽ không muốn ngài ấy mạo hiểm tính mạng trong một trận đấu tay đôi giống như cháu vậy."

Tin đồn về trận đấu tay đôi và Sự Bất Hòa và pha tấn công của Harriet nhắm vào Rushton không chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Harriet phát hiện ra rằng buổi chiều hôm đó chúng cũng được bàn tán trong buổi họp của Hiệp hội hoá thạch và di tích.

Fry và Applegate, trông có vẻ nghiêm trọng và cực kì quan trọng, tự cho mình là biểu tượng của những người đàn ông của hành động chớp nhoáng vào khoảng khắc họ bước vào phòng khách của Phu nhân Youngstreet. Mọi người xúm lại gần hai người với hy vọng lượm lặt được chút ít thông tin.

“Vấn đề danh dự,” Fry trịnh trọng tuyên bố. “Tất nhiên không thể thảo luận sâu hơn. Vấn đề rất trầm trọng. Rất trầm trọng thật đấy.”

“Hoàn toàn không thể nói về nó,” Applegate nói. “Chắc rằng tất cả các bạn đều hiểu. Chỉ có thể nói St. Justin đã đương đầu như một quý ông. Tôi sợ rằng không thể nói điều tương tự cho đối phương. Từ chối gặp chúng tôi hoặc nói tên phụ tá.”

Harriet, người đang ngồi trên ghế sô-pha, nghe lỏm nhận xét của Applegate và hơi vui lên. Cô tuyệt vọng tự hỏi điều đó có phải là Morland sẽ tìm cách hủy bỏ trận đấu súng. Có lẽ hắn sẽ gửi lời xin lỗi đến Gideon. Cô nhoài người về trước, căng thăng nghe thêm từ Applegate.

Rủi thay, Phu nhân Youngstreet chọn ngay lúc này để đến ngồi cạnh cô. Bà nháy mắt khôi hài. Harriet nhận ra bà ta đã uống một cốc rượu sơ-ri buổi chiều.

“Ôi, ôi, ôi, cô gái của tôi,” Phu nhân Youngstreet nói đàng hoàng. “Quả là một màn trình diễn xuất chúng của cô. Nhảy xổ vào Rushton như một con cọp cái bé nhỏ.”

“Ông ta gọi St. Justin là quái vật,” Harriet tự vệ nói.

Phu nhân Youngstreet gục đầu qua một bên mà suy tư. “Cô biết không, cho đến gần đây tôi chưa bao giờ đặc biệt chú ý đến Rushton. Không tin được là ông ta đã thô lỗ đến thế. Nhưng những ngày này người ta thấy ông ta ở khắp nơi nhỉ?”

“Phải,” Harriet thì thầm. “Đúng vậy.”

Mọi người càng nói nhiều về trận đấu tay đôi thì nó càng trở nên đáng ngại và không thể tránh khỏi. Harriet biết rõ chiến dịch thay đổi quyết định của Gideon bằng cách từ chối nói chuyện với anh đã không có hiệu quả. Cô ảm đạm tự hỏi liệu cô có nên bỏ dỡ chiến thuật này.

Anh thậm chí còn không để tâm cơn giận của cô.

Chiều hôm đó anh giúp cô cưỡi con ngựa cái xinh xắn mới của cô, anh góp phần vào một buổi trò chuyện đơn phương dễ chịu như thể Harriet vẫn đáp trả một cách bình thường.

“Vậy em nghĩ gì về nó vậy? Hai người làm thành một cặp tuyệt vời.” Gideon nhẹ nhàng ném Harriet lên yên ngựa và rồi lùi lại chiêm ngưỡng hình ảnh cô đĩnh đạc trên con ngựa cái. Anh gật đầu hài lòng. “Phải nói là đáng ngạc nhiên.”

Harriet mặc bộ trang phục cưỡi ngựa màu hồng ngọc với mũ đỏ nổi bật trên mái tóc dày, khó có thể giữ im lặng. Con ngựa Ả rập nhỏ nhắn thật sự rất đẹp. Trong đời

Harriet chưa từng thấy một con ngựa thanh nhã như thế. Cô vui sướng vỗ nhẹ cái cổ thanh mảnh.

Dịu dàng, thông minh và dễ bảo, con ngựa cái háo hức nhảy dựng lên bên cạnh con ngựa hồng to lớn của Gideon. Con ngựa Ả rập rõ ràng không hề e dè kích thước của con ngựa hồng.

Harriet nhận biết sâu sắc những cái nhìn chăm chú khi họ cưỡi ngựa trong công viên. Cô biết cô và Gideon có lẽ đã trở thành một cặp thu hút sự chú ý, không chỉ bởi tin đồn xung quanh họ mà còn bởi vì hình ảnh hai người trên lưng ngựa. Một hiệp sĩ cưỡi con ngựa chiến của mình trong buổi dạo chơi với phu nhân cưỡi trên con ngựa nhỏ, cô trầm tư.

Harriet bị ấn tượng bởi hình ảnh đó đến nỗi cô gần như phá bỏ lời thề im lặng để kể Gideon nghe. Môi cô hé ra cho những câu đó và cô nghiêm túc bưng bít chúng lại.

Gideon cười ân cần. “Tôi biết việc giữ im lặng là rất khó cho em, em yêu. Và hoàn toàn vô ích. Em đã nói tôi bướng bỉnh khác thường. Em sẽ không thay đổi được quyết định của tôi bằng sự im lặng của em đâu.”

Harriet trừng mắt và biết anh đã đúng. Người đàn ông này ngoan cố không thể tả. Cô từ bỏ chiến dịch im lặng với cảm giác nhẹ nhõm xen lẫn bực tức.

“Ngài nói đúng, thưa ngài.” Cô quả quyết nói. “Ngài cực kì cố chấp. Nhưng ngài có gu tuyệt vời về ngựa.” Cô mỉm cười sung sướng với con ngựa cái xinh xắn của cô.

“Cảm ơn, em yêu,” Gideon khiêm tốn nói. “Luôn cảm thấy vui khi biết tôi hữu ích cho vài mục đích.”

“Em có rất nhiều mục đích với ngài, thưa ngài. Nhưng ngài sẽ không có ích với em chút nào nếu ngài tự giết mình trong một trận đấu tay đôi ngu ngốc.” Cô bốc đồng quay sang anh. “Gideon, ngài nhất quyết không bỏ qua sao?”

Môi Gideon cong lên. “Bà thật dai dẳng đấy, thưa bà. Tôi sẽ nói cho em thêm một lần nữa rằng em không cần lo lắng gì hết. Mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát. Thử có lòng tin vào đức lang quân đáng thương của em xem nào.”

“Đây không phải câu hỏi về sự tin tưởng, mà là một câu hỏi về lý lẽ.” Harriet nhìn đăm đăm khoảng không phía trên hai bên tai ngựa. “Cho phép em nói rằng ngài không thể hiện chút nào vào lúc này.” Một ý nghĩ bất chợt ập đến với cô. “Gideon, có chuyện gì đang diễn ra mà em không biết phải không? Có phải đây là một trong những mưu kế bí hiểm của ngài?”

“Tôi có một kế hoạch, em yêu. Thường là vậy. Đó là tất cả những gì tôi có thể nói vào thời điểm này.”

“Nói cho em biết đi,” Harriet hỏi.

“Không,” Gideon nói.

“Tại sao không? Em là vợ ngài. Ngài có thể tin em.”

“Không phải là tin hay không.” Gideon nhoẻn miệng cười. “Mà là lý lẽ.”

Harriet cau mày. “Ngài không nghĩ em có thể giữ bí mật sao? Em bị xúc phạm, thưa ngài.”

“Không phải thế đâu, em yêu. Chỉ là trong khoảng thời gian này, tôi tin rằng sẽ là tốt nhất nếu không ai ngoài tôi biết kế hoạch là gì.”

“Nhưng ngài đã nhờ Applegate và Fry đại diện cho ngài,” Harriet phản đối.

“Chỉ riêng phần đại diện cho tôi thôi. Thứ lỗi cho tôi, em yêu. Nhưng tôi quen tự giải quyết công việc. Một thói quen cũ.”

“Nhưng giờ ngài có một người vợ.” Cô nhắc nhở anh.

“Tin tôi đi, tôi biết rõ điều đó.”

Hai đêm sau đó khi Harriet bước vào vũ hội của Lambsdale, cô nghe thấy tiếng xì xào náo nức và biết rằng cô đang quay cuồng trong tin đồn. Không khí này bắt đầu làm cô cảm thấy điên tiết.

Vẫn không có dấu hiệu gì của cha mẹ Gideon. Cô bắt đầu tự hỏi liệu tin nhắn của cô có thất bại hoặc sự thù địch giữa Gideon và cha anh sâu sắc đến nỗi bá tước không rũ lòng mà đến giúp đỡ con trai dù là liên quan đến vấn đề sống còn. Hoặc có thể do sức khỏe của bá tước không cho phép ông đi xa.

Có đủ loại giải thích, nhưng kết quả sau cùng là cô phải tự mình đương đầu với thảm họa của một trận đấu tay đôi sắp đến.

Và cô vẫn đang vấp phải sự ngoan cố độc đoán đến cùng với ý định tự mình giải quyết vấn đề của Gideon.

Harriet đang đứng cùng một nhóm bạn từ Hiệp hội hóa thạch và di tích khi Felicity đến tìm cô.

“Applegate và Fry đã đến,” Felicity thông báo. “Vài phút trước em vừa thấy họ. Em tin rằng họ đang tìm chồng chị.”

Phu nhân Youngstreet để mắt đến bầu không khí phấn khích. “Vậy thì đến lúc rồi. Fry đã nói chiều nay họ sẽ truy tìm Morland bằng cách này hoặc cách khác và buộc anh ta đồng ý thời gian và địa điểm.”

“Ôi trời,” Harriet nói, cảm thấy bất lực.

“Tôi dám nói tôi chưa bao giờ nghe thấy một trận đấu tay đôi diễn ra công khai như lần này,” một thành viên khác của nhóm thì thầm. “Rất kì quặc.”

Ngài George, một chuyên gia về xương đùi, trông có vẻ nghiêm nghị. “Họ sẽ phải cẩn trọng hoặc chính quyền sẽ biết thời gian và địa điểm. Có thể sẽ bị bắt.”

“Chúa lòng lành,” Harriet thì thầm. Tức thời cô bị choáng váng bởi ý nghĩ Gideon ngồi tù.

Felicity vỗ tay cô trấn an. “Đừng lo, Harriet. Em không tin St. Justin sẽ bắt đầu việc này trừ khi ngài ấy biết cách kết thúc thỏa đáng.”

“Ngài ấy luôn nói như thế.” Harriet đứng nhón gót để xem liệu có thể nhìn thấy Gideon không. Chiều cao của anh thường rất nổi bật giữa đám đông.

Anh đứng ở mút đầu kia phòng khiêu vũ gần cửa sổ. Harriet nghĩ cô có thể nhìn thấy đỉnh đầu hói của Ngài Fry kế bên anh.

Tiếng nói chuyện rì rầm quét qua đám đông. Nó bắt đầu từ tít đằng xa của phòng khiêu vũ và quét như một làn sóng về phía Harriet.

Giọng thì thầm lớn hơn như sóng cuộn về phía cô.

“Chuyện gì vậy?” Harriet hỏi Felicity. “Chuyện gì đang diễn ra vậy?”

“Em không biết nữa. Có chuyện gì rồi.” Felicity hồ hởi chờ đợi.

Ngài George suy luận từ bầu không khí náo nhiệt. “Hy vọng địa điểm đã được xác định. Có lẽ thống nhất dùng súng. Không ai dùng kiếm nữa đâu. Quá lỗi thời.”

“Có lẽ xếp đặt cuộc đấu ở Drury Lane và nhờ người trông coi dùm,” Phu nhân Youngstreet nhận xét.

Harriet bấu cánh tay Felicity. “Chị sẽ làm gì đây? Chị không thể cho phép St. Justin tham gia trận đấu này.”

“Đợi xem có chuyện gì đã,” Felicity khuyên.

Tiếng rì rầm gần hơn, gần đến chỗ họ. Một vài từ có thể được nghe rành rọt.

“Chạy đến Lục Địa...”

“...Không nói một lời...”

“Thậm chí cả gia nhân cũng không biết...”

“Tên hèn nhát khốn nạn...”

“...Đã nói hắn chỉ được cái mã bên ngoài. Rõ ràng gã ta không có nghị lực...”

Ai đó nghiêng người nói chuyện với Phu nhân Youngstreet. Phu nhân Youngstreet lắng nghe kĩ lưỡng và rồi quay lại thông báo với nhóm nhỏ xúm lại quanh Harriet. Mọi người nín thở chờ đợi.

“Morland đã bỏ trốn sang Lục Địa,” Phu nhân Youngstreet tuyên bố. “Thu dọn hành trang và biến mất trong đêm. Thậm chí không thông báo cho gia nhân. Chủ nợ sẽ tới đập cửa nhà hắn trong sáng mai.”

Mọi người bắt đầu bàn tán sôi nổi. Harriet cảm thấy choáng ngợp. Cô cố gắng níu kéo sự chú ý của Phu nhân Youngstreet. “Ý bà là sẽ không có một trận đấu tay đôi?”

“Hình như là không. Morland đã hèn nhát bỏ trốn,” Phu nhân Youngstreet nói. “St. Justin đã tống cổ hắn khỏi đất nước này.”

Ngài George gật đầu, trông có vẻ khôn ngoan. “Luôn nói St. Justin có tinh thần quật cường. Phải là thế sau những gì anh ta đã chịu đựng trong suốt vài năm qua.”

“Rõ ràng những gì người ta nói về anh ta đều là những lời nói dối,” Phu nhân Youngstreet kêu lên. “Harriet của chúng ta sẽ không bao giờ cưới anh ta nếu anh ta không phải là một người có cá tính mạnh.”

Những thành viên khác trong nhóm lầm rầm tán thành.

Harriet đã quá nhẹ nhõm, cô gần như không nghe thấy những người còn lại nói gì. “Felicity, không có trận đấu tay đôi nào hết.”

“Vâng, em biết.” Felicity cười to. “Chị có thể thôi tranh cãi với St. Justin rồi đó. Đã kết thúc rồi. Và nếu em không lầm thì chồng chị đã xoay xở xóa đi vết nhơ danh dự trong lúc hành động. Khá ấn tượng.”

“Chưa từng có một vết nhơ nào trên danh dự của ngài ấy,” Harriet tự động nói. “Chỉ là tin vịt thôi.”

“Đúng, à, hình như bây giờ đó cũng là ý kiến của mọi người rồi.” Felicity cười. “Xã hội thay đổi cách đối nhân xử thế nhanh đến ngạc nhiên phải không? Mọi người thích quay lại với người thắng cuộc. Sáng mai St. Justin sẽ thức giấc và nhận ra anh ta đang là người được yêu thích.”

Nhưng Harriet không còn lắng nghe nữa. Cô trông thấy đám đông xẻ lối và Gideon đang sải bước về phía cô xuyên qua người đông nhung nhúc. Nhiều người tìm cách bắt chuyện với anh, nhưng Gideon không thèm ngoái nhìn. Tia nhìn sáng rực của anh dán chặt Harriet và không suy suyễn cho đến khi anh đứng trước mặt cô một bước và nắm lấy tay cô.

“Tôi tin rằng họ sắp sửa chơi một điệu valse, em yêu. Liệu em có nhận lời khiêu vũ cùng tôi?”

“Ôi, Gideon, *vâng*.” Harriet thổn thức. Cô ùa vào vòng tay anh.

Gideon cười hớn hở khi anh đưa cô lả lướt khắp sàn khiêu vũ.

Sau đó một lúc lâu, yên vị trong xe ngựa trên con đường về nhà, Harriet đối chất với Gideon. Đó là lần đầu tiên anh và cô ở riêng trong suốt buổi tối.

“Chuyện đó là thật sao, Gideon?”

“Có vẻ là vậy. Applegate và Fry đã tốn công tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra cho Morland, nhưng rốt cục tối nay họ cũng lần ra đầu mối. Tôi nghĩ họ khá thất vọng khi biết hắn đã rời khỏi đất nước. Họ đã mong đợi được thực hiện bổn phận phụ tá.”

Harriet nhìn anh chăm chú. “Nói cho em biết đi Gideon, có phải đây là cách ngài đã trù tính không? Có phải ngài biết Morland sẽ bỏ trốn thay vì đối mặt ngài trong trận đấu?”

Gideon nhún vai. “Ngay từ đầu đã là một khả năng dễ nhận thấy rồi. Tôi biết hắn là một tên hèn nhát.”

“Lẽ ra ngài nên nói cho em biết, Gideon, em đã rất lo.”

“Tôi không thể chắc chắn mọi việc diễn ra theo chiều hướng này. Đó là lý do tại sao tôi không thổ lộ với em, em yêu. Tôi không muốn tạo cho em hy vọng. Vẫn có nguy cơ tôi thật sự phải gặp hắn và tôi biết ý tưởng đó làm em buồn.”

Harriet bị cào xé giữa nhẹ nhõm và giận dữ. “Em ước rằng ngài sẽ bàn bạc những việc đó với em, thưa ngài. Rất bực mình khi bị lờ tịt đi.”

“Tôi đã làm điều tôi nghĩ là tốt nhất, Harriet.”

“Định nghĩa về điều tốt nhất của ngài không phải lúc nào cũng trùng khớp với của em,” cô miễn cưỡng nói với anh. “Ngài đã quá quen hành động không thèm giải thích. Ngài phải học cách khống chế khuynh hướng đó.”

Gideon cười uể oải. “Có phải em sẽ dùng phần còn lại của tối nay để giảng giải cho tôi không em yêu? Cá nhân tôi nhận thấy tôi thà làm những việc khác còn hơn.”

Harriet thở dài khi xe ngựa thắng kịt trước ngôi nhà trên phố. “Nếu em không quá nhẹ nhõm vì biết ngài an toàn, em thề em sẽ giảng giải cho ngài suốt đêm và tiếp tục đến tận sáng hôm sau.”

“Nhưng tôi đã an toàn rồi,” Gideon êm dịu khi người hầu mở cửa. “Và em nhẹ nhõm. Chúng ta có thể bỏ qua những bài giảng và đi ngủ không?”

Harriet ném cho anh cái liếc mắt nhăn nhó khi cô bước xuống. Gideon xuống ngay sau lưng cô, nắm cánh tay cô và đưa cô lên bậc thang. Anh vẫn cười.

Cánh cửa mở ra và Owl xuất hiện. Gương mặt khắc khổ của anh ta trong càng cay nghiệt hơn bình thường. “Chào buổi tối, thưa phu nhân. Thưa ông chủ.”

Harriet nhăn nhó nhìn anh ta. “Có ai vừa qua đời sao Owl?”

“Không, thưa phu nhân.” Owl nhìn Gideon. “Chúng ta có khách.”

“Khách?” Gideon ngưng cười. “Ai lại đến vào cái giờ quái quỷ này? Tôi không mời ai cả.”

“Cha mẹ ngài đã đến, thưa ngài.”

Harriet vui mừng. “Tuyệt.”

“Cha mẹ tôi,” Gideon bùng nổ. Mắt anh tối lại vì giận. “Khốn kiếp. Họ làm trò khỉ gì ở đây?”

Owl chuyển tia nhìn sang Harriet. “Tôi được bảo rằng họ nhận lời mời từ Phu nhân St. Justin, thưa ngài.”

“Đúng vậy.” Harriet phớt lờ Gideon khi anh quay sang cô, mặt anh đanh lại. “Em mời họ đến vì em nghĩ rằng họ có thể giúp đỡ em trong việc ngăn chặn một vụ vớ vẩn chết người với Ông Morland.”

“Em mời họ sao? Không xin phép tôi?” Gideon hỏi bằng một giọng nguy hiểm.

“Em đã làm điều em cho là tốt nhất, thưa ngài. Nếu ngài không giải thích cho em thì ngài đừng mong em giải thích từng chi tiết nhỏ cho ngài.” Harriet vội vàng lên cầu thang đến chào đón cha mẹ chồng.

Bá tước và nữ bá tước xứ Hardcastle ngồi trong thư viện trước ngọn lửa. Họ được cung cấp một bình trà. Cả hai ngước lên với nét mặt cảnh giác và nôn nóng khi Harriet chạy vào thư viện.

Đầu tiên bá tước lướt mắt qua Harriet rồi nhìn sang Gideon. Ông quắc mắt với con trai, người đáp trả cái nhìn bằng một nét mặt dữ tợn không kém.

“Chúng tôi đã nhận tin nhắn,” Hardcastle cộc cằn nói. “Về những sự kiện có tính chất cốt lõi là đe dọa một vụ giết người tai tiếng, đẫm máu và có khả năng xảy ra.”

“Địa ngục,” Gideon nói. “Harriet luôn có cách làm rối tung với những tin nhắn.”

Chương 18

«^»

Hai giờ sau Gideon đá cánh cửa thông với phòng ngủ Harriet và hiên ngang đi vào phòng vợ anh. Anh sẵn sàng cãi nhau.

Harriet ngồi dựa lưng vào gối. Cô dù ít hay nhiều cũng đã chuẩn bị cho lần đương đầu này. Cô biết rõ Gideon đang kiềm nén cơn giận của anh kể từ lúc họ trở về nhà và thấy cha mẹ anh đang đợi họ trong thư viện.

Gideon đã lịch sự với ngài bá tước và mẹ anh. Chỉ vừa đủ. Anh thậm chí còn kể cho họ nghe một bài tóm tắt sơ lược những gì đã xảy ra, và dường như chuyện đó khiến họ sửng sốt.

Dù vậy, rõ ràng anh không cảm thấy phải lịch sự với Harriet. Tất cả mọi người đều cực kỳ căng thẳng về chuyện đó ngoại trừ cô.

Gideon nắm chặt một bàn tay quanh trụ giường được chạm trổ. Anh đã cởi bỏ y phục chỉ còn để lại quần ngoài. Ánh nến thắp sáng những cơ bắp trên bờ vai rộng và trên ngực anh khi anh hiện ra lù lù trong bóng tối. Đôi mắt anh lấp lánh.

“Tôi không hài lòng với bà đâu, thưa quý bà,” Gideon nói nghiêm khắc.

“Vâng, em có thể thấy điều đó, thưa ngài.”

“Sao em dám tự ý mời cha mẹ tôi đến?”

“Em đã tuyệt vọng mà. Ngài cứ chạy khắp Luân Đôn mà vạch kế hoạch đấu tay đôi và ngài không chịu nghe em nói. Em phải tìm ra một cách để ngăn cản ngài chứ.”

“Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của tôi,” Gideon nổi xung. Anh thả trụ giường ra và di chuyển đến gần. “Tất cả mọi thứ chỉ trừ em, rõ quá rồi. *Khốn thật*. Một người đàn ông phải là chủ nhân trong ngôi nhà anh ta.”

“Chà, ngài là chủ nhân trong căn nhà này. Phần lớn.” Harriet cố gắng nở một nụ cười xoa dịu. “Nhưng thi thoảng một vài chuyện bất ngờ xảy ra đòi hỏi em phải hành động quyết liệt. Ngài đã ngoan cố và từ chối nghe em nói.”

“Chuyện với Morland là việc của tôi.”

“Nó cũng liên quan đến em nữa, Gideon. Ngài thách đấu hắn là vì em.”

“Chuyện đó không thành vấn đề.”

“Đúng là không phải.” Harriet co chân lên và ngồi bó gối. “Em cũng liên quan đến việc này như ngài vậy. Tại sao ngài lại tức giận như thế?”

“Em đã biết lí do rồi. Bởi vì em chưa hỏi ý tôi mà đã gọi cha mẹ tôi tới.” Giọng Gideon gay gắt. “Tôi không muốn họ có mặt ở đây. Tôi ít khi nói chuyện hợp tai họ. Tôi không thể tưởng tượng ra em nghĩ đưa họ tới thì sẽ làm được gì.”

“Họ quan tâm ngài và em biết họ sẽ lo lắng vì ngài đang lên kế hoạch mạo hiểm mạng sống của ngài.”

“Lo lắng cho tôi? Chết tiệt. Lí do duy nhất họ quan tâm nếu tôi bị giết trong một trận đấu tay đôi là dòng thừa tự sẽ chấm dứt.”

“Làm sao ngài có thể nói thế? Ngài đã thấy gương mặt mẹ ngài tối nay khi chúng ta bước vào thư viện rồi đấy. Bà đã rất hốt hoảng.”

“Được rồi, tôi sẽ đồng ý là mẹ tôi có lẽ còn có chút tình cảm dành cho tôi. Nhưng tất những gì cha tôi muốn từ tôi là một đứa cháu đích tôn, và vì thế ông ấy cần tôi còn sống. Nhưng đừng có tự lừa dối mình mà tin rằng ông ấy thật sự quan tâm đến chuyện gì xảy ra cho tôi ngoài chuyện đó.”

“Ôi, Gideon, em chắc chắn đó không phải sự thật.” Harriet đi bằng đầu gối tới và chạm vào cánh tay anh. “Cha ngài thật sự quan tâm đến ngài. Chỉ là ngài ấy cũng ngoan cố và ngạo mạn và kiêu hãnh như ngài vậy. Thêm nữa, ngài ấy lại còn lớn tuổi hơn ngài rất nhiều. Có thể ngài ấy đã cứng rắn thành thói quen rồi.”

“Tôi không có những năm tháng kinh nghiệm của ông ấy,” Gideon nghiến răng, “nhưng tôi cũng có thể cứng rắn thành thói quen như ông ấy. Tin tôi đi.”

“Vớ vẩn. Ngài khoan dung và linh hoạt hơn ngài ấy nhiều.”

Hai hàng lông mày Gideon nhướng cao. “Thế sao?”

“Chắc chắn rồi. Cứ nhìn cách ngài khoan dung cho em mà xem.”

“Đúng đó,” Gideon lầm bầm. “Tôi đã khoan dung cho em quá nhiều, quý bà à.”

“Gideon, em đang cố gắng nói lí lẽ. Hãy nghe em nói. Nếu ngài muốn lại thân thiết với cha ngài, ngài phải giúp ngài ấy. Ngài ấy sẽ không biết làm thế nào để phá bỏ những bức tường đã được dựng lên trong suốt sáu năm qua.”

“Tại sao tôi lại phải bận tâm thân thiết với ông ấy làm gì? Ông ấy là người đã quay lưng lại với tôi.”

“Không hoàn toàn mà, Gideon. Ngài ấy đã tin tưởng giao cho ngài quản lý đất đai của mình.”

“Ông ấy không có nhiều lựa chọn,” Gideon đốp lại. “Tôi là đứa con trai duy nhất còn lại của ông ấy.”

“Ngài ấy đã không hề cắt đứt mọi liên hệ,” Harriet nói tiếp. “Ngài đến thăm ngài ấy thường xuyên. Cứ xem việc ngài đã hộc tốc chạy đến thăm ngài ấy ngay sau khi chúng ta trải qua cái đêm trong hang là biết.”

“Cha tôi chỉ lệnh cho tôi đến thăm khi ông ấy nghĩ mình đang hấp hối.”

“Có lẽ ngài ấy cảm thấy mình phải sử dụng vấn đề sức khỏe như một cái cớ để gọi ngài về.”

Gideon nhìn cô đăm đăm. “Lạy Chúa lòng lành. Cái chết tiệt gì khiến em rút ra kết luận đó?”

“Em đã nghiên cứu những sự kiện đó một cách logic. Ngài cũng nhận thấy ngài ấy không để cho tình trạng sức khỏe ngăn ngài ấy chạy thẳng đến đây để giải cứu ngài mà. Ngài ấy đã đến bởi vì ngài ấy quan tâm đến những gì xảy ra cho ngài.”

Hai bàn tay to lớn của Gideon nắm lại quanh vai cô. Anh nghiêng tới gần. “Cha tôi không vội tới đây tối nay để cứu tôi. Ông ấy ở đây bởi vì em đã làm cho mẹ tôi hoảng loạn và khiến cả hai người họ nghĩ tôi sắp sửa chấm dứt dòng tộc Bá Tước xứ Hardcastle. Đó là lí do duy nhất ông ấy ở đây. Và tôi đã chịu đựng thứ chuyện vớ vẩn này đủ lắm rồi.”

“Em cũng thế, Gideon, em muốn ngài hứa với em ngài sẽ lịch sự với cha ngài. Cho ngài ấy một cơ hội để hàn gắn mối bất hòa giữa hai người.”

“Tôi không muốn nói về cha tôi thêm nữa. Tối nay tôi đến là để nói chuyện với em.”

Harriet nhìn anh trông đợi. “Thế ngài muốn bàn chuyện gì kia?”

“Bổn phận làm vợ của em. Từ nay trở đi, em sẽ hỏi ý tôi trước khi ra những quyết định quan trọng như việc em đã quyết định liên lạc với cha mẹ tôi. Thế đã rõ chưa?”

“Em sẽ thỏa thuận với ngài.” Harriet mỉm cười rụt rè. “Em hứa sẽ hỏi ý ngài, với điều kiện ngài cũng hỏi ý em. Em muốn ngài hứa danh dự rằng trong tương lai ngài sẽ bàn bạc với em những chuyện như cái cuộc thách đấu ngu ngốc với Ông Morland.”

“*Chẳng có cuộc đấu nào hết*. Tại cái chết tiệt gì mà em cứ nói đi nói lại chuyện đó như thế?”

“Bởi vì em biết ngài, Gideon. Em biết rõ sẽ có một cuộc đấu nếu Ông Morland chưa tự hạ bệ mình bằng cách bỏ chạy đến Thuộc Địa. Và nếu có sự cố xảy ra, ngài có thể bị giết. Em không thể chịu được ý nghĩ đó.”

Đôi mắt Gideon đột ngột sáng lấp lánh. “Bởi vì em yêu tôi?”

“*Đúng vậy*,” Harriet gần như hét lên. “Em còn phải nhắc lại với ngài rằng em yêu ngài bao nhiêu lần nữa?”

“Tôi nghĩ,” Gideon nói khi anh đẩy cô nằm ngửa ra và nằm lên cô, “em sẽ phải nói với tôi rất, rất nhiều lần. Không đếm xuể. Và em sẽ cứ phải nói mãi đến cuối đời em.”

“Được thôi, thưa ngài.” Harriet choàng hai cánh tay quanh cổ anh và kéo anh xuống gần. “Em yêu ngài.”

“Chỉ cho tôi thấy đi,” anh nói, hai bàn tay anh đã di chuyển trên người cô.

Và cô làm theo lời anh.

Sáu năm trước Gideon đã quên mất phải yêu như thế nào. Nhưng Harriet dám hy vọng anh đang bắt đầu học trở lại.

Buổi sáng hôm sau Gideon rút lui về thư viện ngay sau khi ăn sáng. Anh không có tâm trạng đương đầu với cha mẹ anh. Họ đang ở trong ngôi nhà và anh không thể làm gì về chuyện đó. Anh không thể đá họ ra đường. Nhưng anh xác định chính Harriet đã mời họ đến Luân Đôn thì Harriet cứ việc mà tiếp đãi họ.

Gideon tự nhủ anh có những chuyện khác quan trọng hơn phải lo.

Anh ngồi vào bàn và nghiên cứu bản danh sách những nhân vật khả nghi. Đó là một việc đòi hỏi sự nỗ lực và khá bực bội khi phải cố gắng lựa ra tên của những kẻ có tiềm năng ăn trộm từ những danh sách khách mời. Có hàng tá người có tên trong danh sách khách mời của mọi người.

Tất nhiên không phải tất cả bọn họ đều chấp nhận lời mời. Trong suốt mùa Vũ Hội, một số người rất nổi tiếng và nhận được nhiều lời mời tới tất cả các dạ hội, vũ hội, và tiệc chơi bài. Không có ai trông chờ họ phải tham dự tất cả mà chỉ những sự kiện có chọn lọc.

Một trong những vấn đề Gideon phải đối mặt là anh không thể biết chắc ai sẽ nhận lời tham dự sự kiện nào. Anh nhận ra anh không biết rõ ai đang nổi tiếng và ai thì không, ai có thể chấp nhận một lời mời và ai sẽ không thèm ngó đến nó.

Đối với một người đàn ông đã ở ngoài lề Giới Thượng Lưu trong sáu năm thì chuyện đó rất phức tạp.

Cánh cửa mở ra ngay khi Gideon sắp sửa xem lại danh sách dài một lần nữa để cố gắng lọc tên. Cha anh ngập ngừng bước vào phòng và ngừng lại.

“Vợ anh nói ta có thể tìm thấy anh ở đây,” Hardcastle nói.

“Ngài cần gì sao, thưa ngài?”

“Ta muốn nói chuyện với anh, nếu anh không phiền.”

Gideon nhún vai. “Mời ngài ngồi.”

Ngài bá tước đi ngang qua căn phòng và ngồi xuống bên kia bàn. “Anh bận à?”

“Một kế hoạch tôi đang thực hiện cũng được mấy ngày rồi.”

“Ta thấy rồi. Chà.” Hardcastle nhìn quanh phòng thư viện và đằng hắng một hai lần. “Ta nhận thấy anh đã không hay biết chuyện Harriet gửi tin mời mẹ anh và ta đến.”

“Vâng.”

Hardcastle cau có. “Phu nhân của anh có ý tốt.”

“Cô ấy phản ứng thái quá đối với một tình huống đang hoàn toàn ở trong tầm kiểm soát.”

“Đúng vậy, ta tin anh đã không quá khó khăn với cô ấy tối qua. Ta biết anh khá bực dọc.”

Gideon nhướng một bên lông mày. “Harriet và tôi đã bàn bạc chuyện này. Ngài không cần phải lo lắng cho cô ấy.”

“*Chết tiệt*. Chuyện đó là về cái gì chứ? Một cuộc đấu tay đôi? Với Morland? Anh bị cái quái gì thúc đẩy mà đi khiêu khích Morland hả?”

“Hắn đã tấn công Harriet trong Bảo Tàng của Ông Humboldt. Cô ấy đã tự cứu mình bằng cách dùng một cục đá to đánh lên đầu hắn. Thật không may, hắn đã sống sót sau chuyện đó.. Nên tôi thách đấu hắn. Tất cả đều rất đơn giản và thẳng thắn, nhưng Harriet vẫn hốt hoảng.”

“Morland tấn công Harriet sao?” Hardcastle rõ ràng bị sốc. “Tại cái quái gì hắn lại làm vậy?”

Gideon nghiên cứu tờ danh sách khách mời trước mặt anh. "Có lẽ vì hắn biết hắn không thể quyến rũ cô ấy như đã quyến rũ Deirdre.” Anh dùng bút gạch bỏ một cái tên.

"*Deirdre*."

Có một sự im lặng dài. Gideon không nhìn lên. Anh tiếp tục gạch bỏ những cái tên.

“Có phải anh đang nói với ta Morland đã quyến rũ Deirdre Rushton sáu năm trước?” cuối cùng Hardcastle hỏi.

“Đúng vậy. Tôi tin tôi đã một hai lần đề cập chuyện cô ta có quan hệ bất chính với một người đàn ông khác và tôi chưa bao giờ chạm vào cô ta.”

“Đúng vậy, nhưng—“

“Nhưng ngài đã nghĩ đứa trẻ cô ta mang là con tôi,” Gideon nói. “Tôi còn nhớ tôi có từ chối không nhận chuyện đó, nhưng chẳng có ai để tâm.”

“Cô ta là con gái của một mục sư.” Nhưng chẳng có sự tức giận phòng thủ trong giọng ông, chỉ có một nỗi buồn sâu sắc. “ Và cô ta đã nói với bà quản gia và cha cô ta rằng đứa trẻ là con anh. Tại sao cô ta lại nói dối khi cô ta sắp sửa tự vẫn?”

“Tôi cũng thường thắc mắc điều đó. Nhưng Deirdre lúc đó đã nói dối rất nhiều. Một lần nữa thì là gì đâu chứ?”

Hardcastle cau mày. “Lúc đó anh có biết Morland có quan hệ với cô ta không?”

“Cô ta đã nói với tôi như thế vào cái đêm cuối cùng đó. Sau khi mọi chuyện đã kết thúc thì chẳng có cách nào để chứng minh nữa. Vào lúc đó Morland vẫn còn duy trì hôn nhân của hắn và chỉ bấy nhiêu đó vợ hắn cũng đã phải chịu đựng đủ rồi.”

“Vợ hắn? Ta hình như có nhớ mang máng. Một con người khá sầu muộn. Vô hồn.”

Gideon ngừng lời, nhớ lại. “Có tin đồn hắn đối xử không tốt với cô ấy. Tôi thấy không có lí do gì mà đi tố cáo hắn trước công chúng vì đã quyến rũ Deirdre. Sẽ chẳng có ai tin tôi và chuyện đó sẽ chỉ càng mang lại phiền muộn cho cô vợ nhỏ buồn bã của Morland.”

“Ta hiểu rồi. Ta biết anh không còn quan hệ với Morland nữa, nhưng ta đoán đó là vì Morland không đứng về phía anh như tất cả mọi người trong Giới Thượng Lưu. Thế mà chính anh mới là người cắt đứt tình bạn.”

“Vâng.”

“Đó là một khoảng thời gian khó khăn cho tất cả chúng ta,” Hardcastle nói. “Anh trai anh vừa chết chỉ mới vài tháng trước. Mẹ anh vẫn còn đang hồi phục từ cú sốc đó.”

“Ngài cũng vậy,” Gideon nói thản nhiên. “Và rõ ràng là ngài sẽ không bao giờ hồi phục.”

“Nó là con trai đầu lòng của ta,” Harriet nói chậm rãi. “Đứa con trai duy nhất của ta trong một thời gian rất dài. Mẹ anh đã không thể mang thai trong nhiều năm sau khi Randal được sinh ra. Nó là tất cả những gì chúng ta có và nó là tất cả những gì người ta trông đợi ở một đứa con trai và một người thừa tự. Có lẽ chuyện nó là đứa được cưng chiều hơn là không thể tránh khỏi, thậm chí sau khi anh ra đời.”

“Và chuyện tôi không bao giờ có thể thay thế anh ấy trong mắt ngài là không thể tránh khỏi. Ngài đã tỏ rõ điều đó, thưa ngài.”

Hardcastle gặp ánh mắt Gideon. “Như ta đã nói, đánh mất Randal và rồi phải đối mặt với vụ bê bối vì cái chết của Deirdre chỉ trong một thời gian ngắn là một cú sốc lớn. Chúng ta cần thời gian để thích ứng, Gideon.”

“Không nghi ngờ gì.” Gideon nhìn xuống danh sách của anh. Chí ít thì anh và cha anh cũng không thét vào mặt nhau, anh nghĩ. Đây là lần đầu tiên họ thật sự trò chuyện những chuyện đã qua với nhau bằng giọng điệu vừa phải. “Có một điều tôi muốn biết. Ngài có bao giờ tin bất cứ câu chuyện nào khác được thì thầm khắp nơi?”

Hardcastle quắc mắt. “Đừng có ngu ngốc thế. Tất nhiên chúng ta không hề tin dù chỉ một khắc chuyện anh có nhúng tay vào cái chết của Randal. Ta thừa nhận ta đã nghĩ anh có hành động đáng hổ thẹn đối với Deirdre Rushton, nhưng mẹ anh và ta đều không hề nghĩ anh là một kẻ giết người.”

Gideon gặp cặp mắt sáng, không chớp của cha anh và cảm thấy thư thái một chút. “Tôi rất mừng.” Anh chưa bao giờ biết chắc câu chuyện nào cha mẹ anh đã nghe và đã tin. Sáu năm trước có quá nhiều câu chuyện tràn lan, chuyện sau lại còn tệ hơn chuyện trước.

“Anh đang lên kế hoạch gì đấy?” Hardcastle hỏi sau một lúc.

Gideon lưỡng lự và rồi quyết định giải thích. “Tôi đã nói với ngài tôi đang tiếp tục tìm kiếm kẻ đầu sỏ đứng sau nhóm trộm đã sử dụng mấy cái hang.”

“Ta nhớ anh nói đó có thể là một người được Giới Thượng Lưu chấp nhận và có thể còn có hứng thú với hóa thạch. Anh, à, đã nói rằng ta cũng có thể là một nhân vật khả nghi,” Hardcastle thì thầm.

Gideon nhìn lên và thấy tia sáng mỉa mai trong mắt cha anh. “Ngài sẽ thấy khuây khỏa khi biết tôi đã gạch tên ngài khỏi danh sách những kẻ bị tình nghi.”

“Trên cơ sở nào?”

“Trên cơ sở dạo gần đây ngài không xuất hiện trong Giới Thượng Lưu. Tôi cần ai đó đi lại tự do khắp Luân Đôn, tham dự tiệc tùng và những thứ tương tự,” Gideon nói. “Ngài và phu nhân đã sống ẩn dật ở Nhà Hardcastle nhiều năm rồi.”

“Vì sức khỏe của ta, anh biết đó.” Ngài bá tước linh lợi liếc nhìn anh.

“Như Harriet đã chỉ ra tối qua, sức khỏe của ngài cũng không ngăn ngài vội tới Thành Phố khi ngài nhận được tin nhắn của cô ấy.”

“Dạo này ta đang cảm thấy khá hơn.”

Gideon mỉm cười nhạt nhẽo. “Không nghi ngờ đó là bởi vì ngài đang hy vọng sẽ sớm có cháu đích tôn.”

Hardcastle nhún vai. “Thì cũng đã đến lúc rồi…Danh sách của anh có vẻ dài đấy.”

“Thật khó mà biết được người nào có hiểu biết về những cái hang ở Upper Biddleton. Mỗi lần tôi điều tra ở câu lạc bộ của tôi, tôi lại phát hiện thêm một thành viên vừa mới thấy hứng thú với việc thu thập hóa thạch. Tôi không hề biết nhiều người lại bị xương cổ mê hoặc đến vậy.”

“Có lẽ ta có thể giúp. Lúc còn thu thập hóa thạch, ta đã gặp rất nhiều người có sở thích tương tự. Ta có thể nhận ra một vài cái tên trong danh sách của anh.”

Gideon lưỡng lự và rồi xoay tờ danh sách lại để cha anh có thể đọc lướt qua.

“Thú vị đây,” Hardcastle nói lơ đãng khi ông rà ngón tay dọc xuống danh sách. “Ta nghĩ anh có thể bỏ đi Donnelly và Jenkins được đấy. Theo như ta nhớ, họ hiếm khi rời Luân Đôn và chắc chắn sẽ không đến bất cứ đâu hẻo lánh như Upper Biddleton. Hứng thú của họ dành cho hóa thạch khá hạn chế.”

Gideon quan sát cha anh rồi nghiêng người tới để đánh dấu bên cạnh những cái tên. “Được rồi,” anh nói cứng nhắc.

“Anh có phiền nếu ta hỏi tại sao anh lại quyết tâm bắt cho được kẻ bí ẩn này không?”

“Ngay khi chúng tôi trở lại Upper Biddleton, Harriet sẽ cắm cúi vào những cái hang quý báu của cô ấy. Tôi muốn đảm bảo cô ấy được an toàn. Tôi không thể chắc chắn điều đó cho đến khi tôi biết kẻ điều khiển bọn trộm đã bị bắt. Lần tới biết đâu cố ấy lại còn tình cờ gặp phải một toán cướp của giết người, chứ không chỉ là bọn trộm cắp.”

Ánh mắt Hardcastle sắc bén. “Ta thấy rồi. Anh tin kẻ trộm đầu sỏ này sẽ trở lại những cái hang?”

“Tôi thấy không có lí do gì hắn lại không muốn sắp đặt một kế hoạch hành động khác ngay khi tình trạng lộn xộn đã lắng xuống. Chắc hẳn hắn biết tôi không thể lúc nào cũng có mặt ở Upper Biddleton để canh chừng bờ biển. Và âm mưu của hắn đã rất hiệu quả cho đến khi Harriet tình cờ đi vào cái hang đó. Đúng vậy,tôi nghĩ hắn có thể sẽ thử lần nữa.”

Hai hàng lông mày của Hardcastle cau lại. “Trong trường hợp đó, tốt nhất chúng ta nên bắt tay vào ngay.” Ông nhìn xuống hai cái tên tiếp theo trong danh sách. “Restonville và Shadwick đều có gia sản kếch xù đến mức khiến Midas cũng phải hổ thẹn. Bọn họ sẽ không cần phải đi điều hành một lũ trộm cắp.”

“Được rồi.” Gideon gạch thêm hai cái tên nữa.

Anh và cha anh tiếp tục làm việc thêm một vài phút nữa, dần dần rút ngắn danh sách lại. Họ đã đi được nửa đường khi Harriet và Phu Nhân Hardcastle lướt vào phòng, đã mặc sẵn trang phục để ra ngoài. Gideon và cha anh lịch sự đứng lên.

“Em nghĩ nên báo cho hai người biết em và phu nhân sẽ ra ngoài đi mua sắm, thưa ngài,” Harriet nói vui vẻ. “Mẹ ngài đã tỏ ý muốn xem mẫu thời trang mới nhất.”

“Mẹ đang rất cần một cái mũ và chất liệu vải mới để may một hay hai bộ váy,” Phu Nhân Hardcastle nói. Bà mỉm cười ngập ngừng với Harriet.

Gideon không để lọt biểu hiện trong mắt mẹ anh khi bà nhìn Harriet. Anh nhận ra vợ anh đã thành công trong việc làm mẹ anh yêu thích cô, như cô đã làm mê mẩn tất cả những người khác.

“Chẳng có gì giúp hai người phụ nữ có cơ hội hiểu nhau như một buổi đi mua sắm,” Harriet nói lanh lợi. “Mẹ ngài và em có rất nhiều điểm chung đó, thưa ngài.”

Gideon nhướng một bên mày. “Như là?”

“Ngài, tất nhiên.” Harriet cười toe toét.

Ánh mắt Phu Nhân Hardcastle căng thẳng chuyển qua lại giữa chồng và con bà. “Ta thấy hai người đang bận việc.”

“Đúng thế,” Hardcastle nói. “Chúng ta đang xem qua danh sách những kẻ bị tình nghi của Gideon.”

Đôi mắt Harriet mở to. “Kẻ bị tình nghi?”

Gideon rên rỉ. “Tôi đã tỏ ý cảnh báo ngài đừng nói về chuyện đó rồi còn gì,” anh cằn nhằn cha anh.

“Có chuyện gì về những kẻ bị tình nghi thế ạ?” Harriet hăm hở gặng hỏi.

“Tôi đang tìm kiếm một người có thể đã điều khiển bọn trộm chiếm dụng những cái hang,” Gideon giải thích ngắn gọn. “Tôi có lí do để tin rằng đó là một người được chào đón trong những phòng khách thượng hạng nhất. Người đó còn phải là người có cơ hội biết về những cái hang trên bờ biển.”

“Có lẽ là một kẻ sưu tập hóa thạch?”

Gideon miễn cưỡng gật đầu. “Đúng vậy. Hoàn toàn có khả năng.”

“Đúng là một ý nghĩ sáng suốt. Những nhà sưu tập hóa thạch có thể rất bất lương, như em đã nói với ngài rồi đó.” Harriet nói. Sự hào hứng thắp sáng đôi mắt cô. “Có lẽ em có thể giúp. Em đã quen rất nhiều nhà sưu tập hóa thạch ở Luân Đôn này và em có thể nghĩ đến một vài người khiến em có cảm giác họ hơi ám muội.”

Gideon mỉm cười. “Em thấy hầu hết những bạn đồng nghiệp của em đều không đáng tin cậy. Tôi không nghĩ ý kiến của em sẽ giúp chúng ta rút ngắn danh sách này. Tuy nhiên, em có thể đưa cho tôi tên của những thành viên Hiệp Hội Hóa Thạch và Di Tích của em. Tôi có thể so sánh với những danh sách của tôi.”

“Chắc chắn rồi. Em sẽ bắt tay vào việc ngay khi em và phu nhân đi mua sắm về.”

Phu Nhân Hardcastle nhìn sang chồng bà. “Từ nãy giờ đã có ai trong danh sách đó?”

“Khá nhiều người. Đúng là một danh sách dài,” Hardcastle nói.

“Em có thể xem nó không?” Phu Nhân Hardcastle đi lướt tới bàn.

Harriet theo sau và nhìn qua vai bà. “Trời ơi. Làm sao mà ngài có thể tìm thấy thủ phạm trong những kẻ bị tình nghi này chứ?”

“Việc đó sẽ không dễ,” Gideon nói. “Em và mẹ tôi lên đường đi. Cha tôi và tôi còn phải làm việc.”

Phu Nhân Hardcastle cau mày nhìn xuống tờ danh sách. “Mẹ không thấy tên Bryce Morland trong đây. Mẹ nhớ anh ta chưa bao giờ hứng thú với hóa thạch nhưng anh ta chắc chắn biết đất đai quanh Upper Biddleton.”

Gideon gặp ánh mắt thắc mắc của mẹ anh. “Tôi đã tính đến khả năng Morland đứng sau chuyện đó. Hắn chắc chắn sẽ không đắn đo mà sa vào con đường trộm cắp. Nhưng tôi không nghĩ hắn là thủ phạm. Theo như sự việc diễn tiến thì chúng ta không có gì phải lo lắng. Hắn đã rời khỏi đất nước.”

“Hoàn toàn đúng.” Phu Nhân Hardcastle tiếp tục đọc lướt qua danh sách. “Còn Clive Rushton thì sao? Mẹ cũng không thấy tên ông ta. Ông ta cũng từng là một nhà sưu tập hóa thạch tầm cỡ.” Bà nhìn Hardcastle. “Như em nhớ, ông ta là người đã giới thiệu sở thích đó cho anh, anh yêu.”

Một khoảng im lặng kịch liệt rơi xuống. Hardcastle cựa quậy bứt rứt trong ghế. “Ông ta là mục sư của anh. Khó mà thuộc kiểu người chỉ huy một băng trộm cắp.”

Gideon chậm rãi ngồi xuống. Anh nhìn mẹ anh đầy suy ngẫm. “Tôi đã đưa tên ông ta vào danh sách lúc đầu, nhưng rồi bỏ nó đi khi tôi nhận ra ông ta không hề xuất hiện trong rất nhiều danh sách khách mời của những ngôi nhà bị trộm. Đó cũng là một trong những lí do tôi bỏ tên của Morland ra. Kẻ tôi đang truy tìm được mời đến những ngôi nhà danh giá nhất của giới thượng lưu. Rushton và Morland không có trong những tầng lớp đó.”

“Trời ạ, chuyện đó cũng không nói lên điều gì,” Phu Nhân Hardcastle nói nhẹ. “Buổi tối diễn ra những dạ vũ hay vũ hội lớn thì những ngôi nhà này đầy người đến tận nóc. Buổi tiệc sẽ bị xem là thất bại nếu mọi người không công nhận đó là một buổi tiệc tuyệt đối đông đúc. Đúng là ta phải trình giấy mời tại cửa, nhưng con không thể biết được chuyện đó như thế nào đâu. Bậc thềm và hành lang lúc đó sẽ đầy nghẹt. Người ta có thể lẻn vào.”

“Mẹ của ngài nói đúng đó, thưa ngài,” Harriet nói nhanh. “Nếu người ta ăn mặc đàng hoàng và ra vẻ như đi cùng ai đó được mời thì sẽ rất dễ chen vào một căn phòng vũ hội đông đúc.
Ai có thể nhận ra có dư một vị khách trong đám đông chứ?”

Gideon gõ ngón tay lên mặt bàn. “Có thể em có lí.”

Hardcastle có vẻ bị ý tưởng đó gây chú ý. “Chết tiệt ta đi nếu họ không có lí. Người ta thậm chí còn có thể chờ cho đến khi căn phòng đông đến đỉnh điểm rồi đi từ khu vườn vào. Sẽ chẳng có ai để ý cả”

“Nếu đúng như thế,” Gideon nói, nghĩ nhanh, “thì Rushton vẫn là một đối tượng tình nghi. Morland cũng thế. Chết tiệt, cũng như cả đống người khác.”

Hardcastle đưa một bàn tay lên. “Vẫn còn yếu tố kẻ cầm đầu đám trộm cắp này phải rất quen thuộc với những cái hang ở Upper Biddleton. Nó sẽ giữ cho danh sách này không trở nên quá dài.”

“Đúng vậy, tôi cho là thế.”

“Cứ tự nhiên mà gọi Harriet và mẹ nếu con cần thêm chỉ dẫn trong cách sống của Giới Thượng Lưu.” Phu Nhân Hardcastle mỉm cười khi bà mang găng tay. “Đi thôi, Harriet. Chúng ta phải lên đường thôi. Mẹ đang hăm hở trở lại Phố Oxford. Ở đó từng có một người làm mũ vải người Pháp tạo ra những cái mũ tinh tế nhất.”

“Vâng, tất nhiên ạ.” Harriet nói lịch sự. Đôi mắt cô khao khát nấn ná trên tờ danh sách trước mặt Gideon. Rõ ràng cô thà ở nhà làm việc với danh sách còn hơn là đi mua sắm.

“Ồ, mà nhân tiện,” Phu Nhân Hardcastle nói thêm khi bà ngừng lại trước cánh cửa, “đã đến lúc Harriet tổ chức một buổi dạ vũ. Mẹ đang giúp Harriet tổ chức. Những thiếp mời sẽ được phát ra vào chiều nay. Đừng lên kế hoạch gì cho tối Thứ Ba tuần sau.”

Gideon chờ cho đến khi Harriet và mẹ anh đã rời thư viện. Rồi anh gặp ánh mắt cha anh ở bên kia bàn.

“Có lẽ Harriet đã đúng,” Gideon nói chậm rãi.

“Về chuyện gì?”

“Có lẽ tôi nên giải thích hành động và kế hoạch của mình với những người khác thường xuyên hơn. Tôi đã có những thông tin về danh sách kẻ bị tình nghi này trong sáng nay còn nhiều hơn tôi tự lo liệu một mình trong những ngày qua.”

Hardcastle cười xòa. “Anh không phải là người duy nhất đã học được một vài bài học gần đây đâu. Nào giờ ta có một gợi ý khác đây. Anh thấy thế nào nếu chúng ta ghé qua một vài câu lạc bộ của ta chiều nay? Ta có thể nối lại quan hệ với vài người, hỏi vài câu hỏi và xem liệu ta có thể giúp anh rút ngắn danh sách hơn được không.”

“Được thôi,” Gideon nói.

Chẳng rõ từ khi nào trong sáng hôm nay anh nhận ra là mình đã đi đến chấp nhận khái niệm có cha anh làm cộng sự trong dự án này. Đó là một cảm giác lạ lẫm, nhưng không hề khó chịu.

Có một lời thì thầm ngạc nhiên khi Gideon và cha anh bước vào câu lạc bộ. Một vài người bạn nối khố của cha anh gật đầu, rõ ràng là hài lòng khi thấy một người bạn sau nhiều năm.

Trước khi bất cứ ai có thể tiến lại chỗ hai người, Applegate và Fry đã lao xuống chỗ họ.

“Các ngài hãy đến uống một ly với chúng tôi,” Applegate vui vẻ mời. Anh ta nhìn Hardcastle. “Chúng tôi đang uống mừng St. Justin đánh cho Morland tan tác. Tôi nghĩ ngài đã nghe thấy chuyện đó rồi, Hardcastle. Hôm nay câu chuyện đó đã lan khắp Thành Phố. Tên hèn đã tháo chạy đến Lục Địa thay vì đương đầu với con ngài.”

“Ta đã nghe nói.”

“Tôi phải nói việc đó cho ta cái nhìn mới đối với những chuyện không vui sáu năm trước,” Fry tuyên bố. Anh ta kính cẩn nghiêng người về phía ngài bá tước. “Phu Nhân St. Justin đã làm sáng tỏ một hai điều về những chuyện đã qua.”

“Thật thế sao?” Hardcastle nhận lấy một ly rượu vang đỏ.

“Và giờ chuyện với Morland ít hay nhiều cũng đã chứng minh được tất cả tin đồn về quá khứ là hoàn toàn đi chệch hướng,” Fry kết luận. “St. Justin thật sự không phải kẻ hèn nhát và ngài ấy chắc chắn không sợ chiến đấu vì danh dự của một quý cô. Hơn nữa, ngài ấy đã chứng tỏ ngài ấy sẵn sàng làm điều đúng đắn khi cần thiết.”

“Phu Nhân St. Justin đã xác nhận điều đó ngay từ đầu.” Applegate lắc đầu. “Ngài biết với tin đồn thì chuyện thế nào rồi đó. Thứ chuyện kinh tởm quái quỷ.”

Hai ba người đàn ông khác bước đến để chào hỏi Hardcastle. Rồi họ quay sang Gideon.

“Tôi đã nghe chuyện Morland,” một người nói. “Chúng ta đã rảnh nợ khỏi hắn rồi. Hắn đã để mắt đến con gái tôi vào mùa Vũ Hội vừa rồi. Không nghi ngờ là hắn muốn chạm tay đến tài sản thừa kế của nó. Con bé ngu ngốc cứ nghĩ mình yêu hắn. Thuyết phục nó thật không dễ.”

“Đúng đấy,” người đi cùng ông ta nói với Gideon, “vợ tôi có kể với tôi anh đã tặng cho phu nhân anh một con ngựa cái rất bắt mắt. Cô ấy ghen tị và muốn tôi lựa cho cô ấy một con ngựa mới. Tôi băn khoăn liệu anh có thể cho tôi ý kiến vào phiên chợ ngày Thứ Năm ở Tattersall’s không.”

“Tôi đã không lên kế hoạch tham dự phiên chợ,” Gideon nói.

Người đàn ông vội gật đầu, đỏ mặt lúng túng. “Tôi hiểu mà. Tôi không có ý áp đặt anh. Chỉ nghĩ nếu tình cờ anh có xuất hiện ở đó, có lẽ anh sẽ cho tôi một lời khuyên.”

Gideon bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của cha anh và nhún vai. “Chắc chắn rồi. Nếu tôi có mặt ở Tattersall’s ngày Thứ Năm, tôi sẽ rất vui lòng chỉ ra một hai con ngựa có thể phù hợp với phu nhân anh.”

Quý ông kia rạng rỡ hẳn lên. “Tôi đánh giá cao điều đó. Thôi vậy, tôi phải đi đây. Hẳn tôi sẽ gặp anh tại vũ hội nhà Urskins tối nay. Vợ tôi nói chúng tôi phải tham dự. Cô ấy nói cả thế giới sẽ ở đó để được gặp ngài và Phu Nhân St. Justin.”

Cả thế giới, hay chí ít là cả giới thượng lưu, đều có mặt tại phòng vũ hội nhà Urskins tối đó. Và ngay lập tức mọi chuyện đã rõ là họ đến để tâng bốc Gideon và Harriet.

Ngài St. Justin và Phu Nhân đã trở nên nổi tiếng chỉ trong chốc lát. Sự xuất hiện của ngài Bá Tước và nữ Bá Tước Hardcastle trong phòng vũ hội của Phu Nhân Urskins càng khiến nữ chủ nhà thêm hãnh diện.

Effie và Adelaide cảm thấy xúc động và hài lòng cực độ khi thấy mình có liên hệ với một cặp đôi được yêu thích đến thế. Felicity thấy tất cả chuyện đó đều rất buồn cười.

Đến đêm đó, Hardcastle tìm thấy Gideon đang đứng gần một khung cửa sổ. Đó là lần đầu tiên trong tối đó mà Gideon được ở một mình và anh đang thưởng thức khoảnh khắc của trạng thái cô độc.

“Thật kỳ diệu vì gần đây anh đã kết giao được nhiều bạn.” Hardcastle nhấp rượu champagne khi ông quan sát toàn đám đông.

“Thế sao? Có vẻ Giới Thượng Lưu chỉ quan tâm tôi đã giũ bỏ được vết nhơ trên danh dự của tôi. Tôi nợ người vợ nhỏ tuyệt vời của tôi tất cả điều đó.”

“Không.” Hardcastle nói với sự mãnh liệt bất ngờ. “Nhờ có phu nhân của anh, anh đã lấy lại tiếng tăm của anh trong mắt Giới Thượng Lưu. Nhưng danh dự của anh luôn luôn là của anh. Và anh chưa bao giờ bôi bẩn nó.”

Gideon sửng sốt đến mức anh suýt chút nữa là đánh rơi ly champagne của anh. Anh quay sang nhìn cha anh chăm chăm, không biết nên nói gì. “Cám ơn ngài,” cuối cùng anh cũng xoay xở được một câu.

“Chẳng có gì để phải cảm ơn ta,” ngài bá tước lầm bầm. “Ta tự hào gọi anh là con ta.”

Chương 19

Harriet trong phòng ngủ vào sáng hôm sau khi Phu nhân Hardcastle tìm gặp cô. Harriet đặt bản sao một bài luận về lịch sử hình thành của trái đất mà gần đây cô đã mua. Cô mỉm cười với mẹ chồng.

"Chào buổi sáng, Phu nhân Hardcastle. Con nghĩ phu nhân vẫn còn ngủ. Chỉ mới mười giờ và tối qua chúng ta đã thức rất khuya."

"Đúng vậy, khuya kinh khủng phải không? Ta sợ rằng ta đã quen với giờ nông thôn. Phải tốn chút thời quan để quay về thói quen ngủ muộn." Phu nhân Hardcastle lượn vòng đến bên một chiếc ghế bé tí trước cửa sổ và ngồi xuống rất khẽ. "Nếu con không phiền ta muốn trò chuyện với con."

"Tất nhiên là con không phiền."

Phu nhân Hardcastle cười trìu mến. "Ta không biết phải bắt đầu như thế nào. Ta cho rằng ta nên mở lời bằng cách cảm ơn con."

Harriet chớp mắt. "Vì điều gì?"

"Cho tất cả những gì con đã làm cho Gideon, hiển nhiên rồi. Và cho những gì con đã làm cho chồng ta và cả ta nữa."

"Nhưng con không làm gì hết," Harriet phản đối. "Thành thật mà nói con đã thúc ép phu nhân lao vào đây cho một chuyện vặt vãnh và làm phiền lòng Gideon. Con biết ơn vì mọi chuyện đã kết thúc. Cùng với may mắn chúng ta sẽ sớm rời Luân Đôn để quay về Upper Biddleton. Con không thật sự yêu thích cuộc sống thị thành."

Tay Phu nhân Hardcastlse vỗ vỗ cảm kích. "Con không hiểu ý ta rồi, con yêu dấu. Ta đang cảm ơn con vì nhiều chuyện hơn là việc kêu gọi chúng ta đến Luân Đôn. Con đã đem con trai ta trở về. Ta không biết ta có thể báo đáp con thế nào đây."

Harriet nhìn bà chằm chằm. "Phu nhân Hardcastle, con cam đoan với phu nhân trong tình huống này thì đây là một phát biểu quá tầm."

“Không, không phải thế đâu. Sáu năm trước sau khi đứa con trai lớn của ta qua đời thì tinh thần ta rơi vào trạng thái sầu muộn cùng cực. Ta không thể tỏ ra thanh thản. Nhiều tháng trôi qua. Thậm chí chúng ta đã dọn từ Upper Biddleton đến Lâu Đài Hardcastle bởi vì bác sĩ nói sự thay đổi sẽ giúp đỡ cho bệnh tình của ta. Cuối cùng khi ta bắt đầu có chút sinh khí, thì điều ta biết là ta gần như đã mất luôn đứa con trai thứ hai.”

“Thật tồi tệ,” Harriet nói nhỏ.

“Chồng ta thậm chí không nói chuyện hay cho phép nó ở lại nhà một thời gian dài. Mọi người buộc tội Gideon vì hành động tàn ác đối với Deirdre Rushton tội nghiệp. Và sau một thời gian Gideon chỉ đơn giản là ngừng phủ nhận chuyện đó. Nó quay lưng với tất cả chúng tôi, và ai có thể trách nó chứ?”

“Nhưng chồng phu nhân đã giao trách nhiệm quản lý sản nghiệp Hardcastle cho con trai.”

“Đúng. Khi ông ta lo sợ cho sức khỏe sút kém của mình thì ông ta triệu hồi Gideon và trút mọi thứ lên vai nó. Ta nghĩ hành động đó có thể hàn gắn hố sâu ngăn cách, nhưng không phải thế. Lần nào Gideon vào nhà thì nó và cha mình cũng cãi nhau.”

“Gideon cố chấp lắm.”

“Cha nó cũng thế thôi,” Phu nhân Hardcastle nhăn nhó nói. “Họ giống nhau về nhiều mặt, mặc dù họ không bao giờ nhận ra điều đó. Ta phải kể con biết rằng hôm qua khi chúng ta để họ ở lại trong thư viện ta gần như khóc nấc lên vì vui sướng. Lần đầu tiên ta chứng kiến hai người cư xử bình tĩnh trong sáu năm ròng rã. Và tất cả là nhờ công của con.”

Harriet chạm vào tay bà. “Phu nhân Hardcastle, phu nhân thật tử tế, nhưng con cam đoan rằng con đã làm rất ít.”

Bàn tay Phu nhân Hardcastle thoáng đặt bên trên tay Harriet. “Con trai ta đã trở nên bẳn tính và nguy hiểm giống con quái vật mọi người gọi nó.”

“Chúa ơi,” Harriet nói. “Ngài ấy chưa từng *xấu xa*, thưa phu nhân. Con luôn thấy ngài thấu tình đạt lý, trong hầu hết mọi việc. Và ngài luôn tử tế với con.”

“Tử tế?” Phu nhân Hardcastle tỏ ra kinh ngạc. “Con yêu, nó tôn thờ mặt đất dưới chân con.”

Harriet ngỡ ngàng nhìn trừng trừng bà và rồi cô bật cười. “Thật là sáo rỗng. Ngài ấy bao dung với con, con chỉ có thể công nhận với phu nhân đến thế thôi, nhưng con có thể đoan chắc với phu nhân Gideon không tôn thờ con.”

“Con lầm rồi đó Harriet.”

Harriet lắc đầu nguầy nguậy. “Không hề. Ngài đã bảo con rằng ngài đã quên thế nào là yêu. Ngài cưới con vì ngài là người trọng danh dự và không còn sự lựa chọn. Chúng con đã trở thành những người bạn tốt. Nhưng chỉ có vậy thôi.”

“Hai con là vợ chồng,” Phu nhân Hardcastle nói chắc nịch. “Và ta đã thấy cách con trai ta nhìn con. Ta sẽ cược những viên kim cương Hardcastle rằng hai con còn hơn *những người bạn tốt*, con yêu.”

Harriet đỏ bừng. “Phải, à thì, có những sức hút giữa những người đã lấy nhau, con cho là thế. Nhưng con không đọc được nhiều hơn.”

Phu nhân Hardcastle nghiên cứu cô tỉ mỉ. “Con yêu nó phải không?”

Harriet hếch mũi. “Dễ thấy đến vậy ạ?”

“Trời ơi, đúng vậy. Ta nhận ra ngay khi gặp mặt con. Ta nghĩ những người khác cũng sẽ thấy giống ta.”

“Ôi trời,” Harriet thì thầm. “Con đã cố che giấu. Con không muốn làm bẽ mặt Gideon trước công chúng. Quá nhiều lời giễu cợt ẩn ý về cảm xúc giữa vợ chồng. Rất không hợp thời.”

Phu nhân Hardcastle đứng lên như thể bà được tạo ra từ lông tơ và nghiêng người ôm nhanh Harriet. “Ta không nghĩ con có thể làm bẽ mặt con trai ta. Con tin tưởng nó khi mà mọi người không tin. Nó sẽ không bao giờ quên điều đó.”

“Ngài ấy rất trung thành, theo cách của riêng mình.” Harriet hồ hởi tán thành. “Thật ra rất đáng tin cậy. Cha con sẽ rất thích ngài ấy.”

Phu nhân Hardcastle ra cửa và thoáng dừng bước. “Người ta gọi con trai ta là quái vật sau chuyện sáu năm trước. Dáng người và vết sẹo ác nghiệt của nó đã tạo ra cái tên bám víu đó và trong vài trường hợp ta sợ nó sẽ làm mọi cách để chịu đứng danh xưng đó. Nhưng sự thủy chung và tin tưởng của con đã thay đổi nó. Vì thế con có lời cảm ơn từ tận đáy lòng của ta.”

Phu nhân Hardcastle rời khỏi phòng và nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng bà.

“Một danh tiếng thật đáng giá,” Adelaide tuyên bố vào cái đêm ở dạ hội St. Justin. “chỉ cần nhìn đám đông thôi. Harriet, cháu yêu, ắt hẳn cháu sẽ là một nữ chủ nhân thành công. Chúc mừng.”

“Đúng vậy đấy Harriet.” Effie đưa mắt nhìn xung quanh trong sự hài lòng. Ngôi nhà trên phố của St. Justin đầy ắp người. “Đông khủng khiếp. Tất cả sẽ có trên mặt báo sáng mai.”

Felicity mỉm cười với chị gái. “Em nghĩ chúng ta có thể an toàn nói rằng chị đã tiếp thu sự thanh nhã xã hội chị cần để tránh làm xấu mặt Gideon trước công chúng. Không ai có thể nói St. Justin đã cưới một nữ chủ nhân không phù hợp cả.”

Harriet nhăn mặt. “Chị không muốn ai nghĩ chị làm điều này cho bản thân chị. Sự thật là Phu nhân Hardcastle đã tổ chức sự kiện lần này. Chị vô cùng biết ơn rằng mọi người được mời đều đến dự.”

“Thêm vài người nữa,” Felicity nhận định. “Không ai có thể chối từ. Chị và St. Justin đã gây sóng gió. Anh ta được xem như một anh hùng mắc nạn và chị là quý cô đã yêu bất chấp quá khứ tối tăm của người đó. Một câu chuyện đậm chất tiểu thuyết gothic.”

“Cô không biết chuyện tình gothic là gì,” Effie nói, “nhưng không thể chối bỏ rằng hai người rõ ràng trở thành hiện tượng trong thời điểm hiện tại. Đây là thời điểm hoàn hảo để tổ chức một buổi dạ hội như thế này.”

“Phu nhân Hardcastle đã nói giống cô đó,” Harriet nói. “Cá nhân cháu sẽ vui mừng khi chuyện này chấm dứt.”

Hai người đàn ông trẻ tuổi rất đẹp trai và quen mặt xuất hiện và bắt đầu đi về phía Felicity và bà con của cô.

Harriet nghiêng người về phía Felicity. “Cặp song sinh Adonis đến kìa.”

Felicity nở nụ cười quyến rũ của mình. “Họ là một cặp hấp dẫn phải không? Tuy nhiên em lo lắng vì họ luôn làm mọi việc cùng nhau. Ai mà biết họ có thể làm chung đến việc gì.”

Effie cau mày nghiêm nghị. “Felicity, thôi đi.”

Harriet nén tiếng cười khúc khích khi hai người thanh niên đến gần. Cô đợi đến khi mọi người trao đổi những câu chào và rồi cô lẻn đi, biết rằng sẽ không ai nhớ cô. Cặp song sinh Adonis chỉ nhìn một mình Felicity, và Harriet có nhiều thứ đáng để theo đuổi hơn.

Gideon và cha mẹ anh đang ở tuốt đằng xa phòng khách. Họ đang tán gẫu với một cặp kia. Harriet không thể nhận ra họ. Có lẽ là một trong số những người bạn của vợ chồng Ngài Hardcastle.

Căn phòng trở nên ngột ngạt. Harriet quạt tay lia lịa một lúc trước khi quyết định ra vườn hít thở không khí trong lành. Nhiều người gật đầu thân thiện với cô khi cô đi ra cửa.

Ít phút sau cô đứng trong lâu đài. Owl đang giám sát hàng đoàn người giúp việc mang theo những khay sâm banh và rượu. Anh ta gật đầu ảm đạm với Harriet.

"Owl, mọi việc vẫn ổn chứ?" Harriet hỏi thăm.

"Tình huống như trong tính toán, thưa bà. Nhưng số lượng nhiều hơn dự tính. Chỉ cầu mong chúng ta không hết sâm banh."

"Ối." Harriet cảnh giác. "Có thể như thế không?"

"Những sự kiện như thế này luôn tiềm ẩn nguy cơ thảm họa, thưa bà," Owl nói. 'Tất nhiên tôi sẽ làm hết sức mình."

"Chắc rồi."

Harriet bắt đầu đi xuống hành lang dẫn ra cửa sau, nhưng đổi ý khi cô nhận ra một trong số hai chiếc nịt bít tất của cô bị lỏng. Cô quyết định sẽ vào phòng ngủ trên lầu và buộc lại nó.

Ở nấc thang trên cùng cô quẹo trái và đi dọc hành lang. Không còn nghi ngờ gì nữa. Nịt bít tất chắc chắn đã tuột ra. Vớ của cô đang bắt đầu trượt xuống. Cảm ơn Chúa cô đã nhận thức kịp thời. Sẽ cực kì nhục nhã nếu tuột vớ đến mắt cá giữa dạ hội đầu tiên.

Harriet cau có nhận thấy lối đi dường như tối hơn thường lệ. Ai đó đã thổi tắt vài ngọn nến trên tường. Chắc là do Owl muốn giảm chi tiêu.

Cô mở cánh cửa dẫn đến phòng ngủ và đột ngột dừng bước khi cô nhìn thấy nó, trong bóng tối ngoại trừ một ngọn nến trên bàn viết có ngăn kéo của cô.

Harriet biết cô không để một ngọn nến đang cháy trên chiếc bàn giấy nhỏ đó. Cô cau mày đi về phía trước, tự hỏi liệu có phải cô hầu đã thắp sáng ngọn nến nhỏ này không.

Rồi cô trông thấy dáng người khom khom đang cúi xuống ngăn kéo mở toang. Trong ánh sáng nhá nhem cô hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Đó là ngăn kéo cô dùng để cất cái răng hóa thạch.

"Ngừng tay, tên trộm!" Harriet ré lên.

Cô đâm bổ tới, dí dí vũ khí duy nhất của mình là cây quạt. "Ngừng lại ngay lập tức. Sao ngươi dám?"

Dáng người tù mù kia giật người thẳng lên. Hắn giằng ngăn kéo đóng lại và gập người quay lại đối mặt Harriet. Ánh nến để lộ nét mặt rúm ró của Ông Humboldt.

"Mẹ kiếp," Humboldt rít lên. Hắn chạy nháo nhào ra cửa, hất Harriet qua một bên.

Harriet ngã ra thảm và chống tay lên giường. Cô duỗi tay và chạm cạnh giường. Cô vồ lấy và cố đứng lên.

"Chuyện quái gì ở đây thế?" Gideon rống từ cửa ra vào. "Mẹ kiếp, *Harriet*."

Vào thời khắc đó Ông Humboldt cố lẩn trốn đâm sầm vào một vật thể không thể lay chuyển là Gideon. Gideon tóm cổ ông ta. Anh ném gã bé con đó qua một bên. Humboldt rên rỉ co rúm trên thảm.

"Để mắt đến hắn, Dobbs." Gideon sải hai bước dài qua phòng, cúi xuống và lấy tay nâng Harriet lên. "Em ổn chứ?" Anh khàn khàn hỏi.

"Vâng, vâng, em ổn mà." Cô thở dốc. "Cảm ơn Chúa vì ngài đã bắt được hắn. Gideon, em tin rằng hắn đang cố trộm cái răng của em."

"Hắn giống như đang tìm trang sức của bà hơn đó, Phu nhân St. Justin," Dobbs nói từ cửa. "Đồ quỷ lén lút. Thậm chí hắn còn trông giống một tên trộm phải không? Không nên nhìn mặt mà bắt hình dong. Nhưng thằng cha này chắc chắn có thể gia nhập tầng lớp tội phạm."

Gideon quay lại cùng Harriet. Harrie trừng mắt nhìn Ông Humboldt đang lồm cồm ngồi dậy.

"Thật đấy, Ông Humboldt. Tại sao lại đến nông nỗi này?" Harriet hỏi. "Ông nên cảm thấy xấu hổ."

Humboldt tru tréo và tỏ vẻ sưng sỉa khi Dobbs kéo ông ta đứng lên. "Tôi chỉ đi lang thang xung quanh và bị lạc vào đây. Tôi không dự định đánh cắp trang sức của bà. Tôi muốn gì với trang sức chứ?"

“Nếu ông đang tìm trang sức thì tôi ngờ rằng ông dự định bán chúng để trang trải cho thói quen sưu tầm hóa thạch của mình.” Harriet tuyên bố.

Humboldt nhìn cô trân trối. “Không đúng. Được rồi, nếu cô nhất định muốn biết thì tôi nghe phong thanh rằng cô đã tìm thấy một cái gì đó thú vị trong những hang động ở Upper Biddleton. Tất nhiên tôi không tin chuyện đó. Nhiều năm trước tôi đã khám phá từng ngóc ngách và tôi biết không có gì đáng để tâm trong đó hết. Tuy nhiên, tôi muốn xem liệu với cơ hội mong manh nhất, có lẽ cô đã tình cờ có được một thứ gì đó.”

“À há, tôi biết mà.” Harriet lắc đầu kinh tởm và nhìn sang Gideon. “Em đã bảo ngài là những nhà sưu tầm hóa thạch bất lương có ở khắp nơi, thưa ngài.”

“Em có nói thế.” Trông Gideon có vẻ nghĩ ngợi. “Em có chắc là không bị thương không?”

“Chắc mà. Ngài có thể đặt em xuống được rồi.” Harriet vuốt váy khi Gideon từ tốn đặt cô xuống. Nịt bít tất của cô đã hoàn toàn tháo rời và vớ của cô đã tuột xuống tận mắt cá. “Làm thế nào mà ngài vào đây kịp thời vậy?”

“Tôi đã chỉ thị Ông Dobbs tối nay phải canh chừng đám đông,” Gideon giải thích. “Nếu em còn nhờ thì chúng ta đã mời những kẻ tình nghi trong danh sách của tôi. Tôi quyết tâm không để lỡ cơ hội.”

Harriet cười rạng rỡ. “Một kế hoạch tuyệt vời.”

“Đúng là thế, cho đến khi em nảy ra ý định chạy ào lên lầu vào thời điểm sai lầm,” Gideon bắt bẻ.

“À, chuyện này chỉ chứng tỏ cho ngài thấy rằng lẽ ra nên thông báo cho em biết, thưa ngài. Em đã nói với ngài nhiều lần rồi. Ngài phải học tập rồi chứ.”

Gideon nhướng mày. “Ai đó nghĩ vậy thôi.”

Harriet tròn mắt. “Em sực nhớ điều này, thưa ngài, Ông Humboldt không có trong danh sách khách mời của chúng ta.”

“Ừ, đúng vậy,” Gideon tán thành. “Điều này chứng minh suy luận của mẹ tôi về danh sách khách mời là đúng. Với sự hỗn loạn như thế này, ai đó ăn mặc chỉn chu đều có thể vào trong nếu hắn đủ thông minh.”

Câu chuyện trên bàn ăn sáng ngày hôm sau xoay quanh việc bắt giữ Ông Humboldt.

“Sự việc này chắc chắn sẽ được bàn tán khắp thành phố,” Phu nhân Hardcastle bảo với Harriet với cái nhìn buồn cười. “Mọi người sẽ nói một lần nữa vợ chồng Ngài St. Justin đã xoay xở phục vụ những vị khách của mình một trò tiêu khiển lạ lùng. Chỉ cần tưởng tượng. Hai người bắt một tên trộm khét tiếng ngay trên đầu dạ hội.”

“Báo sáng nay có đủ cả rồi,” Hardcastle tuyên bố từ bên kia bàn ăn. Ông đang ngồi giữa một chồng báo. “Mưu tính tuyệt vời cho toàn bộ sự việc. Họ nói rằng Humboldt là chủ mưu đằng sau những vụ trộm đã diễn ra trong nhiều tháng qua.”

“Và St. Justin là anh hùng đặt bẫy bắt hắn,” Harriet nói, gửi cái nhìn tràn đầy tôn sùng cho Gideon. “Báo chí có đề cập đến chuyện đó không?”

Gideon trừng mắt nhìn cô ở cuối bàn. “Tôi tin là không.”

“Ồ, có đó. Ở đây cả.” Hardcastle đặt một tờ báo xuống và cầm tờ khác lên. “Họ gọi con là nghĩa hiệp và thông minh đấy con trai. Và họ mô tả con làm thế nào cứu vợ khỏi tên trộm giết người.”

“Quá tuyệt,” Harriet kêu lên. “Con rất mừng vì họ đã viết đúng.”

Gideon đưa mắt nhìn cô ngắn gọn . “Ông Humboldt đã tự nộp mạng khi đâm đầu vào tôi, em yêu. Tôi không thấy ông ta định giết ai cả. Em là người trông có vẻ nguy hiểm. Tôi sẽ không bao giờ quên hình ảnh em với cái bô trong tay. Rất đáng ngại.”

“À thì lúc ấy em nghĩ ông ta đã lấy cái răng của em mà.” Harriet lý giải.

“Ông Dobbs đã đi đến kết luận rằng từ lâu Humboldt đã cạn tiền duy trì bảo tàng của mình.” Gideon giải thích. “Hình như ông ta tổ chức trộm cắp nhằm trang trải cho việc mua thêm hóa thạch.”

Harriet gật đầu. “Một nhà sưu tầm hóa thạch sẽ tận dụng mọi thứ khi anh ta cùng đường. Ông Humboldt đáng thương. Em hy vọng họ sẽ không quá gay gắt với ông ấy. Trong trường hợp này em hiểu được động cơ của ông ta.”

“Ít ra địa vị nữ chủ nhân của con đã được thiết lập vững chãi,” Phu nhân Hardcastle mãn nguyện nói. “*Giới quý tộc* sợ buồn chán trên hết mọi thứ và con đã để họ vô cùng phấn khích.”

Harriet sắp sửa đáp lại thì Owl đi vào với phong thư buổi sáng trên một cái mâm bạc. Lá thư trên cùng là của Harriet.

“Lạy Chúa,” Harriet nói trong lúc xé niêm phong. “Bà Stone gửi. Em tự hỏi liệu có chuyện gì đó không ổn chăng.”

“Không nghi ngờ gì là ai đó đã chết một cách khổ sở, triền miên hoặc một chứng bệnh truyền nhiễm đã ập đến Upper Biddleton,” Gideon nói. “Chỉ những sự kiện kiểu đó mới truyền cảm hứng cho bà già viết thư mà thôi.”

Harriet không đếm xỉa chồng mà đọc sơ nội dung mẩu tin ngắn. Cô chán nản rú lên với những gì vừa đọc. “Khốn nạn thật.”

Bá tước và vợ nhìn cô âu lo.

“Có chuyện gì à, em yêu?” Gideon bình tĩnh hỏi với một miệng đầy thịt xông khói.

“Mọi thứ.” Harriet vẫy lá thư vào anh. “Điều tệ hại nhất đã xảy ra. Em e là vậy.”

Gideon nuốt hết số thịt, vẫn không chút nao núng. “Có lẽ em nên kể mọi người nghe nội dung lá thư.”

Harriet bàng hoàng đến mức không nói được. “Bà Stone nói bà ta có lý do tin rằng một nhà sưu tầm hóa thạch khác đã bắt đầu lùng sục những hang động của em. Bà ta nhìn thấy một người đàn ông trên bãi biển vào ngày kia và lần kế tiếp bà bắt gặp hắn là lúc hắn mang theo một tảng đá lớn.”

Gideon đặt miếng gà nướng xuống dĩa. “Đưa tôi xem lá thư.”

Harriet đưa anh mẩu tin. “Đây là một thảm họa. Ai đó có thể đã tìm ra khúc xương đi cùng cái răng của em. Em phải trở về Upper Biddlleton ngay lập tức. Và ngài phải chuyển lời cho ai đó ở Lâu Đài Blackthorne, thưa ngài. Không ai được phép vào những hang động của em.”

Gideon nhanh chóng đọc tin. “Tôi không nhận ra là Bà Stone biết đọc và viết đấy.”

“Bà ta đã từng là quản gia của hai mục sư,” Phu nhân Hardcastle nhận xét. “Bà ta chắc chắn phải học được gì đó sau bao nhiêu năm.”

“Hoặc là bà ta đã đọc lại cho ai đó trong làng,” Bá tước nói. “Việc đó vẫn thường xảy ra.”

Gideon đặt mẩu tin xuống bàn. “Tôi sẽ truyền lệnh về Lâu Đài Blackthorne, em yêu. Ai đó đang lảng vảng gần hang động sẽ bị ngăn cản khi anh ta xâm nhập. Em vừa lòng chưa?”

Harriet liền lắc đầu. “Rất tốt, thưa ngài, nhưng em cảm thấy em phải về ngay. Em muốn tin chắc không ai tìm thấy phần còn lại của con vật của em.”

“Tôi không nghĩa em cần tự mình trở về để bảo vệ những hóa thạch quý báu của em đâu,” Gideon bắt đầu.

“Ồ, có đấy.” Harriet nhảy lên. “Em sẽ lên lầu và thu dọn hành trang ngay lập tức. Khi nào chúng ta có thể đi, thưa ngài?”

Gideon quẳng cho cô cái nhìn áp đặt . “Tôi vừa mới nói là không cần gấp về Upper Biddleton.”

“Ồ, phải về chứ. Ngài đã thấy những nhà sưu tầm hóa thạch có thể bất lương như thế nào rồi. Nếu ai đó tìm ra hang động của em thì sẽ không thể đơn giản là tống cổ anh ta. Anh ta sẽ tìm cách lén quay lại. Em biết như thế.”

Hardcastle gật đầu ảm đạm. “Một khi nhà sưu tầm đánh hơi thấy xương cũ thì rất khó để người đó từ bỏ. Chỉ còn cách hy vọng chưa ai phát hiện ra hang động đặc biệt của Harriet.”

Harriet nhìn cha chồng với ánh mắt biết ơn. “Cảm ơn ngài đã hiểu, thưa ngài. Ngài thấy chưa, St. Justin? Chúng ta phải quay về ngay.”

Phu nhân Hardcastle mỉm cười với con trai. “Không có lý do gì để hai con không về Upper Biddleton trong ít ngày và xem xét tình hình. Cha con và mẹ sẽ ở lại đây.”

Gideon đưa tay lên đầu hàng. Anh nhìn xuống Harriet, tia nhìn cáu tiết. “Được rồi, em yêu. Thu xếp đi.”

“Cảm ơn, Gideon.” Harriet vội vàng ra cửa. “Em sẽ sẵn sàng trong vòng một giờ.”

Cỗ xe ngựa dừng ở sân trước của Lâu Đài Blackthorne sau chín giờ tối hôm đó. Gideon biết chuyện này làm Harriet chán nản. Cô muốn đi ngay ra chỗ vách đá và thực sự dự định làm thế với sự giúp đỡ của những ngọn đèn. Gideon dẫm lên ý tưởng cổ quái kia.

“Không, em sẽ không đi ra vách đá vào giữa đêm như thế này. Những cái hang quý giá của em có thể đợi đến sáng mai,” Anh thông báo với cô khi đội ngũ người làm trong Lâu Đài Blackthorne chuẩn bị phòng ngủ và bóc dỡ hành lí.

Harriet liếc mắt suy đoán khi cô cùng anh lên lầu. “Sẽ không mất nhiều thời gian đâu, thưa ngài. Em có thể chỉ vào trong hang một lát để xác nhận không ai chạm tới những mẩu xương của em thôi mà.”

Gideon đặt cánh tay qua vai cô một cách nặng nhọc và đưa cô về phòng ngủ cỡ lớn. “Đã quá muộn cho những việc như thế. Chúng ta đã có một chuyến đi dài và em đã mệt mỏi rồi.”

“Nhưng em không mệt chút nào hết, thưa ngài,” Cô nhanh nhảu cam đoan với anh.

“Nhưng tôi mệt.” Anh dừng trước phòng ngủ của cô và đẩy cô dựa tường, tay anh cố định hai bên đầu cô. “Và nếu em không mệt thì giờ em nên mệt đi. Đi ngủ thôi, thưa bà. Vào buổi sáng, khi thủy triều rút xuống, bà có thể xem xét những hang động của bà.”

Harriet thở dài bực dọc. “Được rồi, thưa ngài. Em biết là em nên biết ơn ngài vì đã tử tế trở về cùng em nhanh chóng. Em nhận ra ngài không cần phải vội vã quay lại Upper Biddleton. Mà việc này cũng rất tốt cho ngài mà, thưa ngài. Nhưng ngài luôn ân cần với em.”

Gideon nén lại một tiếng nguyền rủa ngắn. “Lên giường đi. Lát nữa tôi vào.”

“Em tưởng là ngài đã mệt, thưa ngài.”

“Không phải mệt chuyện đó.” Gideon vòng ra sau lưng cô, mở của dẫn đến phòng ngủ của cô và dịu dàng đẩy cô vào trong. Anh trông thấy cô hầu của cô đang đứng đợi. Anh đóng cửa và đi dọc hàng lang về phòng ngủ của anh.

Những câu nói của Harriet âm vang trong đầu anh. *Ngài luôn tử tế với em.*

Tử tế? Gideon gật đầu cụt lủn ra lệnh đầy tớ lui đi và bắt đầu cởi áo sơ mi. Anh nhìn thấy hình ảnh mình trong gương trên bàn thay đồ. Gương mặt bị tàn phá của anh nhìn đăm đăm trả lại giễu cợt.

Anh đã không tử tế với Harriet. Thực tế anh đã ép cô vào vòng hôn nhân, phô bày cô với giới quý tộc như một con thú kiểng lạ đời, và đặt cô vào lâm vào cảnh nguy hiểm trong tay của Bryce Morland.

Đổi lại cô đã trao anh tình yêu của cô, giúp anh khôi phục danh dự, và góp phần hàn gắn vách ngăn giữa anh và cha mẹ.

Không, anh không tử tế với Harriet. Tất cả những gì cô thật tâm mong mỏi từ anh là tình yêu của anh, và anh đã bảo cô rằng anh không thể trao nó cho cô. *Sáu năm trước tôi đã quên mọi thứ tôi biết về tình yêu.*

Anh đúng là thằng tồi.

Gideon đá ủng đi và nhấc chân khỏi ống quần. Anh chộp lấy áo choàng ngủ, mặc vào và đi về phía cửa thông. Anh đợi cho đến khi nghe thấy tiếng Harriet cho phép cô hầu rời đi và gõ cửa ngay tức thì.

"Vào đi, Gideon."

Anh mở cửa và thấy cô đang ngồi trên giường. Một trong những mũ muslin nhỏ đặt trên đầu và một cuốn sách trên đùi. Ánh nến cháy rực trên chiếc bàn cạnh chỗ cô. Cô nở nụ cười ấm áp, cuốn hút khi anh đi về phía giường ngủ của cô.

"Harriet?" Bất thình lình anh không biết nói gì.

"Vâng, thưa ngài?"

"Anh đã từng nói em là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh từng gặp."

"Vâng, em biết. Ngài luôn tử tế."

Gideon nhắm mắt trong sự thống khổ ngắn ngủi. "Anh không nói như thế vì sự tử tế. Anh nói vì đó là sự thật." Anh mở mắt ra. "Mỗi lần anh nhìn em tôi đều nghĩ về sự may mắn mà anh có được."

"Vậy sao?" Harriet ngơ ngác nhìn anh. Cô đặt cuốn sách xuống khăn trải giường.

"Phải." Gideon tiến thêm một bước về giường ngủ và dừng lại. "Em đã cho anh nhiều hơn những gì em biết, Harriet. Và anh chỉ việc nhận những món quà của em. Anh biết anh đã cho đi rất ít."

"Không phải thế đâu, thưa ngài." Harriet tung chăn và vội vàng ra khỏi giường. "Ngài đã cho em rất nhiều. Ngài đã cam kết sẽ luôn trọng danh dự. Ngài đối đãi với em bằng sự tử tế và tôn trọng. Ngài tạo cho em cảm giác rằng em xinh đẹp dù em biết em không được thế."

"Harriet – "

"Làm thế nào ngài có thể nói rằng ngài cho đi rất ít? Em không biết người nào khác đã có và cho đi một cách nghiêm chỉnh như ngài." Cô chạy đến bên anh trên đôi

chân trần êm ái và trong bộ váy màu cỏ mỏng manh, chiếc nón bị lệch trên mái tóc dày của cô. Mắt cô sáng bừng và tay cô dang ra.

Gideon đưa tay chạm cô và ôm cô vào lòng, tiếp nhận mùi hương tuyệt diệu, ấm áp, nữ tính của cô. “Em là mọi thứ anh hằng mong ước.” Lưỡi anh nhớp nháp và lóng ngóng trong miệng. “Chúa giúp anh, anh không nhận ra anh cần tình yêu của em đến mức nào cho đến khi em trao nó cho anh.”

“Tình yêu của em là của ngài, Gideon. Nó sẽ luôn là của ngài,” cô thì thầm vào ngực anh.

“Em rất tử tế với anh,” anh thì thầm. “Nhiều hơn những gì anh xứng đáng.”

“Gideon – ”

Anh đưa cô lên cánh tay và mang cô về lại giường. Anh đặt cô xuống trên khăn trải trắng tuyết và ngả người bên cạnh cô. Anh ôm cô như thể cô là một bảo vật, một cách cẩn thận, dịu dàng và cảm kích vô hạn.

Harriet mở lòng chào đón anh như mọi lần, như hoa đón ánh nắng mặt trời. Gideon hôn miệng cô, uống ừng ực mùi vị của miệng cô trong lúc tay anh lân la khắp những đường cong hấp dẫn của cơ thể cô.

Cô quá mềm mại, quá mời chào, anh nghĩ ngợi. Và rất nhạy cảm. Mọi điều ở cô đều khuấy lên ngọn lửa đam mê của anh. Khi anh cảm nhận mép chân cô trượt xuống bắp chân anh, anh rên rỉ.

“Gideon?”

“Anh cần em,” anh lẩm nhẩm. Anh hôn một bên ngực của cô, mút đầu vú cho đến khi cô oằn người thèm khát sát vào anh.

Sự đáp trả sâu sắc của cô không bao giờ làm suy giảm sự ngạc nhiên và vui sướng của anh. Và nó thổi bùng ngọn lửa trong anh như không gì từng làm được.

Khi Gideon không thể chịu đựng sự hành hạ ngọt ngào thêm nữa, anh mở hai chân cô và dùng hai bên đùi cô cố định anh. Anh cúi xuống, ngón tay anh âu yếm kiểm tra cô, và nhận thấy hơi nóng dễ chịu, ướt át tỏa ra từ cô. Cô đã sẵn sàng. Nhận thức đó truyền luồng đam mê cháy bỏng khắp người Gideon.

“Harriet. Harriet ngọt ngào đáng yêu của anh.” Anh bao phủ miệng cô lần nữa, thúc lưỡi giữa hai môi cô khi anh từ từ đi vào bên trong cô.

Anh trải nghiệm khoái cảm vỡ vụn mà anh luôn cảm thấy mỗi khi kết hợp với cô, cô ở xung quanh anh, kéo anh vào sâu hơn, gửi gắm bản thân cô cho anh. Và rồi khi anh bình yên vào trong, trở thành một phần của cô trong khoảnh khắc vô tận.

Hai chân Harriet vòng qua eo anh và móng tay cô bấu vào vai anh. Cô bám víu anh, nâng cô lên để gần anh bằng đam mê không kém gì anh. Và cô cho anh thấy tình yêu của cô khi cô gục ngã cho cao trào của mình, cơ thể cô run rẩy trong tay anh.

Gideon ôm cô thật chặt cho đến tận những đợt chấn động êm dịu cuối cùng. Rồi anh trút bỏ bản thân cho cô thật lâu đến mức tưởng chừng không có khởi đầu và kết thúc.

Gideon thức dậy ngay sau rạng đông với một thế giới tưởng như rõ ràng hơn trước đây. Anh nằm im một lúc lâu, nhắm nháp sự thú nhận đã định hình trong tim anh suốt buổi tối.

Anh yêu Harriet. Anh sẽ yêu cô đến hết phần đời còn lại.

Gideon xoay người và tìm kiếm cô, từ ngữ rộn ràng bên trong anh.

Cô đã đi mất rồi.

Chương 20

Harriet nâng cây đèn lên cao và quan sát toàn cảnh cái hang. Cô thấy nhẹ nhõm khi không thấy bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ có người đã làm việc với một cái chổi quét vồ và một cái đục. Bất cứ hóa thạch nào bị kẹt ở đây vẫn an toàn lèn chặt trong đá.

Hớn hở, cô treo cây đèn lên móc trên tường và mở túi dụng cụ. Sáng nay cô đang có tâm trạng tốt và cô biết đó là vì cô và Gideon càng ngày càng hòa hợp hơn.

Đêm qua cô đã cảm thấy gần gũi với anh hơn bao giờ hết.

Đam mê của anh hòa quyện với một cảm xúc còn hơn là sự ân cần. Cô không biết liệu anh có biết điều đó, nhưng cô vẫn giữ nó trong trái tim cô.

Sáng nay cô đã thức dậy với niềm tin Gideon sẽ sớm học được cách yêu trở lại.

Sự chắc chắn đó đã khiến cô tràn đầy hạnh phúc và năng lượng đến mức cô vội lao đầu vào làm việc ngay khi cô nhận ra thủy triều đã rút.

Với vồ và đục trong tay, Harriet đi đến chỗ cô đã tìm được răng to lớn của loài thú ăn thịt. Cô quyết định sẽ bắt đầu tại đây. Nếu cô may mắn thì có thể còn có thêm xương quai hàm ở đó nữa. Có thêm một phần xương hàm thì càng có ích. Cô đặt cái đục vào đá và bắt đầu đục nhẹ nhàng.

Có lẽ chính tiếng kim loại đều đặn đập vào đá làm cô không nghe thấy tiếng người đàn ông trong lối vào bên ngoài hang. Hoặc có lẽ cô đang quá tập trung nên đã không chú ý đến tiếng bước chân rón rén.

Có lẽ cô chỉ đơn giản là đã quen nghĩ những cái hang này là lãnh địa của riêng cô.

Không nhất thiết là lí do gì, khi tiếng nói của Clive Rushton vang lên từ lối vào hang, Harriet đánh rơi cái đục với một tiếng la ngạc nhiên.

“Tôi không nghĩ một khi cô đã trở lại Upper Biddleton, cô lại để mất thời gian trước khi quay lại với những cái hang này.” Rushton gật đầu với sự hài lòng lạnh lùng. “Tất nhiên chính tôi đã gửi tin nhắn đó chứ không phải Bà Stone. Bà ta đã đi thăm chị gái. Thật tiện lợi.”

“Lạy Chúa, ông làm tôi giật mình.” Harriet quay ngoắt lại khi cái đục rơi xuống nền đá.

“Tôi biết cô sẽ chạy trở lại đây ngay nếu cô nghĩ mấy cái hóa thạch quý báu của cô đang lâm nguy. Chẳng có gì giống như bầu nhiệt huyết của một nhà sưu tập thực thụ. Tôi cũng đã từng trải qua cảm giác đó.”

Những ngón tay cô nắm chặt quanh chổi quét khi cô nhận ra Rushton đang cầm một khẩu súng trong tay. Nó đang chĩa thẳng vào cô. “Mục sư Rushton.Tôi không hiểu. Ông đã điên rồi sao? Thế này là chuyện gì chứ?”

“Rất nhiều chuyện, Phu Nhân St. Justin à. Quá khứ, hiện tại, và tương lai.” Đôi mắt Rushton sáng bừng lên một ngọn lửa thật khủng khiếp. Ông ta nhìn cô như thể ông ta đang cân đo để xây cho cô một căn phòng dưới địa ngục. “Thật ra là, quá khứ của tôi, hiện tại của cô, và tương lai của tôi. Vì cô, quý bà thân mến, không có tương lai.”

“Này ông, hãy đặt khẩu súng xuống. Ông điên rồi.”

“Một số người sẽ nói thế. Nhưng họ đâu có hiểu.”

“Hiểu chuyện gì?” Harriet buộc mình phải giữ cho giọng nói bình tĩnh. Theo một cách mơ hồ nào đó cô cảm giác niềm hy vọng duy nhất của cô là khuyến khích Rushton nói chuyện với cô. Cô không biết cô sẽ làm gì với khoảng thời gian cô giành được, nhưng có lẽ một điều kỳ diệu sẽ xảy ra.

“Bọn họ không hiểu tất cả những rắc rối tôi phải trải qua để bảo đảm con gái Deirdre xinh đẹp của tôi kết hôn với St. Justin,” Rushton nói, giọng trầm của ông ta đầy uất hận. “Tôi đã phải hy sinh con trai đầu của Hardcastle.”

“Lạy Chúa. Ông đã giết anh trai Gideon?”

“Chuyện đó rất dễ. Anh ta thường cưỡi ngựa dọc theo vách đá mỗi buổi sáng. Chỉ cần làm cho con ngựa của anh ta giật mình bằng một phát súng trong một ngày mùa đông.” Đôi mắt Rusthon bất chợt trở nên trầm ngâm, như thể ông ta đang thấy một khung cảnh khác. “Con ngựa hoảng sợ, nhưng không hất văng người cưỡi ngựa. Tôi đã chạy vội tới. Chủ nhân con ngựa đã thấy trước ý định của tôi. Anh ta nhảy khỏi lưng ngựa, nhưng đã quá muộn. Tôi đã ở quá gần.”

Harriet cảm thấy buồn nôn. “Ông đã đẩy Randal xuống vực phải không? Ông đã giết hại anh ấy.”

Rushton gật đầu. “Như tôi đã nói, một việc đơn giản. Con trai đầu của Hardcastle lúc đó đã đính hôn với người khác. Anh ta chưa hề tỏ vẻ quan tâm gì đến Deirdre xinh đẹp của tôi. Nhưng con trai thứ của ngài bá tước thì có. Ồ, đúng vậy. St. Justin không thể cưỡng lại con bé ngay từ giây phút đầu tiên hắn thấy nó tại buổi vũ hội đầu tiên. Tôi biết hắn muốn nó. Làm sao hắn lại không muốn được cơ chứ? Nó quá xinh đẹp đi mà.”

“Nhưng cô ấy không yêu ngài ấy, có phải không?”

Khuôn mặt Rushton nhăn nhúm lại thành vẻ giận dữ điên cuồng. “Con ngốc đó nói nó không thể chịu được bản mặt của hắn. Tôi đã phải ép buộc nó chấp nhận lời cầu hôn của St. Justin. Nó bảo nó đang yêu một người khác. Nó gọi người đó là thiên thần điển trai của nó.”

“Bryce Morland.”

“Tôi đã không biết gã đó là ai và tôi cũng không quan tâm.” Khuôn mặt Rushton co giật vì khinh bỉ. “Tất cả những gì tôi biết là gã đó là một kẻ không có gia thế. Và đã kết hôn. Lại còn với con gái một thương buôn nữa chứ. Rõ ràng gã đó không có tiền bạc hay tước vị.”

“Và đó là điều ông muốn ư? Muốn Deirdre kết hôn với một người giàu sang và có gia thế?”

Rushton trông ngạc nhiên. “Tất nhiên. Nó là vốn quý duy nhất của tôi. Thứ duy nhất có thể mua lại vị trí chính đáng của tôi trong xã hội. Lẽ ra tôi phải là một người giàu sang và có tước vị. Nhưng lão cha già vô tích sự của tôi đã đánh mất tất cả mọi thứ vì bài bạc từ khi tôi còn nhỏ. Tôi chưa bao giờ tha thứ cho lão vì đã ném tất cả gia sản của tôi đi.”

“Cho nên ông đã tìm một cách khác để lấy lại sự giàu có và địa vị mà cha ông đã đánh mất?”

Ánh mắt Rushton tối lại. “Khi Deirdre bắt đầu trổ mã thành một cô gái trẻ xinh đẹp, tôi biết tôi có thể dùng nó để lừa cậu ấm của một gia đình gia thế. Một khi tôi đã làm thông gia với những người có địa vị, tôi sẽ có được quyền thế và đặc quyền. Dù gì tôi cũng sẽ là cha vợ. Qua Deirdre tôi có thể lấy được những gì tôi muốn.”

“Ông đã sử dụng con gái mình.”

“Nó có bổn phận phải tuân lệnh tôi,” Rushton nói dữ dội. “Vẻ đẹp của nó không thể bị lãng phí với một gã đàn ông không thể đem lại gì cho gia đình nó. Nhưng tôi đã sớm giúp nó thấy lí lẽ. Tôi đã bảo nó có thể có bất cứ ai nó muốn sau khi nó kết hôn với St. Justin. Nó không ngu. Nó đã hiểu ra. Nó nói nó thậm chí sẽ kết hôn với quỷ để có được thiên thần của nó trong vòng tay.”

“Ôi, lạy Chúa,” Harriet thì thầm.

“Nhưng rồi tất cả đều hỏng bét.” Giọng nói Rushton to lên thành một tiếng thét trong cơn giận dữ đau đớn. “Con nhỏ ngu ngốc đó đã dâng hiến cho người tình trước khi nó kết hôn với St. Justin. Nó đã tự làm mình có thai. Đứa con hoang của gã người tình. Nó nhận ra nó phải nhanh chóng quyến rũ St. Justin mới có thể thuyết phục hắn đứa bé là con hắn.”

“Nhưng kế hoạch của cô ấy không có kết quả, phải vậy không? St. Justin biết có điều gì đó không ổn.”

“Deirdre là một đứa ngu ngốc. Một con nhỏ chết tiệt. Nó làm hỏng tất cả. Nó đến kể cho tôi nghe chuyện đã xảy ra. Nó nói nó sẽ tìm cách để giũ bỏ đứa bé. Nhưng tôi biết đã quá muộn không thể gả nó cho St. Justin được nữa. Nó đã kể với hắn quá nhiều. Tôi không thể tin nó lại ngu ngốc đến thế. Chúng tôi đã tranh cãi.”

Harriet hít sâu vào khi cô bất chợt linh tính. “Trong thư phòng?”

“Đúng vậy.”

“Và ông đã giết cô ấy phải không? Ông đã bắn cô ấy rồi cố gắng dàn cảnh như cô ấy tự kết liễu đời mình. Đó là lí do vì sao chẳng có thư tuyệt mệnh. Cô ấy không tự sát. Cô ấy bị giết hại. Bởi chính cha của cô ấy.”

“Đó là một tại nạn.” Đôi mắt Rushton lồi ra hoang dại. “Tôi không có ý định giết nó. Nó cứ hét lên rằng nó sẽ cao bay xa chạy với người tình. Tôi đã chụp lấy khẩu súng treo trên tường. Tôi chỉ định lấy súng đe dọa nó. Nhưng khẩu súng…Có gì đó bị trục trặc. Lẽ ra nó nên nghe theo lời cha nó.”

“Chỗ của ông là ở Bedlam.”

“Ồ, không, Phu Nhân St. Justin. Tôi không điên. Thật đấy, tôi rất tỉnh táo.” Rushton mỉm cười. “Và rất khôn ngoan. Cô nghĩ ai đã tổ chức cho đám trộm cắp sử dụng những cái hang này?”

“Ông sao?”

Rushton gật đầu. “Tôi biết tất thảy về những cái hang này. Tôi phải có tiền, cô thấy đó. Deirdre đã chết và không thể bảo đảm tương lai cho tôi bằng cách kết hôn vào gia đình giàu có như tôi đã định từ lâu.”

“Thế là cuối cùng ông cũng tìm thấy một nguồn thu nhập khác?”

“Khi tôi suy ngẫm về vấn đề này tôi đã nhận ra có đầy rẫy kho báu trong những phòng khách ở Luân Đôn. Và lấy trộm chúng rất dễ. Lúc đầu tôi chỉ lấy những thứ lặt vặt là lạ và bán tháo đi trước khi bị bị phát hiện. Nhưng rồi tôi thấy cơ hội thu lợi lớn hơn. Việc đó sẽ cần có thời gian và tôi cần một nơi để chứa những thứ đã trộm được. Tôi đã nhớ ra những cái hang này.”

“Nhưng St. Justin đã đập tan nhóm trộm cắp của ông.”

“Bởi vì cô,” Rushton nói thật lạnh lẽo. “Cô đã phá hỏng những kế hoạch mới của tôi cũng như Deirdre đã phá hỏng những kế hoạch cũ. Cô đã kết hôn với người lẽ ra phải kết hôn với Deirdre. Cô đã cứu hắn khỏi sự trừng phạt của dư luận. Cô đã phá hỏng tất cả.”

Rushton nâng khẩu súng lên.

Miệng Harriet trở nên khô khốc. Cô bước lùi một bước, mặc dù chẳng có chỗ nào để chạy. Nếu phát bắn đầu tiên của ông ta trật mục tiêu thì cô cũng chỉ có thể chạy được đến lối vào hang trước khi ông ta có thể lên cò lại hay bắt được cô, nhưng cô biết không còn đường thoát nào khác.

“Giết tôi ông cũng chẳng có được gì,” Harriet thì thầm. Cô bước lùi thêm một bước. Cô đã nghe nói những khẩu súng cũng rất thất thường chỉ trừ khi ta ở cự ly gần. Cô càng ở cách xa Rushton khi ông ta bóp cò thì càng có cơ may phát súng đầu tiên sẽ trượt.

“Ngược lại đấy chứ,” Rushton thì thầm. “Giết cô tôi sẽ giành được rất nhiều. Thứ nhất tôi sẽ được trả hận. Và vì chồng cô sẽ lãnh nhận những cáo buộc từ vụ sát hại này, Deirdre ngọt ngào của tôi cũng sẽ được trả thù.”

“Ông đã giết con gái ông, không phải St. Justin.”

“Bởi vì hắn. Đó là lỗi của hắn,” Rushton hằm hè.

“Mọi người sẽ không bao giờ tin chồng tôi lại đi giết tôi,” Harriet nói. “St. Justin sẽ không bao giờ làm hại tôi, và mọi người đều biết điều đó.”

“Không đâu, phu nhân, họ không biết điều đó. Đúng là giờ hắn đã được Giới Thượng Lưu trọng vọng. Nhưng khi họ tìm thấy cô đã chết trong những cái hang này, mọi người sẽ thắc mắc liệu có phải Quái Vật lâu đài Blackthorne lại ngựa quen đường cũ. Họ đã nhanh chóng quay lưng lại với hắn sáu năm trước đây. Lần này cũng sẽ không có gì khác biệt.”

“Điều đó không đúng.”

Rushton nhún vai và nâng khẩu súng lên cao hơn. “Bọn họ sẽ nói hắn nghĩ mình bị cắm sừng. Có người đàn bà nào lại không đến với người tình nếu cô ta cứ phải chịu đựng khuôn mặt sẹo của Quái Vật lâu đài Blackthorne mỗi đêm chứ?”

“Ngài ấy không phải quái vật. Ngài ấy không bao giờ là quái vật. Đừng có gọi ngài ấy như thế.” Harriet quẳng cái vồ vào Rushton trong cơn giận dữ mù quáng.

Rushton bước tránh sang bên. Cây vồ va vào tường đá trong hang. Ông ta nhanh chóng ngắm bắn lần nữa và ngón tay bắt đầu bóp cò.

“Rushton.” Tiếng Gideon gầm vang trong hang, đập dội lên những bức tường.

Rushton quay ngoắt lại và bắn súng chỉ trong một động tác. Gideon đã bước lùi lại trong lối đi, đặt bức tường hang chắn giữa anh và viên đạn.

“Gideon,” Harriet hét lên.

Viên đạn bắn vào đá, phá vỡ một mảng đá lớn trên vách hang. Trong lúc lớp đá còn đang rơi xuống, Gideon đã lao vụt ra khỏi lối vào và đâm sầm vào Rusthon.

Cả hai người đàn ông ngã rạp xuống với một tiếng độp kinh dị và lăn tròn trên nền đá. Harriet kinh hãi nhìn bàn tay mò mẫm của Rushton đã tìm thấy cái đục cô đánh rơi.

Rushton giơ cái đục lên cao khi Gideon đè lên ông ta.

“Tao sẽ giết mày như tao đã giết anh mày. Mày lẽ ra phải kết hôn với Deirdre của tao. Tất cả đã hỏng bét hết.” Rushton hét lên điên tiết khi hắn bổ thẳng cái đục vào mắt Gideon.

Gideon nâng cánh tay lên và chặn đường cú tấn công vào khoảnh khắc cuối cùng. Anh đẩy bàn tay Rushton xuống nền đá và rồi bẻ ngoặt cổ tay ông ta cho đến khi Rushton thả cái đục ra.

Gideon thẳng người lên thành vị trí ngồi và tọng một nắm đấm to tướng vào hàm Rushton.

Rushton xụi lơ và bất tỉnh.

Trong một lúc Harriet như không thể gỡ mình ra khỏi nền đá.

"Gideon." Cô chạy ào tới chỗ anh, quăng mình vào vòng tay anh khi anh đứng lên. "Chúa ơi, Gideon. Ôi, Chúa ơi."

Anh ôm cô thật mãnh liệt. "Em ổn chứ?"

"Vâng. Gideon, ông ta đã giết cô ấy. Ông ta đã bắn Deirdre."

"Ừ."

"Và ông ấy đã giết hại anh trai ngài."

"Ừ. Chết tiệt lão."

"Và ông ta là tên trộm đầu sỏ ngay từ đầu. Tội nghiệp Ông Humboldt. Chúng ta phải giúp ông ấy được thả ngay lập tức."

"Anh sẽ lo liệu chuyện đó."

"Gideon, ngài đã cứu mạng em." Harriet cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn anh. Anh đang ôm cô quá chặt khiến cô khó thở, nhưng cô không thấy phiền lòng chút nào.

"Harriet, trong đời anh chưa bao giờ sợ hãi như lúc anh nhận ra Rushton đã đi theo em vào hang. Đừng bao giờ bắt anh phải trải qua cảm giác đó lần nữa. Em có hiểu ý anh không, phu nhân?"

"Có, Gideon."

Hai bàn tay to lớn của anh ôm trọn khuôn mặt cô. Đôi mắt nâu vàng của anh không che đậy cảm xúc khi anh cau có nhìn xuống cô. "Sáng nay em có ý định gì khi rời giường vào sớm đến thế hả?"

“Thủy triều đã rút và em không thể ngủ được,” cô nói dịu dàng. “Em hăm hở muốn làm việc trở lại.”

“Lẽ ra em nên đánh thức anh. Anh sẽ đi với em.”

“Trời ạ, Gideon, em đã đi vào những cái hang này một mình nhiều năm nay. Chúng chưa bao giờ thật sự nguy hiểm cho đến tận lúc này.”

“Em sẽ không bao giờ đi một mình vào nơi này lần nữa. Đã rõ chưa nào? Nếu anh không thể đi với em vì lí do nào đó, em sẽ phải đưa theo một người hầu hay ai đó từ nhà. Em sẽ không được làm việc ở đây một mình.”

“Được rồi, Gideon,” cô nói xoa dịu. “Nếu điều đó khiến ngài cảm thấy khá hơn.”

Anh lại ôm sát cô. “Phải mất một thời gian dài nữa anh mới cảm thấy khá hơn được. Có thể anh sẽ không bao giờ hoàn hồn vì nhìn thấy Rushton nhắm một khẩu súng vào em. Lạy Chúa, Harriet, anh sẽ làm gì đây nếu hôm nay anh mất em?”

“Em không biết nữa,” cô nói, giọng cô nghèn nghẹt bên ngực anh. “Ngài sẽ làm gì nhỉ? Ngài sẽ nhớ em chứ, thưa ngài?”

“Nhớ em? Nhớ em? Đó còn chưa chạm đến những gì anh sẽ cảm thấy. Chết tiệt, Harriet.”

Harriet xoay xở để ngẩng đầu lên lần nữa. Cô mỉm cười nhìn lên anh, trái tim cô bay bổng. “Vâng, thưa ngài?” Và rồi ánh mắt cô hạ xuống vách hang đằng sau vai anh. “Ôi, Chúa tôi, Gideon, nhìn kìa.”

Gideon thả cô ra và quay ngoắt lại trong một giây, chuẩn bị cho một trận chiến khác. Anh cau mày khi anh nhận ra không có ai đang dứng ở lối vào hang. “Gì thế, Harriet? Có gì không ổn?”

“Nhìn nó đi, Gideon.” Harriet bước hai bước về phía vách hang, bị mê hoặc bởi thứ cô nhìn thấy.

Phát súng của Rushton đã đánh bật một mảng đá đã làm vách hang bị lồi lõm giữa một bề mặt phẳng rộng lớn. Những mỏm đá đã rơi xuống, để lộ một lớp đá khác.

Ẩn trong vách hang mới bị lộ ra là một mớ xương to lớn lộn xộn. Những khúc xương đùi, xương ống chân khổng lồ, và một cái sọ kỳ lạ nằm nép lại với nhau. Một

phần xương quai hàm dài lộ ra, và trong đó Harriet nghĩ cô có thể thấy đướng nét của những cái răng giống với cái răng cô đã tìm được. Cứ như thể con vật to lớn đã nằm xuống để ngủ từ rất, rất lâu và không bao giờ thức dậy.

"Nhìn nó mà xem, thưa ngài." Harriet ngắm nghía con thú bất động trong đá. Lòng cô tràn đầy kinh ngạc và một cảm giác ngây ngất không gì sánh bằng. "Em chưa bao giờ thấy hay đọc bất cứ thứ gì như nó, Gideon. Chẳng phải nó là một con quái vật to lớn tuyệt vời sao?"

Sau lưng cô, Gideon bắt đầu cười rộ. Đó là một tiếng cười ầm ĩ vọng lại giữa những vách đá.

Harriet quay ngoắt lại, giật mình. "Có chuyện gì ngài thấy vui thế?"

"Em, tất nhiên rồi. Và có lẽ cả anh nữa." Gideon cười toe toét với cô, đôi mắt anh sáng lấp lánh với niềm âu yếm mãnh liệt. "Harriet, anh yêu em."

Khi nghe lời thổ lộ đó Harriet thật sự quên mất con quái vật trong vách hang. Cô vội trở lại trong vòng tay Gideon và cô ở lại rất lâu tại đó.

Ngài Bá Tước xứ Hardcastle và nữ bá tước của ông đã đến thăm vào đầu thu trùng với ngày tờ báo Văn kiện của Hiệp Hội Hóa Thạch và Di Tích mới nhất được xuất bản.

Những khu vườn quanh lâu đài Blackthorne vẫn còn trong màn sương của những nụ hoa mùa thu nở sớm. Lâu đài nằm yên tĩnh dưới mặt trời, những cánh cửa sổ mở ra để lùa gió biển. Có một khung cảnh hoạt động nhộn nhịp trong ngôi nhà lớn và trên những dải đất bao quanh. Một vũ hội sẽ được tổ chức vào tối mai nhân dịp gia đình Hardcastle ghé thăm. Tất cả mọi người ở quanh đó vài dặm đều được mời tham dự.

Gideon đang ở bàn ăn sáng thì tờ báo được đưa đến. Anh đang tự lấy trứng trên tủ buýp-phê và vui vẻ ngẫm nghĩ lâu đài Blackthorne dạo này lại có cảm giác như một ngôi nhà thật sự thì Owl bước vào phòng ăn sang.

Harriet nhác thấy tờ báo trong cái khay Owl đưa tới. "Tờ Văn kiện đã đến." Cô vùng ra khỏi chỗ ngồi và lao qua căn phòng để chụp lấy tờ báo trước khi Owl có thể đến được chỗ cô ngồi.

Gideon cau mày không tán thành. "Không cần phải chạy đâu, em yêu. Anh đã nói với em là những ngày này em phải cẩn trọng hơn."

Tình trạng cuối thai kỳ của Harriet không làm cô chậm lại. Cô vẫn di chuyển với năng lượng và sự hăng hái đến mức làm kiệt sức một người đàn ông. Tất nhiên, khi cô di chuyển như thế trên giường, kết quả sẽ là một sự kiệt sức cực kỳ dễ chịu, Gideon tự nhắc mình.

Dù vậy, anh vẫn không muốn cô quá gắng sức trong giai đoạn này. Cô quá quý giá đối với anh.

Anh đang phải để mắt chặt chẽ đến cô hơn thường lệ. Harriet không có khái niệm một phụ nữ trong tình trạng của cô thì phải xoay xở như thế nào. Chỉ mới sáng hôm qua anh bắt gặp cô cố gắng tự mình đi xuống những cái hang. Đó không phải là lần đầu tiên.

Như thường lệ cô lại viện cái cớ rằng tất cả gia nhân đều bận rộn. Gideon đã buộc phải lên lớp cô thật khắt khe. Anh đã hình dung cả một cuộc đời với những bài quở trách như thế.

"Nó ở đây," Harriet thốt lên khi cô lao trở lại ghế ngồi và mở tờ báo đến trang mục lục. " 'Một Miêu Tả về Quái Vật Khổng Lồ ở Upper Biddleton' viết bởi Harriet, Phu Nhân St. Justin." Cô nhìn lên, sự thích thú đầy trong mắt cô. "Cuối cùng nó cũng được in rồi, Gideon. Kể từ nay trở đi mọi người sẽ biết con quái vật trong hang thuộc về em."

Anh mỉm cười. "Chúc mừng em yêu. Không hiểu sao anh nghĩ mọi người đều đã biết điều đó rồi."

"Ta đồng ý." Hardcastle trao đổi một ánh mắt thấu hiểu với vợ ông.

Phu Nhân Hardcastle mỉm cười với Harriet. "Mẹ tự hào khi có thể nói mình quen biết với người khám phá ra một bộ hóa thạch tuyệt vời đó, con yêu."

Harriet rạng ngời. "Cám ơn phu nhân. Con không thể chờ cho đến khi Felicity và cô Effie đến uống trà chiều nay." Cô lật những trang báo in bài viết của cô. "Con không nghĩ họ tin nó sẽ được in."

"Ta mạo muội nói đó sẽ là chủ đề trò chuyện rôm rả của những nhà sưu tập hóa thạch trong một thời gian dài," ngài bá tước nói. "Sẽ có rất nhiều tranh cãi về sự tồn tại của một con thú ăn thịt to lớn như thế. Chắc chắn con sẽ bị vây quanh bởi những người muốn thấy con quái vật của con."

"Cứ để họ tranh cãi ạ," Harriet nói thật hạnh phúc. Cô nhìn Gideon. "Con biết quái vật của mình rất hiếm có và quý giá."

Gideon ngây ngất nhìn cô từ đầu bàn bên kia. Anh nghĩ anh sẽ chìm đắm trong tình yêu mà anh thấy trong mắt cô. Anh tự hỏi lần nữa làm thế nào anh sống qua những năm tháng dài, đen tối đó, tự vùi mình trong cái hang của riêng anh.

Gideon biết anh chỉ sống vất vưởng trong quãng thời gian ảm đạm trước khi anh gặp Harriet. Chẳng có niềm vui cuộc sống và không có mong mỏi cho tương lai cho đến khi cô giải phóng anh. Cô đã đưa anh ra ánh sáng mặt trời cũng như cô khám phá ra bộ xương của con quái vật cổ trong những cái hang bên vách đá.

“Con quái vật của em sẽ chẳng là gì nếu không có em, em yêu,” Gideon nói nhẹ nhàng. “Nó sẽ vẫn bị kẹt trong đá.”

Hai tháng sau Harriet an toàn hạ sinh một bé trai khỏe mạnh. Đứa bé rõ ràng sẽ có đôi mắt nâu vàng của cha, cũng như kích thước và sức mạnh của Gideon. Đứa bé cũng có dấu hiệu tính tình nóng nảy và ngoan cố đã quá quen thuộc với mọi người.

Khi Gideon đặt đứa bé đang khóc ré vào vòng tay Harriet, cô mỉm cười.

“Em sợ là chúng ta đã tạo ra một Quái Vật Lâu Đài Blackthorne thật sự,” Harriet nói. “Anh nghe con rống mà xem.”

Gideon bật cười, hạnh phúc hơn anh có thể nghĩ. “Em sẽ thuần hóa nó thôi, em yêu. Em luôn biết cách thu phục những con quái vật mà.”

Hết

Chia sẻ ebook: http://www.downloadsach.com

Follow us on Facebook: https://www.facebook.com/caphebuoitoi